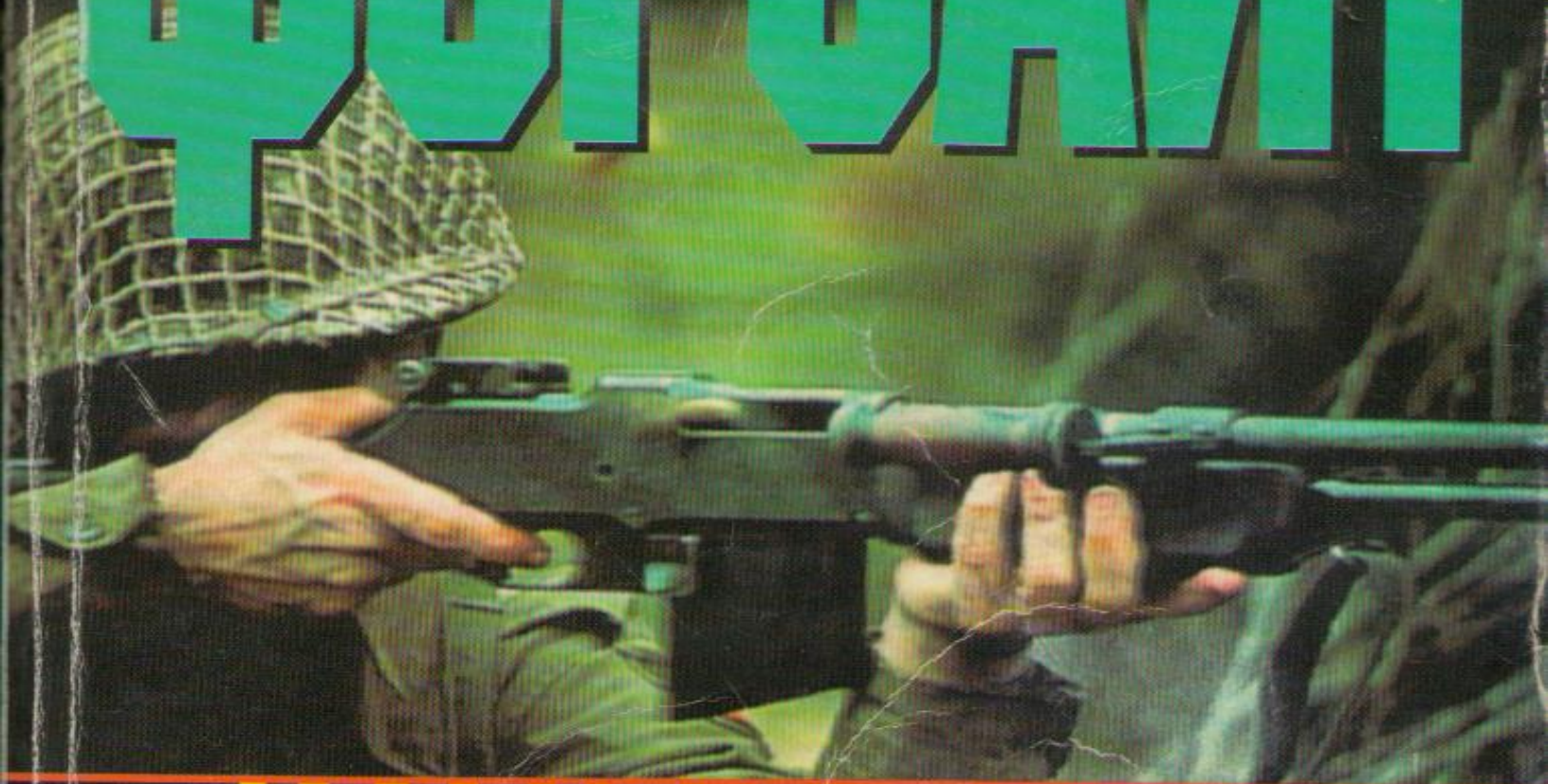

ФРЕДЕРИК

№2

ФОРСАЙТ

КУЧЕТАТА НА ВОЙНАТА

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ

КУЧЕТАТА НА ВОЙНАТА

Превод: Любомир Терзиев

chitanka.info

Поверителен доклад разкрива огромно находище на стратегическа руда в африканската република Зангаро. „МанКон“ — мощна транснационална компания — реагира мълниеносно и наема елитните командоси на майор Шанън, за да организира преврат срещу африканския диктатор, подкрепян от Москва. Намесва се и КГБ. Битката е на живот и смърт.

*На Джорджо, Кристиан, Шлее, Големия Марк и
Черния Джони, както и на всички, които лежат в
безименните гробове.*

Поне опитахме.

ПРОЛОГ

През онази нощ върху късчето небе над джунглата нямаше нито звезди, нито луна. Само западноафриканският мрак обгръщаше пръснатите наоколо групички хора като топло, влажно кадифе. Облачната покривка се спускаше ниско над върховете на палмите и мъжете, които стояха в очакване, се молеха тя да се задържи още малко, за да ги скрие от бомбардировките.

Старият, разнебитен ДС–4, който преди малко се бе насочил за кацане по светлините, които през последните петнайсет секунди осветяваха пистата, зави в края ѝ и забоботи слепешком към покритите с палмови клони колиби.

Един правителствен изстребител МИГ–17 цепеше небето в западна посока, пилотиран навярно от някой от шестимата източногермански летци, изпратени през последните три месеца да заменят египтяните, които изпитваха ужас от нощните полети. Самолетът не се виждаше над слоестите облаци, а пистата беше скрита от погледа на пилота. Той търсеше издайническите пламъчета на летище, което приема кацащ самолет, но светлините вече бяха изгасени.

Пилотът на маневриращия ДС–4 не можеше да чуе свръхзвуковия вой над себе си и включи прожекторите, за да види накъде се движи. Някой в мъглата изкрещя неуместно: „Загаси фаровете!“ Те изгаснаха сами, след като летецът се ориентира, а и изстребителят вече се бе отдалечил на мили разстояние. От юг долиташе грохотът на оръдията по фронтовата линия, която накрая се разкъса, понеже войниците, които не получиха нито храна, нито патрони в продължение на два месеца, захвърлиха оръжията си и се оттеглиха към прикритието на джунглата.

Пилотът на ДС–4 спря машината си на петнайсет метра от самолета „Супер Констелейшън“, който бе паркиран на площадката, изгаси двигателите и стъпи на бетона. Към него притича един африканец и двамата си размениха няколко думи. После се насочиха

през мрака към една от по-големите групички, която се очертаваше като тъмно петно на фона на мрачната палмова гора. Те се приближиха и групичката започна да се разрежда. Накрая белият мъж, който пилотираше ДС-4, се изправи срещу човека, стоящ в центъра. Белият не беше го виждал преди, но дори и сред мрака, нарушаван от пламъчетата на няколко цигари, успя да разпознае мъжа, с когото бе дошъл да се срещне.

Пилотът нямаше кепе и затова, вместо да козирува, леко наведе глава. Никога не беше го правил, не и пред черен, и едва ли би могъл да обясни защо го направи сега.

— Името ми е капитан Ван Клеф — каза той на английски с акцент на холандски заселник в Южна Африка.

Африканецът кимна в отговор и при този жест гъстата му черна брада се отърка в яката на маскировъчната му униформа.

— Опасно е да се лети в такава нощ, капитан Ван Клеф — сухо отбеляза той, — а и малко сте закъснели с доставката на продоволствия.

Говореше с отмерен и плътен глас. Имаше акцент по-скоро на англичанин, излязъл от частно английско училище, какъвто и беше, отколкото на африканец. Ван Клеф се почувства неловко и отново, след като стотици пъти си зададе този въпрос по време на полета през облаците, се запита защо е дошъл.

— Не нося никакви продоволствия, сър. Нямаше какво да се донесе.

Още един прецедент. Беше се зарекъл да не нарича този човек „сър“. Нито пък „кафир“. Просто му се изплъзна от езика. Но те имаха право, наемниците пилоти в бара на хотела в Либървил, когато го посрещнаха. Този не беше като другите.

— Тогава защо сте дошли? — тихо попита генералът. — Може би заради децата? Останаха няколко, които монахините искат да превозят на безопасно място, но тази нощ не се очакват повече хуманитарни полети.

Ван Клеф поклати глава, но скоро разбра, че никой няма да го забележи. Притесни се и благодари на мрака, че е скрил жеста му. Бодигардовете край него стиснаха автоматичните си пушки и се вторачиха в лицето му.

— Не. Дойдох да прибера вас. Ако искате да дойдете, разбира се.

Последва дълго мълчание. Усещаше как африканецът се взира в него през тъмнината. От време на време, когато някой от групата дърпаше от цигарата си, улавяше бялото на очите му.

— Разбирам. Имате ли нареждане от вашето правителство за този полет?

— Не — каза Ван Клеф, — идеята беше моя.

Нова дълга пауза. Брадатата глава кимаше на метър-два от него в знак на разбиране или на учудване.

— Много съм ви благодарен — обади се гласът. — Полетът едва ли е бил много лек. Само че аз разполагам с транспорт. „Констелейшън“. Който, надявам се, ще успее да ме отведе в изгнание.

Ван Клеф почувства облекчение. Въобще не си представяше какви биха били политическите последствия, ако се беше върнал в Либървил в компанията на генерала.

— Ще изчакам, докато се отлепите от земята — каза той и кимна отново.

Щеше му се да протегне ръка и да се здрависа, но не знаеше дали следва да го прави. И през ум не му мина, че генералът африканец изпитва същото затруднение. Накрая се обърна и се насочи към самолета си.

След като Ван Клеф се отдели от тях, черните мъже запазиха мълчание за известно време.

— Какво кара един южноафриканец, при това холандски заселник, да направи подобно нещо? — попита един от приближените на генерала.

Командирът се усмихна и зъбите му блеснаха за миг.

— Мисля, че никога няма да разберем — каза той.

Малко по-нататък, скрити също под заслона на палмите, в един „Лендроувър“ седяха петима мъже и наблюдаваха неясните очертания на фигурите, които се движеха от гъсталака към самолета. Командирът им беше до шофьора африканец. И петимата пушеха упорито.

— Трябва да е южноафриканският самолет — каза командирът и се извърна към един от четиримата бели, които се свиваха зад него. — Джони, иди да попиташ пилота дали ще има място за нас.

Един висок, кокалест, мършав мъж слезе от задната седалка на колата. Както и другите, той беше облечен от глава до пети в преобладаващо зелена маскировъчна униформа с кафяви ивици. Обут беше с високи зелени платнени ботуши. Панталоните му бяха пъхнати в тях. На колана му висяха манерка, войнишки нож и три сумки с пълнители за автомата ФАЛ, праметнат през рамото му. Всички пълнители бяха празни. Когато излезе пред лендроувъра, командирът отново се обърна към него.

— Остави автомата — каза той и протегна ръка да го поеме — и виж, Джони, гледай да се оправиш нали? Защото, ако не се измъкнем оттук с тази щайга, след няколко дни сигурно ще ни пречукат.

Човекът, който се казваше Джони, кимна, намести баретата на главата си и се отправи към самолета ДС-4. Капитан Ван Клеф не чуваше гумените подметки, които се приближаваха зад гърба му.

— Naand, meneer.^[1]

Ван Клеф се извъртя при тези думи, произнесени на африкански холандски диалект, и огледа фигурата на човека до себе си. Дори и в тъмното успя да различи черно-бялата емблема с череп и кръстосани кости върху лявото рамо на непознатия. Кимна предпазливо.

— Naand. Jy Afrikaans?^[2]

Високият също кимна.

— Ян Дюпре — представи се той и подаде ръка.

— Кобус Ван Клеф — каза летецът и се здрависа.

— Waar gaan jy nou?^[3] — попита Дюпре.

— В Либървил. Веднага щом онези хора се качат. А вие?

Ян Дюпре се ухили.

— Аз малко съм я закъсал, тоест аз и другарите ми. Ако правителствените войски ни открият, със сигурност ще ни пречукат. Можете ли да ни измъкнете?

— Колко сте? — попита Ван Клеф.

— Всичко пет.

И той наемник като тях, макар и във въздуха, Ван Клеф прие, без да се колебае. Разбойниците понякога имат нужда един от друг.

— Добре. Качвайте се. Само че побързайте. Веднага щом излети онзи „Констелейшън“, и ние се изнасяме.

Дюпре кимна в знак на благодарност и изтърча обратно към лендроувъра. Четиримата бели се бяха скупчили около мотора.

— Ще стане, обаче трябва да побързаме — каза южноафриканецът.

— Добре тогава, хвърляйте снаряженията отзад и се размърдайте — каза командирът на групата.

Докато автоматите и сумките с амуниции летяха с трясък към задната седалка, той се наведе към черния офицер с пагони на младши лейтенант, който седеше зад волана.

— Сбогом, Патрик — каза той. — Струва ми се, че всичко свърши. Вземи лендроувъра и го захвърли някъде. Закопай оръжията и отбележи мястото. Свали униформата и се скрий. Ясно ли е?

Лейтенантът, който преди година беше новобранец с чин редник и бе повишен заради умението си да се бие, а не защото борави добре с вилницата и ножа, кимаше със сериозен вид, докато слушаше нарежданията.

— Сбогом, сър.

Останалите четирима наемници казаха сбогом и се отправиха към самолета ДС-4.

Командирът тъкмо се нагани да ги последва, когато от тъмния гъсталак зад площадката към него изприпкаха две монахини.

— Майоре!

Наемникът се обърна и разпозна в по-близката сестрата, която беше срещал преди няколко месеца, когато сраженията се преместиха в района на нейната болница и той се видя принуден да евакуира целия комплекс.

— Сестра Мери Джоузеф? Какво правите тук?

Старата ирландка започна да говори разтревожено, сграбчила ръкава на омазаната му куртка. Той кимаше.

— Ще се опитам. Това е всичко, което мога да направя — каза майорът, когато монахинята свърши.

Той пресече площадката и отиде при южноафриканския пилот, който стоеше под крилото на своя ДС-4. Някой страничен наблюдател би станал свидетел на неколкominутен разговор между двамата наемници. Накрая униформеният мъж се върна при чакащите монахини.

— Съгласен е, но трябва да побързате, сестро. Искате да отлепите тази щайга от земята възможно най-скоро.

— Бог да ви благослови — каза жената в бяла одежда и се обърна с бързи заповеди към своята придружителка.

Тя изтича към опашката на самолета и се заизкачва по късата стълба пред люка за пътници. Другата се завтече обратно към сянката на няколко палми зад площадката, откъдето след малко се изниза цяла върволица хора. Всички носеха вързопи. Щом стигнаха до ДС-4, започнаха да подават вързопите на монахинята, която чакаше горе при вратата. Помощник-пилотът гледаше зад гърба ѝ как поставя първите три в редичка на пода. После и той се включи с резки движения, като поемаше вързопите от протегнатите под опашката на самолета ръце и ги вкарваше вътре.

— Бог да ви благослови — промълви ирландката.

Един от вързопите остави по ръкава на помощник-пилота зеленикава пикоч.

— По дяволите! — изсъска той и продължи да работи.

Останал сам, командирът на наемниците се загледа към „Супер Констелейшън“, по чиято задна стълба се качваше верига от бегълци, предимно родственици на водачите на разгромения народ. На слабата светлина, която излизаше от вратата на самолета, забеляза мъжа, когото искаше да види. Докато се приближаваше към него, редът на човека дойде и той тръгна да се качва, а няколко други, на които беше отредено да останат и да се укрият в гората, чакаха да приберат стълбата. Един от тях извика на мъжа, който се канеше да поеме нагоре:

— Сър, майор Шанън е дошъл.

Генералът се обърна да види приближаващия се Шанън и дори в момент като този успя да се усмихне.

— Е, Шанън, искате ли да дойдете с мен?

Шанън застана пред него и козирува. Генералът отговори на поздрава.

— Не, благодаря ви, сър. Намерихме си транспорт до Либървил. Просто исках да си взема сбогом.

— Да. Доста дълго се бихме. Сега май че всичко свърши. Поне за няколко години. Трудно ми е да повярвам, че моят народ ще продължава да живее в подчинение. Между другото, изплатиха ли ви всички суми по договора?

— Да. Благодаря ви, сър. Всичко е точно — отговори наемникът.

Африканецът кимна със сериозен вид.

— Ами сбогом тогава. И благодаря за всичко, което свършихте. Той протегна ръка и двамата се здрависаха.

— Има още нещо, сър — каза Шанън. — Ние с момчетата си поговорихме за някои работи, докато седяхме в джипа. Ако някога се наложи... значи, ако някога имате нужда от нас, просто ни се обадете. Ще дойдем всички. Само ни потърсете. Момчетата искат да го знаете.

Генералът спря поглед върху него за няколко секунди.

— Тази нощ изненадите не спират — каза той бавно. — Може би още не знаете, но половината от моите старши офицери и всички богаташи сега пресичат фронта, за да се предложат на враговете. Повечето от останалите ще ги последват още през този месец. Благодаря ви за предложението, мистър Шанън. Сбогом отново и късмет.

Той се обърна, изкачи се по стълбите и влезе в слабо осветения „Супер Констелейшън“. В този момент първият от четирите двигателя забоботи. Шанън се отдръпна и за последен път отдаде чест на човека, който година и половина се беше ползвал от услугите му.

— Дано и вие имате късмет — каза той по-скоро на себе си. — Ще ви потрябва.

Обърна се и се отправи към ДС-4, където го очакваха. Когато вратата се затвори, Ван Клеф задържа самолета на площадката с включени двигатели и се загледа през мрака в неясната форма на „Супер Констелейшън“, чийто повесен нос премина покрай неговата предница, насочи се по пистата и накрая се издигна. Фаровете и на двата самолета не бяха светнали, но през люка на своя „Дъглас“ холандецът успя да различи три от крилете на „Констелейшън“. Те изчезнаха над палмите в южна посока и потънаха в гостоприемните облаци. Едва тогава той отпусна ДС-4 с неговия хленчещ и скимтящ товар и го насочи към точката за излитане.

Измина почти час, преди Ван Клеф да нареди на помощник-пилота да включи осветлението в кабината. Един час, през който се лашкаха от един облачен масив към друг, изскачаха от пелената и профучаваха през ниски слоеве от кълбести образувания, за да се скрият отново в някой по-гъст облак. През цялото време се опитваха да избягнат възможността да бъдат съзрени сред осветената от луната бяла равнина от някой бродещ МИГ. Едва когато се увери, че лети над

открито море, а крайбрежието е на много мили зад опашката му, Ван Клеф позволи да се пусне осветлението.

Светлината разкри зад гърба му зловеща картина, която би могла да излезе изпод четката на Доре в момент на мрачно настроение. Подът на самолета беше покрит с мокри изпоцапани одеяла, в които допреди час бе увито съдържанието на вързопите. Това съдържание сега се гърчеше в две редици по двата края на товарното отделение. Четиридесет дечица — сбръчкани, съсухрени, деформирани от недояждане. Сестра Мери Джоузеф се надигна иззад вратата на кабината и тръгна между малките несретници. Върху челото на всеки от тях, малко под линията на косата, придобила от анемията охравочервеникав оттенък, беше залепена лепенка. На лепенките с химикал беше изписана необходимата информация за хората от сиропиталището край Либървил. Име и номер, но не и чин. На неудачниците не се дават чинове.

В опашката на самолета петимата наемници примигваха срещу светлината и оглеждаха другите пътници. През последните месеци неведнъж бяха виждали тази гледка. Всичките изпитваха известно отвращение, но никой не го показваше. В края на краищата човек свиква с всичко. В Конго, Йемен, Катанга, Судан. Все същата история, все същите деца. И нищо не можеше да се направи. С тези мисли в главата те извадиха цигарите си.

Светлината от кабината им позволяваше да се видят истински за първи път, след като слънцето залезе. Униформите им бяха пропити с пот и червена кал, а лицата им бяха увиснали от умора. Командирът седеше облегнат на вратата на тоалетната, изпънал нозе по посока на пилотската кабина. Карло Алфред Томас Шанън, трийсет и три годишен, с ниско подстригана рошава руса коса. Късата коса е подходяща в тропиците, защото потта се стича по-лесно, а и не могат да се завъдят паразити. Наричан по прякор Кат Шанън заради инициалите си, той произлизаше от Каунти Тироун в провинция Ълстър. Пратен от баща си да учи в едно малко частно английско училище, той бе загубил характерния северноирландски акцент. След като прекарал пет години в Кралската флота, напуснал, за да си изпробва късмета в цивилния живот, и преди шест години се озовал на работа в Уганда като служител на компания със седалище в Лондон. През един прекрасен слънчев ден той кротко затворил счетоводните

тефтери, качил се в своя лендроувър и се отправил на запад към конгоанската граница. След седмица се записал като наемник в Пети специален отряд на Майк Хоър, базиран в Стенливил.

Преживял оттеглянето на Хоър и служил при новия началник Джон-Джон Питърс, скарал се с него и потеглил на запад, за да се присъедини в Полис към Денар. Две години по-късно взел участие в бунта в Стенливил и след като раненият в главата французин бил евакуиран в Родезия, се записал при Черния Жак Шрам — белгиеца, станал от градинар наемник. Вървял в дългия поход до Букаву, а оттам до Кигали. Когато го репатрирали с Червения кръст, на часа изявил желание да участва в друга африканска война и най-после му поверили командването на батальон. Но бил закъснял за победата. Винаги закъснявал за победата.

Вляво до него седеше безспорно най-добрият мипохвъргач на север от Замбези. Големият Ян Дюпре беше на двацет и осем години, роден в Парл, провинция Кейп. Син на обеднял род с хугенотска жилка, чиито предци побягнали към нос Добра надежда, за да се спасят от беса на Мазарини^[4] в периода след потъпкването на религиозните свободи във Франция. Неговото продълговато остро лице, увенчано със закривен орлов нос над тънички устни, изглеждаше още по-изпито, отколкото обикновено, защото изтощението бе издълбало дълбоки бръчки по бузите му. Клепачите бяха склопени върху беззъбавосините му очи, а сламените вежди и коса бяха набити с мръсотия. Той хвърли поглед към децата, които лежаха по пътеката на самолета, и изропта с едно „Blik sem“ (копелета) срещу света на имащите и привилегированите, които според него бяха отговорни за всички злини на тази планета. После се опита да заспи.

До него се беше изтегнал Марк Вламенк, Малкия Марк, наричан така заради огромната си маса. Фламандец от Остенд, той беше метър и деветдесет по чорапи, когато носеше такива. Тежеше към сто и десет килограма. Някои хора го смятаха за дебел. Но той не беше. Полицаите от Остенд, в по-голямата си част мирни хорица, които гледаха да избягват стълкновенията, вместо да ги предизвикват, треперели пред него, а стъкларите и дърводелците от същия град го удостоявали с почитта си заради работата, която им осигуряваше. Говорело се, че човек може да познае всеки бар, в който се е развъртял Малкия Марк, по броя на занаятчиите, необходими за възстановяване на щетите.

Останал сирак, той бил отгледан в едно заведение, поддържано от свещеници, които се опитали да набият в главата на израсналото момче някакво чувство за отговорност и го правели с такова постоянство, че дори Марк накрая изгубил търпение и на тринайсетгодишна възраст само с един удар прострял на земята един от Светите отци, който размахвал тояга насреща му.

После минал през няколко поправителни училища, прекарал известно време в затвор за малолетни и накрая, когато се записал в десантните части, почти цялата общественост въздъхнала с облекчение. Той бил един от петстотинте войници, които скочили в Стенливил с полковник Лоран, за да спасят мисионерите, заплашвани от Кристоф Гбене, вожда на племето симба, че ще бъдат опечени живи наред централния площад.

Четиридесет минути след онова приземяване Малкия Марк открил истинското си призвание. Седмица по-късно напуснал лагера без разрешение, за да не го върнат в казармите в Белгия, и се присъединил към наемниците. Освен че имаше здрави юмруци и рамене, Малкия Марк беше изключителен стрелец с базука — любимото му оръжие, което държеше с лековатата небрежност на момченце, което си служи с тръбичка за фунийки.

През нощта, когато летеше от обкръжената територия към Либървил, той беше точно на трийсет години.

От другата страна на корпуса срещу белгиеца седеше Жан-Бантист Лангароти, зает с обичайното си занимание да убива часовете в чакане. Дребен, стегнат, сух и мургав, той беше корсиканец, роден и израснал в град Калви. На осемнайсетгодишна възраст го прибрали във френската армия да се бие като стотици хиляди други *appelés*^[5] във войната в Алжир. Когато преполовил осемнайсетмесечния срок, постъпил на редовна служба, а по-късно бил прехвърлен в Десета колониална десантна дивизия, страховитите „червени барети“, командвани от генерал Масу и известни като *les paras*^[6]. Бил на двайсет и една, когато нещата се развили критично и някои от поделенията на професионалната френска колониална армия се сплотили около каузата за един завинаги френски Алжир, кауза, която по онова време се олицетворяваше от организацията ОАС. Лангароти се присъединил към ОАС, дезертирал и след провала на априлския пуч от 1961 преминал в нелегалност. Заловили го три години по-късно във

Франция, където пребивавал под чуждо име. Прекарал четири години в затвора, като оплаквал орисията си първо в тъмните, неவிждащи слънце килии на парижкия „Санте“, после в Тур и накрая в Ил дьо Ре. Бил лош затворник и двама души от охраната ще носят по телата си доказателства за това до края на живота си.

Няколко пъти пребиван до смърт заради нападения над пазачите, той излежал целия срок без никакво опрощение и излязъл през 1968 с един-единствен страх от този свят — страха от малки затворени пространства, от килии и дупки. Отдавна се бе заклел никога вече да не попада на подобно място дори ако оставането на свобода би му струвало живота, а освен това се бе зарекъл да повлече дузина след себе си, ако „онези“ отново тръгнат да го преследват. Три месеца след освобождението си долетял в Африка, като сам си платил пътя, цанил се да участва в поредната война и постъпил при Шанън като наемник. Беше на трийсет и една през нощта на полета. Откакто излезе от затвора, постоянно се упражняваше с оръжието, което се бе научил да използва още като момче в Корсика и с което по-късно си създаде репутация из сокаците на Алжир. Около лявата му китка беше пристегнатата кожена каишка, подобна на онези, с които старовремските бръснари си точели бръсначите. Закопчаваше се с две метални копчета. В минути на безделие той я сваляше, обръщаше я от обратната страна на копчетата и я увиваше около левия си юмрук. Именно там беше каишката и сега, когато белгиецът убиваше времето по пътя за Либървил. В дясната му ръка се намираше ножът, оръжие с петнайсетсантиметрово острие и кокалена дръжка. Той боравеше с него толкова бързо, че успяваше да го прибере обратно в калъфа, преди жертвата да е осъзнала, че е жертва. Острието се движеше напред-назад в постоянен ритъм по изпънатата кожа. Това движение успокояваше нервите му. Наистина то изнервяше всички останали, но никой не се оплакваше. Всички, които го познаваха, избягваха да влизат в пререкания с тихия глас и тъжната полуусмивка на този дребен човек.

Притиснат между Лангароти и Шанън, седеше най-старият в групата — германецът. Курт Семлер беше на четиридесет и именно той в онези първи дни на обкръжението измисли емблемата с черепа и кръстосаните кости, които носеха на униформите си наемниците и африканците, които те обучаваха. Той беше и човекът, който прочисти

един петмилен сектор от правителствените войски, като нареди по фронтовата линия колове с набитите глави на вражеските жертви от предния ден. Цял месец след това неговият участък беше най-спокойният. Роден през 1930, той израснал в Хитлерова Германия. Син бе на инженер от Мюнхен, който по-късно загинал на руския фронт в редовете на организацията Todt^[7]. На петнадесетгодишна възраст, пламенен член на „Хитлерюгенд“, както всъщност и почти цялата германска младеж след дванайсетгодишно управление на Хитлер, той поел командването на отряд от деца, по-малки от самия него, и старци над седемдесетте. Задачата му била да спре танковите колони на генерал Джордж Патън с едно оръдие „Панцерфауст“ и с три противотанкови пушки. Съвсем естествено не успял и трябвало да прекара юношеските си години в една Бавария, окупирана от американците, а това никак не му се нравело. Освен това не се виждал много често с майка си, религиозна маниачка, която държала да стане свещеник. На седемнайсет избягал, пресякъл френската граница край Страсбург и се записал в службата за набиране на войници за Чуждестранния легион, базирана в този град, за да прибира бегълците немци и белгийци. След като прекарал една години в Сиди бел Абес, се отправил с експедиционния отряд в Индокитай. Осем години се бил при Диен Биен Фу. Хирургите в Туран (Дананг) му извадили единия бял дроб и за щастие не станал свидетел на унищителния край в Ханой, защото го върнали със самолет във Франция. След като се възстановил, през 1958 го изпратили в Алжир като главен сержант в най-елитната от елитните части на френската колониална армия Първи Regiment Etranger Parachutiste^[8]. Той бил между малцината оцелели след двойния разгром на частта в Индокитай — първия път тя имала числеността на батальон, а втория — на полк. Почитал само двама души — полковник Роже Фалк, който командвал още отначало Compagnie Etrangere Parachutiste^[9], когато частта (тогава рота) била разбита за първи път — и майор Льо Бра, друг ветеран, който сега беше командир на Републиканската гвардия на Габон и осигуряваше благоразположението към Франция на тази богата на уран държава. Дори и полковник Марк Роден, под чието командване беше служил, загуби уважението му, след като накрая ОАС се разпаднала.

Семлер бил в редовете на Първи парашутен полк, когато цялата част до последния човек встъпила в гибелни сражения по време на

пуча в Алжир. По-късно полкът бил окончателно разформиран от Шарл дьо Гол. Той тръгнал след своите френски офицери, а после, заловен в Марсилия през септември 1962 непосредствено след обявяването на независимостта на Алжир, излежал двегодишна присъда в затвора. Четирите реда бойни отличия не му помогнали. През 1964 на „Сиви Стрийт“ за първи път от двадесет години с него се свързал един бивш негов съкилийник, който му предложил да се хванат заедно в браконьерска операция на Средиземно море. В продължение на три години, като се изключи годината, прекарана в италиански затвор, той пренасял алкохол, злато, а понякога и оръжие от единия край на Средиземно море до другия. Тъкмо започнал да натрупва състояние с цигарената далавера Италия — Югославия, когато съдружникът му изиграл едновременно и продавачи, и купувачи, натопил Семлер и изчезнал с парите. Търсен от множество войнствено настроени господа, германецът се метнал на един кораб до Испания, сменил няколко автобуса до Лисабон, свързал се със свой приятел, търговец на оръжия, и се упътил към войната в Африка, за която бил прочел във вестниците. Шанън го лапнал като топъл хляб, защото с шестнайсет години битки зад гърба си той имал повече опит като боец в джунглата от всички тях. Семлер също дремеше по време на полета за Либървил.

Оставаха два часа до разсъмване, когато ДС-4 започна да приближава летището. Над писъците на децата се разнесе един друг звук. Някой свиреше. Беше Шанън. Колегите му знаеха, че винаги свири с уста, когато влиза или когато излиза от акция. Знаеха и названието на мелодията, защото той веднъж им го каза. Наричаше се „Испански Харлем“. ДС-4 направи два кръга над летището в Либървил, докато Ван Клеф говореше с ръководителите на полета. Когато старият транспортен самолет кацна в края на една писта, пред носа му се появи военен джип с двама френски офицери, които махнаха на Ван Клеф да завие и да ги последва към зоната за маневриране.

Те отведоха самолета от основния терминал към няколко скупчени една до друга бараки на отсрещния край на летището и тук дадоха сигнал на летеца да спре, но да остави двигателите включени. След няколко секунди на опашката бе опряна стълба, а помощник-пилотът повдигна люка и го отвори. Вътре се намъкна една глава с

френско кепе, огледа наоколо и гнусливо сбърчи нос, щом усети миризмата. Погледът на френския офицер се спря на петимата наемници. Той ги повика с пръст да слязат след него на макадама. Щом стъпиха на земята, офицерът даде знак на помощник-пилота да затвори вратата и без никакво разтакаване ДС–4 зави и се насочи към главния терминал, където екип от сестри и лекари на Френския Червен кръст чакаха да поемат децата, за да ги отведат в педиатричната клиника. Когато самолетът премина край тях, петимата наемници махнаха към кабината на Ван Клеф в знак на благодарност и се обърнаха, за да последват френския офицер.

Трябваше да чакат цял час в една от бараките, курдисани на дървени столове с прави облегалки, а през това време няколко млади френски войничета надничаха през вратата, за да мярнат „Les Affreux“, ужасните, както ги наричаха на френски жаргон. Накрая отвън изскърцаха спирачките на джип, а в коридора се чу събирането на крака, които заемат положение „мирно“. Когато най-после вратата се отвори, тя пропусна един висш офицер със загоряло, строго лице, с бежова тропическа униформа и кепе със златна обшивка. Шанън забеляза остриите, проницателни очи, металносивата коса, подрязана късо под кепето, отличителните криле на парашутист, забодени над петте реда бойни отличия. Забеляза и Семлер, който се изпъна като струна, с вдигната високо брадичка и ръце, прилепнали плътно по закърпените някога кантове на бойните му панталони. На Шанън му беше достатъчно да разбере кой стои пред тях — легендарният Льо Бра.

Ветеранът от Индокитай и Алжир се здрависа с всички, като пред Семлер се задържа малко по-дълго.

— Alors, Семлер?^[10] — каза той тихо и бавно се усмихна. — Още се бием. Но вече не сте старшина. Както виждам, станали сте капитан.

Семлер се притесни.

— Oui, mon commandant, pardon, colonel.^[11] Само временно.

Льо Бра кимна умислено няколко пъти. После се обърна към всички:

— Ще ви настаня удобно. Със сигурност няма да се откажете от баня, бръснене и храна. Очевидно нямате други дрехи. Ще ви бъдат раздадени. Страхувам се, че засега ще трябва да останете затворени в

помещенията си. Това е просто предпазна мярка. В града има много журналисти, а всякакви форми на контакт с тях трябва да се избягват. Веднага щом стане възможно, ще уредим прехвърлянето ви обратно в Европа.

Каза всичко, което имаше да каже, и млъкна. Вдигна ръка към периферията на кепето си, с което поздрави петте замръзнали фигури, и излезе.

Един час по-късно, след като пътуваха в закрыта камионетка и влязоха през задния вход, те се озоваха в жилището си — пет стаи на последния етаж на хотел „Гамба“, нова сграда, разположена отгътък пътя на петстотин метра от летището и следователно на мили разстояние от центъра на града. Младият офицер, който ги придружаваше, им каза, че ще трябва да се хранят на същия етаж и че ще се наложи да останат на това място до следващо разпореждане. След по-малко от час той се върна с хавлиени кърпи, бърсначи, паста и четки за зъби, сапун и гъби. Вече беше сервиран поднос с кафе и всеки от петимата се потопи с наслаждение в своята дълбока, изпускаща пара и ухаеща на сапун вана. За първи път от шест месеца насам.

По обяд дойде армейският бърснар, а един ефрейтор донесе няколко купчини панталони, както и ризи, фланелки, чорапи, пижами и платнени обувки. Те ги изпробваха, избраха си тези, които им стават, и ефрейторът се оттегли с остатъка. Офицерът се върна в един часа заедно с четирима сервитьори, които носеха обяда, и им каза да не се показват на балконите. Ако искали да се занимават с физически упражнения, трябвало да го правят по стайте. Щял да дойде вечерта с куп книги и списания, макар че не можел да обещае, че ще са на английски или холандски.

След като се наядоха, петимата направиха нещо, което не им се бе случвало от времето на последния им отпуск преди шест месеца — тръснаха се в леглата и заспаха. Докато хъркаха върху непривичните за тях дюшеци и под приказните чаршафи, Ван Клеф вдигна в здрача своя ДС-4 от макадамовата писта, прелетя на около миля от прозорците на хотел „Гамба“ и се насочи на юг към Каприви и Йоханесбург. Неговата мисия също беше приключила.

Петимата наемници прекараха четири седмици на последния етаж на хотела, докато интересът на пресата към тях постепенно спадна и репортерите бяха отзовани от главните редактори, които не виждаха вече смисъл да държат свои хора в град, където не могат да се научат никакви новини.

Една вечер без предупреждение при тях дойде някакъв френски капитан от щаба на майор Льо Бра. Той се ухили широко.

— Господа, имам добри новини за вас. Тази вечер излитате. За Париж. Всички имате билети за полета на „Ер Африк“ в 23,30.

Петимата, отегчени до смърт от продължителния престой в затворено пространство, извикаха от радост.

Полетът до Париж продължи десет часа с прекъсвания в Дуала и Ница. Малко преди десет на другия ден се озоваха на летище „Льо Бурже“ сред свирепия студ на февруарското утро. В кафенето на летището си взеха сбогом. Дюпре реши да вземе директен автобус до „Орли“ и да си купи еднопосочен билет за следващия полет на Южноафриканските авиолинии до Йоханесбург и Кейптаун. Семлер се нави да тръгне с него и да се върне поне за малко в Мюнхен. Вламенк каза, че ще се отправи към „Гар дьо Нор“ и ще вземе първия експрес за Брюксел, където ще направи връзка за Остенд. Лангароти щеше да отиде на Лионската гара, за да хване влака за Марсилия.

— Трябва да поддържахме връзка — казаха те и погледнаха към Шанън.

Той беше техният командир, на него се надяваха да открие работа, нов договор, нова война. Освен това, ако някой от тях чуеше за нещо, което би ангажирало цялата група, най-добре би било да се обърне към един човек и този човек очевидно беше Шанън.

— Аз ще остана в Париж за известно време — каза Шанън. — Тук шансът междувременно да се отвори някаква работа е по-голям, отколкото в Лондон.

И така те си размениха адреси до поискване или адреси на заведения, в които барманът би предал някакво съобщение или би запазил писмо, докато получателят се отбие. После се разделиха и всеки тръгна по пътя си.

Охраната на техния полет от Африка е била доста нагъсто разположена по летището, защото не ги очакваше нито един човек от пресата. Но едно лице беше чуло за тяхното пристигане и пресрещна Шанън, когато, след като другите си заминаха, командирът на групата излезе от сградата на терминала.

— Шанън!

Гласът произнесе името с френско ударение, а тонът не беше благосклонен. Шанън се обърна и очите му леко се присвиха, когато видя фигурата, изправена на десетина метра пред него. Човекът беше мускулист, с провиснали мустаци. Тежко палто го пазеше от зимния студ. Той направи няколко крачки напред, докато двамата застанаха един срещу друг на половин метър разстояние. Ако се съдеше по погледите им, между тях едва ли съществуваше особена симпатия.

— Ру — каза Шанън.

— Върна се значи.

— Да, върнахме се.

Французинът се изхили.

— И загубихте.

— Нямахме друг избор — каза Шанън.

— Един малък съвет, приятелю — бързо изстреля Ру. — Върни се в собствената си страна. Не оставай тук. Няма да е много разумно. Този град е мой. Ако може да се докопа някакъв договор, аз пръв ще науча за него и ще го подпиша. Аз ще подбера и хората, които ще участват.

Вместо отговор Шанън тръгна към първото такси, което чакаше до тротоара, и се приведе, за да влезе на задната седалка.

Ру го последва до колата, позеленият от яд.

— Чуй ме добре, Шанън. Предупреждавам те...

Ирландецът отново се обърна с лице към него.

— Не, ти трябва да ме чуеш добре, Ру. Ще остана в Париж колкото си искам. В Конго никога не съм ти обръщал внимание, няма да го направя и сега. Хайде, измитай се!

Докато таксито се отдалечаваше, Ру гледаше след него ядосано. Мърмореше си нещо по пътя към паркинга, където беше неговият автомобил.

Запали двигателя, включи на скорост и няколко секунди остана загледан през прозореца.

— Един ден ще го убия това копеле — промълви той.
Но тази мисъл почти не подобри настроението му.

[1] Здравейте, господине. (африкански холандски) — Б.пр. ↑

[2] Здравей. Ти африканер ли си? — Б.пр. ↑

[3] Къде отивате сега? — Б.пр. ↑

[4] Мазарини (1602 — 1662) — френски кардинал и държавник.
— Б.пр. ↑

[5] Appeles (фр.) — мобилизирани. — Б.пр. ↑

[6] Les paras (фр.) — парашутистите. — Б.пр. ↑

[7] Todt — полувоенизирана германска строителна организация,
работила за нуждите на армията и тила през Втората световна война.
— Б.пр. ↑

[8] Regiment Etranger Parachutiste (фр.) — Чуждестранен
парашутен полк. — Б.пр. ↑

[9] Compagnie Etrangere Parachuteste (фр.) — Чуждестранна
парашутна рота. — Б.пр. ↑

[10] Е, Семлер? (фр.) — Б.пр. ↑

[11] Да, господин майор, пардон, полковник! (фр.) — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
КРИСТАЛНАТА ПЛАНИНА

1.

Джек Мълруни размърда туловището си върху платненото походно легло под защитната мрежа против комари и се загледа на изток към просветляващия небосвод. Мракът отстъпи съвсем леко, но достатъчно да се различат дърветата, които се извисяваха край поляната. Джек дръпна от цигарата си и отправи една ругатня към праисторическата джунгла, която го обграждаше, а после като всички стари пришълци в Африка се попита за пореден път защо въобще се е върнал на този проклет континент.

Ако се бе заел сериозно да анализира този въпрос, щеше да признае, че не би могъл да живее никъде другаде. Със сигурност не и в Лондон или на друго място във Великобритания. Той не можеше да понася градовете, рамките и правилата, данъците, студа. Като всички стари пришълци, Джек ту обичаше, ту ненавиждаше Африка, но приемаше, че през последния четвърт век тя се е просмукала в кръвта му заедно с маларията, уискито и милионите ужилвания и ухапвания на всевъзможни насекоми.

Той дойде от Англия на двайсет и пет годишна възраст, след като пет години работи като монтьор в Кралските военновъздушни сили. Част от този срок прекара в Такоради, където подготвяше разнебитени самолети „Спитфайър“ за следващите им полети по дългия маршрут до Източна Африка, Близкия изток и обратно. Тогава за първи път видя Африка и когато през декември 1945 се уволни от армията и си получи възнаграждението, той се сбогува с мразовития купонен Лондон и се качи на един кораб за Западна Африка. Бяха му казали, че в Африка човек може да натрупа състояние.

Там не намери несметни богатства, но след като обходи континента, придоби малка концесия за добив на калай в платото Бенуе на осемдесет мили от нигерийския град Джос. Цените бяха добри, докато течеше малайската криза, и калаят се продаваше скъпо. Джек се трудеше редом със своите работници африканци и в английския клуб, където белите дами бърбяха до насита за последните дни на империята, се говореше, че се е превърнал в „дивак“ и че

проявява „дяволски лош вкус“. Истината бе, че Мълруни предпочиташе африканския начин на живот. Обичаше джунглата, обичаше африканците, които сякаш не му се сърдеха, когато ги хока, ругае и бие, за да ги накара да свършат повече работа. Пиеше с тях палмово вино и съблюдаваше племенните табути. Не се отнасяше надменно с тях. Срокът на калаената му концесия изтече през 1960, малко преди да бъде обявена Независимостта, и той отиде да работи като търсач в една компания, която притежаваше по-голяма и по-доходоносна концесия. Наричаше се „Мансън Консолидейтид“. Когато през 1962 тази концесия също приключи, Джек постъпи като щатен служител на компанията.

На петдесет години той все още беше голям, здрав мъж с едър кокал и як като бик. Имаше огромни ръце, нацепени и набраздени от годините, прекарани в рудниците. Джек прокара едната от тях през своята буйна чуплива бяла коса, а с другата изгаси цигарата си в мократа червена пръст под леглото. Сега вече беше по-светло. Скоро щеше да се разсъмне. Чуваше се как готвачът раздухва огъня на другия край на поляната.

Мълруни наричаше себе си минен инженер, макар че нямаше диплома нито по минно дело, нито по инженерство. Беше изкарал курсове и по двете специалности, а към тях бе добавил онова, което не може да се научи в нито един университет — опита от двайсет и пет години усилен труд. Беше копал за злато по река Ранд и за мед край Ндола. Бе дълбал за скъпоценната вода в Сомалия и за диаманти в Сиера Леоне. Можеше инстинктивно да разбере, че една шахта не е добре укрепена, а наличието на руда усещаше с носа си. Или поне така твърдеше той, а след като Джек е поел обикновената си вечерна доза от осемнайсет бири, никой във временното геоложко селище не би се заел да оспорва подобно изхвърляне. В действителност той беше един от последните стари търсачи. Знаеше, че „МанКон“, както съкратено се наричаше компанията, му поверява дребните задачи, свързани с навлизане навътре в джунглата и дивата пустош, която бе отдалечена на мили от цивилизацията и все още не беше проучена. Но на него това му харесваше. Той предпочиташе да работи сам. Така беше свикнал да живее.

Последната му задача отговаряше изцяло на тези условия. От три месеца търсеше находища в подножието на една планинска верига,

наречена Кристалната планина, която се намираше във вътрешността на Република Зангаро — малка територия на западноафриканското крайбрежие.

Бяха му казали къде да съсредоточи проучванията си — в района на самата Кристална планина. Веригата от големи масиви и върхове със заоблени била, високи между 1 000 и 1 500 метра, пресичаше републиката от единия край до другия, успоредно на крайбрежието и на четиридесет мили навътре от него. Планината разделяше крайбрежната равнина от вътрешността на страната. Веригата беше прекъсната само на едно място и през този проход минаваше единственият път. Това беше тесен черен път, изпечен като бетон през лятото и мек като блато през зимата. Отвъд планината живееше племето винду, чийто стадий на развитие отговаряше на желязната ера, ако не се вземе под внимание фактът, че използваха дървени оръдия на труда. Джек беше обиколил доста диви места, но се кълнеше, че никога не е виждал нищо по-назадничаво от вътрешността на Зангаро.

От обратната страна на веригата се намираше масивът, който бе дал името си на цялата планина. Преди четиридесет години някакъв самотен мисионер проникнал навътре в планината, отклонил се на юг, тръгнал по прохода и след двайсет мили съзрял едно възвишение, отделено от останалите. Предната нощ се излял пороен дъжд, един от многото, които довеждат годишната сума на валежите до 300 инча през петте дъждовни месеца. Когато свещеникът погледнал към планината, му се сторило, че тя блести под утринното слънце, и я нарекъл Кристалната планина. Отбелязал името в своя дневник. След два дни го пречукали и го изяли. Дневникът бил открит след година от патрул на колониалната армия. Служел за талисман на хората от едно местно село. Войниците изпълнили дълга си и опустошили селото, а после се върнали на крайбрежието и предали дневника на мисионерското общество. Така името, което свещеникът дал на масива, останало, макар че всичко друго, сътворено от него за този неблагодарен свят, било забравено.

Онова, което мисионерът видял на утринната светлина, не било кристал, а хиляди поточета, изпълнени с водата на нощния дъжд, които се спускали по склона на планината. Дъжд се стичал и по другите склонове, но не се виждал под гъстата растителност, която, гледана отдалеч, прилича на дебело зелено одеяло, а когато човек навлезе в

нея, се оказва ад, наситен с изпарения. Онова възвишение блестяло със своите хиляди ручейчета, растителността по неговите склонове била значително по-рядка. На свещеника, а и на десетина други бели, които не били виждали масива, не им минало през ум да се попитат защо е така.

След като живя в продължение на три месеца сред ада от изпарения на джунглата, която заобикаляше Кристалната планина, Мълруни разбра защо.

В началото той обходи цялата планина и установи, че между склона, обърнат към морето, и останалата част от веригата съществува значително разстояние. Така Кристалната планина бе разположена като самотен масив на изток от основната верига. Понеже беше по-ниска от най-високите върхове откъм морето, тя не се виждаше от другата страна. Нито пък се открояваше с нещо особено освен с факта, че по нея се стичаха повече потоци, изчислено пропорционално на базата на миля разстояние, отколкото по другите склонове на север и на юг.

Мълруни преброи всички потоци както по Кристалната планина, така и по съседните възвишения. Нямаше никакво съмнение. След дъжд вода се стичаше и по другите хълмове, но голяма част от нея попиваше в почвата. Почвеният слой по околните хълмове беше дебел шест метра, а върху скалната основа на Кристалната планина почти нямаше почва. Джек накара своите работници, хора от племето винду, да пробият серия от дупки с ръчната сонда, която носеше със себе си, и потвърди разликата в дълбочината на почвения слой на двайсет места. След пробите се замисли на какво се дължи тази разлика.

В продължение на милиони години пръстта се е образувала при разлагането на скалната маса и от праха, който вятърът разнасял. И макар че част от този слой се свличал след всеки дъжд заедно с потоците, от тях попадал в реките, а оттам в плитките тинести устия, известно количество пръст оставало отложено в малки пукнатини, незасегнато от водата, която дълбаела дупки в меката скала. А тези дупки се превръщали в отводнителни системи, така че част от дъждовната вода се стичала по склона, изравяйки все по-дълбоки и по-дълбоки канали, а част от нея попивала в земята. Тези два процеса оставяли непокътната по малко почва. Така почвеният слой се натрупвал, ставал все по-дебел и по-дебел с всеки изминат ден и хилядолетие. Птиците и вятърът пренасяли семена, които намирали

ниши от пръст и се развивали на тези места, като корените им подпомагали процеса на задържане на почвата върху планинските склонове. Когато Мълруни видя тези възвишения, пръстта по тях беше достатъчно обилна, за да изхрани мощни дървета и оплетени пълзящи растения, които покриваха склоновете и билата на всички хълмове. На всички хълмове с изключение на един.

По него водата не бе успяла да издълбае канали, които да се превърнат в потоци, нито пък бе успяла да попие в скалната маса. Това се отнасяше особено за най-стръмната страна, която гледаше на изток, към вътрешността. Тук пръстта се бе натрупала в падини и върху тях бяха израснали островчета от храсти, трева и папрат. За да се заловят едно за друго, растенията се бяха разтегнали от ниша до ниша, оплитайки тънка мрежа от пипала и лиани над голата скала, подмивана постоянно от стичащата се през сезона на дъждовете вода. Именно тези блещукащи водни петна сред зеленината беше видял мисионерът, преди да умре. Причината за различието беше проста. Обособеният масив беше изграден от скала с друг състав. Стара скала, твърда като гранит, за разлика от меката по-млада скална основа на главната планинска верига.

Мълруни завърши обиколката на планината и установи с пълна сигурност този факт. Това му отне две седмици. Откри също, че по Кристалната планина се стичат не по-малко от седемдесет ручея. Повечето от тях се вливаха в трите главни потока, които се оттичаха на изток към една дълбока долина в подножието. Забеляза и нещо друго. Покрай бреговете на потоците, които се стичаха по този масив, цветът на почвата беше различен. Различна беше и растителността. Някои от растенията имаха същия вид, но други въобще не бяха представени, макар че се развиваха по съседните хълмове и край бреговете на техните потоци. Общо взето, растителността край потоците на Кристалната планина беше по-рядка. Това не можеше да се обясни с липса на почва, защото пръст имаше предостатъчно.

Тя криеше нещо друго, нещо, което спираше растежа на видовете край бреговете на потоците.

Мълруни се зае да картографира седемдесетте потока, които привлякоха вниманието му. Съставяше картата в движение. Взе и пясъчни проби от коритата на потоците, като започна с повърхностния слой, а после задълба до основата. При всяка процедура той

изваждаше две пълни кофи с пясък, изсипваше ги върху една мушама и се залавяше с оформянето на конуси и четвъртинки. Такъв е процесът на вземане на проби. Джек струпваше пясъка на конусовидна купчинка, после го разделяше на четвъртинки с острието на лопатата, вземаше двете крайни четвъртинки и ги смесваше отново, за да направи нов конус. След това разделяше и този конус на четвъртинки. Продължаваше по същия начин, докато получи профил на пробата с тегло от килограм до килограм и половина. След сушене пясъкът се изсипваше в общита с полиетилен брезентова торба. После на торбата грижливо се поставяха печат и етикет. За един месец той събра в шестстотин торби 750 килограма дребнозърнест и едрозърнест пясък от коритата на седемдесетте потока. След това се зае със самата планина.

Вече знаеше, че лабораторното изследване ще установи, че в пясъка от чувалите се съдържат определени количества алувиален^[1] калай, дребни частици, отмивани в продължение на десетки хиляди години, а това би доказало, че в недрата на Кристалната планина има каситерит (калаена руда).

Той раздели лицата на масива на отделни секции, опитвайки се да открие изворите на потоците и скалните основи, които го подхранваха през влажния сезон. Към края на седмицата разбра, че в скалата няма основна жила, и предположи наличието на това, което геолозите наричат разсеяно отлагане. Навсякъде имаше белези на минерализация. Под разпрострелите се пипала на растенията Джек намери скални отломъци, пронизани от жилки, широки около сантиметър вени от млечнобял кварц, подобни на капилярите на носа на алкохолик. Преплитаха се в огромна мрежа по лицето на скалата.

Всичко, което виждаше около себе си, му казваше: „Калай.“ Той обиколи цялата планина още три пъти и наблюденията му потвърдиха разсеяното отлагане. Белите жилки присъстваха навсякъде в тъмносивата скала. Издълба дупки с чук и длето навътре в скалата и видя същата картина. Няколко пъти му се стори, че съзира в кварца тъмни петънца, потвърждаващи наличието на калай.

След това започна да дълбае сериозно, като маркираше находките си на всеки етап. Събра проби от чисто белите кварцови жилки и за да се подсуши, взе проби и от основната скала — скалата между вените. Три месеца след като навлезе в девствената гора на

изток от планината, той приключи. Събра нови 750 килограма скална маса, които щеше да отнесе със себе си до крайбрежието. На всеки три дни порции от този тон и половина скала и алувиални проби се пренасяха от неговия работен лагер до базовия лагер, където той сега се излежаваше в очакване на утрото. Всички проби бяха подредени в конуси и покрити с мушама.

След закуска носачите, с които се бе договорил за заплащането още предния ден, щяха да дойдат от селото, за да занесат трофеите му до пътеката, наричана път, която свързваше вътрешността с крайбрежието. Там, в едно крайпътно село, го чакаше неговият двутонен камион, спрян от движение поради липсата на ключа и дистрибутора, които се намираха в раницата на Джек. Камионът би трябвало да е още в изправност, ако местните жители не бяха го нацепили на парчета. Мълруни бе платил на вожда достатъчно, за да го пази. С двайсет носачи отпред, които да дърпат клатушкация се камион по наклоните и да го измъкват от ямите, той щеше да пристигне в столицата с товара от проби за три дни. След телеграмата до Лондон щеше да му се наложи да изчака няколко дни, докато дойде да го прибере чартърният кораб на компанията. Искаше му се да завие на север по крайбрежната магистрала, да измине стоте мили до съседната република, където имаше подходящо летище, и да изпрати пробите по въздуха. Но в договора между „МанКон“ и зангарското правителство бе записано, че трябва да върне товара си в столицата.

Джек Мълруни се надигна от походното си легло, отметна настрани мрежата и изрева на готвача:

— Хей, Дингалинг, какво стана с това проклето кафе?

Готвачът от племето винду, който разбра единствено думата „кафе“, се ухили, както си беше до огъня, и махна доволно с ръка.

Мълруни тръгна през поляната към брезентовия умивалник и започна да се чеше, понеже комарите нападнаха потното му тяло.

— Проклетата Африка — измърмори той, докато си обливаше лицето.

Беше убеден, че е открил както наносен калай, така и скала със съдържание на калай. Оставаше само въпросът колко калай има в тон скала. Като се вземе предвид, че калаят върви по около 3 300 долара за тон, икономическите експерти щяха да определят дали количеството калай на тон скала е достатъчно, за да се открие рудник с цялата си

сложна техника и бригади работници. Да не говорим, че щеше да се наложи да се улесни достъпът до крайбрежието чрез теснолинейка, чието изграждане би започнало от нула. Мястото наистина си беше затънтено и недостъпно. Както обикновено, предстоеше всичко добре да се обмисли, да се приеме или да се отхвърли на базата на изчисления, свързани с лири, шилинги и пенита. Така вървяха нещата на този свят. Той шляпна още един комар на ръката си и навлече фланелката.

След шест дни Джек Мълруни се бе надвесил над парапета на малкия кораб, нает от неговата компания, плюеше през борда и гледаше как се отдалечава зангарийският бряг.

— Гадни копелета — процеди той разярено.

По гърдите и гърба му имаше няколко синини, а на бузата му личеше пресен белег, получен от приклад, когато войниците нападناха хотела.

Трябваша му два дни да пренесе пробите от дебрите на джунглата до пътеката и още едно изпълнено с пышкане и пот денонощие, за да се изтегли камионът по изровения черен път от вътрешността до крайбрежието. През сезона на дъждовете въобще не би успял да го направи, а през сухия сезон, който щеше да продължи още месец, твърдите като бетон дупки и бабуни разпердушиниха мерцедеса. Преди три дни той плати на хората от племето винду и ги освободи, а после домъкна разскърцания камион до макадамовата отсечка, която започваше едва на четиринайсет мили от столицата. Оттам му оставаше около час до града и до хотела.

Всъщност „хотел“ не беше точната дума. След извоюването на Независимостта най-големият хотел в града се бе превърнал в долен приют, но поне разполагаше с паркинг. Именно там Джек паркира и заключи камиона, а после пусна телеграма. Направи го точно навреме. Шест часа след като я изпрати, настана страхотна суматоха. Пристанището и летището бяха затворени, а всички съобщения бяха прекъснати по заповед на президента.

Мълруни разбра за това положение, когато група войници, облечени като скитници и размахващи приклади, нахлуха в хотела и започнаха да претърсват стаите. Нямаше смисъл да ги пита какво

искат, защото те крещяха на някакво наречие, което не означаваше нищо за него, макар и да му се стори, че различава някои думи от диалекта винду, който работниците му употребяваха през последните три месеца.

Понеже си беше Мълруни, той получи два тупаника с приклад, а после отговори с юмрук. Ударът отпрати най-близкия войник по гръб в коридора, а останалите побесняха. Това, че не последва стрелба, се дължеше на Божията милост, но също и на факта, че войниците предпочитаха да си служат с пушките като с тояги, вместо да търсят сложни механизми като спусъци и предпазители.

Отмъкнаха го в най-близкия полицейски участък, където в продължение на два дни ту го привикваха и крещяха насреща му, ту го изоставяха в една подземна килия. Ако знаеше само какъв късмет е извадил! Някакъв швейцарски бизнесмен, един от малкото чуждестранни гости в републиката, станал свидетел на арестуването му и се уплашил за живота му. Обадил се в едно от шестте европейски и северноамерикански посолства в града. Дипломатите влезли във връзка с „МанКон“, чието име им съобщицл бизнесменът, който разгледал личните вещи на Мълруни.

След два дни повиканият кораб пристигнал от едно пристанище малко по-нагоре по крайбрежието и швейцарският консул издействал освобождаването на Мълруни. Без съмнение е бил платен подкуп, а „МанКон“ със сигурност щеше да покрие този разход. Но въпреки това Джек Мълруни не беше на себе си. Когато го освободиха, той намери камиона си разбит, а пробите разпръснати из целия паркинг. Всички скални отломъци бяха маркирани и можеха да бъдат събрани отново, но пясъчните проби се бяха смесили. За щастие, половината от съдържанието на разкъсаните торби, всичко петдесет, бе останало непокътнато. Джек ги запечата отново и ги занесе на кораба. И тук група митничари, полицаи и войници претърсиха целия кораб от кърмата до носа. Крещяха ядосано на хората от екипажа, без въобще да кажат какво търсят.

Ужасеният служител на швейцарското посолство, който придружи Мълруни от участъка до хотела, му каза, че се разнесъл слух за покушение над президента и военните търсели някакъв висш офицер, който според твърденията бил виновен.

Четири дни след като напусна пристанище Кларънс, Джек Мълруни, все още в ролята на бавачка на скалните проби, се завърна в Лутън, Англия, на борда на чартърен самолет. Един камион откара пробите му за анализ в Уотфорд и след медицински преглед при доктора на компанията му разрешиха да излезе в триседмичен отпуск. Отиде да го прекара при сестра си в Дълуич и след по-малко от седмица вече се бе отегчил до смърт.

Точно три седмици след завръщането на Мълруни сър Джеймс Мансън, почетен командор на Британската империя, председател и генерален директор на „Мансън Консолидейтид Майнинг Къмпани Лимитид“, се отпусна в коженото си кресло, разположено наред с кабинета му на десетия, последен етаж в лондонската централа на неговата компания. Погледна още веднъж доклада пред себе си и възкликна:

— Боже мой!

Никой не отговори.

Той се надигна иззад масивното бюро, пресече стаята, отиде до цветните прозорци, обърнати на юг, и се загледа към прострелото се под него лондонско Сити. Тази квадратна миля площ в центъра на старата столица, която беше сърцето на мощна финансова империя, все още с влияние по целия свят, независимо от приказките на нейните зложелатели. За някои забързани тъмносиви буболечки с черни бомбета на главите Сити навярно беше само работно място — досадно и изтощително. Място, което прибира своя данък, като отнема на човека неговата младост, зрелите му мъжки години, средната му възраст и така чак до пенсия. За други, младите и напористите, Сити представляваше храм на възможностите, в който дарбата и трудът се заплащат с издигане в обществото и осигуреност. За романтиците то беше обиталище на великите търговци авантюристи, за прагматика — най-големият пазар в света, а за левия трейдюнионист — място, на което безделниците и презрените богаташи, родени с пари и привилегии, се къпят в удобствата на лукса. Джеймс Мансън беше циник и реалист. Той знаеше какво представлява Сити. То бе чисто и просто една джунгла, а в нея той беше един от тигрите.

Хищник по рождение, Мансън все пак отдавна бе разбрал, че съществуват определени правила, които следва да се спазват публично и да се превръщат на пух и прах в частните дела. Тоест в политиката съществуваше само една заповед, единайсетата: „Не се оставяй да те разкрият.“ Придържайки се именно към първото изискване, той получи преди месец кавалерската си титла, включена в новогодишния списък за удостояване с почетни звания. Предложението излезе от Консервативната партия (официално заради принос към развитието на индустрията, но в действителност заради тайните попълнения в партийния бюджет за общите избори), а бе прието от правителството на Уилсън, защото Мансън подкрепяше политиката му в Нигерия. Изпълнявайки второто изискване, той натрупа своето състояние, като сега притежаваше двацет и пет процента от акциите на собствената си компания, помещаваше се на последния етаж и имаше няколко пъти по няколко милиона.

Мансън беше шейсет и една годишен, нисък, агресивен, с телосложение на танк. Притежаваше пробивна мощ и пиратска безмилостност, които привличаха жените и плашеха конкурентите му. Беше достатъчно изкусен, за да симулира уважение към двете институции на търговския и политическия живот — Сити и Кралството, — макар да си даваше сметка, че тези два органа биват разяждани от хора, надарени с почти пълна морална безкрупулност, прикривана зад публичния им имидж. Беше прибрал няколко от тях в своя съвет на директорите, включително и двама бивши министри от предишните консервативни правителства. И двамата не отказваха по някой тлъст допълнителен хонорар, далеч надхвърлящ директорските им заплати, с които си плащаха пътешествията до Каймановите или до Бахамските острови. А единият си устройвал интимното забавление да сервира на три-четири облечени в кожа проститутки, самият той пременен със слугинска шапчица, престилка и с лъчезарна усмивка на лицето. Мансън ги намираше за полезни, понеже притежаваха значително влияние и превъзходни връзки, без да имат проблеми със съвестта си. Останалата част от обществото считаше двамата мъже за изявени държавни служители. Така че Джеймс Мансън беше почтен в рамките на правилата, установени в Сити. Правила, които нямаха нищо общо със света на другите хора.

Но в началото, когато започваше, нещата стояха по различен начин и именно затова любопитните да се доберат до неговата биография се изправяха пред поредица от празнини. Много малко се знаеше за първите му стъпки в живота и той беше достатъчно умен, за да запази това положение непроменено. Позволяваше да се разбере, че е син на родезийски машинист, че е израснал недалеч от медните рудници в Ндола, Северна Родезия, днешна Замбия. Дори нямаше нищо против да се знае, че като момче е започнал работа на забоя, а по-късно е натрупал началното си състояние от добив на мед. Но никога не казваше как го е натрупал.

Всъщност той напусна мините твърде млад, още преди да навърши двайсет години. Разбра, че хората, които рискуват живота си под земята сред грохота на машините, никога няма да направят пари. Или поне големи пари. Големите пари се намираха над земята, при това не и в дирекцията на рудниците. Като юноша Мансън се бе занимавал с финанси, изкуство да се използват и обръщат парите, и нощните му бдения над книгите го бяха научили, че от акции в медодобива за една седмица могат да се спечелят повече пари, отколкото един миньор печели за цял живот.

Започна като борсов посредник на рудниците „Ранд“. Навреме пласира няколко незаконно придобити диаманта, пусна няколко слуха, които накараха играчите на борсата да се бръкнат в джобовете, а после продаде няколко концесии с изтекъл срок на лековерни купувачи. Именно по този начин натрупа началното си състояние. Непосредствено след Втората световна война, трийсет и пет годишен, той се озова в Лондон. Разполагаше с подходящите карти в ситуацията на една гладна за мед Великобритания, която се опитваше да изправи на крака своята индустрия. Така през 1943 основа собствена рудодобивна компания. През средата на петдесетте тя стана акционерно дружество, а след петнайсет години вече имаше интереси по целия свят. Мансън беше един от първите, които усетиха предречения от Харолд Макмилан вятър на промените, който скоро щеше да докара независимостта на черните африкански републики, и си направи труда да се срещне и да се запознае с повечето нови, жадни за власт африкански политици, докато преобладаващата част от бизнесмените в Сити все още скърбяха за бившите колонии.

Новите политически мъже откриха в него подходящ партньор. Те разчетоха истината зад историята за неговия успех, а той разчете истината зад прокламираната от тях загриженост за черните им събратя. Те знаеха какво иска той, а той знаеше какво искат те. Така че Мансън им откри сметки в швейцарски банки, а те дадоха на „Мансън Консолидейтид“ рудодобивни концесии на цени, далеч под средните за момента. „МанКон“ процъфтяваше.

Джеймс Мансън натрупа и няколко странични състояния. Последният му удар беше с акциите на австралийската компания за добив на никел „Посейдон“. Когато през късното лято на 1969 акциите на „Посейдон“ стояха на четири шилинга, той дочу, че един екип от проучватели може би е открил нещо на място, върху което „Посейдон“ имаше право да извършва рудодобив. Мансън хвърли заровете и заплати солидна сума, за да разгледа тайно първите доклади на геолозите. В докладите се говореше за никел, при това за много никел. Всъщност на световния пазар не се чувстваше недостиг на никел, но такива факти никога не възпираха борсовите агенти, именно те, а не инвеститорите отпускаха възходящата спирала на акциите.

Той се свърза със своята швейцарска банка — толкова дискретна институция, че единственият знак, с който заявяваше присъствието си, беше една златна табелка, не по-голяма от визитна картичка, закрепена на стената до солидна дъбова врата на една малка уличка в Цюрих. В Швейцария няма брокери. Банките се занимават с всички инвестиции. Мансън възложи на доктор Мартин Щайнхофер, началник на отдел „Инвестиции“ към банката „Цвингли“, да закупи на негово име 5 000 акции на „Посейдон“. Швейцарският banker влезе във връзка с престижната лондонска фирма на Джоузеф Сибаг и сие и като използва името на „Цвингли“, направи покупката. „Посейдон“ все още държеше на пет шилинга за акция, когато сделката беше осъществена.

Бурята се разрази към края на септември, когато станаха известни размерите на австралийското никелово находище. Акциите започнаха да се покачват и подпомагана от уместни слухове, възходящата спирала се развъртя с шеметна скорост. Сър Джеймс Мансън възнамеряваше да започне да продава при 50 лири за акция, но покачването беше толкова бурно, че той реши да изчака. Накрая прецени, че пикът ще дойде при 115 лири, и нареди на доктор Щайнхофер да започне да продава при сто лири за акция. Дискретният

швейцарски банкер така и стори и изчисти целия обем на средна цена по 103 лири за акция. В действителност пикът бе достигнат при 120 лири, след което здравият разум надделя и акциите паднаха до десет лири. Мансън не съжаляваше за разликата от 20 лири, защото знаеше, че трябва да се продава непосредствено преди пика, когато купувачите са все още многобройни. След като изплати всички хонорари, той прибра чисти 500 000 лири, които и досега се съхраняваха в банка „Цвингли“.

Не е съвсем законно един британски гражданин да има сметка в чужда банка, без да уведоми Министерството на финансите, нито пък е законно да получиш за шейсет дни половин милион лири печалба, без да платиш данък върху нея. Но доктор Щайнхофер беше швейцарски гражданин, а и знаеше да си държи устата затворена. Именно за това служеха швейцарските банки.

През онзи февруарски следобед сър Джеймс Мансън се върна при бюрото си, потъна в мекия кожен стол и отново се загледа в доклада, който лежеше върху папката с документи. Беше пристигнал в голям плик, запечатан с восък и маркиран с надпис „лично“. Отдолу се четеше подписът на доктор Гордън Чалмърс, ръководител на отдела за изследвания, проучвания, геокартография и лабораторни анализи, който се намиреше извън Лондон. Докладът се отнасяше до тестовете, извършени върху пробите, които човек на име Мълруни донесъл преди три седмици от някаква страна, наречена Зангаро.

Доктор Чалмърс не си служеше с излишни думи. Информацията беше сбита и смислена, Мълруни бе открил някакъв планински масив или възвишение с връх около 1 000 метра над морското равнище и с диаметър при основата близо до 900 метра. Масивът бил леко отделен от планинската верига във вътрешността на Зангаро. Съдържал разсеяно на широка площ минерално находище с равно разпределена концентрация по цялата скална маса, която била от вулканичен тип и милиони години по-млада от пясъчниците по околните хълмове.

Мълруни беше открил многобройни и повсеместни кварцови жилки и предположил наличието на калай. Той се върнал с кварцовите проби върху множество скални отломъци, а донесъл също и пясък от коритата на потоците, които се оттичали по хълма.

Кварцовите жилки наистина съдържали малки количества калай. Но интерес представлявала самата скала. Многократните и

разнообразни тестове доказали, че скалата съдържа малки количества никел с ниска концентрация. Скалните отломъци съдържаха и значителни количества платина. Наличието ѝ било установено във всички проби и съдържанието било доста равно разпределено. Най-богатата на платина скална маса в света се намирала в рудниците „Рустенберг“ в Южна Африка. Там концентрациите, или „градусите“, достигат до 0,25 от унция на тон скала. Средната концентрация в пробите на Мълруни била 0,8. „Имам честта, сър, да бъда ваш... и т.н.“

Сър Джеймс Мансън знаеше не по-зле от всеки, който се занимава с рудодобив, че платината е третият по скъпоценност метал в света. Знаеше също, че докато сега си седи в стола, тя се котира на пазара по 130 долара за унция. Освен това си даваше сметка, че с нарастващия глад за този метал цената му ще се покачи поне до 150 долара за унция през следващите три години, а след пет години би могла да достигне 200 долара. Не беше много вероятно да се повтори 300-доларовият пик от 1968, защото той беше смехотворен.

Мансън направи някои изчисления в бележника си. Двеста и петдесет кубически метра скала при два тона на кубически метър правеше петстотин милиона тона. Дори и при половин унция на тон скална маса количеството възлизаше на двеста и петдесет милиона унции. Ако разкриването на нов източник на платина снижеше цената до деветдесет долара за унция и ако недостъпността на мястото доведеше разходите по извличането и рафинирането на рудата до петдесет долара на унция, това пак означаваше...

Сър Джеймс Мансън отново се отпусна в стола си и тихо подсвирна.

— Боже мой! В тази планина има десет милиарда.

[1] Алувиален — наносн. — Б.пр. ↑

2.

Платината е метал и като всеки метал тя си има цена. Цената се определя от два основни фактора. Първият е положението на метала в определени процеси, осъществявани в индустриалните предприятия по света, а вторият е редкостта на метала. Платината е много рядък метал. Съвкупното световно годишно производство, без да се смятат запасите, които производителите пазят в тайна, едва надхвърля милион и половина унции.

Преобладаваща част от това количество, може би над деветдесет и пет процента, идват от три източника: Южна Африка, Канада и Русия. Русия, както обикновено, е несговорчивият член в групата. Производителите искат да задържат световната цена на стабилно равнище, за да могат да осъществяват дългосрочно планиране за инвестиции в ново оборудване и разкриване на нови рудници, с идеята слабите предприятия да не изпаднат от пазара, в случай че се пусне в обращение голямо количество складирана платина. Руснаците, които държат на склад неизвестни количества и са в състояние да пуснат във всеки момент много платина, предизвикват трусове на пазара, когато им се отдаде сгоден случай.

Всяка година Русия пуска в обръщение около 350 000 унции от всичко 1 500 000, които се продават на световния пазар — дял, който ѝ осигурява едно значително влияние. Руската платина се пласира от „Союзпромекспорт“. Канада изкарва на пазара около 200 000 унции годишно. Основното ѝ производство идва от никеловите рудници на „Интернешънъл Никел“ и почти цялото количество се изкупува всяка година от американската компания „Енгелхард Индъстрийз“. Но ако търсенето на платина на американския пазар изведнъж нарасне рязко, Канада едва ли би могла да го задоволи.

Третият източник е Южна Африка, която добива близо 950 000 унции годишно и доминира на пазара. Освен рудниците в Импала, открити наскоро преди деня, в който сър Джеймс Мансън преценяваше позициите на платината на пазара, и добили вече определено влияние, платиненият гигант си остават рудниците „Рустенберг“, на който се

пада много над половината от световното производство. Те се контролират от компанията „Йоханесбург Консолидейтид“, която притежава достатъчно голям дял от акциите, за да ги управлява самостоятелно. Както преди, така и сега производството на „Рустенберг“ се рафинира и се пласира по света от фирмата „Джонсън-Мати“ със седалище в Лондон.

Джеймс Мансън знаеше това не по-зле от който и да е било друг. Макар че не беше се интересувал от платината, когато докладът на Чалмърс се озова на бюрото му, той познаваше позициите ѝ на пазара толкова добре, колкото един специалист по мозъчна хирургия познава дейността на сърцето. Знаеше и защо в същия този момент шефът на „Енгелхард индъстрийз ъв Америка“ — колоритният Чарли Енгелхард, познат на широката публика като собственик на приказния състезателен кон Ничински — купува южноафриканската платина. Правеше го, защото към средата на седемдесетте Америка щеше да има нужда от много по-големи количества, отколкото Канада можеше да достави. Мансън беше сигурен в това.

А отговорът на въпроса защо потреблението на платина в Америка щеше да нарасне и дори да се утрои към средата и края на седемдесетте се криеше в едно парче метал, известно под името ауспук.

В края на шейсетте години смогът започна да се превръща в национален проблем за американците. Думи като „замърсяване на въздуха“, „екология“, „околна среда“, непознати допреди десет години, се появиха в устата на всеки политик и придобиха модно звучене. Общественият натиск за приемане на законодателство, което да ограничи, контролира, а после и да намали замърсяването, постоянно нарастваше. И благодарение на мистър Ралф Надър^[1] автомобилът стана мишена номер едно. Мансън беше уверен, че тенденцията ще набира сила през началото на седемдесетте и че най-късно до 1975–1976 година всеки собственик на кола в Америка ще бъде задължен със закон да снабди колата си с устройство, което пречиства изгорелите газове от техните отровни съставки. Той предполагаше освен това, че рано или късно градове като Токио, Мадрид и Рим ще предприемат същата мярка. Но големият залък беше Калифорния.

Изгорелите газове на колите се състоят от три компонента и всички те могат да станат безвредни. Два от тях чрез химически

процес, наречен оксидация, а третият чрез друг процес, наречен редукция. За процеса на редукция е необходим катализатор, а оксидацията може да се осъществи или чрез изгаряне на газовете при висока температура, каквато е тази в ауспуха. За изгарянето при ниска температура също е необходим катализатор. Единственият познат надежден катализатор се нарича платина.

Сър Джеймс Мансън направи два извода. Макар че се работеше, а и през седемдесетте щеше да продължава да се работи над устройство, което да използва за катализатор нескъпоценен метал, едва ли някой щеше да изобрети сполучлив вариант преди 1980. Така че устройството за пречистване на изгорелите газове с платинен катализатор щеше да си остане единственото разрешение на проблема, а за всяко устройство щеше да е необходима една десета унция чиста платина.

Вторият извод беше, че когато американците приемат законодателство, изискващо на всички нови коли да се поставя щателно изпробвано пречистващо устройство, а Мансън предвиждаше, че това ще стане най-късно до 1975 година, щеше да възникне търсене от още милион и половина унции платина годишно. Това означаваше удвояване на световното производство и американците нямаше да знаят откъде да вземат нужните им количества.

Джеймс Мансън си мислеше, че се сеца откъде ще ги вземат. Винаги можеше да ги купят от него. И при положение, че абсолютната необходимост от платина във всяко пречистващо устройство щеше да съществува цяло десетилетие при едно търсене, което далеч надвишава предлагането, цената щеше да бъде добра. Даже доста добра.

Съществуваше само един проблем. Мансън трябваше да е сигурен, че само той и никой друг ще контролира правата върху рудодобива в Кристалната планина. Въпросът беше как да го направи.

Нормалният начин беше да се посети републиката, в която се намира планината, да поиска среща с президента, да му покаже доклада от проучванията и да му предложи сделка, при която „МанКон“ получава правата върху рудодобива, правителството си осигурява участие в печалбата, което ще пълни хазната им, а президентът печели тлъста и постоянна вноска в швейцарската си банкова сметка. Това щеше да е нормалният начин.

Но освен факта, че всяка рудодобивна компания, ако научеше какво се крие в недрата на Кристалната планина, би започнала да наддава за същите права и по този начин би качила дела на правителството и би смъкнала процента на Мансън, имаше три страни, които повече от всеки друг биха пожелали да овладеят находището, за да започнат производството или да го прекратят завинаги. Тези страни бяха Южна Африка, Канада и най-вече Русия. Защото появата на световния пазар на нов крупен източник би смалила съветския дял до незначително равнище, отнемайки на руснаците силата, влиянието и възможността да печелят от добива на платина.

Мансън смътно си спомняше, че е чувал името Зангаро, но мястото беше толкова забутано, че той не знаеше нищо за него. Очевидно първото изискване беше да се образова. Той се наведе напред и натисна бутона на вътрешния телефон.

— Мис Кук, бихте ли дошли за малко?

През всичките седем години, откакто стана негова лична секретарка, я беше наричал мис Кук. А и през десетте години преди това, които тя прослужи като обикновена секретарка в компанията, издигайки се от залата на машинописките до десетия етаж, никой не беше се сетил, че тази жена може да има първо име. Тя все пак имаше. Казваше се Марджъри. Но видът ѝ не предразполагаше човек да я нарече така.

Със сигурност е имало мъже, които са я наричали Марджъри. Преди много години, преди войната, когато е била младо момиче. Навярно дори са се опитвали да флиртуват с нея, да я пощипват по дупето в онова далечно време преди трийсет и пет години. Но това беше минало. Петте години война, през които влачела една линейка по горещите, засипани с отломъци улици, опитвайки се да забрави гвардееца, който така и не се върнал от Дюнкерк, а после двайсетте години, преминали в грижи за нейната саката капризна майка — прикована към леглото тиранка, чието оръжие били сълзите, — всичко това бе отнело младостта и апетитните данни на мис Марджъри Кук. Петдесет и четири годишна, облечена семпло, изпълнителна и строга, тя живееше едва ли не единствено за работата си в „МанКон“. Десетият етаж беше нейният живот, а териерът, който споделяше кокетния ѝ апартамент в крайния квартал „Чигуел“, беше нейното дете и любовник.

И тъй, никой не я наричаше Марджъри. Младите директори ѝ викаха „спаружена ябълка“, а секретарките — „онзи дърт прилеп“. Останалите, включително и работодателят ѝ сър Джеймс Мансън, за когото знаеше повече, отколкото би си признала пред него или пред друг човек, я наричаха мис Кук. Тя влезе през вратата, която в затворено положение изглеждаше като част от облицованата с букови плочки стена.

— Мис Кук, направи ми впечатление, че през последните няколко месеца сме имали някакво малко проучване само с един човек, струва ми се, в Република Зангаро.

— Да, сър Джеймс. Така е.

— О, вие знаете за него.

Разбира се, че знаеше. Мис Кук никога не забравяше нещата, които са минали през бюрото ѝ.

— Да, сър Джеймс.

— Добре. Тогава разберете, ако обичате, кой е издействал разрешение от правителството за това проучване.

— Трябва да го има в документацията, сър Джеймс. Ще отида да видя.

Тя се върна след десет минути. Бе проверила първо в дневника с графика на всекидневните срещи. После засече две графи — едната с имена, а другата — с теми — и накрая потвърди информацията в отдел „Кадри“.

— Бил е мистър Брайънт, сър Джеймс. — Тя погледна някакво картонче в ръката си. — Ричард Брайънт от отдел „Задгранични договори“.

— Той е предал някакъв доклад, надявам се — предположи сър Джеймс.

— Навярно го е направил. Такава е обикновената процедура в компанията.

— Бихте ли ми донесли неговия доклад, мис Кук?

Тя излезе отново, а шефът на „МанКон“ насочи поглед през прозорците срещу бюрото му към следобедния здрач, който се спускаше над лондонското Сити. Светваха лампи по средните етажи — на долните етажи светеха по цял ден, — но на нивото на небосвода все още се виждаше на светлината на земното слънце. Не можеше да се чете. Сър Джеймс Мансън включи настолната лампа на бюрото си, а

мис Кук се върна, остави доклада върху папката и се оттегли пак към стената.

Докладът, който беше предал Ричард Брайънт, носеше дата отпреди шест месеца и беше издържан в стегнатия стил, поощряван от компанията. В него се казваше, че изпълнявайки нарежданията на директора на „Задгранични договори“, той кацнал в Кларънс, столицата на Зангаро, и там след една потискаща седмица в хотела успял да си уреди среща с министъра на природните ресурси. Състояли се три срещи за шест дни и накрая било постигнато споразумение, че само един представител на „МанКон“ може да влезе в републиката, за да проведе проучване за полезни изкопаеми във вътрешността на страната, отвъд планинската верига. Компанията умишлено не определила с точност района на проучването, за да може екипът да се движи повече или по-малко свободно. При последвалите пазарлъци на министъра било ясно заявено, че компанията не е готова да заплати исканата от него сума и че няма данни за наличието на полезни изкопаеми. Накрая двамата се договорили за финансовата страна. Естествено сумата, записана в договора, съставлявала половината от дадените пари, като остатъкът попълнил личната банкова сметка на министъра.

Това беше всичко. Единствената информация за особеностите на страната се съдържаше в описанието на един корумпиран министър. И какво от това, помисли си сър Джеймс Мансън. В наши дни Брайънт би могъл да напише подобен доклад и във Вашингтон. Само че тарифите там са различни.

Той отново се наведе към вътрешната телефонна уредба.

— Бихте ли повикали при мен мистър Брайънт от „Задгранични договори“, мис Кук?

Той пусна бутона и натисна друг.

— Мартин, ела за минутка, ако обичаш.

На Мартин Торп му трябваха две минути да се качи от кабинета си на деветия етаж. Той нямаше вид на финансовото генийче и протеже на един от най-безмилостните хищници в една традиционно безмилостна и хищническа индустрия. Изглеждаше по-скоро като капитан на спортния отбор на някое добро частно училище. Спретнат, с чаровно момчешко излъчване, с тъмна начупена коса и дълбоки сини очи. Секретарките го наричаха сладуран, а директорите, които виждаха

как твърдо техни борсови позиции се изплъзват под носа им или пък откриваха, че техните компании минават под контрола на акционери, прикриващи Мартин Торп, го назоваваха с не особено приятни епитети.

Въпреки вида си Торп никога не беше учил в частно училище, нито пък беше спортист, а още по-малко капитан на отбора. Той не правеше разлика между средно силен удар в бейзбола и средната температура на въздуха, но можеше през целия ден да задържи в главата си ежечасното движение на цените на акциите по цялата верига от клонове на „МанКон“. На двайсет и девет години той си имаше своите амбиции и възнамеряваше да ги осъществи. „МанКон“ и сър Джеймс Мансън можеха да осигурят средствата за постигането на тази цел. Лоялността му се крепеше върху изключително високата заплата, върху възможностите за връзки с хората от Сити, която тази работа му предоставяше, и върху съзнанието, че от поста си може отблизо да наблюдава онова, което наричаше „голямата игра“.

Преди Тори да влезе, сър Джеймс Мансън пхна доклада на Зангаро в чекмеджето и остави върху бюрото само доклада на Брайънт.

Той посрещна протежето си с предразполагаща усмивка.

— Мартин, имам за теб една задача, която искам да се изпълни дискретно. Трябва да стане бързо и може да ти отнеме половината от нощта.

Не беше в стила на сър Джеймс да пита Торп дали същата вечер няма никакъв ангажимент. Торп знаеше, че отсъствието на този въпрос влиза във високата заплата.

— Ще го направя, сър Джеймс. Имах нещо за тази вечер, но ще го отменя по телефона.

— Добре. Виж, преглеждах някои стари доклади и попаднах на този тук. Преди шест месеца един от нашите хора от „Задгранични договори“ е бил изпратен в една страна, наречена Зангаро. Не знам защо, но ми се ще да разбере. Той е осигурил разрешение от местното правителство наш малък екип да направи проучване за евентуално находище на полезни изкопаеми в неизследваната зона зад планинската верига, наречена Кристалната планина. Това, което искам да знам, е следното: посещението стигнало ли е в някакъв момент до знанието на Съвета?

— На съвета ли?

— Точно така. Доведено ли е до знанието на Съвета на директорите, че сме извършвали такова проучване? Ето това искам да разбера. Не е задължително да е било включено в дневния ред. Ще трябва да прегледаш всички детайли. А в случай, че съобщението е минало под графата „разни дейности“, прерови протоколите от заседанията на Съвета през последните дванайсет месеца. Освен това разбери кой е разрешил пътуването на Брайънт преди шест месеца и защо. А също и кой е изпратил там геолога и защо. Човекът, който е направил проучването, се казва Мълруни. Искам да знам и някои неща за него, които можеш да вземеш от досието му в отдел „Кадри“. Ясно ли е?

Торп беше изненадан. Тази дейност беше далеч извън неговата територия.

— Да, сър Джеймс, но мис Кук би могла да свърши за два пъти по-кратко време или би могла да намери някой друг...

— Да, би могла. Но аз искам ти да го свършиш. Ако ти поискаш досие от отдел „Кадри“ или се ровиш в протоколите на съвета, всички ще решат, че става дума за финансови въпроси. Следователно ще се запази пълна дискретност.

На Мартин Торп започна да му просветва.

— Искате да кажете, че... на онова място са открили нещо?

Мансън гледаше вторачено навън към вече мастилено-синьото небе и към искрящото море от светлини под него, в което брокери и посредници, чиновници и търговци, банкери и експерти, застрахователи и комисионери, купувачи и продавачи, адвокати и, със сигурност поне в някои кабинети, закононарушители се трепеха в зимния следобед и се стремяха към омагьосания час пет и половина.

— Това не е важно — каза той троснато към младежа зад гърба си. — Просто направи каквото ти казах.

Мартин Торп продължи да се хили по пътя към задния изход на кабинета, а после и надолу по стълбите към своята стая.

— Хитро копеле — каза си той по стълбите.

Сър Джеймс Мансън се обърна, когато вътрешният телефон наруши двойно остъкленото, звукоизолирано спокойствие на закътаното светилище.

— Мистър Брайънт е тук, сър Джеймс.

Мансън пресече стаята, мина покрай ключа на стената и включи основното осветление. Когато стигна до бюрото си, освободи бутона.

— Пуснете го да влезе, мис Кук.

Съществуваха три повода, при които чиновниците от средните етажи можеха да бъдат привикани в светилището на десетия етаж. Първият беше свързан с получаването на нареждания или с предаването на доклад, който сър Джеймс искаше да подпише или да изслуша лично, и това беше привикване по служба. Във втория случай на човек му триеха сол на главата и това беше същински ад. Третият повод възникваше, когато генералният директор решаваше да влезе в ролята на любещия вуйчо спрямо своите подчинени, и това беше успокояващо.

Застанал на прага, Ричард Брайънт, трийсет и девет годишен чиновник от средните етажи, който си вършеше работата компетентно и държеше да я запази, беше съвсем убеден, че не първият от трите повода го е довел тук. Страхуваше се да не е вторият и изпита страхотно облекчение, когато разбра, че става дума за третия.

От средата на кабинета сър Джеймс се приближи към него с приветлива усмивка.

— Ах, влезте, Брайънт. Заповядайте.

Мис Кук затвори вратата зад гърба на Брайънт и се оттегли към бюрото си.

Сър Джеймс Мансън посочи на своя служител едно от креслата, разположени доста далеч от бюрото, в къта за разговори на просторния кабинет. Брайънт, който все още се чудеше за какво са го повикали, седна в посоченото кресло и потъна в неговите възглавници от шведска кожа. Мансън се приближи към стената и отвори две врати, които разкриха добре заредено барче.

— Ще пийнете ли нещо, Брайънт? Слънцето май вече залезе.

— Благодаря ви, сър... ъ-ъ... скоч, ако обичате.

— Юнак. Любимата ми отрова. И аз ще пийна с вас.

Брайънт погледна часовника си. Беше пет без четвърт, а тропическата максима, че се пие само след залез-слънце, едва ли се отнасяше за лондонските зимни следобеди. Но той си спомни за едно тържество, на което сър Джеймс изрази насмешката си към всички пиячи на шери и други подобни напитки, и цяла вечер се наливаше със скоч. Струва си да се забелязват такива неща, мислеше си Брайънт,

докато шефът сипваше в две хубави стари кристални чаши от своето специално „Гленливет“. Разбира се, и не помисли да се докосне до шейкьра с лед.

— Вода? Малко сода? — обади се той от барчето.

Брайънт извъртя врат и погледна бутилката.

— Малцово ли е, сър Джеймс? Не, благодаря ви. Така както си е.

Мансън кимна няколко пъти одобрително и донесе чашите. Казаха си „наздраве“ и отпиха от уискито. Брайънт все още очакваше разговорът да започне. Мансън забеляза това и го удостои със строгия поглед на вуйчото.

— Не се притеснявайте, че ви повиках тук по този начин — започна той. — Просто преглеждах една папка със стари доклади и попаднах на вашите. По-точно на един от тях. Сигурно навремето съм го прочел и съм забравил да го върна на мис Кук, за да го заведе в архивите...

— Мой доклад ли? — попита Брайънт.

— А? Да, да, докладът, който сте предали след завръщането си от онази страна... как се казваше? Зангаро? Така ли беше?

— О, да, сър. Зангаро. Това беше преди шест месеца.

— Точно така. Преди шест месеца. Направи ми впечатление, че сте имали доста проблеми с онзи министър.

Брайънт започна да се отпуска. Стаята беше топла, креслото изключително удобно, а и уискито му действаше като стар приятел. Спомни си онези дни и се усмихна.

— Но все пак получих разрешение за проучване.

— Получили сте го и още как! — поздрави го сър Джеймс и се усмихна, сякаш в главата му нахлуха мили спомени. — Едно време и аз се занимавах с тези неща. Ходех на трудни мисии и се връщах с плячката у дома. Само че никога не съм ходил в Западна Африка. По онова време. По-късно, разбира се, отидох. Но след като потръгна това тук.

За да посочи „това тук“, той обходи с ръка луксозния кабинет.

— Тъй че днес прекарвам прекалено много време заровен сред бумаги — продължи сър Джеймс. — Дори ви завиждам на вас, младите, че пътувате и ловите сделки с методите от доброто старо време. Е, разкажете ми за вашето пътешествие до Зангаро.

— Ами там наистина трябваше да се действа като в доброто старо време. След като прекарах няколко часа в страната, едва ли не очаквах да срещна хора с прокарани през носовете кокали — каза Брайънт.

— Наистина ли? Боже Господи! Значи това Зангаро е диво място, така ли?

Сър Джеймс Мансън бе отдръпнал главата си назад в сянката, а и Брайънт беше достатъчно отпуснат, за да долови искриците в съсредоточения поглед, които не хармонираха с насърчителния тон.

— Съвсем вярно, сър Джеймс. Там цари пълен безпорядък и страната упорито се движи към Средновековието, след като преди пет години е извоювала Независимостта си.

Той си спомни още нещо, което шефът му бе вметнал в кръга на група директори.

— Това е класически пример, потвърждаващ идеята, че повечето африкански републики днес изхвърлиха на върха политически групировки, които упражняват властта по начин, който ги прави негодни да управляват дори депото за отпадъци на една корпорация. В резултат на това, разбира се, страдат обикновените хора.

Сър Джеймс, който като всеки друг можеше да разпознава собствените си думи, даде знак за това, усмихна се, стана, отиде до прозореца и погледна надолу към гъмжащите улици.

— И кой управлява парада? — попита той тихо.

— Президентът. Или по-точно диктаторът — обади се Брайънт от креслото. Чашата му беше празна. — Човек на име Жан Кимба. Той спечелил първите и единствени избори малко преди обявяването на Независимостта. Спечелил ги против волята на колониалните власти. Някои казват, че прилагал терор и вуду-техники над избирателите. Те са много назадничави, нали разбирате? Повечето не са знаели какво значи да гласуваш. Сега не им и трябва да знаят.

— Твърда ръка има този Кимба, така ли? — попита сър Джеймс.

— Не само твърда ръка, сър. Той чисто и просто е луд. Бленуващ мегаломан, а навярно и параноик. Управлява съвсем сам, заобиколен от клика безгръбначни политици. Ако загубят благоволението му или по някакъв начин събудят подозренията му, те попадат в килиите на старото колониално здание на полицията. Носят се слухове, че самият Кимба ръководел мъченията. Никой не е излязъл жив оттам.

— Хм, в какъв свят живеем, Брайънт. И тази държава има същия брой гласове в Обединените нации като Великобритания и Америка. В чии съвети се вслушва?

— Не слуша никого от приближените си. Чувал някакви гласове. Така казват местните бели, които са имали куража да останат.

— Гласове ли? — попита сър Джеймс.

— Да, сър. Той твърди пред народа, че го водят божествени гласове. Казва, че разговарял с Бога. Държал цяла реч в този смисъл пред населението и пред дипломатическия корпус.

— О, Боже, още един ли? — замислено каза Мансън, все още загледан надолу към улицата. — Понякога си мисля, че е било грешка да се приобщават африканците към Бога. Сега половината от водачите им са на „ти“ с него.

— Освен това той управлява и с хипноза. Хората мислят, че притежава някакъв всевластен талисман или вуду-заклинание, или магия, или нещо от сорта. Вселил е у тях страхопочитание към собствената си персона.

— А чуждите посолства?

— Ами те, сър, не се месят много. Изглежда, и те като местните жители са стреснати от ексцесиите на този маниак. Той е нещо като кръстоска между шейх Абеид Каруме в Занзибар, папа Док Дювалие в Хаити и Секу Туре в Гвинея.

Сър Джеймс се извърна леко от прозореца и попита подмамващо тихо:

— Защо е като Секу Туре?

Брайънт се намери в собствени води и започна да излага своите старателно натрупвани познания за политическия живот в Африка, доволен от възможността да демонстрира пред работодателя си, че добре се е потрудил.

— Той е почти пълен комунист, сър Джеймс. Неговият политически идеал е Лумумба. Ето защо руснаците са толкова силни. Имат огромно за мащабите на страната посолство. Сега, когато плантациите са в упадък поради некадърното управление, за да припечелят чужда валута, те продават почти цялата си продукция на руските траулери, които акостираат. Разбира се, тези траулери са или кораби за електронен шпионаж, или продоволствени кораби, които снабдяват с пресни продукти подводниците в открито море. А парите,

които получават от продажбите, не отиват при народа, а попадат в банковата сметка на Кимба.

— Не е съвсем по марксистки — пошегува се Мансън.

Брайънт се ухили широко.

— Марксизмът свършва, щом заработят парите и подкупите — отговори той. — Както обикновено.

— Но руснаците са силни, така ли? Имат ли голямо влияние?
Още едно уиски, Брайънт?

Докато Брайънт отговаряше, шефът на „МанКон“ наля още две чаши „Гленливет“.

— Да, сър Джеймс. На практика Кимба не разбира нищо от нещата, които са извън непосредствения му опит, а той е прекарал целия си живот в Зангаро, като се изключат няколко посещения в съседни африкански държави. Така че понякога се съветва по някои външно-политически въпроси. Тогава си служи с един от тримата си съветници, които произлизат от неговото племе. Двамата са учили в Москва, а единият в Пекин. Или влиза в пряка връзка с руснаците. Една вечер разговарях в бара на хотела с един френски търговец. Той ми каза, че руският посланик или някой от заместниците му са почти всеки ден в двореца.

Брайънт остана още десет минути, но Мансън вече знаеше почти всичко, което му трябва. В пет и двайсет той отведе Брайънт до вратата, също тъй внимателно, както го и посрещна. Когато помладият мъж излезе, Мансън направи знак на мис Кук да влезе.

— При нас работи един инженер, който се занимава с проучването на нови находища — каза той. — Върнал се е от тримесечна експедиция в Африка, където е живял в трудните условия на джунглата. Така че навярно още е в отпуск. Опитайте се да го откриете в дома му. Бих искал да се срещна с него утре сутринта в десет часа. Второ, доктор Гордън Чалмърс, ръководителят на химическата лаборатория. Можете да го хванете в Уотфорд, преди да е излязъл от лабораторията. Ако не, търсете го вкъщи. Бих искал да бъде тук утре в дванайсет. Отменете всички сутрешни ангажименти и ми оставете време да заведе Чалмърс някъде на обяд. Най-добре ми запазете маса в ресторант „Уилтън“ на „Бери Стрийт“. Това е всичко. Благодаря ви. Ще изляза след пет минути. След десет минути отпред да ме чака кола.

Когато мис Кук се оттегли, Мансън натисна един от бутоните на телефонната уредба и измърмори:

— Саймън, би ли се качил за минутка?

Саймън Ендийн беше двулик като Мартин Торп, но по различен начин. Неговият произход беше безупречен, но зад външното лустро се криеше моралът на хулиган от Ийст Енд. Заедно с блясъка и безмилостността той притежаваше и известна хитрост. Саймън имаше нужда от човек като Джеймс Мансън, на когото да служи, както и самият Джеймс Мансън по пътя си към върха и в борбата си да остане сред крупните капиталисти рано или късно щеше да има нужда от човек като Саймън Ендийн.

Такива като Ендийн се срещаха под път и над път в най-изисканите комарджийски клубове в лондонския Уест Енд. Омайници с дар слово, които не оставяха нито един милионер без поклон и нито една танцьорка без натъртване. Разликата се състоеше в това, че интелигентността на Ендийн го бе издигнала до директорско положение. Сега той беше помощник на шефа на един много престижен комарджийски клуб.

За разлика от Торп Ендийн нямаше амбиции да става мултимилионер. Смяташе, че един милион ще му свърши работа, а дотогава му стигаше и сянката на Мансън. Тя му плащаше шестстайния апартамент, автомобила „Корвет“, момичетата. Той също дойде от долния етаж и влезе от вътрешното стълбище през облицованата с бук врата точно срещу вратата, през която излезе мис Кук.

— Сър Джеймс!

— Саймън, утре ще обядвам с един човек, който се казва Гордън Чалмърс. Работи в тила. Ръководител на научния екип и на лабораторията в Уотфорд. Ще бъде тук в дванайсет. Преди този час искам сведения за него. Кадровото му досие, разбира се, но добре ще е да разбереш и някои други неща. Как върви семейният му живот, някакви неблагоприятия. Преди всичко дали има належаща нужда от пари, които надхвърлят заплатата му. Политическите му убеждения, ако има такива. Тези учени обикновено са леви. Но има и изключения. Можеш да поговориш с Ерингтън от отдел „Кадри“ довечера, преди да си тръгне. Прегледай досието му и ми го остави да го видя утре сутринта. Още утре започни с проучването на семейната обстановка.

Звънни ми не по-късно от 11,45. Ясно ли е? Знам, че ти идва малко изневиделица, но информацията може да се окаже важна.

Ендийн изслуша нарежданията, без да помръдне нито един мускул на лицето му. Запамети всичко. Той знаеше каква е работата. Сър Джеймс Мансън често искаше информация, понеже никога не заставаше пред един човек, бил той приятел или враг, без лично сведение, включително и за частния му живот. Неведнъж беше разколебавал съперниците си с добрата си подготовка. Ендийн кимна и се оттегли. Отпрати се директно към отдел „Кадри“, откъдето по съвпадение преди малко бе излязъл Мартин Торп. Но не се засякоха с него.

Докато ролс-ройсът плавно напускаше паркинга пред сградата на „МанКон“, отвеждайки своя обитател към неговия апартамент на третия етаж в „Арлингтън Хауз“ зад хотел „Риц“, където му предстоеше продължителна топла вана и вечеря, донесена от ресторант „Каприз“, сър Джеймс Мансън се изтегна назад и запали първата си пура за вечерта. Шофьорът му подаде един късен „Ивнинг Стандарт“. Колата минаваше покрай гара „Черинг Крос“, когато малка информация в раздела „Кратки вести“ прикова погледа му. Беше вмъкната между резултатите от надбягванията. Той я погледна отново, а после я прочете няколко пъти. Загледа се през прозореца в прелитащите коли и сгушените пешеходци, които се тътреха към гарата или крачеха към автобусите под февруарския дъждец, устремени към домовете си в Ийдънбридж и Севъноукс след поредния вълнуващ ден в Сити.

Докато гледаше навън, в главата му започна да се заражда една идея. Някой друг би я подминал с усмивка. Сър Джеймс Мансън не беше някой друг. Той беше съвременен пират и се гордееше с това. Ситното заглавие над сбутаната информация се отнасяше за някаква африканска република. Не беше Зангаро. И за нея не знаеше почти нищо. Не беше известна с полезните си изкопаеми. Заглавието гласеше:

„НОВ ПРЕВРАТ В АФРИКАНСКА ДЪРЖАВА“.

[1] Ралф Надър (1934-?) — американски адвокат и активист на екологическото движение. — Б.пр. [↑](#)

3.

Мартин Торп чакаше в приемната пред кабинета на шефа си. Сър Джеймс се появи в девет без пет и веднага го покани вътре.

— Какво научи? — попита сър Джеймс Мансън, докато сваляше палтото си от вълна на викуня^[1] и го закачаше във вградения гардероб.

Торп разтвори един бележник, който извади от джоба си, и започна да излага резултатите от среднощното разследване.

— Преди година сме имали екип в републиката, която се намира на североизток от Зангаро. Към него е била прикрепена група за наблюдения от въздуха. Наели я от една френска фирма. Зоната за проучването била разположена до самата граница със Зангаро. За съжаление топографските карти на тази територия са малко, а въздушни карти въобще няма. Без да разполага с километраж или някакъв друг индикатор, пилотът използвал скоростта и времето при определяне на разстоянието. Един ден вятърът в попятна посока бил по-силен от прогнозирания. Летецът кръстосал надлъж и нашир цялото пространство над зоната за проучване и доволен се завърнал в базата. Той не знаел, че с помощта на вятъра е преминал границата и е навлязъл четиридесет мили навътре в Зангаро. Когато проявили филма с въздушните снимки, се видяло че полетът е излязъл далеч извън зоната за проучване.

— Кой го е установил пръв? Френската компания ли? — попита Мансън.

— Не, сър. Те проявили филма и ни го предали. Такава била клаузата в договора. Хората от нашия отдел за проучвания от въздуха трябвало да определят разположението на зоните, представени на снимките. Те установили, че на края на всеки отрязък е заснета територия извън зоната за проучване. Отделили тези снимки и ги оставили настрана. На тях се появявала планинска верига, която не можела да бъде в нашата зона, защото в тази ѝ част нямало планини. После някой се сетил да хвърли още един поглед на излишните снимки и забелязал, че част от планинската зона, малко на изток от основната верига, се отличава с различна по гъстота и вид растителност. Подобна

разлика не може да се установи на земята, но на една въздушна снимка от височина три мили тя си личи като върху билиардна маса.

— Това ми е ясно — изръмжа сър Джеймс. — Давай нататък.

— Съжалявам, сър. На мен не ми беше ясно. Сега го научих. Но както и да е. Значи пет-шест снимки били предадени на човек от отдела по фотогеология и той след съответното увеличение потвърдил, че растителността е различна върху съвсем малка територия на един висок около 1 000 метра масив с почти конусовидна форма. Двата отдела подготвили доклад, който отишъл при началника на топографския отдел. Той установил, че веригата е Кристалната планина, а масивът навярно е онзи, който е дал, името си на цялата верига. После материалите попаднали в „Задгранични договори“ и Уилоуби, началникът на отдела, изпратил Брайънт в Африка да получи разрешение за проучване.

— Не ме е уведомявал за това — каза Мансън, разположен вече зад бюрото си.

— Изпратил е докладна записка, сър. Ето я тук. По това време сте били в Канада и се е очаквало да отсъствате цял месец. Уилоуби пояснява, че проучването на тази зона е съвсем непредвидено, но тъй като сме имали шанса да проведем безплатно въздушно наблюдение и понеже фотогеолозите считат, че трябва да има някаква причина за разликата в растителността, разходите може би са оправдани. Освен това решил, че ще е добре този Брайънт да понатрупа малко опит в една самостоятелна мисия. До тогава винаги придружавал Уилоуби.

— Това ли е всичко?

— Почти. Брайънт си извадил виза и отишъл на онова място преди шест месеца. Сдобил се с разрешение и се върнал след три седмици. Преди четири седмици отдел „Сондажи“ се съгласил да отдели от работата му в Гана един нискоквалифициран търсач на име Джек Мълруни и да го изпрати в Кристалната планина при положение, че разходите няма да са високи. Те се оказали ниски. Той се завърнал преди три седмици с тон и половина проби, които все още се намират в лабораторията на Уотфорд.

— Много добре — каза сър Джеймс Мансън след известна пауза. — Така, а това стигнало ли е до Съвета?

— Не, сър — убедено каза Торп. — Биха сметнали въпроса за незначителен. Прегледах протоколите от всички заседания на Съвета

през последните дванайсет месеца, както и всички внесени документи. Включително всички докладни записки и писма, изпратени до членове на Съвета през същия период. Никъде нищо не се споменава. Бюджетът на цялата операция тъй или иначе би потънал сред дребните разходи. А и нещата не са тръгнали от отдел „Проекти“, понеже въздушните снимки са ни били подарени от френската фирма и от немарливия пилот. Всичко е било съвсем ad hoc^[2] и въобще не е стигнало до равнището на Съвета.

Джеймс Мансън кимаше с очевидно задоволство.

— Така. А сега Мълруни. Сече ли му пипето?

Вместо отговор Торп подаде досието от отдел „Кадри“.

— Не е квалифициран, но има голям практически опит, сър. Стара кримка. От добрите търсачи в Африка.

Мансън прехвърли досието. Спря поглед на биографичните данни и на трудовата биография на Мълруни от постъпването му в компанията.

— Наистина има опит — изръмжа Мансън. — Не трябва да се подценяват старите търсачи в Африка. И аз съм започнал от рудниците „Ранд“. Мълруни просто не се е качил по-нагоре. Така че не се подигравай, момчето ми. Такива хора са много полезни. А понякога са и наблюдателни.

Той освободи Мартин Торп и си каза полугласно:

— Да видим сега колко наблюдателен е мистър Мълруни.

Освободи бутона на секретарската уредба и се обърна към мис Кук:

— Мистър Мълруни там ли е още, мис Кук?

— Да, сър Джеймс. Тук е и чака.

— Поканете го да влезе, ако обичате.

Мансън вече беше тръгнал към вратата, когато неговият служител се появи. Посрещна го сърдечно и го отведе при креслата, където предната вечер настани Брайънт. Преди да излезе, мис Кук получи молба да направи кафе за двамата. Пристрастеността на Мълруни към кафето фигурираше в досието му.

В този кабинет на последния етаж на една бизнес-сграда в Лондон Джек Мълруни изглеждаше също тъй неадекватно, както Мартин Торп би изглеждал сред гъсталаците на джунглата. Ръцете му се подаваха целите от ръкавите на палтото и той очевидно не знаеше

какво да прави с тях. Бялата му коса беше пригладена с много вода, а при бръсненето се беше порязал. За първи път се срещаше с човека, когото наричаше „дядката“. Сър Джеймс положи всички възможни усилия, за да го предразположи.

Когато мис Кук влезе с един поднос, на който имаше порцеланови чашки, каничка за кафе, каничка за сметана, захарница и обилно количество бисквити „Фортнъм и Мейсън“, тя чу работодателя си да казва на ирландеца:

— ... точно там е работата, драги. Вие имате това, на което нито аз, нито някой друг може да научи младоците. Двайсет и пет години с пот на челото сте вадили рудата от земята и сте я пълнили в кофите. Това е опит.

Хората винаги се радват, когато оценяват труда им. Джек Мълруни не правеше изключение. Той кимаше със светнало лице. След като мис Кук излезе, сър Джеймс Мансън посочи чашките.

— Погледнете тези мижави чашчици. Едно време си пиех кафето в онези големи чаши. Сега ми го сервират в напръстници. Помня, че в края на трийсетте рудниците „Ранд“... Ама това трябва да е било преди вашето време...

Мълруни остана цял час. На излизане той си мислеше, че „дядката“ е страшно хубав човек въпреки всичко, което се говореше за него. Сър Джеймс Мансън мислеше, че Мълруни е страшно хубав човек — или поне добър в работата си, а тя беше и винаги щеше да бъде свързана със събирането на скални отломъци по планините, без да се задават въпроси.

Малко преди да излезе, Мълруни за пореден път изложи становището си.

— Там има калай, сър Джеймс. Живота си залагам. Работата е дали ще може да се извлича на приемлива цена.

Сър Джеймс го потупа по рамото.

— Не се притеснявайте за това. Ще разберем, когато получим доклада от Уотфорд. И не се безпокойте. Ако мога да закарам и една унция до брега под пазарната ѝ стойност, ще разработим находището. А сега ми кажете какво мислите да правите. Какво е следващото ви приключение.

— Не знам, сър. Остават ми още три дни отпуск, а после ще се явя в кантората.

— Искате ли пак да отидете в чужбина? — усмихнат попита сър Джеймс.

— Да, сър. Честно казано, не мога да понасям този град. Заради климата и куп други неща.

— Ще ви се пак да се попечете на слънце, а? Чух, че обичате дивите места.

— Да, така е. Там човек може да разполага със себе си.

— Наистина може — усмихна се Мансън. — Наистина. Почти ви завиждам. Не, по дяволите, аз наистина ви завиждам. Добре, ще видим какво може да се направи.

След две минути Джек Мълруни излезе. Мансън поръча на мис Кук да занесе досието му в отдел „Кадри“, звънна на счетоводството и им нареди да отпуснат на Мълруни премия в размер на 1 000 лири, като направят всичко възможно да я получи преди идния понеделник. После се обади на началника на отдел „Земни проучвания“.

— Какви проучвания предстои да започнат в близките няколко дни? — попита той без въведения.

Имаше три проекта, единият от които в някакво забутано кътче в най-северната част на Кения, близо до границата със Сомалия. На това място обедното слънце изпържва мозъка ти като джумерка, а през нощта костният ти мозък изстива като камък. Да не говорим за разбойниците, които дебнат наоколо. Командировката щеше да бъде дълга. Почти цяла година. Двама души без малко да си подадат оставките, когато се опита да ги изпрати там за толкова време.

— Пратете Мълруни! — каза сър Джеймс и затвори телефона.

Погледна часовника. Беше единайсет. Взе кадровата справка за доктор Гордън Чалмърс, която Ендийн остави на бюрото му предната вечер.

Чалмърс беше завършил с отличие Лондонския минногеоложки институт, който е навярно най-доброто учебно заведение от този род в света, макар че „Уитуотърсранд“^[3] би оспорил подобно твърдение. Получил диплом за геолог, после специализирал химия, а на двайсет и четири-пет години започнал да работи върху докторат. След петгодишна научна работа постъпил в изследователската секция на „Рио Калай Цинк“. Преди шест години „МанКон“ го бяха откраднали с по-добро възнаграждение. През последните четири години оглавяваше научния отдел на компанията, разположен в покрайнините на Уотфорд,

област Хертфордшър. Паспортната снимка в досието изобразяваше човек, който клони към четиридесетте. Очите му се блещеха срещу обектива малко над червеникавата гъста брада. Вълнено сако и морава риза. Вратовръзката му беше плетена и висеше накриво.

В 11,35 извъня прекият телефон и сър Джеймс Мансън чу равномерно пиукане на уличен автомат. После монетата издрънча в процепа и се появи гласът на Ендийн. Обаждаше се от гарата в Уотфорд и говори не повече от две минути. Когато приключи, Мансън изсумтя доволно.

— Това е полезна информация — каза той. — Връщай се сега в Лондон. Имам още една задача за теб. Искам да ми изготвиш пълна справка за Република Зангаро. Искам да знам всичко. Да, Зангаро.

Мансън повтори името буква по буква.

— Започни с времето, когато е била открита, и карай до наши дни. Нужни са ми данни за историята, географията, релефа, икономиката, селскостопанското производство, полезните изкопаеми (ако има такива), политическата ситуация и степента на развитие. Съсредоточи вниманието си върху десетте години, предшестващи Независимостта, и най-вече върху периода оттогава насам. Искам да знам всичко, което е известно за президента, за кабинета му, за парламента (ако има такъв), за администрацията, за съдебната система и политическите партии. Три пункта са по-важни от всичко останало. Първо, въпросът за руско или китайско присъствие и влияние, а също данни за местно комунистическо влияние над президента. Второ, никой, който има макар и далечна връзка със страната, не бива да разбере за твоите въпроси. Затова недей сам да ходиш там. И, трето, при никакви обстоятелства не заявявай, че си служител на „МанКон“. Така че използвай чуждо име. Ясно ли е? Добре, ще ми докладваш веднага щом станеш готов. Но не по-късно от двамайсет дни. Пари от счетоводството ще теглиш единствено срещу моя подпис. Действай дискретно. Що се отнася до присъствената книга, смятай се в отпуск. После ще уредим нещата.

Мансън затвори и повика Торп, за да му даде понататъшни нареждания. След три минути Торп се качи на десетия етаж и остави на бюрото листа хартия, който шефът му бе поискал. Беше направено с индиго копие на някакво писмо.

Десет етажа по-надолу доктор Гордън Чалмърс слезе от таксито на ъгъла на булевард „Муъргейт“ и плати на шофьора. Чувстваше се неловко в това палто и този тъмен костюм, но Пеги му каза, че е необходимо да се облече така за един разговор и обяд с председателя на Съвета.

Докато изминаваше последните метри към стълбите на „МанКон Хаус“, погледът му се спря на едно заглавие, което бе залепено върху стъклото на будката за вестници.

Продаваха се „Ивнинг Нюз“ и „Ивнинг Стандарт“. Заглавието го накара да свие устни в горчива усмивка, но все пак си купи и двата вестника. Материалът беше поместен на една от вътрешните страници. Заглавието гласеше:

„АФЕРАТА С ТАЛЕДОМИДА — РОДИТЕЛИТЕ ИСКАТ РЕШЕНИЕ“.

Статията развиваше заглавието в по-големи подробности, макар че не беше дълга. В нея се казваше, че след нови продължителни преговори между представители на родителите на повече от 400 деца, които преди десет години са получили увреждания вследствие употребата на препарата таледомид, и представители на компанията производителка отново се е стигнало до задънена улица. Преговорите били отложени „за неопределено време“.

Мислите на Гордън Чалмърс се върнаха към къщата в покрайнините на Уотфорд, от която излезе сутринта, към съпругата му Пеги, която скоро навърши трийсет, а изглеждаше на четиридесет. И накрая към Маргарет — детето без два крака и една ръка, което щеше да навърши девет години и което се нуждаеше от специални протези и от специално построена къща. Най-последно живееха в такава къща, но ипотеката му струваше цяло състояние.

— За неопределено време — сопна се той, без да има на кого, и напъха вестниците в едно кошче.

Чалмърс въобще рядко четеше вечерните вестници. Предпочиташе „Гардиън“, „Прайвит Ай“ и левия „Трибюн“. След като почти десет години следеше как група безпарични родители се

опитваха да получат обезщетение от гигантската фармацевтична компания, в главата му се загнездиха лоши мисли за крупните капиталисти. Десет минути по-късно се изправи пред един от най-крупните.

Сър Джеймс Мансън не успя да предразположи Чалмърс, както това му се отдаде с Брайънт и Мълруни. Ученият здраво стискаше чашата с бира и го гледаше право в очите. Мансън бързо овладя положението и след като мис Кук му подаде уискито и се оттегли, той пристъпи към темата:

— Предполагам, че се досещате защо съм ви повикал, доктор Чалмърс.

— Досещам се, сър Джеймс. Доклада за Кристалната планина.

— Точно така. Между другото, постъпили сте много добре, като сте го изпратил лично на мен в запечатан плик. Съвсем правилно.

Чалмърс сви рамене. Той постъпи така, защото му беше ясно, че правилата в компанията изискват всички съществени резултати от анализите да попадат директно при председателя. Съвсем обичайно решение, като се има предвид, че беше установил какво се съдържа в пробите.

— Ще ви задам два въпроса и очаквам конкретни отговори — каза сър Джеймс. — Напълно ли сте сигурен в тези резултати? Възможно ли е да има друго обяснение за тях?

Чалмърс нито се изненада, нито се обиди. Той знаеше, че лаиците рядко възприемат труда на учения като нещо различно от света на черната магия. Отдавна се беше отказал да обяснява точността на своя занаят.

— Напълно съм сигурен. Първо, съществуват няколко различни теста за установяване наличието на платина и тези проби показаха едни и същи резултати във всички случаи. Освен това аз не само приложих всички известни тестове върху всяка една от пробите, но и повторих цялата процедура. Теоретически е възможно някой да е бърникал алувиалните проби, но той не би стигнал до вътрешната структура на самата скала. Докладът ми е научно издържан и не подлежи на съмнение.

Сър Джеймс Мансън изслуша лекцията, чинно навел глава. Накрая кимна в знак на възхищение.

— Вторият ми въпрос е, колко още хора от вашата лаборатория знаят за резултатите от анализа на пробите?

— Никой не знае — твърдо заяви Чалмърс.

— Никой ли? — веднага реагира Мансън. — Ех, все някой от асистентите ви...

Чалмърс отпи от бирата си и поклати глава.

— Сър Джеймс, когато пробите дойдоха, както обикновено ги сложихме в сандъци и ги оставихме на склад. Съпътстващият доклад на Мълруни предполагаше наличие на калай в неизвестни количества. Тъй като ставаше дума за незначително проучване, аз го поверих на един младши асистент. Съвсем неопитен, той тръгнал от допускането „калай или нищо“ и направил съответните тестове. Не стигнал до положителен резултат. Повика ме и ме уведоми за това. Аз предложих да му покажа как се процедира и отново се получи отрицателен резултат. Тогава му изнесох лекция за това как не бива да се хипнотизираме пред мнението на геолога и заедно направихме още няколко теста. Те също излязоха отрицателни. Затвориха лабораторията, но аз останах. Така че когато се появиха първите положителни резултати, бях съвсем сам. Към полунощ вече знаех, че пясъчната проба от коритото на потока, от която използвах по-малко от 250 грама, съдържа малки количества платина. След това се заключих и останах цяла нощ. На другия ден сних младши асистента от тази задача и му поверих друга. Сам се захванах с работата. Още 600 торби с пясък и 750 килограма камъни — над 300 отделни скални отломъка от различни места в планината. Снимките на Мълруни ми дадоха представа за този масив. Разсеяното отлагане присъства във всички части на формацията. Така и посочих в доклада си.

Той пресуши бирата си с леко пренебрежение.

Сър Джеймс Мансън продължаваше да кима. Гледаше учения с добре симулирано благоговение.

— Това е невероятно — каза той накрая. — Знам, че вие, учените, предпочитате да оставате безпристрастни, но мисля, че вие също сте се развълнували. Може би тук става дума за нов световен източник на платина. Знаете ли на колко години се случва това с редките метали? Веднъж на десетилетие, а понякога и веднъж за цял един човешки живот...

Чалмърс наистина се развълнува от откритието си и работи до късно през нощта в продължение на три седмици, но не му се щеше да го признае. Той само повдигна рамене и каза:

— Това със сигурност ще донесе големи печалби на „МанКон“.

— Не е съвсем ясно — тихо каза Джеймс Мансън.

С тази фраза за пръв път разтърси Чалмърс.

— Не е ли? — попита химикът. — Но това е цяло състояние!

— Да, състояние, заровено в земята — каза сър Джеймс, който се изправи и отиде до прозореца. — Зависи кой ще се добере до него и дали въобще някой ще успее. Разбирате ли, има опасност находището да остане неразработено с години или добивите да бъдат складирани. Нека ви въведа в ситуацията, скъпи мой докторе...

През следващите трийсет минути той въведе доктор Чалмърс в ситуацията. Говореше за политика и финанси, които не бяха силните области на химика.

— Ето това е — завърши сър Джеймс. — Съществува опасност руското правителство да получи находището на тепсия, ако незабавно разгласим новината.

Доктор Чалмърс, който нямаше нищо против руското правителство, леко сви рамене.

— Аз не мога да променя фактите, сър Джеймс.

Веждите на Мансън ужасено подскочиха нагоре.

— Боже мой, докторе. Разбира се, че не можете. — Той изненадано погледна часовника си. — Наближава един. Вие навярно сте гладен. Съдя по себе си. Хайде да отидем да хапнем някъде.

Отначало беше решил да вземе ролс-ройса, но след като Ендийн се обади от Уотфорд с информация от местното разпространение на печата, че докторът е абониран за „Трибюн“, сър Джеймс се спря на варианта с обикновено такси.

„Хапването“ се оказа *pate*^[4], омлет с трюфели, задушен заек в сос от червено вино и плодова салата с бишкоти и крем. Както се очакваше, Чалмърс не одобри това чревоугодничество, но в същото време се хранеше с добър апетит. А дори и той не бе в състояние да преобърне простите естествени закони, според които добрата храна поражда чувство на задоволеност и блаженство. После предизвиква еуфория и сваля моралните задръжки. Мансън беше предвидил също, че си има работа с пияч на бира, несвикнал със силните червени вина,

и две бутилки „Кот дю Рон“ предположиха Чалмърс да се отприщи на теми, които интересуваха шефа му — работата, семейството, мирогледа.

В момента, когато започна да говори за семейството си и за новата къща, сър Джеймс Мансън с подобаващо угрижено изражение вметна, че преди година е гледал по телевизията заснето на улицата интервю с Чалмърс.

— Моля ви да ми простите — каза той. — Преди това не знаех... Искам да кажа... не знаех за дъщеричката ви... Каква трагедия!

Чалмърс кимаше, забил поглед в покривката. Отначало бавно, а после с все по-голяма увереност започна да разказва на началника си за Маргарет.

— Вие няма да го разберете — каза той в един момент.

— Ще се опитам — тихо отговори сър Джеймс. — И аз имам дъщеря. По-голяма, разбира се.

След десет минути в разговора настъпи пауза. Сър Джеймс Мансън извади от вътрешния си джоб един сгънат лист хартия.

— Не знам точно как да се изразя..., — каза той, леко притеснен. — Значи, на мен ми е пределно ясно колко време и усилия ви коства работата в компанията. Знам, че работите страшно много, а тази лична драма също ви се отразява доста тежко. Както и на мисис Чалмърс, без съмнение. Затова сутринта издадох това платежно нареждане до банката, в която държа капиталите си.

Той подаде на Чалмърс копието от писмото. Текстът беше кратък и ясен. Задължаваше управителя на банката „Котс“ на всяко първо число от месеца да превежда с препоръчан запис на домашния адрес на доктор Гордън Чалмърс по петнайсет банкноти с единична стойност 10 лири. Сумите щяха да се превеждат за срок от десет години при положение, че не се получат нови разпореждания.

Чалмърс вдигна поглед от листа. Лицето на работодателя му изразяваше загриженост, примесена с притеснение.

— Благодаря ви — тихо каза Чалмърс.

Сър Джеймс го хвана малко под лакътя и разтърси ръката му.

— Хайде стига по този въпрос. Пийнете едно бренди.

В таксито на връщане Мансън предложи да остави Чалмърс на гарата, откъдето би могъл да вземе влака за Уотфорд.

— Аз трябва да се върна в кабинета си, за да се заема със Зангаро и с вашия доклад — каза той.

Чалмърс гледаше навън колите, които излизаха от Лондон през този петъчен следобед.

— Какво смятате да правите с него? — попита той.

— Всъщност не знам. Разбира се, ще ми се да не го изпращам. Би било жалко всичко това да попадне в чужди ръце, а именно това ще се случи, ако докладът ви стигне до Зангаро. Но рано или късно ще трябва да им изпратя нещо.

Настъпи нова дълга пауза, когато таксито зави към площада пред гарата.

— Аз мога ли нещо да помогна? — попита ученият.

Сър Джеймс изпусна продължителна въздишка.

— Да — каза той с добре премерена интонация. — Изхвърлете пробите на Мълруни, както бихте постъпили с някакви други камъни или торби с пясък. Унищожете записките си от анализа. Изгответе точно копие на доклада с една-единствена разлика — посочете, че тестовите доказват недвусмислено наличието на минимални количества нискокачествен калай, който не може да се извлече на икономически разумна цена. Изгорете вашето копие от оригиналния доклад. А после пред никого не казвайте и дума по въпроса.

Таксито спря и понеже никой от пътниците не помръдна, шофьорът надникна през преградата в задното отделение.

— Стигнахме, господа.

— Обещавам ви съвсем официално — промълви сър Джеймс. — Рано или късно политическата ситуация навярно ще се измени и тогава „МанКон“ ще внесе нужната сума за придобиване на концесия в пълно съответствие с правилата на нормалния бизнес.

Доктор Чалмърс слезе от таксито и загледа през рамо работодателя си.

— Не съм сигурен, че ще мога да го направя — каза той. — Трябва да си помисля.

Мансън кимна.

— Разбира се, че ще си помислите. Знам, че искам прекалено много. Вижте, защо не се посъветвате с жена си. Сигурен съм, че тя ще разбере.

После придърпа вратата и каза на шофьора да го откара до Сити.

Същата вечер сър Джеймс вечеря с един служител на Форин Офис^[5]. Заведе го в своя клуб. Той не беше сред най-елитните в Лондон, защото Мансън нямаше намерение да кандидатства в някой от бастионите на старите традиции, за да не се окаже отритнат. Освен това не му оставаше време да се катери по йерархичната стълбица, а и трудно понасяше префърцунените идиоти, с които човек се сблъсква на върха. Беше оставил обществените изяви в ръцете на жена си. Кавалерската титла беше полезна и това му стигаше.

Той презираше Ейдриън Гул, когото смяташе за педантичен глупак. Именно затова го покани на вечеря. Покани го и заради службата му в отдела по икономическо разузнаване на Форин Офис.

Преди години, когато дейността на компанията му в Гана и Нигерия стигна до определено равнище, Мансън прие да участва в затворения кръг на основания в Сити Западноафрикански комитет (ЗАК). Този орган беше и все още е нещо като профсъюз на всички големи лондонски фирми, които имат инвестиции в Западна Африка. Отделяйки далеч по-голямо внимание на търговията и следователно на парите в сравнение, да речем, с източноафриканския комитет, ЗАК периодично разглеждаше търговската и политическата ситуация в Западна Африка (двата аспекта в крайна сметка се оказваха взаимно свързани) и препоръчваше на Форин Офис онези действия, които биха оформили една изгодна за британските интереси политическа линия.

Сър Джеймс би го формулирал по различен начин. Той би казал, че комитетът съществува, за да внушава на правителството какво да прави за повишаване на печалбите в тази част на света. И щеше да е съвсем прав. Той участваше в комитета по време на гражданската война в Нигерия и чу как представители на различни банки, рудници, петролни и търговски фирми се произнасят за бързо приключване на войната, което явно означаваше ускорена победа за правителствените сили.

Естествено комитетът посъветва британските власти да подкрепят войските на правителството при положение, че те могат да докажат способността си да победят бързо, и ако това се потвърди от сведенията на местни британски източници. После членовете на комитета се отдръпнаха и гледаха отстрани как правителството

забърква по съвет на Форин Офис поредната африканска каша. Вместо шест войната продължи трийсет месеца. А Харолд Уилсън, обвързал се веднъж с определена политика, бе по-скоро готов да се качи на луната, отколкото да признае, че любимите му съветници са сбъркали.

Мансън загуби големи суми от прекъснатия рудодобив и поради невъзможността да транспортира рудата до крайбрежието по нередовните военновременни железници. Но Макфаздийн от „Шел“ загуби още повече от проваленото производство на петрол.

Почти през цялото време Ейдриън Гул беше пълномощник на Форин Офис в комитета. Сега той седеше в сепарето срещу Джеймс Мансън с маншети, които се показваха от ръкавите на сакото на приетите три сантиметра и нещо, и с лице, което изразяваше неподправена съсредоточеност.

Мансън му каза част от истината, не се спомена и дума за платината. Придържаше се към историята с калая, но този път завиши количествата. Рудодобивът щял да бъде възможен, но той бил сериозно обезпокоен от пряката обвързаност на президента с руските съветници. Участието в печалбата би могло да осигури на зангарийското правителство една солидна сума, която би го направила по-влиятелно. И понеже президентът бил марионетка в ръцете на руснаците, възниквал въпросът кой би имал интерес да увеличи богатството и силата на републиката. Гул внимателно изслуша всичко. На лицето си бе надянал официалната маска на искрена съпричастност.

— Адски труден проблем — каза той със загрижен тон. — Аз наистина се възхищавам на политическия ви усет. В момента Зангаро е разорена и изостанала държава. Но ако забогатее... да, имате право. Същинска дилема. Кога трябва да изпратите доклада за проучването и резултатите от анализа?

— Рано или късно — каза Мансън. — Въпросът е как да постъпя. Ако покажат доклада в руското посолство, търговският експерт със сигурност ще разбере, че находището може да се разработи. Тогава ще предложат концесията на пазара. Ще я спечели някой, който тъй или иначе ще помогне на диктатора да забогатее, а после въобще не се знае какви проблеми за Запада може да предизвика този човек. И се връщаме в изходно положение.

Гул се замисли.

— Реших, че ще е по-добре да уведомя вашето министерство — каза Мансън.

— Да, да, благодаря ви. — Гул беше потънал в мислите си. — Кажете ми — проговори той накрая, — какво би станало, ако съкратите цифрите от доклада наполовина?

— Наполовина ли?

— Да. Ако намалите наполовина цифрите, които отразяват съдържанието на калай на тон скална маса.

— Ами наличното количество калай би направило находището нерентабилно.

— А възможно ли е пробите да са били взети от друго място? Да речем, на миля встрани.

— Да, мисля, че е възможно. Но моят проучвател е открил най-богатите проби.

— Но в случай че не беше го направил... — продължи Гул. — Ако беше взел пробите си на миля разстояние от мястото, където действително е работил. Съдържанието би ли могло да се окаже с петдесет процента по-малко?

— Възможно е. Навярно би било даже още по-малко. — Но той е работил именно на това място.

— Под нечий надзор ли?

— Не. Сам.

— И не съществуват никакви следи от работата му?

— Не — отговори Мансън. — Няколко одялани скали, които отдавна са обраснали. Освен това там никой не се качва. Мястото е отдалечено.

Той направи пауза, за да запали пурата си.

— Знаете ли, Гул, вие сте страшно умно момче. Келнер, още едно бренди, ако обичате.

Разделиха се с приповдигнато настроение на стъпалата пред клуба. Портиерът повика за Гул такси, което щеше да го отведе в „Холанд Парк“ при мисис Гул.

— И още нещо — каза служителят на Форин Офис, отваряйки вратата на таксито. — Пред никого нито дума по този въпрос. Аз ще трябва да го заведа в секретната картотека на отдела. Но всичко си остава между вас и Форин Офис.

— Разбира се — каза Мансън.

— Много съм ви благодарен, че сметнахте за необходимо да ме уведомите. Навярно не си представяте колко се улеснява работата ни на икономическия фронт, когато сме в течение на нещата. Аз ще наглеждам Зангаро и ако настъпи някаква промяна на политическата сцена, вие пръв ще узнаете за нея. Лека нощ.

Сър Джеймс Мансън изгледа отдалечаващото се такси и направи знак на ролс-ройса, паркиран малко по-нагоре.

— Вие пръв ще узнаете за нея — изимитира той събеседника си. — Няма начин да не узная, момчето ми. Та нали аз ще задвижа нещата.

Показа си главата през дясното прозорче. На волана беше Крадък, неговият шофьор.

— Ако такива нещастни недоносчета трябваше да изграждат империята, Крадък, досега навярно щяхме да сме завладели само остров Уайт.

— Напълно сте прав, сър Джеймс — каза Крадък.

Работодателят му се качи отзад и той плъзна прозорчето на преградата.

— Към Глостършър ли да карам, сър?

— Към Глостършър, Крадък.

Отново започваше да вали. Лъскавата лимузина се спусна по „Пикадили“, а после пое по „Парк Лейн“ и се насочи към шосето А-40, което щеше да отведе сър Джеймс Мансън в къщата с десет спални, купена за него преди десет години от една благодарна компания срещу 250 000 лири. В тази къща живееха съпругата му и деветнайсетгодишната му дъщеря. Само че тях двете си ги беше спечелил сам.

Един час по-късно Гордън Чалмърс лежеше до жена си, изтощен и ядосан от кавгата, която се разрази между тях през последните два часа. Пеги Чалмърс лежеше по гръб и се взираше в тавана.

— Не мога да го направя — заяви Чалмърс за хиляден път. — Не мога просто ей така да фалшифицирам един доклад, за да помогна на Джеймс Гад Мансън да натрупа още парички.

Последва дълго мълчание. Повтаряха все същите неща, откакто Пеги прочете писмото на Мансън до банкера и научи от съпруга си какво е условието за тяхната бъдеща финансова осигуреност.

— Какво значение има? — обади се тя с тих глас от мрака до него. — Какво значение има всичко това в крайна сметка? Дали той ще получи концесията, дали ще я получат руснаците, или пък никой друг няма да я получи? Дали цената ще се вдигне, или ще падне? Какво значение има? Става дума за някакви камъни и късчета метал.

Пеги Чалмърс се обърна върху тялото на мъжа си и се вторачи в неясния контур на лицето му. Навън нощният вятър друсаше клоните на стария бряст, до който построиха новата къща, снабдена със специални удобства за сакатата им дъщеричка.

Когато Пеги Чалмърс проговори отново, в гласа ѝ звучеше необузвано външение:

— Но Маргарет не е камък, а аз не съм късче метал. Имаме нужда от тези пари, Гордън. Имаме нужда от тях точно сега. Ще ни трябват и през следващите десет години. Моля те, скъпи. Моля те, поне за малко забрави за това писмо до „Трибюн“ или „Прайвит Ай“. Направи каквото иска от теб.

Гордън Чалмърс продължаваше да се взира в цепката между пердетата. През полупритворения прозорец проникваше глътка въздух.

— Добре — каза той накрая.

— Ще го направиш ли? — попита тя.

— Да, ще го направя, по дяволите.

— Заклевах ли се, скъпи? Ще ми дадеш ли честна дума?

Настъпи продължителна пауза.

— Давам ти честна дума — обади се тихият глас, който излезе от лицето под нея.

Тя зарови глава сред космите на гърдите му.

— Благодаря ти, скъпи. Само не се притеснявай. След месец всичко ще си забравил. Ще видиш.

След десет минути вече беше заспала, изтощена от къпането и приспиването на Маргарет и от обичайната свада със съпруга си. Гордън Чалмърс продължаваше да се взира в мрака.

— Винаги те побеждават — промълви той с горчивина. — Гадни копелета! Винаги те.

На другия ден, в събота, той отиде в лабораторията и написа съвсем нов доклад за Република Зангаро. Изгори записките си и оригиналния доклад. После стовари пробите върху купчината за боклук, от която щеше да ги вземе някой местен строител, за да ги

вложи в бетона на нечий градски алеи. Пусна новия доклад с препоръчано писмо, адресирано лично до сър Джеймс Мансън, прибра се вкъщи и се опита да забрави случилото се.

В понеделник докладът се получи в Лондон и писмото до банкера тръгна по пощата. Докладът бе изпратен в отдел „Задгранични договори“ за сведение на Уилоуби и Брайънт. Последният получи нареждане да замине на другия ден, за да предаде доклада на министъра на природните ресурси в Кларънс. Приложено беше писмо от компанията, в което се изразяваше съответното съжаление.

Във вторник вечерта Ричард Брайънт се озова в първия терминал на лондонското летище „Хийтроу“. Той чакаше полета на „Бритиш Еървейз“ до Париж. Оттам щеше да си извади нужната виза и да продължи със самолет на „Ер Африк“. На около триста метра по-нататък, в трети терминал, Джек Мълруни бързаше да се провери през паспортния контрол, за да хване нощния „Джъмбо“ на „Бритиш Оувърсийз“ до Найроби. Не се чувстваше нещастен. Беше му писнало от Лондон. Очакваха го Кения, слънцето, джунглата и рисковани срещи с лъвовете.

В края на седмицата само двама души пазеха в главите си информацията за истинското съдържание в недрата на Кристалната планина. Единият беше дал обет пред жена си да остане безмълвен завинаги, а другият обмисляше следващия си ход.

[1] Викуня — южноафриканско вълнодайно животно от рода на ламата — Б.пр. ↑

[2] На момента. (лат.) — Б.пр. ↑

[3] Реномиран минногеоложки институт в Южна Африка. — Б.пр. ↑

[4] Тестена питка с месна плънка (фр.) — Б.пр. ↑

[5] Британското външно министерство. — Б.пр. ↑

4.

Саймън Ендийн влезе в кабинета на сър Джеймс Мансън с една обемиста папка, която съдържаше доклад от сто страници за Зангаро, фотодосие и няколко карти. Каза на шефа си какво е донесъл. Мансън кимна одобрително.

— Докато подготвяше тези материали, някой разбра ли кой си и за кого работиш? — попита той.

— Не, сър Джеймс. Използвах псевдоним и никой не се усъмни в него.

— А възможно ли е някой в Зангаро да е разбрал, че се събират данни за страната им?

— Не. Служих си само със съществуващите архиви, макар че те са доста оскъдни. Черпих данни от някои университетски библиотеки у нас и в Европа, от стандартните справочници, а също и от единствения туристически справочник, публикуван в самата република. Само че той е останал от колониално време и е с петгодишна давност. Във всички случаи казвах, че събирам информация за моята дисертация върху цялостната колониална и постколониална ситуация в Африка. Изключени са каквито и да е било възражения.

— Много добре — каза Мансън. — После ще прочета доклада. Сега ми дай основните факти.

Преди да отговори, Ендийн извади една от картите и я разгърна върху бюрото. Тя изобразяваше част от африканското крайбрежие. Отбелязан беше участъкът на Зангаро.

— Както виждате, сър Джеймс, територията се врязва ето тук в тази част на брега. На север и на изток граничи с тази република, а късата южна граница е с тази тук. Четвъртата граница, разбира се, е морето. Има формата на кибритена кутийка. Късата страна е по протежение на бреговата ивица, а дългите влизат навътре. Границите са били съвсем условно очертани още по времето на колониалните борби за разпределянето на Африка и не са нищо повече от линия върху географската карта. Границата по суша не се охранява, но

поради почти пълната липса на пътища тя може да се пресече само на едно място — тук, на пътя, който продължава на север в съседната държава. Цялото движение по суша преминава оттам.

Сър Джеймс Мансън разгледа територията и изсумтя.

— Какво е положението на източната и на южната граница?

— Няма пътища, сър. Няма никакъв достъп, освен ако не решите да цепите направо през джунглата, а тя в по-голямата си част е непроходима. Така, площта е 7000 квадратни мили — 70 мили по брега и 100 мили навътре в сушата. Столицата Кларънс, наречена на името на капитана, който пръв преди двеста години спрял на това място за прясна вода, се намира ето тук — на средата на бреговата линия, по на трийсет и пет мили от северната и южната граница. Зад нея се простира тясна равнинна ивица, която е единствената обработваема земя, като се изключат полянките на диваците в джунглата. Зад равнината тече река Зангаро, после е подножието на Кристалната планина, самата планинска верига, а отвъд нея следват мили наред джунгла чак до източната граница.

— Съществуват ли други транспортни връзки? — попита Мансън.

— На практика няма никакви пътища — каза Ендийн. — Река Зангаро тръгва от северната граница и тече съвсем близо до морския бряг, пресичайки почти цялата територия на републиката. Влива се в морето малко преди южната граница. На устието са разхвърляни няколко кейчета и бараки, които оформят малко пристанище за износ на дървесина. Но истински кейове няма, а и дърводобивът на практика е бил прекратен след обявяването на независимостта. Река Зангаро тече почти успоредно на брега, като леко се приближава към него, и всъщност разделя страната на две. Тази равнина, разположена откъм морето, завършва с блатиста мангрова гора, което прави крайбрежната ивица недостъпна за големи и малки кораби. Другата част е вътрешността отвъд. На изток от реката е планината, а отвъд нея — вътрешността. По реката могат да плават баржи, но никой не проявява интерес към това. Северната съседка има модерна столица с дълбоководно пристанище. Самата река Зангаро завършва с плитко затлачено устие.

— Кажете ми нещо за износа на дървесина. Как са го осъществявали?

Ендийн извади от папката една карта на републиката с по-голям мащаб и я постави върху масата. Посочи с молив устието на Зангаро в южната част на страната.

— Добивали са дървесината по горното течение. Покрай речния бряг или в подножието на планината. Там все още има доста хубава дървесина, но след обявяването на Независимостта никой не проявява интерес към нея. Смъквали трупите по реката до устието и ги складирали там. Корабите пускали котва навътре в морето, а трупите били изтегляни до тях с влекачи. После ги вдигали на борда със собствените си кранове. Въобще не става дума за мащабна операция.

Мансън съсредоточено се взираше в картата. Погледът му спираше последователно на седемдесетте мили крайбрежна ивица, на реката, която течеше почти успоредно с нея, на непроходимата блатиста мангрова гора между сушата и морето и на планинската верига отвъд реката. Той успя да различи масива, който го интересува, но не каза нищо по този повод.

— Какво е състоянието на главните пътища? Трябва да има такива.

Ендийн се подготви за ново обяснение.

— Столицата е забита ето тук, на края на този сплескан полуостров, по средата на крайбрежната ивица. Обърната е към открито море. Разполага с малко пристанище — единственото истинско пристанище в страната. Малко извън града полуостровът се свързва с основната суша. Има един път, който следва гръбнака на полуострова и влиза на шест мили навътре в източна посока. Ето на това място се разклонява. Едното отклонение завива надясно, в южна посока. Има седем мили макадамова настилка. Следват двацет мили черен път, който се губи някъде по бреговете на устието. Другото отклонение завива наляво и поема в северна посока през равнината на запад от реката и стига до северната граница. На това място има пропускателен пункт, охраняван от десетина заспали и корумпирани войници. Няколко души ми казаха, че те въобще не можели да четат и нямамо как да разберат дали към паспорта е приложена виза. Подкупваш ги с няколко лири и преминаваш.

— А пътят, който води към вътрешността? — попита сър Джеймс.

Ендийн посочи с пръст.

— Дори не е отбелязан на картата. Толкова е малък. Всъщност, ако след разклонението поемете на север, след няколко мили ще стигнете до отклонение вдясно, което води към вътрешността. Пътят е черен. Той пресича останалата част от равнината, а после и река Зангаро по един паянтов дървен мост...

— Значи този мост е единствената връзка между двете части на страната? — попита Мансън учудено.

Ендийн сви рамене.

— Това е единственият брод за моторни превозни средства. Но такива почти няма. Местните жители пресичат реката с канута.

Мансън смени темата, макар че очите му си останаха залепени в картата.

— Кажете ми нещо за племената, които живеят там.

— Те са две — каза Ендийн. — На изток от реката е територията на племето винду. Всъщност по-голямата част от племето живее отвъд източната граница. Вече казах, че границите са условни. Равнината на запад от реката и към морето, включително и полуостровът, на който се намира столицата, влиза в територията на племето каджа. Двете племена се мразят взаимно.

— Население?

— Във вътрешността е почти невъзможно да се преброи. Официалната цифра е 220 000 жители в цялата страна. 3 000 души от племето каджа и някъде около 190 000 души от племето винду. Но тези цифри се базират на догадки. Всъщност само племето каджа може да бъде преброено с някаква точност.

— Как тогава въобще са провели избори? — попита Мансън.

— Това си остава една от догадките на сътворението — каза Ендийн. — Във всички случаи са били фарс. Половината от хората не знаят какво е да гласуваш или пък за какво гласуват.

— А икономиката?

— Почти нищо не е останало от нея — отговори Ендийн. — На територията на винду не се произвежда нищо. Едва се изхранват с това, което изкарват от нивите с тропически картофи и тапиока, отвоювани от джунглата с труда на жените. Именно жените вършат цялата работа, а тя не е чак толкова много. Ако им платиш добре, ще ти пренесат багажа. Мъжете ходят на лов. Децата страдат от малария, трахома, треска и недохранване. По колониално време в крайбрежната

равнина е имало плантации е какао, кафе, памук и банани. Продукцията не е била висококачествена, но при гарантирания европейски пазар в метрополията носела достатъчно твърда валута, за да се покриват минималните разходи по вноса. След обявяването на независимостта президентът национализира плантациите, изгонил белите и раздал земята на свои хора. В момента всичко е обрасло с бурени.

— Имаш ли някакви цифри?

— Да, сър. През последната година преди Независимостта производството на какао, това е била основната култура, е възлязло на 30 000 тона. Миналата година са произведени 1 000 тона, за които не са се намерили купувачи. Реколтата и сега гние на полето.

— А другите култури? Кафето, памукът, бананите?

— Производството на банани и кафе е напълно занемарено. Памукът е нападнат от паразити, а инсектициди няма.

— Какво е икономическото положение в момента?

— Пълна разруха. Разорена хазна. Парите са ненужни хартийки. Износът е сведен до минимум. Получили са някои помощи от ООН, от руснаците и от бившата метрополия, но тъй като правителството продава получените стоки и прибира парите, и тези помощи са прекратени.

— Истинска бананова република, а? — промълви сър Джеймс.

— Във всяко отношение. Корупция, разложение, брутални нрави. Шелфът им е богат на риба, но те не могат да я ловят. Двата им риболовни кораба са били управлявани от бели капитани. Единия го пребили военните, след което и двамата напуснали страната. Корабите така си и ръждясали. Сега местните жители страдат от недостиг на протеин. Козите и билетата не стигат за всички.

— Как са с медицинското обслужване?

— В Кларънс има една болница на ООН. Тя е единствена в страната.

— Лекари?

— Имало двама квалифицирани лекари зангарийци. Единия го арестували и умрял в затвора. Другият емигрирал. Мисионерите били прогонени от президента като проводници на империалистическо влияние. Били са главно медицински работници, но имало и няколко

проповедници. Преди монахините обучавали медицински сестри, но и те били прогонени.

— Колко са европейците?

— Във вътрешността навярно няма нито един. В крайбрежната равнина живеят няколко агрономи и монтьори, изпратени от ООН. В столицата има около четиридесет дипломати, двайсет от които руснаци. Останалите са разпределени между посолствата на Франция, Швейцария, Щатите, Западна Германия, Източна Германия, Чехословакия и Китай, ако китайците могат да минат за бели. Освен това в болницата на ООН работят пет души, а други пет специалисти се грижат за електроцентралата, контролната кула на летището, за водопроводната мрежа и т.н. Трябва да има и около петдесет търговци, мениджъри и бизнесмени, които са останали с надеждата, че нещата се оправят. Всъщност преди шест седмици е имало стълкновения и един от хората на ООН е бил пребит почти до смърт. Петимата специалисти по техническата част са заплашили, че ще напуснат, и са потърсили убежище в съответните посолства. Може вече да са си заминали, а това означава, че водопроводът, електрическата мрежа и летището скоро ще излязат от строя.

— Къде се намира летището?

— Ето тук, извън столицата, в основата на полуострова. Не отговаря на международните стандарти. Така че ако човек иска да стигне до него, трябва да вземе полет на „Ер Африк“ до северната съседка на Зангаро, а оттам да се прехвърли на малък двумоторен самолет, който лети до Кларънс три пъти седмично. Линията се обслужва от френска фирма, макар че в настоящия момент едва ли е много рентабилна.

— Кои са приятелите на страната във външнополитически план?

Ендийн поклати глава.

— Нямаат приятели. Никой не го е грижа за тази разпаднала се държава. Дори Организацията за африканско единство е вдигнала ръце от тях. Мястото е толкова затънтено, че и ред не се появява за него. Журналистите въобще не стъпват там. Правителството води ожесточена антиевропейска политика, така че никой не би се наел да изпрати в страната работници и да основе някакво предприятие. Липсват инвестиции, защото всеки прошляк с партиен билет би могъл да конфискува собствеността. Към партията има младежка

организация, чиито членове могат да пребият когото си поискат. Цялото население живее в страх.

— Как стоят нещата с руснаците?

— Тяхното посолство е най-голямото и навярно имат известно влияние върху президента по въпросите на външната политика, от която той нищо не разбира. Съветниците му са главно зангарийци, завършили образованието си в Москва. Но самият той не е учил в Москва.

— Разполагат ли въобще с някакъв потенциал? — попита сър Джеймс.

Ендийн бавно кимна с глава.

— Мисля, че разполагат с достатъчен потенциал, който при положение, че се разработи и се управлява добре, би им осигурил един приличен жизнен стандарт. Населението е малобройно, нуждите му са ограничени. На базата на една добра местна икономика биха могли да се самозадоволяват с храна и дрехи. Ще им трябва и малко твърда валута за належащи допълнителни разходи. Това би могло да стане, но дори и сега нуждите са толкова нищожни, че благотворителните хуманитарни агенции са в състояние да ги задоволяват изцяло. Само че хората им постоянно биват нападани, техниката им бива разбивана и разграбвана, а даренията се крадат и се продават за лична облага на управниците.

— Казваш, че племето винду не е много работливо. А племето каджа?

— И те не са — каза Ендийн. — Седят по цял ден, а когато някой им се стори опасен, се потулват в джунглата. Плодородната равнина ражда достатъчно, за да ги изхранва. Това напълно ги задоволява.

— Кой тогава е обработвал плантациите по колониално време?

— Ами губернаторът докарал около 20 000 негри от някъде другаде. Те се заселили в страната и досега живеят там. Заедно със семействата си наброяват около 50 000 души. Но колониалните власти така и не им дали избирателни права и затова не са участвали в изборите при обявяването на независимостта. Ако има някаква работа, именно те я вършат.

— Къде живеят? — попита Мансън.

— Около 15 000 все още живеят по колибите си наред с плантациите, макар че сега, когато цялата техника е съсипана, не се

намира особено много работа. Останалите са се преместили в Кларънс и преживяват кой както може. Живеят в няколко гета, пръснати покрай пътя, който свързва столицата с летището.

В продължение на пет минути сър Джеймс Мансън не вдигна поглед от картата. Мислеше съсредоточено за един планински масив, за един луд президент, за една клика обучени в Москва съветници и за едно руско посолство. Накрая въздъхна.

— Каква дивашка държава!

— Това е меко казано — откликна Ендийн. — Те още извършват ритуални публични екзекуции на централния площад. Смърт чрез напълване на парчета. За целта си служат с мачете. При това доста често.

— И кой по-точно е творецът на този земен рай?

Вместо отговор Ендийн извади една снимка и я постави върху картата.

Сър Джеймс Мансън се озова лице в лице с африканец на средна възраст. На главата му бе надянат копринен цилиндър. Надолу беше облечен в черен редингот и провиснали панталони. Сцената очевидно отразяваше провъзгласяването на Независимостта, защото отзад, при стълбите на доста голяма сграда, стояха няколко представители на колониалните власти. Лицето под лъскавата черна коприна не беше кръгло, а дълго и изпито, с дълбоки бръчки от двете страни на носа. В ъгълчетата устните се закривяваха надолу и това създаваше впечатление за дълбока неудовлетвореност. Но очите приковаваха вниманието на наблюдателя. В тях имаше някаква стъклена неподвижност, характерна за очите на фанатиците.

— Това е той — каза Ендийн. — Главата му е пълна с бръмбари. Долен е и в червата. Западноафриканският папа Док. Ясновидец, медиум, освободител от бялото иго, спасител на своя народ, мошеник, крадец, шеф на полицията и инквизитор, който измъква признания. Човекът, който чува гласа на Всевишния и има видения. Негово Преосвещеновисокопревъзходителство президентът Жан Кимба.

Сър Джеймс Мансън продължи да се взира в лицето на човека, който, без дори да съзнава, седеше върху планина от платина на стойност десет милиарда долара.

„Интересно — помисли си той, — дали светът би забелязал неговата кончина?“

Не каза нищо на глас, но след като изслуша Ендийн, взе решение да подготви именно това събитие.

Преди шест години държавата, която владеела колонията, наречена сега Зангаро, решила под нарастващия натиск на световното обществено мнение да предостави независимост на тази територия. Стъкмили набързо една подготвителна кампания сред населението, което нямало никакъв опит в самоуправлението, и насрочили общите избори и обявяването на Независимостта за следващата година.

От хаоса възникнали пет политически партии. Двете били изградени изцяло на племенна основа. Едната защитавала интересите на племето винду, а другата — на племето каджа. Останалите три партии си изработили собствени политически платформи, опитвайки се да хвърлят мост между двете племенни общности. Една от тези партии била консервативната групировка, оглавявана от човек, който бил на служба при колониалистите и се ползвал с благоволенieto им. Той заявявал, че ще продължи тесните връзки с метрополията, която освен всичко друго била гарант на местната валута и основен купувач на експортните стоки. Втората партия, съвсем малка и слаба, заемала центъра. Оглавявал я един професор с европейско образование. Третата партия била радикална. Ръководел я човек, който няколко пъти бил лежал в затвора по обвинения в противодържавни действия. Този човек бил Жан Кимба.

Далеч преди изборите двама от неговите помощници, които имали връзки с руснаците още през студентските си години в Европа (руснаците ги открили сред участниците в антиколониалните демонстрации и им отпусkali стипендии за института „Патрис Лумумба“ край Москва), тайно напуснали Зангаро и пристигнали в Европа. Там се срещнали с московски емисари и в резултат на проведените разговори получили известна парична сума и значителен брой съвети от съвсем практическо естество.

Кимба и хората му използвали парите, за да сформират отряди за политическа агитация. Набрали бабаити от племето винду. Напълно загърбили малцинството от другото племе. Отрядите се заловили за работа в неохраняваните от полицията вътрешни части на страната. Повечето агенти на другите партии ударили на камък в тази зона. А отрядите обиколили вождовете на всички кланове от племето винду.

След няколко публично изгорени тела и избодени очи вождовете схванали смисъла на нещата. Когато дошли изборите, те действали според простата и ефикасна логика, че човек прави това, което му каже силният (способен по-късно да си отмъсти), и не обръща внимание или пък се подиграва на слабия. Така вождовете заповядали на хората си да гласуват за Кимба. Той спечелил на територията на племето винду с голямо мнозинство и общият брой на неговите гласове се оказал по-голям от гласовете на цялата опозиция. Този резултат бил подпомогнат и от факта, че вождовете от племето винду получили инструкции да завишават цифрата на живеещите в селата им. Примитивното преброяване, осъществено от колониалните власти, се базирало на декларации на вождовете за населението в техните села.

Колониалната държава съвсем оплела конците. Вместо да се запознаят с тази страница от френския опит и да направят така, че на първите, решаващи избори да спечели тяхното протеже, а после да подпишат договор за военна взаимопомощ и да разположат в страната отряд бели войници, който би укрепил прозападния президент на власт, колонизаторите позволили на най-опасния си враг да победи. Месец след изборите Кимба бил провъзгласен за първия президент на Зангаро.

После нещата се развили по традиционния сценарий. Другите четири партии били забранени като „разцепнически сили“. Четиримата лидери били арестувани по скалъпени обвинения. Те умрели след жестоки мъчения в затвора, но преди това прехвърлили партийните фондове на освободителя Кимба. Колониалната армия и полиция били разпуснати, щом се сформирала армията, набрана изцяло сред племето винду. Войниците от племето каджа, които съставлявали жандармерията при колониалната власт, били разпуснати по същото време. Дошли камиони да ги отведат по домовете им. След като излезли от столицата, шестте камиона се насочили към едно тихо местенце край река Зангаро и там заговорили картечниците. Така дошъл краят на тези обучени във военното дело момчета.

Полицаяте и митничарите в столицата запазили постовете си, но им отнели мунициите. Властта преминала в ръцете на новата армия и се възцарил страшен терор. Всичко това станало за осемнайсет месеца. После започнала конфискация на всички имоти, авоари и предприятия на колонизаторите. Икономиката тръгнала рязко надолу. Сред племето

винду нямало обучени хора, които биха могли да ръководят малобройните предприятия, а земите били раздадени на партийните активисти. Когато колонизаторите си заминали, ООН изпратила няколко инженери, които се заели с най-основните сфери, но след като станали свидетели на всички ексцесии, те започнали да подават молби за напускане пред правителствата си.

След няколко кратки, сгъстени епизода на насилие населението на племето каджа било напълно подчинено. Били предприети дори няколко жестоки акции в територията отвъд реката спрямо някои вождове, които мърморели по повод на предизборните обещания. След тези акции хората от племето винду просто свивали рамене и потънали обратно в джунглата. Събитията в столицата тъй или иначе малко ги засягали и нищо не им пречело да свиват рамене. Кимба и неговото обкръжение, подкрепяни от новата армия и от неуравноресените опасни тийнейджъри, числящи се към младежкото партийно движение, дърпали конците от Кларънс, преследвайки единствено собственото си благодетелстване.

Някои от методите им бяха умопомрачителни. Докладът на Ендийн съдържаеше документация по един случай, в който Кимба, вбесен, че не е получил своя дял от някаква сделка, арестувал европейски бизнесмен и го хвърлил в затвора. После пратил до жена му емисар със заявлението, че тя ще получи по пощата пръстите и ушите на съпруга си, ако не заплати съответния откуп. Било приложено писмо от мъжа ѝ и жената събрала половин милион долара от неговите съдружници. Човекът бил освободен, но родното му правителство, уплашено от реакцията на африканските страни в ООН, го посъветвало да запази мълчание. Пресата така и не научила за станалото. В друг един случай били задържани двама поданици на бившата метрополия. Пребили ги в старата сграда на полицията, превърната в армейска казарма. Накрая ги освободили, след като заплатили солиден подкуп на правосъдието. Очевидно част от сумата била предназначена за Кимба. Провинението им се състояло в това, че не се поклонили, когато колата на президента минавала покрай тях.

През петте години след обявяването на Независимостта Кимба прочистил или прогонил (последните имали късмет) всички потенциални опозиционери. В резултат на това в страната не останали лекари, инженери и други квалифицирани кадри. Те поначало били

малко, а и Кимба виждал във всички образовани люде възможни опоненти. През годините той развил параноичен страх от покушение и въобще не излизал от страната. Рядко напускал и двореца, а когато го правел, охраната била внушителна. Огнестрелните оръжия от всички известни разновидности били описани и иззети. Включително и ловните пушки, което допринасяло за липсата на храна с протеиново съдържание. Вносът на патрони и барут бил преустановен. Така че ловците от вътрешността, които идвали в столицата да си купят барут, се връщали с празни ръце и накрая окачили на стената ненужните пушки. Забранено било дори носенето на мачете в чертите на града. Носенето на каквото и да било оръжие се наказвало със смърт.

Сър Джеймс Мансън внимателно прочете дългия доклад, разгледа снимките на столицата, на двореца, на Кимба, задълбочено проучи картите и отново повика Саймън Ендийн. Любопитството на последния по повод на този интерес от страна на неговия шеф към една забутана държава се разгаряше и той попита Мартин Торп в съседния кабинет на десетия етаж за какво става дума. Торп само се ухили и се потупа с пръст по носа.

Торп също не беше съвсем сигурен, но мислеше, че се досеща. И двамата бяха наясно, че не бива да задават въпроси, когато работодателят им си има някаква идея в главата и иска информация.

Докато Ендийн докладваше на Мансън, последният бе заел любимата си позиция до прозорците на високия си кабинет, откъдето наблюдаваше улицата с нейните забързани по делата си пигмеи.

— Има още две неща, които искам да знам, Саймън — каза сър Джеймс без въведения и се върна при бюрото, на което лежеше докладът. — Твърдиш, че преди около шест седмици в столицата е имало сблъсъци. Един друг човек, който е бил там, ми разказа същото. Той спомена, че бил тръгнал слух за опит за покушение върху Кимба. Каква е истината?

Ендийн си отдъхна. И той беше научил тази история, от своите източници, но му се стори твърде дребна, за да я включва в доклада.

— Всеки път, когато президентът сънува лош сън, следват арести и слухове за заговори срещу него. Обикновено това означава, че търси основания да задържи и да екзекутира някого. При този случай в края на януари ставало дума за командващия армията полковник Боби. Подшушнаха ми, че в основата на търканията между двамата стояла

една сделка, осъществена от Боби. Кимба не получил достатъчно голям процент от печалбата. В столицата пристигнал кораб с лекарства за болницата на ООН. Армията ги задържала на пристанището и задигнала половината. Под ръководството на Боби откраднатият дял бил продаден на черния пазар. Тази търговска операция трябвало да мине през Кимба. Когато подавал своя протест и оставката си, шефът на болницата споменал пред Кимба истинската стойност на липсващите медикаменти. Цифрата се оказала далеч по-висока от тази, която Боби бил съобщил. Президентът побеснял и изпратил няколко души от собствената си охрана да доведат Боби. Те претърсили града и задържали всеки, който им се бил изпречил на пътя.

— Какво станало с Боби? — попита Мансън.

— Избягал. Измъкнал се към границата с един джип и преминал пеш през джунглата покрай граничния пропускателен пункт.

— От кое племе е?

— Колкото и да е странно, той има смесена кръв. Вероятно е заченат при някои от набезите на племето винду срещу село на каджите. Това е станало преди четиридесет години.

— От новата армия ли е, или е служил в старата?

— Бил е ефрейтор в колониалната жандармерия, което значи, че има някаква зачатъчна военна подготовка. Малко преди обявяването на Независимостта го уволнили за пиянство и неподчинение. Когато Кимба дошъл на власт, го върнал на служба, защото в началото имал нужда поне от един човек, който да различава цевта от приклада на пушката. По колониално време Боби с гордост твърдял, че е каджа, но щом Кимба завзел властта, взел да се кълне, че истинското му потекло е от племето винду.

— Кимба защо го е задържал на служба? Той влизал ли е в първоначалното му обкръжение?

— Веднага щом усетил накъде духа вятърът, Боби отишъл при Кимба и заявил верността си към него. Това било далеч по-умно от ходовете на губернатора, който повярвал, че Кимба е спечелил изборите едва след като цифрите го доказали. Кимба го оставил на служба и дори го назначил за командващ армията, понеже един човек със смесена кръв придавал по-друг вид на гоненията срещу опонентите на режима от племето каджа.

— Що за човек е? — попита Мансън замислено.

— Същински бабаит — каза Ендийн. — Човек с облик на горила. Мозък няма, но притежава някаква животинска хитрост. В конфликта му с президента се решавало всъщност кой от двамата крадци ще прекара другия.

— Но все пак е със западна закваска. Не е ли комунист? — настойчиво попита Мансън.

— Не, сър. Не е комунист. Не е обвързан политически.

— Приема ли подкупи? Готов ли е да сътрудничи за пари?

— Със сигурност. Сега навярно живее доста скромно. Едва ли е успял да скъта крупна сума извън Зангаро. Големият пай винаги се е падал на президента.

— Къде се намира сега? — попита Мансън.

— Не знам, сър. Някъде в изгнание.

— Така — каза Мансън. — Намери го, където и да се намира.

Ендийн кимна.

— Да се срещна ли с него?

— Още не — каза Мансън. — Остана един последен въпрос. Докладът е много изчерпателен, но не засяга военния аспект. Нужна ми е цялата схема на въоръжената охрана в и около двореца, а също и в цялата столица. Колко войници, колко полицаи, дали има специални бодигардове на президента, къде са разположени, добри ли са, ниво на подготовка и опит, каква съпротива биха оказали в случай на нападение, с какви оръжия разполагат, могат ли да си служат с тях, дали има някакви резерви, къде се намират складовете с боеприпаси, дали се охраняват добре, има ли бронетранспортъри и артилерия, от руснаци ли се обучава армията, има ли военни лагери извън Кларънс. С една дума, абсолютно всичко.

Ендийн гледаше шефа си с учудване. Фразата „в случай на нападение“ се загнезди в главата му. Какво ли е намислил старецът, попита се той, но лицето му остана безизразно.

— За това ще е нужно лично да посетя страната, сър Джеймс.

— Да, направи го. Имаш ли паспорт с чуждо име?

— Не, сър. Във всеки случай аз не бих могъл да събера подобна информация. Необходимо е човек добре да познава военните въпроси и в частност особеностите на африканските въоръжени сили. На мен ми е късно да ставам военен. Нямам представа от никакви войски и въоръжения.

Мансън се върна при прозореца и впери поглед в очертанията на Сити.

— Знам — каза той тихо. — Само военен може да изготви такъв доклад.

— Само че, сър Джеймс, ще бъде трудно да се намери военен, който да се заеме с подобна мисия. Срещу каквато и да е било сума. А освен това в паспортите на военните е отбелязана професията им. Къде бих могъл да открия човек, който ще се съгласи да отиде в Кларънс, за да събере информация от такъв род?

— Има един специален вид военни — каза Мансън, — наричат ги наемници. Те се бият за всеки, който им плати добре. Аз съм готов да го направя. Значи ще ми намериш един отракан и умен наемник. Най-добрия в Европа.

Кат Шанън се излежаваше в малкия хотел на „Монмартр“ и гледаше как димът от цигарата му се вие нагоре към тавана. Беше отегчен. През изминалите няколко седмици след завръщането си от Африка той похарчи голяма част от възнаграждението си, обикаляйки цяла Европа в търсене на работа.

В Рим се срещна със свещеници от един католически орден във връзка с мисия в Южен Судан. Тя предвиждаше изграждането на временно летище във вътрешността на страната, което щеше да поеме доставките на храна и медикаменти. Знаеше, че в Южен Судан действат три отделни групи наемници, които помагат на негрите в гражданската война срещу арабския Север. В Бахр-ел-Азар други двама британски наемници, Рон Грегъри и Рип Кърби, ръководеха малка операция с войници от племето динка. Поставяха мини по пътищата, използвани от суданската армия, опитвайки се да унищожат британските й бронетранспортьори. На юг, в провинция Екватория, Ролф Щайнер имаше лагер за военно обучение, но от месеци никой не бе чувал нищо за него. На изток, в горното течение Нил, действаше много по-добър лагер, в който четирима израелци обучаваха местното племе и го снабдяваха с руско оръжие, задигнато от египтяните през 1967 г. Военните операции в трите провинции на Южен Судан задържаха основната част от суданските сухопътни и военновъздушни сили в този район. Затова пет ескадрили египетски изстребители бяха

дислоцирани около Хартум и стояха настрана от израелския фронт на Суецкия канал.

Шанън посети израелското посолство в Париж и в продължение на четиридесет минути разговаря с военния аташе. Последният го изслуша внимателно, благодари му учтиво и също тъй учтиво го изпрати до вратата. Единственото нещо, което повтаряше дипломатът, бе, че в Южен Судан няма израелски инструктори в лагера на бунтовниците и затова не може с нищо да бъде полезен. Шанън не се съмняваше, че разговорът е бил записан и изпратен в Тел Авив, но знаеше много добре, че до края ще слуша все същата песен. Той признаваше, че израелците са първокласни бойци и добри разузнавачи, но мислеше, че не знаят нищо за черна Африка и вървят към провал в Уганда, а навярно и на други места.

Освен за Судан другите предложения бяха малобройни. Витаеха слухове, че ЦРУ търсело наемници за обучение на антикомунистически бунтовници в Камбоджа и че от шейховете от Персийския залив им било писнало да зависят от британските военни съветници и затова набирали наемници, които биха зависели от самите тях. Разправяха, че имало работа за хора, които са готови да се бият за шейховете или да се наемат с охраната на дворците им. Шанън не вярваше на тези истории. Думата на ЦРУ не струваше за него пукнат грош, а и арабите не бяха много по-различни, щом работата опреше до вземане на решения.

Като оставим настрана Залива, Камбоджа и Судан, пространството за действие беше съвсем ограничено. Не вървяха добри войни. Всъщност той предвиждаше в близко бъдеще установяването на отвратителен мирен период. Оставаше му възможността да работи като бодигард при някой европейски търговец на оръжия. В Париж с него се свърза един такъв човек, който се чувстваше заплашен и имаше нужда от добра охрана.

Търговецът, който знаеше за уменията и бързината на Шанън, чул, че той е в града, и изпрати емисар с предложение за работа. Без да го отхвърля, Кат не прояви особен интерес. Търговецът бе изпаднал в затруднение поради глупост. Първо изпратил кораб с оръжие на Ирландската републиканска армия (ИРА), а после информирал британците къде ще пристигне пратката. Няколко души били арестувани и революционерите побеснели. След това в официално

извинение на Белфаст пред органите за сигурност се появили някои факти и сега хората на ИРА бяха готови на всичко. Наемането на бодигард имаше за цел да сплаши терористите, докато страстите се поуталожат и аферата потъне в забвение. Присъствието на Шанън би принудило повечето професионалисти да се приберат по домовете си, докато са още живи, но тези ирландци бяха луди глави и сигурно нямаше да проявят достатъчно разум. Значи щеше да се стигне до престрелка и френската полиция щеше да намери една от парижките улици зарита с окървавени ирландски бойци. Като се има предвид, че Шанън беше протестант от Ълстър, полицаите едва ли биха повярвали, че просто си е вършил работата. И все пак предложението оставаше открито.

Бяха изминали десет дена от март, но времето продължаваше да бъде влажно и студено. Всеки ден валеше и това правеше Париж недружелюбен. Пребиваването навън предполагаше хубаво време, а пребиваването вътре струваше много пари. Шанън кѳташе колкото може доларите, които му оставаха. Затова даде телефонния си номер на десетина души, които можеха да му предложат нещо интересно, и се захвана да чете романчета в хотелската си стая.

Сега лежеше загледан в тавана и мислеше за родния си дом. Всъщност той вече нямаше истински дом, но поради липса на по-добра дума все още наричаше така дивата шир, покрита с трева и недорасли дървета, която се простираше по границата между областите Тироун и Донегал.

Шанън беше роден и отрасна в близост до селцето Кесълдерг, разположено в Тироун на самата граница с Донегал. Кѳщата на родителите му се намираше на един хѳлм на около миля разстояние от селото. От нея се откриваше гледка на запад кѳм Донегал.

Донегал бе името на областта, която Бог бе забравил да облагороди. Малобройните дървета се превиваха на изток, постоянно брулени от северноатлантическите ветрове.

Баща му притежаваше текстилна фабричка, която изкарваше хубав ирландски лен, и беше най-богатият човек в околността. Беше протестант, а почти всички работници и местни фермери бяха католици. В Ълстър двете религии никога няма да се спогодят и затова момченцата не си играеха с малкия Карло. Приятели му станаха конете, които бяха в изобилие по тези места. Научи се да язди, преди

да може да възседне дори велосипед, а на пет години вече имаше собствено пони. И сега помнеше как отива с него до селото да си купи шербет за половин пени от сладкарницата на стария мистър Сам Гейли.

На осем години го пратиха да учи в един пансион в Англия. Това стана по настояване на майка му, която беше англичанка и произлизаше от имотен род. Така че през следващите десет години той се научи да бъде англичанин и заличи печата на Ълстър както в речта, така и в поведението си. През ваканциите се връщаше у дома при тревите и конете, но тъй като не познаваше нито един свой връстник в Кесълбърг, тези периоди преминаваха в здравословно усамотение, изпълнено с буйно галопиране срещу вятъра.

Беше на двацет и две години и служеше като сержант в Кралската флота, когато родителите му загинаха при автомобилна катастрофа по пътя за Белфаст. Той се прибра за погребението с колоритния си черен колан и гамаши, увенчани със зелената барета на командосите. Продаде грохналата текстилна фабричка, залости къщата и се върна в Портсмут.

Това се случи преди единайсет години. Шанън прослужи оставащите пет години от срока му във флотата и се върна към цивилния живот. Започна да скача от работа на работа, докато накрая една лондонска търговска къща със силно присъствие в Африка го нае като чиновник. По време на пробната си година в Лондон той разбра някои тънкости от структурата на компанията. Научи как се правят сделки, как се реализира печалба, как се основават холдингови дружества. Разбра и каква е стойността на една дискретна сметка в швейцарска банка. След края на тази година го назначиха за заместник-директор на филиала в Уганда. Той напусна, без да пророни дума, и се отправи към Конго. И така от шест месеца насам Шанън водеше живот на наемник, нередко извън закона. В най-добрия случай го смятаха за наемен войник, а в най-лошия за платен убиец. Лошото беше, че щом веднъж влезеш в списъка на наемниците, връщане назад нямаше. Не ставаше дума за това, че не можеш да си намериш работа в някоя фирма. Това в края на краищата можеше да се направи, пък било то и под чуждо име. Но дори без подобни усилия човек би могъл винаги да си намери работа като шофьор на камион, бодигард или да се хване с някакъв физически труд, ако нещата се развият толкова зле.

Истинският проблем беше да издържиш. Да си седиш в кабинета под заповедите на някой дребосък с тъмносив костюм, да гледаш през прозореца и да си спомняш джунглата, накъдрените палми, миризмата на пот и кордит^[1], пъшканията на войниците, които бутат джиповете през речните бродове, онзи страх с метален привкус на мед преди атака и дивата радост, че си останал жив след нея. Да си спомняш всичко това, а после да се връщаш към папките и вагоните на електричката. Ето това беше невъзможно. Шанън знаеше, че сърцето му би се окъсало, ако го сполетеше такава участ. Защото Африка хапе като мухата цеце и проникне ли веднъж отровата, вече трудно може да бъде прогонена от кръвта ти.

Шанън лежеше, дърпаше по малко от цигарата си и се питаше откъде ще изникне следващият ангажимент.

[1] Вид експлозив. — Б.пр. ↑

5.

Саймън Ендийн си даваше сметка, че в Лондон може да се открие ключ към почти всички загадки, известни на човешкия разум, включително и към името и адреса на един първокласен наемник. Проблемът понякога е, че трябва да знаеш откъде ще започнеш да търсиш и кого първо да питаш.

След един час, прекаран в размисли над чашка кафе в кабинета, той излезе и взе такси до „Флийт Стрийт“. С помощта на стар приятел, който работеше в един от най-големите лондонски всекидневници, Саймън получи достъп до тематичната документация на вестника. Даде поръчка за папките, които го интересуваха. През следващите два часа остана надвесен над архивното досие, което съдържаше всички изрезки за наемниците в цялата британска преса от последните десет години. Имаше статии за Катанга, Конго, Йемен, Виетнам, Камбоджа, Лаос, Судан, Нигерия и Руанда. Съобщения, коментари, уводни статии, очерци и снимки. Той изчете всичко, като обръщаше специално внимание на авторите.

На този етап не търсеше конкретно име на наемник. Материалите гъмжаха от псевдоними, *poms de guerre*^[1], прякори. Саймън бе сигурен, че някои от тези имена са фалшиви. Той искаше да открие специалист по темата за наемниците. Някой журналист или репортер, чиито статии звучат достатъчно авторитетно, за да оставят чувството, че авторът владее материята, в състояние е да се ориентира сред заплетения лабиринт от противоположни изказвания и приписвани подвизи и може да предложи някаква умерена гледна точка. След два часа се спря на едно име, което никога преди не беше чувал.

През последните три години бяха публикувани три статии от един и същ автор. Очевидно англичанин или американец. Журналистът познаваше добре темата и говореше за наемници от десетина националности, без да си позволява да сипе хвалебствия или да борава с онези сензационни детайли, от които косата може да ти настръхне.

Ендийн си записа името. Статиите бяха отпечатани в три различни вестника, което подсказваше, че авторът работи на свободна практика.

След още един разговор с приятеля си от всекидневника вече разполагаше с адреса на журналиста. Беше малка кооперация в северната част на Лондон.

Мракът се бе спуснал, когато Ендийн излезе от сградата на „МанКон“, изкара своя корвет от подземния паркинг и се насочи на север към жилището на журналиста. Намери прозорците тъмни. Никой не отговори на звънеца. Усъмни се, че човекът може да е заминал някъде, но жената, която живееше на партера, разсея съмненията му. Ендийн с радост установи, че сградата не представлява нищо особено. Помисли си, че репортерът навярно има остра нужда от пари. Като всички журналисти на свободна практика. Реши сутринта да дойде отново.

Саймън Ендийн натисна звънеца до табелката с името на журналиста точно в осем часа на другата сутрин. След трийсетина секунди от металната решетка на домофона проехтя „Да, моля!“

— Добро утро — каза Ендийн, като се наведе към решетката. — Казвам се Харис. Уолтър Харис. Бизнесмен съм. Дали е възможно да поговорим?

Входната врата се отвори и той се качи на четвъртия етаж, където в рамката на вратата го чакаше човекът, когото търсеше. Веднага щом се настаниха във всекидневната, Ендийн премина към въпроса.

— Аз съм бизнесмен от Сити — ловко излъга той. — В известен смисъл тук представлявам няколко мои влиятелни приятели. Това, което ни обединява, е, че всички имаме бизнесинтереси в една западноафриканска държава.

Журналистът кимаше предпазливо и отпиваше от кафето си.

— В последно време зачестиха донесенията за възможността от държавен преврат. Президентът е умерен и разумен (по тамошните критерии) човек, а освен това се ползва с доверието на народа. Един от моите приятели е получил сведения от свой сътрудник, че превратът, ако въобще се осъществи, най-вероятно ще бъде организиран от комунистите. Ясно ли се изразявам?

— Да. Продължавайте.

— Така. Имаме основания да вярваме, че съвсем малка част от армията би подкрепила преврата, освен ако бързото му развитие не я хвърли в смут. С други думи, ако бъде поставена пред свършен факт, войската би могла да приеме новата власт. Но в случай, че превратът не успее отведнъж, според нас армията би подкрепила президента. Както навярно знаете, практиката е установила, че първите двама часа са най-важните.

— Но какво ме засяга всичко това? — попита журналистът.

— Ще стигнем и дотам — каза Ендийн. — Нашето общо убеждение е, че ако искат превратът да успее, заговорниците ще трябва първо да убият президента. В противен случай заговорът би се провалил още в зародиш. Ето защо въпросът за охраната на двореца добива все по-голямо значение. Ние разговаряхме с някои приятели от Форин Офис и те са на мнение, че е немислимо да се командирова професионален британски офицер, който да поеме охраната в самия дворец и в района около него.

— Тогава?

Журналистът отново отпи от кафето и си запали цигара. Струваше му се, че гостът прекалено замазва нещата.

— Президентът би се съгласил да ползва услугите на професионален военен, който да го съветва по въпроси, свързани с личната му безопасност. Нужен му е човек, който да проучи цялостно и задълбочено охраната на двореца и да поправи всички евентуални пропуски. Мисля, че тези хора, добрите войници, които не винаги се бият под знамената на родината си, се наричат наемници.

Журналистът кимна няколко пъти. Той въобще не се съмняваше, че историята, която чу от този Харис, е твърде далеч от истината. Първо, ако действително се отнасяше за охраната на двореца, британското правителство не би имало нищо против командироването на военен съветник. Освен това на „Слоун Стрийт“ 22 в Лондон се помещаваше първокласната фирма „Уочгард Интернешънъл“, специализирана именно в такива дейности.

След още няколко изречения той изтъкна тези факти пред Харис, но това въобще не го смути.

— Ах — каза гостът, — очевидно ще трябва да говоря малко по-открито.

— Няма да е лошо — каза журналистът.

— Виждате ли, работата е там, че правителството е готово да изпрати човек, който ще изпълнява единствено функциите на съветник. Ако обаче в работата му влиза обучението на охраната, при това по интензивна програма, това би било политически нецелесъобразно. Още повече, ако президентът реши да му предложи дългосрочен договор. Що се отнася до „Уочгард“, някой от техните бивши десантчици би свършил чудесна работа, но ако такъв човек влезе в охраната на двореца и въпреки неговото присъствие преврат все пак се състои, може да се стигне до сражение. Ясно ви е как ще реагира цяла Африка, като научи за платения боец от фирмата „Уочгард“, която черните смятат за тясно свързана с Форин Офис. А присъствието на един напълно необвързан наемник, макар и не дотам чистоплътно, ще бъде поне разбираемо и няма да изложи президента на обвиненията, че се е превърнал в машина на мръсните империалисти.

— Какво искате от мен? — попита журналистът.

— Името на добър наемник — каза Ендийн. — Умен и отракан войник, който работи професионално и си заслужава парите.

— Защо дойдохте точно при мен?

— Един от приятелите ми си спомни, че е чел ваша статия преди няколко месеца. Сторила му се доста добре изпипана.

— Аз си вадя хляба с писане — каза журналистът.

С плавно движение Ендийн извади от джоба си двацет банкноти от по десет лири и ги постави на масата.

— Тогава напишете нещо по моя поръчка — каза той.

— Какво? Статия ли?

— Не, сведение. Списък с имена и биографични данни. Ако искате, може и устно.

— Ще го напиша — каза журналистът.

После отиде в работния ъгъл на едностайния апартамент. Там се намираха бюрото, пишещата машина и топче бяла хартия. Той вкара лист в машината и поглеждайки от време на време в папките до бюрото, писа непрекъснато в продължение на петдесет минути. След това стана, върна се при Ендийн с три листа машинописен формат и му ги подаде.

— Тези са най-добрите към днешна дата. Старото поколение от войната в Конго преди шест години и новите попълнения. Не съм

вписал хората, които не знаят как се командва взвод. Едва ли са ви нужни обикновени здравеняци.

Ендийн пое листите и се взря в тях.

Съдържанието им беше следното:

ПОЛКОВНИК ЛАМУЛИН: Белгиец. Вероятно служи на правителството. През 1964 пристигнал в Конго и постъпил в армията на Моис Чомбе. Вероятно със знанието на белгийското правителство. Първокласен военен. Не е наемник в истинския смисъл на думата. Организирал Шести специален отряд (само френскоговорещи) и го командвал до 1965. После предал командването на Денар и напуснал.

РОБЕР ДЕНАР. Французин. С полицейска закваска. Участва в сепаратистката война в Катанга през 1961 — 1962. Вероятно като инструктор на жандармерията. Напуснал след поражението на Чомбе. Заедно с Жак Фокар командва операция на френски наемници в Йемен. През 1964 се върнал в Конго и постъпил при Ламулин. Поел от него командването на Шести отряд и го командвал до 1967. Участвал с неохота във втория бунт в Стенливил (бунта на наемниците) през 1967. Тежко ранен в главата от рикоширал куршум, изстрелян от собствения му лагер. Откарали го за лечение в Родезия. През ноември 1967 опитал да се върне в бранша, като оглавил наемническото нахлуване в Конго откъм южната част на Дилоло. Операцията се забавила (според някои твърдения заради подкупени служители на ЦРУ) и претърпяла фиаско. Оттогава живее в Париж.

ЖАК ШРАМ. Белгиец. Плантаатор, станал наемник. По прякор Черния Жак. В началото на 1961 сформирал собствен отряд от местни жители на Катанга и взел активно участие в опита за отцепване на тази територия. Един от последните, които избягали след поражението.

Бойците му го последвали. Изчакал в Ангола до завръщането на Чомбе и отново влязъл в Катанга. По време на войната срещу бунтовниците от племето симба през 1964 — 1965 неговият Десети специален отряд бил в много отношения независим. Не се включил в първия бунт в Стенливил от 1966 (катангийския бунт) и запазил невредим смесения състав от наемници и африканци. Запалил искрата на бунта през 1967, към който по-късно се присъединил и Денар. След раняването на Денар поел командването на двата отряда и оглавил похода към Букаву. Репатриран през 1968. Оттогава не е изпълнявал наемнически мисии.

РОЖЕ ФОЛК. Многократно награждаван професионален френски офицер. Изпратен в Катанга вероятно от френското правителство по време на сепаратистката война. По-късно командвал Денар, който провеждал френска операция в Йемен. Не е взимал участие в конгоанските наемнически операции. Ръководил малка, инспирирана от французите операция по време на гражданската война в Нигерия. Безразсъдно смел, но вече почти напълно осакатял в резултат на многобройните си рани.

МАЙК ХОЪР. Британец, приел южноамериканско поданство. Служил като платен съветник по време на сепаратистката война в Катанга. Станал личен приятел на Чомбе. Когато си възвърнал властта, Чомбе го повикал отново в Конго. Хоър сформирал своя Десети специален отряд от англезични командоси. Командвал го през по-голямата част от войната срещу племето симба. Оттеглил се през декември 1965 и предал отряда си на Питърс. Богат. В предпензионна възраст.

ДЖОН ПИТЪРС. През 1964 постъпил в отряда на Хоър. Това била първата му война като наемник. Издигнал се до поста заместник-командир. Безстрашен и абсолютно

безмилостен. Няколко от офицерите на Хоър отказали да служат при Питърс и се прехвърлили в други отряди. Натрупал добро състояние и се оттеглил в края на 1966.

N.B. Горните шестима спадат към „старото поколение“, тъй като са се изявили още по време на войните в Конго и Катанга. Следващите петима са помлади с изключение на Ру, който е към четиридесет и пет годишен. Всички те се числят към „младото“ поколение, защото или са заемали низши командни постове в Конго, или са се изявили в периода след Конго.

РОЛФ ЩАЙНЕР. Немец. Първата му операция като наемник била с организираната от Фолк група, която се включила в гражданската война в Нигерия. След края на операцията останал с групата и в продължение на девет месеца командвал остатъците от нея. Уволнен. Записал се е за Южен Судан.

ДЖОРДЖ ШРЬОДЕР. Южноафриканец. Служил в Пети отряд при Хоър и Питърс. Бил популярен сред южноафриканците в отряда. Те го избрали за наследник на Питърс. Питърс приел и му поверил командването. След няколко месеца Пети отряд се разпаднал. Оттогава няма сведения за Шрьодер. Живее в Южна Африка.

ШАРЛ РУ. Французин. В Катанга заемал съвсем низша длъжност. Напуснал още в началото и отишъл в Южна Африка през Ангола. Останал там и през 1964 се върнал с южноафриканците в отряда на Хоър. Скарал се с него и постъпил при Денар. Повишили го и го прехвърлили в прикрепения към Шести отряд Четиринадесети батальон, на който станал заместник-командир. Участвал в бунта в Стенливил през 1966. Частта била почти изцяло унищожена. Питърс го прехвърлил през границата в Конго. През май 1967 се върнал по въздуха заедно с няколко южноафриканци и се присъединил към Шрам. Участвали и

във втория бунт в Стенливил през 1967. След раняването на Денар го предложили за командир на вече обединените Десети и Шести отряд. Провалил се. Ранен при престрелка в Букаву. Напуснал и се върнал у дома през Кигали. Оттогава не е предприемал никакви акции. Живее в Париж.

КАРЛО ШАНЪН. Британец. През 1964 служил в Пети отряд при Хоър. Отказал да служи под командването на Питърс. През 1966 се прехвърлил в Шести отряд на Денар. Участвал в ръководения от Шрам поход към Букаву. Бил се от първия до последния ден на обсадата. Евакуирали го с последните през април 1968. Записал се за гражданската война в Нигерия. Служил при Щайнер. Поел командването на остатъците от групата след освобождаването на Щайнер през ноември 1968. Командвал групата до края. По всяка вероятност се намира в Париж.

ЛЮСИЕН БРЮН. Псевдоним Пол Лерой. Французин. Говори перфектно английски. Служил като офицер от френската армия по време на войната в Алжир. Уволнен по нормалната процедура. През 1964 бил в Южна Африка. Записал се за Конго. Пристигнал там през същата година с група южноафриканци и се присъединил към Пети отряд на Хоър. Сражавал се добре. Ранен в края на 1964. Върнал се в отряда през 1965. Отказал да служи при Питърс и в началото на 1966 се прехвърлил в Шести отряд на Денар. Напуснал Конго през май 1966, усещайки наближаващия бунт. Служил при Фолк в гражданската война в Нигерия. Ранен и евакуиран. Върнал се отново като командир. Провалил се. Репатриран през 1968. Живее в Париж. Високоинтелигентен, с изявени политически пристрастия.

Ендийн прочете всичко и вдигна поглед от листа.

— Мислите ли, че всички тези хора са готови да се заловят с такава задача?

Журналистът поклати глава.

— Едва ли — каза той. — Включил съм всички, които са в състояние да изпълнят такава задача. Дали ще се захванат с нея, е съвсем друг въпрос. Зависи от мащабите на операцията, от броя на хората под тяхно командване. За старите престижът е важно нещо. Не е без значение също дали им е нужна работа. Някои от старите са в предпензионна възраст и са добре осигурени.

— Да ги разгледаме един по един — подкани го Ендийн.

Журналистът се наведе напред и прокара пръст по списъка.

— Да започнем със старото поколение. До Ламулин не можете да се доберете. Той винаги е служил само на интересите на белгийското правителство. Жилав ветеран, боготворен от подчинените си. Сега е в пенсия. Другият белгиец, Жак Шрам, си има птицеферма в Португалия и се занимава само с нея. Да погледнем французите. Роже Фолк е навярно най-отличният офицер във френската армия. Той също е на голяма почит сред онези, които са служили при него както в Чуждестранния легион, така и извън него. Немалко хора го смятат за истински джентълмен. Фолк и бездруго е почти инвалид и последният му договор завърши с неуспех, защото той повери командването на свой подчинен, който се провали. Но присъствието и на самия полковник едва ли би променило нещата. Денар имаше добри прояви в Конго, но в Стенливил получи тежка рана в главата. Вече оздравя. Френските наемници, които търсят работа, още поддържат връзка с него, но никой не му е поверявал командването или организирането на операция след провала в Дилоло. Това никак не е за чудене. От англосаксонците Майк Хоър е в пенсия и е добре осигурен. Може да го изкуши проект за един милион лири, но и това не е съвсем сигурно. Последната му инициатива беше свързана с Нигерия. Отправи предложения към двете страни за сума от половин милион. Те не бяха приети. Джон Питърс също се е оттеглил от активна дейност и си има фабрика в Сингапур. И шестимата направиха добри пари през златните си дни. Но никой от тях не се нагоди към по-дребните технически мисии, от които има нужда в днешно време. Навярно защото не искат, а може би и защото не могат!

— А останалите петима? — попита Ендийн.

— Едно време Щайнер беше добър, но тръгна надолу. Заля го рекламната вълна на пресата, а това винаги влияе пагубно на наемниците. Започват да вярват, че са толкова страховити, колкото ги представят неделните вестници. Ру се озлоби, когато се размина с командирския пост след раняването на Денар. Сега твърди, че е начело на всички френски наемници, но никой не го е наемал след битката при Букаву. Последните двама са по-добри. И двамата са по на трийсет години, интелигентни, образовани и достатъчно смели в боя, за да командват отряд от наемници. Между другото наемниците винаги сами си избират командира. Така че ако един некадърен наемник се захване да набира хора, няма да стигне доникъде, защото никой не иска да служи при човек, който веднъж се е издънил. Затова бойната биография е много важна. Люсиен Брюн с псевдоним Пол Лерой може да ви свърши работа. Проблемът е, че с него няма да сте сигурни дали не предава информация на френските тайни служби. Това има ли значение?

— Да, огромно — кратко отговори Ендийн. — Пропуснахте Шрьодер, южноафриканец. Какво мислите за него? Споменахте, че е командвал Пети отряд в Конго.

— Да — каза журналистът. — На края, съвсем на края. Освен това отрядът се разпадна под негово командване. Той е първокласен военен, но в точно определени граници. Би се справил чудесно например с батальон от наемници, който е в състава на бригада с добър щаб. Добър боец е, но мисли стандартно. Няма почти никакво въображение. Не е от хората, които са в състояние да изградят една операция от нула. Не може да мине без съветите на щабните офицери.

— А Шанън? Британец ли е?

— Англо-ирландец. Той е от новите. Едва миналата година се добра за първи път до командирски пост, но се справи успешно. Умее да мисли нетрадиционно и е много дързък. Притежава и организаторски талант.

Ендийн стана да си върви.

— Ще ми се да знам — каза той на вратата. — Ако вие организирахте... ако търсехте човек, който да изпълни мисия, свързана с преценка на ситуацията, кого бихте избрали?

Журналистът прибра листите от масата.

— Кат Шанън — каза той без колебание. — Ако аз търсех човек или организирах тази операция, щях да се спра на Кат.

— Къде е той? — попита Ендийн.

Журналистът назова бар и хотел в Париж.

— Пробвайте и на двете места.

— А ако не можем да открием този Шанън или по някаква друга причина не успеем да го наемем, кой е на второ място в списъка?

Журналистът се замисли.

— Щом не е Люсиен Брюн, единственият опитен човек, който остава, е Ру. Него със сигурност ще го откриете.

— Имате ли адреса му? — попита Ендийн.

Журналистът взе да прехвърля листите на малък бележник, който извади от чекмеджето на бюрото си.

— Ру има апартамент в Париж — каза той и даде адреса на Ендийн.

След няколко секунди чу тропота на обувките му надолу по стълбите. Вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Кари? Здравей, аз съм. Ще вечеряме навън. На някое скъпо място. Току-що ми платиха за един очерк.

Кат Шанън вървеше бавно и замислено по улица „Бланс“ към площад „Клиши“. Малките барчета и по двата тротоара бяха вече отворени и енергичните собственици се опитваха да го убедят да влезе да види най-красивите момичета в Париж. Момичетата, които бяха всичко друго, но не и красиви, надничаха иззад дантелените пердета на потъващите в мрак прозорци. Беше малко след пет часа и мартенската вечер влизаше в правата си. Духаше студен вятър. Времето беше в унисон с настроението на Шанън.

Той пресече площада и се вмъкна в една странична уличка към хотела, който нямаше особени достойнства освен хубавата гледка от горните етажи, понеже се намираше близо до върха на Монмартр. Мислеше си за доктор Дюнуа, който миналата седмица му направи общ медицински преглед. Бивш десантник и военен лекар, Дюнуа участвал в две експедиции на френски алпинисти в Хималаите и Андите. Отговарял за здравословното състояние на отборите.

После се записал като доброволец в няколко тежки мисии на Френския Червен кръст в Африка. Все временни ангажименти, които приключвали с края на критичната ситуация. Именно там се запозна с наемниците и му се наложи да кърпи мнозина от тях. Стана известен дори и в Париж като доктора на наемниците и неведнъж му се случваше да вади от телата им куршуми и късчета от шрапнели. Винаги когато имаха проблеми със здравето или искаха да се прегледат, отиваха при него в парижкия му кабинет. В случай, че са фрашкани с пари, му плащаха в долари на момента. Ако ли не, той забравяше да им праща сметките, а това се случва рядко с френските лекари.

Шанън влезе в хотела и се отправи към рецепцията за ключа си. Дежурен беше един старец.

— Ах, господине, търси ви някакъв човек от Лондон. Звъня през целия ден. Остави съобщение.

Старецът пхна през процепа малка бележка. Листчето беше изписано с неговия разкритен почерк. Очевидно му бяха диктували буква по буква. Текстът гласеше просто „Внимавай, Харис“ и носеше подписа на един журналист, когото Шанън познаваше от Африка и за когото знаеше, че живее в Лондон.

— Търси ви още един човек, господине. Той ви чака в салона.

Старецът посочи към малкото помещение встрани от фойето и Шанън съзря през сводестата врата фигурата на мъж, горе-долу на негова възраст, облечен в тъмносивите тонове, характерни за лондонските бизнесмени. Непознатият гледаше към него. Пъргавината, с която скочи на крака, когато Шанън влезе в салона, и структурата на раменете му го отдалечаваха от образа на лондонски бизнесмен. Шанън неведнъж беше виждал такива личности. Те винаги представляваха по-стари и по-богати люде.

— Мистър Шанън?

— Да.

— Казвам се Харис. Уолтър Харис.

— Искали сте да ме видите?

— Именно с тази цел ви чакам от няколко часа. Може ли да поговорим тук или в стаята ви?

— Тук е добре. Старецът не разбира английски.

Двамата седнаха един срещу друг. Ендийн се отпусна и прехвърли крак върз крак. Извади пакет цигари и го поднесе към Шанън. Той поклати глава и бръкна в джоба на самото си за своите, но после промени решението си.

— Казаха ми, че сте наемник, мистър Шанън.

— Така е.

— Всъщност вас вече ви препоръчаха. Аз представлявам група лондонски бизнесмени. Искаме да се изпълни една задача. Нещо като мисия. Нужен ни е човек, който има познания по военно дело и може да влезе в дадена чужда страна, без да събуди никакви подозрения. Освен това той трябва да е в състояние да изготви интелигентен доклад за всичко, което се случва в тази страна, да анализира военната ситуация, а после да си държи езика зад зъбите.

— Аз не убивам по договор — отсече Шанън.

— Ние не искаме от вас да убивате — каза Ендийн.

— Добре тогава, каква е мисията? И какво е заплащането?

Шанън не виждаше смисъл да хаби излишни думи. Човекът срещу него едва ли би се шокирал от истинските имена на нещата. Ендийн пусна кратка усмивка.

— Първо ще трябва да дойдете в Лондон за инструктаж. Ще ви платим пътните и всички други разноски дори ако не приемете предложението ни.

— Защо в Лондон? Защо не го направим тук? — попита Шанън.

Ендийн изпусна голямо кълбо дим.

— Работата е свързана с карти и някои други документи — каза той. — Не ми се щеше да ги разнасям със себе си. Освен това трябва да се посъветвам с моите партньори и да им докладвам дали сте приели или не.

Настъпи мълчание, докато Ендийн изваждаше от джоба си пачка банкноти от по сто френски франка.

— Хиляда и петстотин франка — каза той. — Около 120 лири. Това е за самолетния ви билет до Лондон. Еднопосочен или двупосочен, както решите. В сумата са включени и дневните ви разходи. В случай че след като се запознаете с предложението, го отхвърлите, ще получите още 100 лири компенсация за усилията ви. Ако приемете, заедно ще обсъдим заплащането.

Шанън кимна.

— Добре. Ще ви изслушам. В Лондон. Кога?

— Утре — каза Ендийн и се надигна. — Можете да пристигнете по всяко време. Настанете се в хотел „Поуст Хаус“ на Хейвърик Хил. Аз ще ви запазя стая, като се прибера довечера. Вдругиден ще ви позвъня в девет часа и ще си уговорим среща за по-късно. Ясно ли е?

Шанън кимна и взе франковете.

— Запазете стаята на името на Браун. Кийт Браун — каза той.

Човекът, който наричаше себе си Харис, излезе от хотела и тръгна надолу по улицата да намери такси. Той не сметна за необходимо да уведоми Шанън, че три часа по-рано е разговарял с един друг наемник, който се казваше Шарл Ру. Нито пък спомена за преценката си, че Ру въпреки очевидната му готовност не е човекът за тази мисия. Ендийн се раздели с французина с мъглявото обещание, че ще го потърси и ще му съобщи решението си.

Двайсет и четири часа по-късно Шанън стоеше пред прозореца на стаята си в хотел „Поуст Хаус“. Гледаше дъжда и потока от коли, който идваше от Камдън Таун и се изкачваше по хълма Хайвърик Хил, за да поеме към Хампстед и околните предградия.

Той пристигна с първия самолет сутринта. Представи паспорта на името на Кийт Браун. Много отдавна му се наложи да си извади фалшив паспорт по нормалната процедура, която се прилага в средите на наемниците. В края на 1967 отрядът на Черния Жак Шрам беше обкръжен от конгоанската армия край Букаву. След неколкomesечна обсада, без да бъдат победени, но и без да разполагат с муниции, наемниците напуснаха града и преминаха по моста през езерото в съседна Руанда. Там се съгласиха след съответни гаранции от Червения кръст, които тази организация по никакъв начин не би могла да устои, да предадат оръжието си.

От този момент нататък прекараха почти шест месеца затворени в един лагер в Кигали, докато правителството на Руанда и Червеният кръст се разправяха с проблема за репатрирането им в Европа. Конгоанският президент Мобуту искаше да му бъдат върнати за екзекуция, но наемниците заплашиха, че ако се стигне до такова решение, ще издебнат охраната, ще си възвърнат оръжието и сами ще си проправят пътя до дома. Правителството на Руанда повярва, при това не без основание, че могат да го сторят.

Когато накрая бе взето решение да ги върнат в Европа, британският консул посети лагера и спокойно заяви на шестимата британски наемници, че се налага да им отнеме паспортите. Те също тъй спокойно му отговориха, че са ги загубили отгъткъ езерото в Букаву. В самолета за Лондон Шанън и колегите му бяха уведомени от Форин Офис, че дължат по 350 лири за път и че никога вече няма да получат нови паспорти.

Преди да напуснат лагера, им направиха снимки, взеха им отпечатъци и записаха имената им. Освен това трябваше да подпишат декларация, че повече няма да стъпят на африканския континент. Копие от тези документи щяха да получат всички африкански правителства.

Реакцията на наемниците беше съвсем логична. Всички си бяха пуснали дълги бради и мустаци, а косите им не бяха подстригвани с месеци поради опасността ножиците в лагера да се превърнат в оръжие. Така че лицата на снимките имаха неузнаваем вид. После всеки от тях представи собствените си отпечатъци за отпечатъците на някой друг. Накрая си размениха имената. В резултат на това документите за самоличността им съдържаха името на един, отпечатъците на друг и снимката на трети. А декларацията, че завинаги ще напуснат Африка подписаха с имена като Себастиан Уитабикс и Неди Сийгун.

Реакцията на Шанън спрямо искането на Форин Офис не беше по-малко зловредна. Тъй като все още притежаваше „изгубения“ си паспорт, той го запази и пътуваше с него навсякъде, докато му изтече срокът. После предприе необходимите стъпки да си осигури нов паспорт, отново издаден от Паспортния отдел, но на базата на кръщелно свидетелство, набавено от архива на областния съвет в Съмърсет срещу обичайната сума от пет шилинга. Това свидетелство принадлежеше на бебе, починало в Ярмут от менингит горе-долу по времето, когато Шанън беше роден.

При пристигането си в Лондон тази сутрин той се обади на журналиста, с когото се бе запознал в Африка, и разбра по какъв начин се е свързал с него Харис. Благодарни му, че го е препоръчал, и го попита дали знае някоя добра частна детективска агенция. Следобед отиде в агенцията и плати капаро от двайсет лири, като обеща да се обади на другия ден сутринта, за да им даде нови разпореждания.

Ендийн позвъни точно на секундата в девет часа, както бе обещал. Свързаха го със стаята на мистър Браун.

— На „Слоун авеню“ има един блок с апартаменти под наем. Казва се „Челси Клоистърс“ — каза той без въведения. — Запазил съм апартамент 317. Там ще поговорим. Елате, моля ви, точно в одинайсет. Изчакайте ме във фоайето, понеже ключът е у мен.

След тези думи затвори. Шанън извади адреса от телефонния указател, който лежеше на нощното шкафче, и позвъни в детективската агенция.

— Искам вашият човек да бъде в 10,15 във фоайето на „Челси Клоистърс“ на „Слоун авеню“. Задължително е да разполага със собствен транспорт.

— Ще дойде с мотопед — каза шефът на агенцията.

Час по-късно Шанън се срещна във фоайето на блока с човека от агенцията. За негово учудване той беше младок с дълга коса. Нямаше и двайсет години. Шанън го огледа недоверчиво.

— Знаеш ли какво трябва да правиш? — попита той.

Момчето кимна. Изглеждаше заредено с ентузиазъм, който в най-добрия случай би трябвало да е подплатен с поне малко умение.

— Добре, закачи тази каска на мотопеда си. Тук не се влиза с каски. Седни ей там и започни да четеш вестник.

Младежът нямаше вестник и Шанън му даде своя.

— Аз ще седна отсреща. Към одинайсет часа ще дойде един човек, ще ми кимне и двамата ще се качим в асансьора. Запомни го добре, защото после ще трябва да го познаеш. Той ще излезе след около час. В този момент ти трябва да си вече при мотопеда с надяната каска. Прави се, че поправяш нещо. Разбра ли?

— Да, ясно.

— Човекът или ще се качи на собствената си кола някъде наблизо, като в този случай ще запомниш номера ѝ, или ще вземе такси. И в двата случая се лепваш зад него и гледаш къде отива. Ще го следиш, докато решиш, че е стигнал там, закъдето е тръгнал.

Младежът попи всичко, зае позиция в далечния ъгъл на фоайето и се скри зад вестника си.

Пиколото се начумери, но остави момчето на мира. Беше присъствал на не една среща в пространството пред рецепцията.

Четиридесет минути по-късно във фоайето влезе Саймън Ендийн. Шанън видя как освободи таксито и се попита дали и момчето е забелязало тази сцена. Той стана и кимна към новодошлия, но Ендийн мина покрай него и натисна бутона на асансьора. Шанън също се запъти към асансьора и мярна младежа, който надничаше над вестника.

„Не сега, за Бога“ — мислеше си Шанън, докато пускаше дежурните фрази за лошото време.

Страхуваше се, че човекът с името Харис може точно в този момент да огледа фоайето.

След като се настани на едно кресло в апартамент 317, Ендийн отвори куфарчето си и извади карта. Разстла я върху леглото и повика Шанън да погледне. На него му бяха нужни три минути, за да запамети и най-малката подробност. После Ендийн започна разказа си.

Той представляваше добре премерена амалгама от факти и измислици. Ендийн и сега излезе с твърдението, че представлява група британски бизнесмени, които имат някакъв бизнес в Зангаро. Всичките им предприятия, сред тях и някои напълно закрити, били пострадали след идването на власт на президента Кимба.

После се впусна в историята на републиката в периода след обявяването на Независимостта. Всичко, което каза, беше вярно и присъстваше в доклада му до сър Джеймс Мансън. Ефектният удар в целта остана за финала.

— Група офицери от армията влезли в контакт с група местни бизнесмени, които между другото са отмиращ вид, и им съобщили, че обмислят възможността за свалянето на Кимба чрез преврат. Един от тези местни бизнесмени се свърза с мой приятел и по този начин се запознахме с техния проблем. Работата е там, че те на практика нямат военна подготовка въпреки офицерските си звания и не знаят как да осъществят преврата, защото президентът рядко напуска добре охраняваната зона на двореца. Честно казано, ние не бихме съжалявали, ако Кимба падне. Не би съжалявал и народът му. Едно ново правителство би укрепило икономиката и устоите на държавата. Нужен ни е човек, който да отиде на място и да направи обстоен анализ на военната и охранителната обстановка в района на двореца и другите важни учреждения. Трябва ни подробен доклад за военната сила на Кимба.

— За да го предаде на вашите офицери, така ли?

— Не са наши офицери. Те са зангарийски офицери. Но ако въобще се решат да опитат, добре ще е да са наясно какво вършат.

Шанън повярва на първата, но не и на втората част от разказа. Ако офицерите не бяха в състояние да оценят обстановката в страната си, те не биха могли да извършат и преврат. Но не каза нищо на глас.

— Ще трябва да вляза в страната като турист — обяви той. — Другите версии не работят.

— Точно така.

— Там навярно не ходят особено много туристи. Защо не ме пратите като представител на компанията на някой от вашите приятели?

— Няма да е възможно — каза Ендийн. — Ако нещо се обърка, ще настане голяма суматоха.

„Тоест, ако ме хванат“ — помисли си Шанън, но нищо не каза. За тази работа щеше да получи пари и бе длъжен да поеме всички рискове. Освен за знанията му плащаха и за това.

— Остава въпросът със заплащането — каза той.

— Значи приемате?

— Да, ако парите са достатъчно.

Ендийн кимна в знак на одобрение.

— Утре сутринта в хотелската ви стая ще донеса двупосочен билет от Лондон до столицата на съседната африканска република — каза той. — Ще трябва да се върнете в Париж и да си извадите виза за тази страна. Зангаро е толкова бедна държава, че има само едно посолство в Европа, което също е в Париж. Но за зангарийска виза се чака цял месец. В столицата на съседната африканска република има зангарийско консулство. Там можете да получите виза срещу заплащане. Ще излезе за около час, ако подкупите консула. Познавате процедурата.

Шанън кимна. Познаваше я много добре.

— Значи ще си извадите виза в Париж и ще вземете самолета на „Ер Африк“. Там на място ще се сдобиеете със зангарийска виза и ще се качите на самолета за Кларънс. Навсякъде ще плащате в брой. Заедно с билетите в хотела ще ви донесат и 300 лири във френски франкове за всекидневни разходи.

— Ще ми трябват петстотин — каза Шанън. — Ще бъда там най-малко десет дни. Може и повече, ако визите и връзките се забавят. Триста лири няма да покрият някои непредвидени подкупи и евентуално удължаване на срока.

— Добре. Петстотин във френски франкове. Плюс петстотин за самия вас — каза Ендийн.

— Хиляда — каза Шанън.

— Долара ли? Чух, че наемниците боравели с долари.

— Лири — каза Шанън. — Това прави 2 500 долара, което ще рече двумесечна чиста заплата при нормален договор.

— Но това са само десет дни — възрази Ендийн.

— Десет дни, изпълнени с риск — засече го Шанън. — Ако поне половината от нещата, които ми разказахте, са верни, то залавянето ще означава сигурна смърт, при това страшно болезнена смърт. Щом искате аз да поема риска вместо вас, трябва да ми платите.

— Окей. Хиляда лири. Петстотин сега и петстотин, като се върнете.

— Как мога да съм сигурен, че ще ме потърсите, като се върна?

— А аз как мога да съм сигурен, че въобще ще заминете? — отговори Ендийн.

Шанън помисли малко и кимна.

— Добре. Половината сега, другата половина после.

След десет минути Ендийн си тръгна. Каза на Шанън да изчака пет минути, преди да излезе.

В три часа шефът на детективската агенция се върна от обяд. Шанън позвъни в три и петнайсет.

— Ах, да, мистър Браун — обади се гласът отсреща. — Говорих с моя човек. Той е изчакал, както сте му наредили, и след като обектът излязъл, го проследил. Обектът взел такси и се насочил към Сити. Там освободил таксито и влязъл в една сграда.

— В коя сграда?

— „МанКон Хаус“. В нея се помещава дирекцията на „Мансън Консолидейтид Майнинг“.

— Знаете ли дали работи там? — попита Шанън.

— Предполагам — каза шефът на агенцията. — Моят човек не е успял да го проследи вътре в сградата, но е забелязал, че портиерът му сваля шапка и държи вратата пред него отворена. Не постъпил така с група секретарки и очевидно редови чиновници, които отивали на обяд.

— Вашето момче е по-умно, отколкото изглежда — каза Шанън.

Младежът бе свършил добра работа. Шанън даде още няколко разпореждания, а после изпрати до детективската агенция запис от 50 лири. Същия следобед си откри и банкова сметка, в която депозира 10 лири. На следващата сутрин внесе нови 500 лири, а вечерта отпътува за Париж.

Доктор Гордън Чалмърс не беше привърженик на алкохола. Рядко му се случваше да близне нещо по-силно от бира и когато го стореше, ставаше разговорлив, както имаше възможност да се убеди и сър Джеймс Мансън по време на обяда им в ресторант „Уилтън“. Същата вечер, когато Кат Шанън правеше смяна на летище „Бурже“, откъдето хвана самолета ДС-8 на „Ер Африк“ за Западна Африка, доктор Чалмърс вечеряше със свой стар приятел от колежа, който също се занимаваше с приложни научни изследвания.

Нямаше никакъв специален повод. Срещнаха се съвсем случайно на улицата преди няколко дни и се уговориха да вечерят заедно.

Преди петнайсет години двамата бяха още студенти, млади и неженени. Учеха здраво и като много други млади учени бяха искрено загрижени за света около тях. В средата на петдесетте зловодневните проблеми бяха атомната бомба и колониализмът. Те се включиха в кампанията за ядрено разоръжаване и участваха в различни движения, които се обявяваха за край на империите и за свобода не в бъдеще време, а сега. И двамата бяха разярени, сериозни, ангажирани. И двамата нищо не промениха. Но в това свое негодувание срещу света постепенно се забъркаха с младежкото комунистическо движение. Чалмърс надрасна тази обвързаност, ожени се, създаде семейство, сдоби се с ипотека за къщата си и започна да се влива в редовете на средната класа.

Купищата неприятности, които му се струпяха през последните две седмици, го накараха да не се ограничи с обичайната чаша вино на

вечеря. Изпи значително повече. Приятелят му, благ човек с меки кафяви очи, забеляза безпокойството му и попита дали може да му помогне.

Погълнал известно количество бренди, доктор Чалмърс усети, че трябва да сподели с някого притесненията си. При това с човек, който за разлика от жена му също беше учен и щеше да разбере проблема. Ставаше дума за нещо крайно поверително и приятелят му прояви нужната загриженост и състрадание.

Когато научи за сакатата дъщеричка и за парите, необходими за инвалидно оборудване, очите му се просълзиха и той хвана през масата ръката на доктор Чалмърс.

— Не се измъчвай, Гордън. Всеки на твое място би направил същото.

Чалмърс се почувства по-добре, когато излязоха от ресторанта и се разделиха. Стана му по-леко, след като по някакъв начин сподели проблема си.

Макар че по време на вечерята попита стария си приятел с какво се е занимавал след завършването им, той така и не отговори съвсем точно. Чалмърс, притиснат от собствените си грижи и със замъглено от виното съзнание, не прояви интерес към подробностите. Но дори и да го беше направил, приятелят едва ли щеше да му каже, че съвсем не се е влял в буржоазията, а си е останал верен член на партията.

[1] Военен прякор. (фр.). — Б.пр. ↑

6.

Двумоторният „Корвеър 440“, който летеше по линията до Кларънс, заби нос над залива и започна да се спуска към летището. Умишлено заел място отляво, Шанън наблюдаваше града, докато самолетът прелиташе над него. От триста метра височина се виждаше цялата столица на Зангаро, разположена на края на полуострова и оградена от три страни от очертаните с палми води на океана. От четвъртата страна я ограничаваше парчето суша, дълго едва осем мили, което се сливаше с основната брегова линия.

Полуостровът беше три мили широк в основата си, вместена между блатистите мангрови пояси край брега, и една миля широк на върха, където беше разположена столицата. Периферията на върха също бе обрасла с мангрови дървета, които едва към края отстъпваха пред няколко пясъчни плажа.

Градът заемаше напреки върха на полуострова от край до край и се простираше на около миля навътре по дължината му. През оставащите седем мили до основната суша минаваше един-единствен път, който пресичаше обработваемите земи.

Очевидно най-хубавите сгради се намираха откъм морето, където се усеща полъхът на вятъра. Отвисоко се виждаше, че към всяка сграда има прилежащ парцел с площ от пет декара. Районът откъм сушата бе явно най-бедният, тъй като там се побираха хиляди ламаринени бараки, насечени от тесни разкаляни улички. Шанън спря погледа си върху богатите квартали на Кларънс, обитавани преди от колонизаторите, понеже именно там бяха възловите здания, а от този ъгъл щеше да ги наблюдава само още няколко секунди.

На самия край на полуострова имаше малко пристанище, изградено на мястото, където без никаква геологическа логика в морето се врязваха две дълги извити пясъчни ивици, наподобяващи роговете на елен или щипките на рак. Пристанището беше разположено в дъгата на образувалия се залив. Шанън виждаше накъдрената от вятъра вода извън залива и идеално гладката повърхност вътре в него. Без съмнение именно този естествен пристан,

прилепен към полуострова като закачка на природата, бе привлякъл първите мореплаватели.

В центъра на пристанището, точно срещу открито море, се виждаше един-единствен бетонен кей и някакъв склад. Към кея не беше привързан нито един кораб. Вляво от него очевидно се намираше рибарската зона. Пясъчна ивица, затрупана с дълги канута и прострени мрежи. Вдясно беше старото пристанище с няколко разнебитени дървени пристана.

Зад склада имаше около двеста метра избуяла трева, която стигаше до крайбрежния път, а оттатък пътя започваха сградите. Шанън зърна една бяла църква в колониален стил и бившата вероятно резиденция на губернатора, която беше оградена със стена. Във вътрешното пространство освен основните сгради имаше и голям двор, осеян с множество бараки, лепнати очевидно в по-късно време.

В този момент самолетът се изправи хоризонтално и градът се скри от погледа на Шанън. Наближаваше кацането.

Шанън за първи път се сблъска със зангарийската действителност, когато предния ден подаваше документи за туристическа виза. Консултът в столицата на съседната държава го прие с известно учудване, тъй като не беше свикнал с подобни молби. Трябваше да попълни формуляр от пет страници, в който се искаха първите имена на родителите му (понеже въобще не знаеше как се казват родителите на Кийт Браун, той си измисли имената) и всевъзможни други данни.

Шанън подаде паспорта си с една прилична банкнота, небрежно вмъкната между първа и втора страница. Тя попадна в джоба на консула. След това консултът огледа паспорта му от всички възможни ъгли, прочете всяка една страница, вдигна го към светлината, провери печатите на гърба. След пет минути Шанън започна да си мисли, че нещо не е наред. Дали пък във Форин Офис не са допуснали грешка точно в този паспорт? Накрая консултът го погледна и каза:

— Вие сте американец.

Шанън разбра с облекчение, че човекът срещу него е неграмотен. След още пет минути визата му беше готова. Но на летището в Кларънс майтапите свършиха.

Той имаше само ръчен багаж. Жегата в основния (и единствен) пасажерски терминал беше непоносима. Вътре гъмжеше от мухи.

Десетина войници и още толкова полицаи се размотаваха наоколо. Очевидно бяха от различни племена. Полицаяте бяха необщителни, почти не говореха дори помежду си. Стояха облежани по стените. Погледът на Шанън се спря върху войниците. Той ги наблюдаваше с половин око, докато попълваше още един безкрайно дълъг формуляр (същия като онзи в консулството). После премина през медицински и паспортен контрол, обслужвани от лица, които, както и полицаите, бяха според него каджи.

Неприятностите започнаха, когато стигна до митницата. Там го очакваше цивилен служител, който с отсечен жест го отклони към една стая. Той влезе в нея заедно с багажа си и четирима войници се намъкнаха след него. Едва тогава в паметта му изникна познат образ.

Преди много години в Конго Шанън бе виждал същото изчистено изражение на заплахата в очите на африканец с почти праисторически манталитет. Въоръжен, поставен във властно положение, напълно непредвидим, с абсолютно нелогични реакции. Очи, които цъкат като бомба с часовников механизъм. Непосредствено преди най-жестоките кланета, устройвани от конгоанци върху жители от Катанга, от племето симба върху мисионери или от конгоанската армия върху племето симба. Шанън съзираше същото заплашително безразсъдство, същата неподвластна на разума сила, която внезапно и без видимо обяснение прерастваше в налудничава жажда за насилие. Войниците от племето винду на президента Кимба имаха това изражение.

Цивилният митничар нареди на Шанън да остави чантата си на паянтова маса и започна да я претърсва. Търсеше старателно, сякаш очакваше да намери скрито оръжие. Накрая забеляза електрическата самобръсначка, извади я от калъфката ѝ, разгледа я, щракна ключа. Понеже беше „Ремингтън Електроник“ с нови батерии, тя забръмча неистово. Митничарят съвсем механично я постави в джоба си.

След като приключи с чантата, той подкани Шанън да изпразни джобовете си върху масата. Изскочиха ключовете му, носната му кърпичка, няколко монети, портфейлът и паспортът. Митничарят се захвана с портфейла. Измъкна пътническите чекове, погледна ги, изсумтя и ги върна обратно. Събра с шепи монетите и ги постави в джоба си. Банкнотите бяха две по 5 000 френско-африкански франка и няколко стотачки. Войниците се скупчиха край масата с нарастващо

любопитство. Единственият звук, който издаваха, беше дишането им в нажежената атмосфера. Оръжията си държаха като тояги. Цивилният прибра двете банкноти по 5 000 франка, а един от войниците взе по-дребните.

Шанън погледна към митничаря. Той отвърна на погледа му. После вдигна фланелката си и показа затъкнатия в колана му деветмилиметров браунинг или може би пистолет модел „765“. Потупа го леко.

— Полиция — каза той, без да отмества погледа си.

Шанън го сърбяха юмруците да му размаже физиономията. Не спираше да повтаря наум: „Спокойно, моето момче, спокойно.“

Той вдигна бавно ръка към остатъка от личните си вещи и въпросително сви вежди. Цивилният кимна и Шанън започна да прибира нещата си. Усети как войниците зад гърба му се отдръпнаха, макар че продължаваха да стискат с две ръце пушките си, готови да удрят и да мушкат според моментното им настроение.

Мина цяла вечност, преди митничарят да кимне към вратата. Шанън излезе от стаята. По гърба му потта се стичаше на ручей към колана на панталоните.

В пасажерския салон един католически свещеник посрещаше единствената освен Шанън бяла туристка в самолета — една американска девойка. С обстоятелствените си обяснения на местния диалект отецът си бе спестил някои усложнения. Той отмести очи и улови погледа на Шанън. Наемникът леко повдигна вежди. Отчето хвърли поглед зад гърба на Шанън към стаята, от която беше излязъл, и кимна едва забележимо.

Навън сред жегата на малкия площад пред летището нямаше никакъв транспорт. Шанън остана да чака. След пет минути чу зад себе си тих ирландско-американски глас:

— Искаш ли да те откарам до града, синко?

Тръгнаха с колата на свещеника, фолксваген костенурка, която той беше скрил на безопасно място в една палмова горичка край летището. Американката изразяваше яростта си на висок глас. Бяха претърсили дамската ѝ чантичка. Шанън си мълчеше, защото знаеше, че съвсем малко оставаше да ги пребият. Отецът работеше в болницата на ООН. Съвместяваше длъжностите на свещеник, разпределител на помощи и лекар. Той погледна към Шанън с разбиране.

— Навярно са ти изтърсили всичко?

— Абсолютно всичко — каза Шанън.

Петнайсет лири не бяха от значение. Важното бе, че и двамата са забелязали настроението на военните.

— Тук човек трябва много да внимава — тихо каза свещеникът.
— Имаш ли стая в хотела?

Шанън отговори, че няма, и отецът го закара до „Независимост“, единствения хотел, в който европейците имаха право да отседат.

— Управителят се казва Гомес. Много хубав човек — каза свещеникът.

Обикновено, щом в някой африкански град се появи ново лице, другите европейци го канят да посети клуба, да се отбие в бунгалото им, да пийне нещо някъде, да се появи на някое парти още същата вечер. Свещеникът въпреки цялата си учтивост не спомена нищо такова. Шанън веднага схвана този аспект на живота в Зангаро. Настроението беше засегнало и белите. Предстоеше му да научи още много, най-вече от Гомес.

Още същата вечер се запозна с Жул Гомес, предишен собственик и настоящ управител на хотел „Независимост“. Гомес беше петдесетгодишен *ried noir*^[1], французин от Алжир. Преди десет години, през последните дни на френски Алжир, той продал своето процъфтяващо предприятие за земеделска техника. Сторил го малко преди тоталния срыв, който направил немислим всякакви продажби. С парите се върнал във Франция, но след една години разбрал, че не може да живее в европейска среда, и започнал да търси къде да отиде. Установил се в Зангаро пет години преди обявяването на Независимостта, когато и дума не можело да става за нея. Със спестяванията си купил хотела и всяка година внасял подобрения.

След обявяването на Независимостта нещата се променили. Три години, преди да пристигне Шанън, Гомес бил грубо уведомен, че хотелът подлежи на национализация и ще получи за него местна валута. Така и не му платили, но местните пари и бездруго били безполезни хартийки. Той все пак останал като управител с безумната надежда, че някой ден нещата ще се оправят и с остатъците от собствеността си на тази планета ще осигури старините си. Като управител той отговаряше за рецепцията и за бара. Шанън го откри в бара.

Би могъл лесно да спечели приятелството на Гомес, като му разкаже за приятелите и познатите си от ОАС, от Легиона и от отряда на парашутистите, които се биха в Конго. Но така би свалил прикритието на обикновен английски турист, който, разполагайки с пет свободни дни и воден единствено от любопитството си, е дошъл от север, за да види затънтената република Зангаро. Шанън запази тази роля.

По-късно, когато барът затвори, той покани Гомес да пийнат по чашка в неговата стая. По необясними причини войниците не взеха бутилката уиски, която беше в багажа му. Очите на Гомес се оцъклиха, като я видя. Уискито спадаше към стоките, чийто внос страната не можеше да си позволи. Шанън внимаваше Гомес да пие повече от него. Когато спомена, че е дошъл в Зангаро от любопитство, Гомес изсумтя.

— Любопитство ли? Ха, тук има любопитни неща. Даже зловещи.

Макар че разговаряха на френски и бяха сами в стаята, Гомес сниши глас и се наведе напред. Шанън отново долови неестествения страх, който бе завладял всички, които срещна, с изключение на военните бабаити и цивилния полицаи, който играеше ролята на митничар. Гомес пресуши половината бутилка и езикът му се поотпусна. Шанън започна деликатно да измъква информация. Събеседникът му потвърди голяма част от данните, които му даде човекът на име Уолтър Харис. Добави и свои анекдотични детайли, някои от които звучаха ужасяващо.

Той потвърди, че президентът се намира в града и че го напуска само в случаите, когато посещава родното си село отвъд реката в зоната на племето винду. Каза също, че Кимба живее в президентската резиденция — голямата, оградена сграда, която Шанън бе видял от въздуха.

Когато в два часа след полунощ Гомес каза довиждане и тръгна на зигзаг към своята стая, Шанън бе наредил доста кюлчета информация. Трите подразделения, известни като граждански отряди, жандармерията и митничарите носели пистолети, но както убедено заяви Гомес, нямали муниции. Тъй като били от племето каджа, те не се ползвали с доверието на Кимба, който в параноичния си страх от въстание не им позволявал да носят и един патрон. Той знаел, че те

никога няма да се бият за него, и не им давал възможност да се бият срещу него. Пистолетите служели само за парлама.

Гомес го увери също, че властта в столицата е изцяло в ръцете на виндусите на Кимба. Страховитите полицаи от тайните служби носели цивилни дрехи и автоматични пистолети, войниците от армията имали карабини, каквито Шанън видя на летището, а личната преторианска гвардия на президента разполагала с автомати. Гвардейците пребивавали само на територията на резиденцията, били суперлоялни към Кимба и той не правел и стъпка без охраната на поне едно отделение.

На другата сутрин Шанън излезе да се поразходи. Само след секунда забеляза едно десет-единадесетгодишно момченце, което подтичваше край него. Беше го пратил Гомес. Едва после разбра защо. Отначало помисли, че момчето ще го развежда из града, и не виждаше никакъв смисъл, тъй като не можеше и дума да размени с него. Но истинската му задача беше друга. Става дума за услуга, която Гомес предлагаше на всички свои гости, без да чака да го помолят. Ако по някаква причина туристът попаднеше зад решетките, момчето бързо се връщаше в хотела да съобщи на Гомес. Той уведомяваше швейцарското или западногерманското посолство, за да може някой да започне да преговаря за освобождаването на туриста, преди да са го пребили от бой. Момчето се казваше Бонифас.

Шанън обикаля цяла сутрин. Изминаваше миля след миля, а момченцето припикаше по петите му. Никой не ги спря. Почти не се движеха превозни средства, а в жилищните райони улиците бяха съвсем пусати. Шанън взе от Гомес една малка карта на града, останала от колониално време, и с нейна помощ откри възловите сгради в Кларънс. Пред стъпалата на единствената банка, единствената поща, няколко министерства, пристанището и болницата на ООН се разхождаха по пет-шест войници. Във фоайето на банката, където влезе да осребри един пътнически чек, Шанън забеляза походни легла, а в обедните часове на два пъти видя как един войник внася баки с храна. Той предположи, че охраната е разквартирувана в самите сгради. Вечерта Гомес потвърди това предположение.

Шанън забеляза по един постови пред всяко от шестте посолства. Трима от тях спяха в прахта. До обяд преброи общо стотина войници, пръснати из централната част на града. Отбеляза и с какво са

въоръжени. Носеха 7,92-милиметрови маузери, повечето от които бяха ръждясали и зацапани. Униформата на войниците се състоеше от тънкозелени панталони, брезентови ботуши, колан от груб плат и кепе, което много приличаше на американска бейзболна шапка. Всички те без изключение бяха раздърпани, неизгладени, немити и непривлекателни. Шанън прецени, че по военна подготовка, учение да боравят с оръжието, организираност и боеспособност са на нулево равнище. Те представляваха сбирщина от недисциплинирани бабаити, които съумяваха да тероризират кротките каджи със своите оръжия и бруталност, но навярно не бяха стреляли истински, а и със сигурност по тях не бяха стреляли хора, които знаят как да го правят. Целта им очевидно беше да не допускат евентуални граждански размирици, но според Шанън при едно истинско сражение те биха се разбягали.

Най-интересно беше състоянието на сумките им за муниции. В тях нямаше пълнители. На всяка пушка беше поставен по един пълнител, но маузерите побират само пет патрона.

Следобед Шанън обиколи пристанището. От земята изглеждаше различно. Двете пясъчни ивици, които се врязваха във водата и образуваха естествения пристан, се издигаха на шест метра над водата при основата и на два метра при върха. Той мина и по двете до самия им край. Бяха покрити с високи до коленете и до кръста храсталаци, изпепелени в края на дългия сух сезон. Тази растителност не се виждаше от въздуха. И двете ивици бяха около четиридесет метра широки при върха и приблизително толкова при основата. От върховете и на двата рога се откриваше панорамна гледка към крайбрежието.

Бетонираният кей се намираше точно в центъра на залива. Зад него беше складът. На север от склада се крепяха старите дървени пристани. Подпорите им стърчаха от водата като счупени зъби. На юг се простираше пясъчният плаж с рибарските лодки. От върха на единия рог не се виждаше резиденцията на президента. Оставаше скрита зад склада. Но от другия ясно се различаваше последният етаж на голямата сграда. Шанън се върна на пристанището и огледа рибарския плаж. „Добро място за дебаркиране“, помисли си той между другото. Брегът плавно се спускаше към водата.

Зад склада бетонът свършваше и започваше стръмен склон, покрит с висок до кръста гъсталак и прорязан от множество пътеки.

По него се изкачваше и макадамов път за камиони, който водеше към резиденцията. Шанън пое по пътя. Когато стигна до върха на склона, пред него се откри гледка към цялата фасада на старата колониална сграда. Беше на не повече от сто метра разстояние. Той повървя още петдесетина метра и видя пресечката, която следваше успоредно брега. На кръстовището пазеха четирима войници. По-изрядни и по-добре облечени от обикновената войска. Въоръжени с автомати „Калашников АК–47“. Следяха го мълчаливо, докато завиваше по пътя към хотела. Кимна им, но те просто продължиха да го гледат втренчено. Очевидно охраната на резиденцията.

Както вървеше, Шанън гледаше наляво и попиваше всички детайли по сградата на резиденцията. Широка около трийсет метра. Прозорците на приземния етаж бяха зазидани и боядисани със същата мръснобяла боя като останалата част от стените. На приземно равнище център на сградата беше висока, масивна, здраво залостена дървена врата най-вероятно добавена в по-ново време. Пред зазиданите прозорци излизаше тераса, която не можеше да се използва, тъй като до нея нямаше достъп. На първия етаж, от край до край по фасадата, бяха наредени седем прозореца — три отляво, три отдясно и един над главния вход. На последния етаж имаше десет много по-малки прозореца. Над тях започваха водосточната тръба и стръмният керемиден покрив.

Шанън забеляза още няколко войници, които се разтъпкваха пред входната врата. Видя също, че прозорците на първия етаж са със спуснати, навярно стоманени (беше твърде далеч, за да прецени) капаци. Очевидно само при официални посещения се допускаха хора отвъд кръстовището.

Той приключи деня си малко преди залез слънце с една обиколка на резиденцията от почтено разстояние. Видя, че от двете страни навътре към сушата се издигат високи около три и дълги около осемдесет метра стени. Отзад ги съединяваше четвърта стена. За негова изненада единственият вход към целия комплекс се намираше отпред. Стената беше висока три метра във всички участъци (Шанън я съпоставяше с ръста на стражите), а отгоре ѝ бяха набити парчета стъкло. Той знаеше, че няма да му се удаде случай да надникне отвътре, но в съзнанието си пазеше образа от въздуха. Цялата гледка му се стори много смешна.

Той погледна към Бонифас и се ухили.

— Ех, момченце, този тъпанар си мисли, че е на сигурно място зад тази голяма стена. Оставил е само един вход и я е наблъскал със стъкло. Всъщност се е заклешил в един тухлен капан, в една огромна, затворена касапница.

Момчето пусна широка усмивка, без да е разбрало и дума, и посочи с ръка, че иска да се прибере у дома, защото е гладно. Шанън кимна и двамата се запътиха към хотела с натежали нозе.

Без да записва нищо, Шанън запечата всичко в главата си. Той върна картата на Гомес, а след вечеря отиде при французина в бара.

На една от задните маси двама китайци от посолството тихо си пиеха бирата. Освен това и прозорците бяха отворени. Така че европейците не можаха да си поговорят на воля. По-късно обаче Гомес, който бе зажаднял за компания, покани Шанън в своята стая на последния етаж. Двата седнаха на балкона и се загледаха към спящия град, потънал в мрак поради поредната електрическа авария.

Шанън се колебаеше дали да не се довери на Гомес. Накрая реши да не го прави. Каза, че е открил банката и му е отнело доста време да осребри чек за петдесет лири.

— Нищо чудно — каза Гомес. — Тук отдавна не са виждали чужда валута, а още по-малко пътнически чекове.

— В банката не може да не са виждали.

— Много отдавна не са. Кимба държи цялата хазна на републиката в своята резиденция.

Това силно заинтригува Шанън. Нужни му бяха още два часа, за да научи малко по малко, че Кимба съхранява под ключ в бившата винарска изба на губернатора и военните арсенали на държавата. Националната радиостанция също била преместена в резиденцията, за да може президентът да излъчва за страната и за света от собственото си студио, без никой друг да е в състояние да го завладее. Националните радиостанции играят съществена роля при всички преврати. Шанън разбра също, че Кимба не разполага с бронирани коли и артилерия и че освен стоте войници, пръснати из столицата, има още сто извън града. Двайсет от тях се намирали в кварталите край пътя за летището, а останалите били разпределени по селата на племето каджа отвъд полуострова по посока на моста над река Зангаро. Тези двеста души представлявали половината от армията.

Другата половина се намирала в казармите на около триста метра от резиденцията. Това не били истински казарми, а ниски ламаринени бараки, оградени с тръстиков плет. В тях преди се помещавала старата колониална полиция. Цялата армия се състояла от тези четиристотин войници, а личната охрана на президента наброявала между четиридесет и шестдесет души, които живеели в бараките насред двора на резиденцията.

На третия ден от престоя си в Зангаро Шанън разгледа бившия полицейски участък, в който живееха свободните от караул двеста войници. Както каза Гомес, мястото беше оградено с тръстиков плет, но при посещението си в близката църква Шанън успя да се промъкне незабелязано до камбанарията. Оттам хвърли един поглед към района. Виждаха се два реда бараки, украсени отпред със съхнещо пране. От единия край имаше няколко ниски тухлени пещи, над които вряха казани с чорба. Около четиридесет войници се разкарваха наоколо, в различна степен налегнати от скуката. Никой не носеше оръжие. Може би бяха оставили пушките си в помещенията, но Шанън реши, че те най-вероятно се намират в малкия каменен бункер встрани от бараките. Условиата на лагера бяха изключително примитивни.

Същата вечер Шанън излезе без Бонифас и се сблъска с войника. Първо цял час обикаля из тъмните улици, които за щастие не познаваха благото на осветлението. Това улесняваше опитите му да се добере по-близо до резиденцията.

Той бе обходил задната и страничните стени и бе успял да се увери, че в тези участъци няма постове. Когато се приближи отпред, двама войници от охраната го спряха и грубо го отпратиха към къщи. Шанън обаче установи, че кръстовището, разположено по средата между върха на склона и входа на резиденцията, се охранява от трима души. И което е още по-важно, установи, че хоризонтът на войниците минаваше над върха на склона и се съединява с морето отвъд края на пясъчните рогове. А на петстотин метра освен при ярка луна не можеше да се различи даже и водата. Разбира се, ако там се появеше светлинка, стражите биха я забелязали.

В мрака край кръстовището Шанън не виждаше портала на резиденцията, който беше на стотина метра по-нататък, но предполагаше, че както обикновено го охраняват двама души. Той даде пакети цигари на войниците, които го доближиха, и си тръгна.

На връщане към хотела мина покрай няколко осветени с парафинови лампи кръчми и продължи по тъмния път. Около сто метра по-нататък го спря войникът. Той очевидно беше пиян и току-що се бе изпикал в канавката. Запъти се към Шанън, здраво стиснал маузера си за приклада и за цевта. В този момент се показва луната и Шанън видя ясно приближаващата се фигура. Войникът изръмжа нещо. Шанън не разбра и дума, но предположи, че става дума за пари.

На няколко пъти различи думата „бира“, последвана от други неразбираеми звуци. Изведнъж, преди да успее да бръкне за пари или да го заобиколи, войникът се озъби и го мушна с цевта на пушката си. Оттук нататък нещата се развиха бързо и безшумно: Шанън хвана цевта и я отстрани от корема си, след което с енергично движение извади войника от равновесие. Той явно бе изненадан от тази необичайна реакция. Щом се посъвзе, нададе яростен вой, обърна пушката, сграбчи я за цевта и замахна с нея като с тояга. Шанън пристъпи напред, блокира удара, като стисна войника за бицепсите и въведе в действие коляното си.

След това вече беше късно за отстъпление. Когато пушката падна, Шанън замахна с дясната си ръка, свита под прав ъгъл, с мускули, твърди като камък, и повдигна с юмрук челюстта на противника си. Вратът на войника изпращя, а по ръката и рамото на Шанън премина остра болка. После разбра, че е скъсал един от раменните си мускули. Зангариецът се стовари на земята като чувал с картофи.

Шанън се огледа и в двете посоки, но не видя никого. Претърколи тялото в канавката и разгледа пушката. Извади един по един патроните от пълнителя. След третия спряха да излизат. Цевта беше празна. Той извади затвора, насочи пушката към лунната светлина и погледна в цевта. Окото му се сблъска с прах, ръжда, песъчинки и всякакви мръсни частици. Той върна затвора на мястото му, постави обратно трите патрона, захвърли пушката върху трупа и се отправи към хотела.

— Много добър си станал — промълви той, докато се качваше по тъмните стълби към стаята си.

Беше почти сигурен, че няма да има полицейско разследване. Счупения врат щяха да отдадат на падането в канавката, а за отпечатъци от пръсти тук едва ли бяха чували.

Въпреки това на другия ден той заяви, че има главоболие, остана в хотела и прекара времето си в разговори с Гомес. На следващата сутрин отиде на летището и отлетя с двумоторния „Корвеър 440“ в северна посока. Докато седеше в самолета и гледаше как Зангаро се губи под дясното крило, в главата му упорито се въртеше едно изречение, което Гомес бе вметнал мимоходом.

„В Зангаро няма и никога не е имало рудодобив.“

Четиридесет часа по-късно Шанън пристигна в Лондон.

Посланик Леонид Доброволски винаги се чувстваше неловко при ежеседмичните си разговори с президента Кимба. Както и много други, които се бяха срещали с диктатора, той въобще не се съмняваше в лудостта му. За разлика от другите обаче той имаше заповед от началниците си в Москва да полага върховни усилия за установяване на приятелски отношения със своенравния африканец. Сега стоеше пред махагоновото бюро в президентския кабинет на първия етаж в резиденцията и очакваше реакцията на Кимба.

От близко разстояние президентът Кимба не беше нито толкова величествен, нито толкова красив, колкото го представяха по портретите. Зад огромното бюро той изглеждаше по-скоро като джудже, сгушено и напълно застинало в креслото си. Доброволски очакваше края на това неподвижно състояние. Знаеше, че то ще бъде прекъснато по един от два възможни начина. Първият мъж на Зангаро щеше или да заговори отмерено и ясно, като съвсем нормален човек, или почти кататоничното му вцепенение щеше да отстъпи пред буйна ярост, изпълнена с брътвежите на обладан от духове, за какъвто в крайна сметка се смяташе Кимба.

Президентът бавно кимна с глава.

— Продължете, моля ви — каза той.

Доброволски въздъхна с облекчение. Очевидно Кимба беше готов да го изслуша. Но знаеше, че лошата новина предстои, а тя би могла да промени ситуацията.

— Моето правителство ме уведоми, господин президент, че е получило информация за доклада на една британска компания по повод на геоложко проучване, проведено наскоро в Зангаро. Изглежда, докладът не е съвсем прецизен. Става дума за проучването,

осъществено преди няколко седмици от лондонска фирма, наречена „Мансън Консолидейтид“.

Очите на президента, леко оцъклени, останаха вперени в посланика, без да изразят нещо конкретно. А от устата му не излезе и дума, която да подсказе, че си спомня въпроса, довел Доброволски в резиденцията.

Посланикът продължи да говори за геоложкото проучване, проведено от „МанКон“, и за доклада, предаден от министъра на природните ресурси от някой си Брайънт.

— Накратко казано, Ваше превъзходителство, аз съм упълномощен да ви уведомя, че моето правителство смята, че докладът не представя вярно истинските находки в проучваната област, а именно Кристалната планина.

Той замълча, тъй като нямаше какво повече да каже. Когато най-после Кимба проговори, тонът му беше спокоен и разумен. Едва тогава Доброволски си пое дъх отново.

— В какъв смисъл този доклад не е прецизен? — промълви президентът.

— Не сме сигурни за подробностите, Ваше превъзходителство, но имаме основания да предполагаме, че след като британската компания не е направила постъпки пред вас за рудодобивна концесия, в доклада навярно е било посочено, че в района няма минерални залежи, които си струва да бъдат разработени. Най-вероятно докладът не е прецизен именно в това отношение. С други думи, каквото и да е било съдържанието на пробите, то е било по-ценно, отколкото сочат данните в доклада на британците.

Настъпи нова дълга пауза, по време на която Доброволски очакваше изблик на ярост. Той не се състоя.

— Измамили са ме — тихо каза Кимба.

— Естествено, Ваше превъзходителство — веднага се намеси Доброволски, — можем да сме напълно сигурни в това само ако изпратим нов проучвателен екип, който да вземе проби от скалите и почвата в същия район. С тази именно цел съм упълномощен от моето правителство да помоля ваше превъзходителство да позволи на екип от Геологическия институт в Свердловск да посети Зангаро и да проучи района, в който е работил британският геолог.

Кимба внимателно обмисли предложението. Накрая кимна.

— Позволявам — каза той.

Доброволски се поклони. Стоящият до него Волков, официално секретар на посолството, но най-вероятно резидент на КГБ, го стрелна с поглед.

— Вторият въпрос се отнася до вашата лична безопасност — каза Доброволски.

Най-после изтръгна някаква реакция от страна на диктатора. Кимба се отнасяше особено сериозно към този въпрос. Той вдигна рязко глава и нервно се огледа във всички посоки. Тримата зангарийци от свитата му, които стояха зад руснаците, трепнаха.

— Моята безопасност ли? — каза Кимба с обичайния тих глас.

— Бихме си позволили отново да напомним мнението на съветското посолство, че е изключително важно именно Ваше превъзходителство да продължи да води Зангаро по пътя на прогреса и мира, който Ваше превъзходителство тъй уверено следва — каза Доброволски.

Морето от ласкателства не създаде нелепа ситуация. Кимба постоянно получаваше такава доза от подобни думи.

— За да се гарантира сигурността на безценната личност на Ваше превъзходителство и предвид на неотдавнашното твърде опасно предателство от страна на един от вашите военни ние отново бихме си позволили да предложим представител на нашето посолство да получи разрешение да пребивава на територията на резиденцията, за да бъде в помощ на вашата охрана.

Споменаването на „предателството“ на полковник Боби извади Кимба от неговия транс. Той се разтрепера неудържимо. Дали от страх или от ярост, руснаците така и не разбраха. После започна да говори, отначало бавно, с обичайния си шепот, а после все по-бързо. Гласът му се повиши, а очите му мяхаха мълнии към зангарийците в другия край на стаята. След няколко изречения премина към диалекта на племето винду, който само зангарийците разбираха. Но руснаците бяха успели да схванат смисъла на словото му: увереността на Кимба, че постоянно е застрашен от предателство, предупрежденията на духовете за заговори от всички посоки, убедеността му, че знае кой не е лоялен и кой таи лоши помисли, намеренията му да очисти всички тези хора и описание на разправата му с тях. Тази реч продължи половин час. Едва

тогава президентът се успокои и се върна към европейския език, който разбираха руснаците.

Когато излязоха на слънце и се качиха в колата на посолството, двамата мъже бяха облени в пот. Както поради жегата (климатичната инсталация в резиденцията отново бе развалена), така и заради обичайното въздействие, което им оказваха срещите с Кимба.

— Добре, че свърши — каза Волков по пътя към посолството. — Важното е, че получихме разрешение. Още утре ще внедря моя човек.

— А аз ще гледам геолозите да дойдат възможно най-скоро — каза Доброволски. — Да се надяваме, че в доклада на британците наистина има някаква измама. Ако не е така, не знам какво ще обяснявам на президента.

Волков изсумтя.

— Не бих искал да съм на твое място — каза той.

Шанън се настани в хотел „Лаундс“ близо до моста „Найтсбридж“, както се бяха уговорили с *Уолтър Харис*, преди да отпътува от Лондон. Според уговорката щеше да отсъства около десет дни, а Харис щеше да звъни в хотела всяка сутрин в девет часа и да търси Кийт Браун. Шанън пристигна по обяд и разбра, че са го търсили в девет часа сутринта. Това означаваше, че има цял ден на разположение.

След ваната се преоблече, обядва и се обади в детективската агенция. Шефът й помисли малко и се сети за името Кийт Браун. Шанън чуваше как рови из някакви папки. Накрая очевидно откри тази, която му трябва.

— Да, мистър Браун. Открих материала. Да ви го изпратя ли по пощата?

— По-добре недейте — каза Шанън. — Дълъг ли е?

— Около страница. Да ви го прочета ли по телефона?

— Да, моля ви.

Детективът се покашля и започна:

— На следващата сутрин след постъпването на молбата на клиента моят сътрудник е заел позиция до входа на подземния паркинг на „МанКон Хаус“. Имал е късмет, защото обектът, който предния ден се върнал с такси в тази сграда след разговора си на „Слоун Авеню“,

сега дошъл с кола. Сътрудникът го видял съвсем ясно, когато завивал към входа на паркинга. Няма съмнение, че е бил същият обект. Карал е шевролет „Корвет“. Моят човек е записал номера на колата. След проверка чрез посредник в отдела за регистрация на МПС в Областния съвет е установено, че колата е регистрирана на името на Саймън Джон Ендийн, живеещ в Кенсигтън. — Детективът замълча за момент. — Искате ли адреса, мистър Браун?

— Не — каза Шанън. — Знаете ли каква е длъжността на този Саймън Ендийн?

— Да — каза шефът на агенцията. — Направих справка с един приятел журналист от Сити. Този човек е личен помощник и дясна ръка на сър Джеймс Мансън, председател и директор на „Мансън Консолидейтид“.

— Благодаря ви — каза Шанън и затвори телефона. — Става все по-любопитно — промълви той, след което излезе от хотела и се запъти към „Джърмин Стрийт“, за да осребри един чек и да си купи няколко ризи. Беше първи април, денят на лъжата, слънцето грееше, а тревата в „Хайд Парк“ беше осеяна с нарциси.

Саймън Ендийн не беше си губил времето през тези десет дни. Днес следобед той представи плодовете на усилията си пред сър Джеймс Мансън в кабинета на последния етаж.

— Полковник Боби — каза Ендийн още с влизането си.

Шефът му сбърчи чело.

— Кой?

— Полковник Боби. Бившият командващ армията на Зангаро. В момента изгнаник, прогонен завинаги от президента Жан Кимба, който между другото го е осъдил на смърт за държавна измяна с президентски указ. Искате да знаете къде се намира.

Мансън отиде зад бюрото си и с кимане показа, че си спомня. Още не беше забравил за Кристалната планина.

— Добре, къде се намира?

— Живее в Дахомей — каза Ендийн. — Доста усилия ми костваше да го открия, без да привлече внимание върху себе си. Установил се е в столицата на Дахомей. Град Котону. Навярно не разполага с много пари, защото иначе би се настанил в кокетна малка

вила край Женева като другите богати изгнаници. Държи под наем малка вила и живее съвсем скромно. Сигурно защото се плаши да не би правителството на Дахомей да го помоли да напусне страната. Говори се, че Кимба е поискал екстрадирането му, но нищо не е предприето по въпроса. А и сега е достатъчно далеч, за да не представлява заплаха за Кимба.

— А Шанън, наемникът? — попита Мансън.

— Трябва да се върне днес или утре. Направих му резервация в хотел „Лаундс“ с вчерашна дата. Тази сутрин в девет не беше пристигнал. Ще го потърся утре по същото време.

— Опитай сега — каза Мансън.

От хотела потвърдиха, че Мистър Браун е пристигнал, но в момента го нямало. Сър Джеймс Мансън слушаше на деривата.

— Остави съобщение, че ще му звънеш довечера в седем — изръмжа той.

Ендийн остави съобщението, след което и двамата затвориха слушалките.

— Искам доклада му колкото е възможно по-скоро — каза Мансън. — Да е готов най-късно утре по обед. Първо ще се срещнеш с него и ще прочетеш доклада. Гледай да съдържа всички точки, които ме интересуват. После ще ми го донесеш. Задръж Шанън настрана за два дни, за да имам време да помисля над нещата.

Шанън получи съобщението на Ендийн малко след пет часа и се прибра в стаята си за разговора в седем. През останалото време между вечерята и съня се захвана да прегледа бележките си и колекцията, която бе донесъл от Зангаро — няколко свободни скици върху един бележник, който си купи на парижкото летище, докато чакаше полета си, няколко рисунки в мащаб, направени според разстоянията между определени точки в Кларънс, които бе измерил стъпка по стъпка, един местен туристически справочник от 1969 с някои „забележителности“, единствен интерес сред които представляваше „Резиденцията на Негово превъзходителство, губернатора на колонията“, и един официален, твърде изкуствен портрет на Кимба (една от малкото стоки на пазара в републиката).

На другия ден се спусна по „Найтсбридж“ тъкмо когато магазините отваряха, купи си пишеща машина и топче хартия и прекара утрото в писане на доклада си. Той се състоеше от три части:

последователен разказ за посещението му, подробно описание на столицата, придружено от скици на всяко отделно здание, и също тъй подробно описание на военната ситуация. Упоменаваха се фактът, че няма признаци за съществуването на военновъздушни и военноморски сили, и се привеждаше твърдението на Гомес, че такива наистина няма. Шанън не разказа в доклада за разходката си из крайните квартали, в които бяха струпани бараките на бедните каджи, а отвъд тях копторите на хилядите работници пришълци, които бяха се преселили тук заедно със семействата си от много мили разстояние.

Завърши доклада си със следното обобщение:

„Проблемът по свалянето на президента Кимба е опростен от самия него. Във всички отношения основната част от територията на републиката, зоната на племето винду отвъд реката, няма никакво политическо и икономическо значение. Ако по някакъв начин Кимба загуби контрол над крайбрежната равнина, в която се намират почти всички производствени ресурси, той би загубил цялата страна. В този ред на мисли, ако президентът загуби полуострова, той няма да успее да удържи равнината, защото ще се изправи пред ненавистта на цялото племе каджа, което, макар и парализирано от страх, има своя потенциал. А въоръжените виндуси не могат да удържат полуострова, ако падне столицата Кларънс. А накрая, президентът няма да разполага със сили вътре в столицата, ако загуби резиденцията. Накратко, тоталната централизация е свела броя на целите, които трябва да се овладеят, за да се превземе държавата, до една-единствена — комплекса на резиденцията, в който се намират самият Кимба, охраната му, арсеналите, хазната и радиостанцията. Що се отнася до резиденцията и комплекса около нея, те представляват една цел, тъй като целият район е ограден със стена. Тя трябва да се щурмува. Главният портал може да се събори с много тежък камион или булдозер, управляван от човек, който е готов да жертва живота си. Не забелязах признаци на такава готовност нито сред населението, нито сред армията. Не видях и подходящ камион. Възможно е също стотици смелчаци да прехвърлят стената с помощта на стълби. Но едва ли ще се намерят такива доброволци. По-реалистичният и свързан с по-малко жертви план е резиденцията да се превземе след минометен обстрел. В този случай защитната стена ще се превърне в смъртен капан. Една

изстреляна от базука ракета може да разпердушини портала. Не видях никакви подобни оръжия, нито пък човек, който би могъл да си служи с тях. Заключение, което се налага от гореказаното, е следното: Всяка групировка вътре в страната, която цели да свали Кимба и да завземе властта, трябва да унищожи него и преторианската му гвардия между стените на резиденцията. За тази операция местните военни не са технически подготвени и затова е нужна помощ, която трябва да пристигне, комплектувана със съответното въоръжение, от чужбина. При тези условия Кимба може да бъде унищожен и свален само с едно сражение, което няма да продължи повече от час.“

— Шанън знае ли, че не съществува групировка в Зангаро, която да е изявила желание да свали Кимба? — попита сър Джеймс Мансън на следващата сутрин, след като прочете доклада.

— Не съм казвал подобно нещо — каза Ендийн. — При инструктажа се придържах към вашите указания. Казах му, че в страната има група военни заговорници и че заинтересованите бизнесмени, които представлявам, са готови да платят за една оценка на шансовете за успех на преврата. Но той не е глупак. Сигурно се е убедил на място, че там няма човек, способен да извърши такова нещо.

— Харесва ми стилът на този Шанън — каза Мансън, затваряйки доклада. — Явно е куражлия, щом така се е справил с онзи войник. Много добре пише. Кратко и ясно. Въпросът е дали сам ще може да свърши тази работа.

— Той спомена нещо много важно — сети се Ендийн. — Когато го попитах за числеността на зангарийската армия, ми каза, че тя е съвсем нищожна и външните подкрепления ще трябва да свършат на практика цялата работа, като след това предадат нещата в ръцете на новата власт.

— Така ли каза наистина? — Мансън се замисли. — Значи подозира, че пътуването му е свързано с някаква друга причина.

Той беше все още умислен, когато Ендийн се намеси:

— Може ли да задам един въпрос, сър Джеймс?

— Какъв въпрос? — попита Мансън.

— Само това: той за какво отиде в тази страна? Защо ви е нужен военен доклад за възможността Кимба да бъде свален и убит?

Сър Джеймс Мансън остана известно време загледан навън през прозореца. Накрая каза:

— Мартин Торп да се качи горе.

Докато търсеха Торп, Мансън се приближи до прозореца, насочи поглед към улицата, както правеше винаги, когато искаше да се съсредоточи.

Той съзнаваше, че сам е издигнал Ендийн и Торп до постове и заплати, които не отговаряха на годините им. Не го стори просто заради тяхната интелигентност, макар че от нея си имаха достатъчно. Направи го, защото съзря и у двамата онази характерна за самия него безскрупулност, онази готовност да се потъпкват тъй наречените морални принципи в името на единствената цел — успеха. Точно като Шанън, като него самия, те бяха наемници. Той ги направи свои момчета, свои черноработници, които получаваха пари от компанията, но служеха само на него. Въпросът беше дали може да им се довери при тази операция — най-голямата от всички. Когато Торп влезе в кабинета, Мансън реши, че трябва да го направи. Мислеше, че знае как да гарантира лоялността им.

Той каза и на двамата да седнат и обърнат с гръб към прозореца, им каза:

— Искам първо да помислите много внимателно и чак тогава да ми отговорите. Какво сте готови да направите, за да си осигурите личен влог в швейцарска банка в размер на пет милиона лири?

Десет етажа по-надолу потокът от коли жужеше като пчела и този звук подчертаваше тишината в стаята. Ендийн погледна шефа си в очите и бавно кимна с глава.

— Страшно много неща — каза той тихо.

Торп не отговори. Та нали затова бе дошъл в Сити, затова бе постъпил при Мансън, затова бе трупал енциклопедичните си познания в областта на бизнескомпаниите. За големия шлем, който се пада веднъж на десет години. Той кимна в знак на съгласие.

— Как? — промълви Ендийн.

Вместо отговор Мансън отиде при сейфа в стената и извади два доклада. Третият, този на Шанън, лежеше на бюрото му.

Мансън седна зад бюрото и говори непрекъснато в продължение на един час. Започна отначало и скоро стигна до шестте последни параграфа на доклада на доктор Чалмърс, които се отнасяха до

пробите от Кристалната планина. Торп тихо подсвирна и промълви: „Боже мой!“

За да улови смисъла, на Ендийн му трябваше десетминутна лекция на тема платина. След края ѝ той изпусна дълга въздишка.

После Мансън разказа как е изолирал Мълруни в Северна Кения и как е подкупил Чалмърс. Разказа също за второто посещение на Брайънт в Кларънс и за фалшивия доклад, предаден на министъра. Спря се на руското влияние върху Кимба и на неотдавнашното бягство на полковник Боби, който при определени обстоятелства би могъл да замести президента.

Прочете заради Торп голяма част от общия доклад на Ендийн и завърши със заключението от доклада на Шанън.

— За да се получи нещо, трябва да организираме две успоредни строго секретни операции — каза Мансън накрая. — При първата Шанън под режисурата на Саймън ще разработи проект за превземането на резиденцията и унищожаването на всички в нея, а после полковник Боби ще поеме властта на следващата сутрин и ще стане новият президент. При другата операция Мартин ще трябва да закупи някоя „фиктивна“ компания, без да разкрива кой я завладява и защо.

Ендийн сбърчи вежди.

— Първата операция ми е ясна, но не виждам защо ни е втората.

— Обясни му, Мартин — каза Мансън.

Торп се хилеше доволно, защото острият му ум беше уловил мисълта на Мансън.

— „Фиктивните“ компании, Саймън, обикновено са много стари и разполагат с незначителни авоари. На практика пласментът на продукцията им е преустановен, а акциите им са много евтини. Да речем, по един шилинг.

— Тогава защо ще купуваме такава компания?

— Да кажем, че сър Джеймс има контрол над една компания, закупена тайно чрез неизвестни посредници. Всичко се прикрива съвсем легално зад някоя швейцарска банка. Компанията има милион акции, оценени на по един шилинг. Без знанието на акционерите, на Съвета на директорите и на фондовата борса сър Джеймс посредством швейцарската банка става притежател на 600 000 от тези един милион акции. После полковник — извинявам се, — президентът Боби

продава на компанията за срок от десет години изключителните права върху рудодобива в една област във вътрешността на Зангаро. Там отива нов проучвателен екип от високоуважавана компания и открива Кристалната планина. Какво става с акциите на компанията Х, когато новината стигне до борсата?

Ендийн схвана за какво става дума.

— Скачат — ухили се той.

— При това рязко — каза Торп. — С малко помощ могат да се качат от един шилинг до над 100 лири за акция. Останалото е аритметика. Шестстотин хиляди акции по един шилинг се купуват за 30 000 лири. Продаваш 600 000 акции по сто лири всяка, като това ще е минималната им цена, и какво остава за теб? Чисти шестдесет милиона лири в швейцарска банка. Нали така, сър Джеймс?

— Точно така — кимна Мансън със сериозен глас. — Разбира се, ако продадеш половината от акциите на малки пакети на голям брой хора, контролът върху компанията, която притежава концесията, ще си остане в същите ръце. Но някоя по-крупна компания би могла да закупи наведнъж всичките 600 000 акции.

Торп кимна замислено.

— Да, контролът над подобна компания, завоюван срещу шестдесет милиона лири, би представлявал добра сделка. Но чие предложение за покупка бихте приели?

— Моето — каза Мансън.

Торп зяпна.

— Вашето ли?

— Предложението на „МанКон“ — ще бъде единствено приемливото. По този начин компанията ще остане твърдо британска, а „МанКон“ ще реализира добър актив.

— Но тези шестдесет милиона лири сам на себе си ли ще ги платите? — попита Ендийн.

— Не — тихо каза Торп. — Акционерите на „МанКон“ ще ги платят на сър Джеймс, без да подозират.

— Това как се нарича с финансови термини? — попита Ендийн.

— Има си някаква дума на фондовата борса.

Сър Джеймс Мансън им подаде по чаша уиски. После се пресегна и взе своята.

— Влизате ли в играта, господа? — попита той тихо.

Двамата млади мъже се спогледаха и кимнаха.

— Тогава да пием за Кристалната планина.

Всички опитаха от уискито.

— Утре се явете при мен точно в девет — каза Мансън и се надигна.

На вратата за задното стълбище Торп се обърна.

— Знаете ли, сър Джеймс, ще бъде адски рисковано. Ако излезе и една дума...

Сър Джеймс Мансън отново стоеше с гръб към прозореца. Залязващото слънце шареше килима до краката му. Той беше разкراчен, с юмруци на хълбоците.

— Превземането на банка или на камион с оръжия е просташка работа — каза той. — В превземането на една цяла република има, струва ми се, някакъв стил.

[1] Черен крак. (фр.) — Б.пр. ↑

7.

— Това, което всъщност твърдите, е, че доколкото вие знаете, в армията не съществува недоволна групировка, която крои планове за свалянето на президента Кимба. Така ли?

Кат Шанън и Саймън Ендийн седяха в хотелската стая на Шанън и пиеха сутрешното си кафе. Ендийн позвъни точно в девет според уговорката и каза на Шанън, че ще се обади отново. После получи указания от сър Джеймс Мансън и при повторния разговор с Шанън си определиха среща в единайсет часа.

Ендийн кимна.

— Точно така. Информацията се промени само в този детайл. Не виждам никаква разлика. Вие сам казахте, че числеността на армията е незначителна и външните подкрепления ще трябва сами да свършат работата.

— Разликата е огромна — каза Шанън. — Едно е да се атакува и да се овладее резиденцията. Друго е да се задържи. Ако Кимба бъде унищожен, ще се появи вакуум във висшата власт. Някой трябва да го запълни. Някой не бива да вижда наемниците посред бял ден. Кой ще поеме властта?

Ендийн кимна отново. Той не очакваше, че един наемник ще прояви такъв политически усет.

— Имаме предвид един човек — каза той предпазливо.

— В републиката ли живее или в изгнание?

— В изгнание.

— Добре. Той ще трябва да се установи в резиденцията и да излъчи съобщение по радиото, че е оглавил военния преврат и е завзел властта в страната най-късно по обед на следващия ден след щурма.

— Това може да се уреди.

— Има и още нещо.

— Какво е то? — попита Ендийн.

— Трябва да се намерят лоялни към новия режим подразделения, които според официалната версия ще са осъществили преврата през нощта. На разсъмване те трябва да се появят и да поемат охраната на

резиденцията. Ако това не стане, ние ще загазим. Група бели наемници, заклепени вътре, защото не могат да излязат по политически причини, и с отрязан път за отстъпление в случай на контраатака. Та значи вашият човек, изгнаникът, разполага ли с подкрепата на такива сили, които би привел в действие. Или в състояние ли е да ги събере бързо, щом пристигне в столицата?

— Мисля, че трябва да оставите това на нас — каза Ендийн твърдо. — От вас искаме само да изработите военен план за атаката и да я осъществите.

— Това мога да го направя — каза Шанън без колебание. — Но къде остава подготовката на операцията — набиране на хора, осигуряване на оръжие и муниции?

— И това трябва да се включи в плана. Започвате от нула и стигате до завладяването на резиденцията и смъртта на Кимба.

— Значи главата на Кимба ще падне, така ли?

— Разбира се — каза Ендийн. — За щастие, той отдавна е унищожил всички умни хора, за да се спаси от потенциални противници. Следователно той е единственият човек, който би могъл да прегрупира силите си и да контраатакува. Със смъртта му ще си отиде и неговата хипнотизаторска способност да подчинява околните.

— Да, да. Талисманът умира заедно с човека.

— Какво, какво?

— Нищо. Няма да го разберете.

— Защо не опитате? — хладно каза Ендийн.

— Този човек си има свещен талисман — каза Шанън. — Или поне народът вярва, че е така. Това е мощна защита, дадена му от духовете. Талисманът го брани от враговете му, гарантира неговата непобедимост, охранява го от нападение, спасява го от смъртта. В Конго племето симба вярваше, че техният вожд Пиер Мулеле притежава подобен талисман. Той им казваше, че всеки, който го докосне, става безсмъртен. А те му вярваха. Мислеха, че куршумите ще се оттичат по тях като вода. Хвърляха се срещу нас на талази, със замъглени от уиски и дага^[1] мозъци. Измираха като мухи, но продължаваха да прииждат. Същото е и с Кимба. Докато вярват, че е безсмъртен, той наистина е безсмъртен. Защото никой не ще посмее да го докосне. Щом видят трупа му, човекът, който го е убил, става вожд. Той притежава по-силния талисман.

Ендийн гледаше със зяпнала уста.

— Наистина ли са толкова изостанали?

— Не са изостанали. Ние също си имаме нашите молитви и свещени реликви. Вярваме, че Бог бди именно над нашата кауза. Само че нашето го наричаме религия, а тяхното — дивашко суеверие.

— Както и да е — отсече Ендийн. — Щом нещата стоят по този начин, Кимба съвсем задължително трябва да умре.

— Което означава, че когато щурмуваме резиденцията, той трябва да е вътре. Ако е в провинцията, всичко пропада. Никой няма да подкрепи вашия човек, ако Кимба е още жив.

— Както разбрах, той обикновено си стои в резиденцията.

— Да — каза Шанън, — но ние трябва да сме сигурни. Има един ден, който Кимба не пропуска. Деня на Независимостта. Че в навечерието на този ден ще спи в резиденцията, е сигурно като две и две четири.

— Кога е това?

— След три месеца и половина.

— Ще можем ли дотогава да подготвим проекта? — попита Ендийн.

— Да, с малко повече късмет. Ще ми трябват поне още няколко седмици.

— Проектът още не е приет — отбеляза Ендийн.

— Така е, но ако искате да настаните в тази резиденция нов човек, щурмът отвън е единственият начин да го сторите. Искате ли да изготвя пълен проект, от начало до край, с предполагаемите разходи и срокове?

— Да. Разходите са много важни. Моите... въ... съдружници ще искат да знаят за каква сума става дума.

— Добре — каза Шанън. — Проектът ще ви струва 500 лири.

— Но ние вече ви платихме — хладно каза Ендийн.

— Платихте ми за мисията в Зангаро и за доклада относно военната ситуация там — отговори Шанън. — Сега искате от мен нов доклад, далеч надхвърлящ рамките на информацията, която ми дадохте.

— Петстотин е много за няколко изписани листа хартия.

— Глупости. Знаете великолепно, че вашата фирма плаща консултантски хонорари на адвокати, архитекти, счетоводители или

технически експерти. Аз съм технически експерт по военно дело. Плащате ми за знанията и за опита — как да се намерят най-добрите войници, най-добрите оръжия, как да се транспортират и прочие. Ето това струва 500 лири, а същите знания биха ви стрували дванайсет месеца и двойно повече пари, ако се опитате сам да ги натрупате. Но вие не можете да го направите, защото нямате нужните връзки.

Ендийн се надигна.

— Добре. Парите ще бъдат тук днес следобед. Ще ги донесе специален куриер. Утре е петък. Моите партньори искат да прочетат доклада ви пред уикенда. Моля ви да го завършите най-късно утре в три часа. Ще дойда да го взема оттук.

Той излезе и когато вратата се затвори зад гърба му, Шанън вдигна подигравателен тост с кафето си.

— До скоро виждане, мистър Уолтър Харис, известен като Саймън Ендийн — промълви той.

Не за пръв път Шанън имаше повод да благодари на звездите, че са го срещнали с любезния и приказлив Гомес. По време на един от дългите им нощни разговори Гомес спомена за случая с полковник Боби, който живеел в изгнание. Каза му също, че Боби не представлявал нищо без Кимба, защото каджите го мразели заради изстъпленията на армията, а над войниците от племето винду нямал реална власт. Значи Шанън трябваше да разреши проблема с черните подразделения, които щяха да се включат на сутринта след щурма.

Кафявият плик, в който се намираха петдесет банкноти от по десет лири, пристигна малко след три часа с едно такси и беше предаден на рецепцията на хотел „Лаундс“. Шанън преброи банкнотите, пъкна ги във вътрешния джоб на самото си и се залови за работа. Продължи до късно през нощта.

Работеше на писалището в стаята си, надвесен над диаграмите и картите на Кларънс с пристанището и прилежащата му зона, с жилищния район, в който влизаха резиденцията и казармите.

Класическият военен подход изискваше отрядът да дебаркира в основата на полуострова, да извърви краткото разстояние навътре в сушата и да завземе пътя от Кларънс към вътрешността на страната, като на кръстовището се остави охрана. Това би лишило полуострова и столицата от подкрепления. Но би лишило и плана от елемента на изненадата.

Талантът на Шанън се състоеше в това, че той познаваше добре Африка и африканския войник, а мисленето му беше неконвенционално — същия тип мислене, който спечели на Хоър прякора Лудия Майк, макар че тактиката на този наемник в Конго бе напълно съобразена с африканския терен и начин на отпор, които нямаха почти нищо общо с европейските представи.

Ако някой европейски военен капацитет видеше плановите на Шанън, с конвенционалното си мислене той би ги оценил като безразсъдни и безнадеждни. Шанън разчиташе на факта, че сър Джеймс Мансън не е служил в британската армия (в „Кой кой е“ не се споменаваше такъв момент в биографията му) и затова ще приеме плана. Наемникът беше убеден, че това е единственият смислен план.

Той се основаваше на три факта за военните действия в Африка, които Шанън беше научил след много сражения. Първият беше, че европейецът се бие добре в тъмното при положение, че му е ясно какъв терен го очаква, докато африканецът, дори и на собствен терен, често изпада в паника пред скритите някъде в мрака врагове. Вторият факт бе свързан със скоростта на реакциите на африканския войник. Веднъж объркан, на него му трябваше много повече време, отколкото на европейца, за да се съвземе, да се организира и да контраатакува. При африканците изненадата действаше много по-силно. Третият факт беше, че пукотът на огнестрелните оръжия може да предизвика у африканските войници страх, паника и да ги принуди да побягнат, без въобще да мислят за малката численост на противника.

Така че Шанън предвиди в плана абсолютно изненадваща нощна атака, съпроводена с оглушаваща огнестрелна канонада.

Работеше бавно и методично и тъй като беше слаб машинописец, удряше по клавишите с два пръста. В два часа след полунощ обитателят на съседната стая не издържа и затропа по стената. След пет минути Шанън приключи с печатането и се приготви да си ляга. Освен тракането на машината имаше и още един шум, който смущаваше покоя на съседа. Докато работеше, а и после, докато отиваше към леглото си, наемникът си подсвиркваше една жална мелодийка. Ако обладаният от безсъние съсед познаваше по-добре музиката, той щеше да разпознае „Испански Харлем“.

Мартин Торп също прекара безсънна нощ. Той знаеше, че го чака дълъг уикенд — цели два дена и половина, изпълнени с монотонно и изтощително ровене из безброй картони, всеки от които съдържа данни за една от регистрираните в „Къмпанис Хаус“^[2] в лондонското Сити 4 500 акционерни компании.

В Лондон има две агенции, които предоставят на абонатите си информация за британските компании. Това са „Мудис“ и „Ексейндж Телеграф“, известна като „Екстел“. В кабинета си в „МанКон Хаус“ Торп разполагаше с картотека на „Екстел“, чиито услуги „МанКон“ приемаше за неотделима част от търговската си дейност. Но в този случай реши да купи информация за домашно ползване от „Мудис“. Това решение се дължеше отчасти на убеждението му, че „Мудис“ разполага с по-качествена информация за дребните фирми в Обединеното кралство, но то бе свързано и с мотиви за сигурност.

В четвъртък той изслуша нарежданията на сър Джеймс Мансън и отиде направо в една адвокатска фирма. Тя влезе в ролята на посредник и запазвайки в тайна името на Торп, поръча пълната картотека на „Мудис“. Той плати на адвоката 260 лири за картоните, 50 лири за сивите кутии, в които щяха да пристигнат, а накрая добави и адвокатския му хонорар. После направи поръчка в една фирма за товарни таксите да изпратят пред „Мудис“ камионетка, след като в петък следобед бъдат уведомени, че картотеката е готова.

Торп лежеше в спалнята на своята самостоятелна елегантна къща в предградието „Хемпстед Гардън“ и също планираше операцията си. Не в подробности като Шанън, а в общи линии. Липсваше му достатъчно информация. За разлика от Шанън не мислеше за автомати и минохвъргачки, а за мними акционери и контролни пакети акции.

Шанън предаде завършения проект на Ендийн в петък следобед точно в три часа. Състоеше се от четиринайсет страници, четири от които с диаграми, а две със списъци на необходимото снаряжение. Дописа доклада след закуска, за да е сигурен, че няма да има проблеми с безсънния си съсед. Постави го в една кафява папка. Изкушаваше се да напише „За лично ползване на сър Джеймс Мансън“, но устоя на изкушението. Нямахше защо да раздухва огъня, понеже надуваше

добър договор, ако баронът на рудодобива възложи работата именно на него.

Затова продължи да нарича Ендийн „Харис“ и не спря да говори за „вашите съдружници“, вместо за „вашия шеф“. Ендийн взе папката и му каза да не напуска града през уикенда и да бъде на разположение от неделя в полунощ нататък.

След това Шанън излезе по магазините, но през цялото време мислеше за биографичните данни в „Кой кой е“, отнасящи се до човека, който, както вече стана ясно, беше негов работодател — сър Джеймс Мансън, първо поколение милионер и магнат.

Нещо го подтикваше (може би любопитството, а може би чувството, че един ден тази информация може да му потрябва) да научи повече за сър Джеймс Мансън, както за самия човек, така и за мотивите му да потърси наемник, който да организира военни действия в Зангаро.

В главата му се бе загнездило едно изречение от справката в „Кой кой е“. То съобщаваше, че Мансън има дъщеря, която скоро щеше да навърши или беше навършила двайсет години. В късните следобедни часове Шанън влезе в една телефонна кабина близо до „Джърмин Стрийт“ и набра номера на частната детективска агенция, която проследи Ендийн след първата им среща в Челси и установи, че той е помощник на Мансън.

Шефът на агенцията стана сърдечен, когато чу гласа на бившия си клиент. Помнеше, че Шанън плати навреме и в брой. Такива клиенти трябваше да се тачат. Това, че контактуваше само по телефона, си беше негова работа.

— Имате ли достъп до някоя богата библиотека за извадки от пресата?

— Може да имам — каза детективът.

— Искам да получа кратко сведение за една млада дама, която навярно се е появявала в жълтите страници на някой от лондонските вестници. Трябва ми съвсем малко информация, просто с какво се занимава и къде живее. Но ми трябва спешно.

Последва мълчание.

— Ако някъде има такива сведения, ще мога вероятно да ги получа и по телефона — каза шефът на агенцията. — Как се казва?

— Мис Джулия Мансън, дъщеря на сър Джеймс Мансън.

Детективът помисли малко. Сети се, че предишната поръчка на този клиент беше свързана с човек, който се оказа помощник на сър Джеймс Мансън. Беше сигурен, че за един час ще може да открие какво точно е искал да знае мистър Браун.

Уговориха се за хонорара, съвсем скромна сума, и Шанън обеща, че ще го изпрати със запис най-много след час.

Детективът реши да повярва на обещанието и помоли клиента да му се обади към пет часа.

Шанън завърши обиколката си по магазините и точно в пет позвъни в агенцията. След няколко секунди вече имаше информацията, която искаше. По пътя към хотела вървеше дълбоко замислен и в един момент се обади на журналиста, който първоначално го беше представил на „мистър Харис“.

— Здравсти — дрезгаво каза той по телефона. — Аз съм, Кат Шанън.

— О, здравей, Кат — прозвуча учуденият глас. — Къде се губиш?

— Ходя насам-натам — каза Шанън. — Искях просто да ти благодаря, че си ме препоръчал на този Харис.

— Няма защо. Той предложи ли ти работа?

Шанън беше предпазлив.

— Да, за няколко дни. Вече свърши. Но се опаричих. Ще вечеряме ли заедно?

— Защо не? — каза журналистът.

— Виж какво — подхвърли Шанън, — още ли ходиш с онова момиче, с което те срещнах последния път?

— Да. Защо?

— Тя е фотомодел, нали?

— Да.

— Виж — каза Шанън, — може да ти се стори глупаво, но много искам да се срещна с онова момиче, което също е модел. Само че не мога да се добера до нея. Казва се Джули Мансън. Би ли попитал приятелката си дали не я познава?

Журналистът помисли малко.

— Добре. Ще се обадя на Кари да я питам. Къде се намираш в момента?

— В една телефонна кабина. Ще ти завъртя пак след половин час.

Шанън имаше късмет. Научи от приятеля си, че двете момичета се познават и заедно са ходили на курсове за модели. И двете работеха за една и съща агенция. Мина цял час, преди Шанън да чуе (той говореше вече с приятелката на журналиста), че Джули Мансън е приела поканата за вечеря при условие, че Кари и приятелят ѝ също ще присъстват. Уговориха се да се срещнат в апартамента на Кари малко след осем. Джули щеше да дойде там.

Шанън и журналистът се появиха почти заедно в апартамента на Кари близо до улица „Мейда Вейл“ и четиримата заедно тръгнаха на вечеря. Журналистът беше запазил маса в една механа в Мерилбоун. Казваше се „Бейкър ен Авън“. Яденето беше по вкуса на Шанън — огромни порции печено и зеленчуци, а за преглъщане — две бутилки френско божоле. Храната му харесваше, Джули също.

Тя беше доста ниска, малко над метър и петдесет. За да се повдигне, ходеше с високи токчета и стъпваше много красиво. Каза, че е на деветнайсет години. Имаше кръгло закачливо лице, на което налагаше невинно ангелско изражение, сменяно от сексапилно излъчване, когато си мислеше, че никой не я гледа.

Беше очевидно глезла и обичаше да налага мнението си, вероятно в резултат, предположи Шанън, на едно прекалено свободно възпитание. Но момичето имаше чар и беше забавно, а Шанън не търсеше други неща у жените. Кестенявата ѝ коса се спускаше чак до кръста, а под роклята и изпъкваха доста закръглени форми. Изглеждаше заинтригувана от ненадейния си компаньон.

Макар че Шанън помоли приятеля си да не казва с какво си изкарва хляба, Кари се беше изпуснала, но по време на вечерята не стана дума за занаята му. Както обикновено, Шанън говореше по-малко от останалите, а това не бе никак трудно, защото Джули и чернокосата Кари бърбеха достатъчно и за четиримата.

Когато излязоха от ресторанта и се гмурнаха в хладния нощен въздух на лондонските улици, журналистът каза, че той и приятелката му ще се приберат в апартамента с колата. После повика такси за Шанън и го помоли да изпрати Джули до вкъщи, преди да се отправи към хотела. Докато наемникът се качваше в колата, журналистът му смигна.

— Мисля, че напредваш — прошепна той.

Шанън изсумтя.

Пред дома си в Мейфеър Джули му предложи да се качат за чашка кафе. Той плати таксито и тръгна след нея по стълбите към очевидно скъпия апартамент. Едва когато се настаниха на канапето и отпиха от отвратителното кафе, което Джули приготви, тя повдигна въпроса за занаята му.

Той седеше облегнат в ъгъла на канапето, а тя едва се докосваше до ръба му. Гледаше към Шанън.

— Убивал ли си хора?

— Да.

— В сражение ли?

— Понякога. Най-често.

— Колко?

— Не знам. Не съм ги броил.

Тя попи информацията и преглътна няколко пъти.

— Не съм се запознавала с човек, който е убивал хора.

— Не бъди толкова сигурна — контрира я Шанън. — Всеки, който е бил на война, е убивал хора.

— Имаш ли белези от рани?

Още един обичаен въпрос. Шанън имаше повече от двайсет белега по гърба и по гърдите си, оставени от куршуми, шрапнели и гранати. Той кимна.

— Имам няколко.

— Покажи ми ги — каза тя.

— Не.

— Хайде покажи ми ги. Докажи ми, че ги имаш.

Тя се изправи. Той се ухили насреща ѝ.

— Покажи ми, да ти ги покажа — отговори той заядливо с това ехо от детския рефрен.

— Аз нямам белези — ядосано каза Джули.

— Докажи — отсече Шанън и се обърна да остави чашката си на масичката до канапето.

Чу прошумоляване на плат. Когато се обърна, едва не се задави с последната глътка кафе. За по-малко от секунда тя беше свалила ципа откъм гърба на роклята си и цялото ѝ одеяние се разстилаше на нивото

на глезените. Отдолу имаше чифт найлонови чорапи и тънък златен колан.

— Видя ли? — тихо каза Джули. — Няма и следа от белег.

Беше права. Върху нейното крехко, разцъфващо, юношеско тяло млечнобелият цвят властваше от петите чак до тъмната грива, която падаше по раменете ѝ и почти докосваше колана. Шанън преглътна.

— Аз си мислех, че ти си доброто малко момиченце на тати.

Тя се изкиска.

— Всички така си мислят. Най-вече татко. Твой ред е.

По същото време сър Джеймс Мансън седеше в библиотеката на провинциалното си имение, недалеч от селцето Нотгроув сред хълмистата област Глостършър. На коленете му лежеше папката на Шанън, до лакътя му се мъдреше чаша бренди със сода. Наближаваше полунощ и лейди Мансън отдавна си беше легнала. Той остави доклада на Шанън за спокойната обстановка на библиотеката, устоявайки на желанието да го отвори още в колата или веднага след вечеря. Когато искаше да се съсредоточи, Мансън предпочиташе нощните часове. А над този документ наистина искаше да се съсредоточи.

Той отвори папката и отдели настрана картите и диаграмите. Започна да чете текста. Съдържанието му беше следното:

ВЪВЕДЕНИЕ. Този план е изготвен на базата на:

1. Доклада за Република Зангаро, написан от мистър Уолтър Харис.
2. Моето посещение в Зангаро и доклада ми за това посещение.
3. Информацията за преследваната цел, предоставена ми от мистър Харис. В него не могат да бъдат включени известни на мистър Харис, но неразкрити пред мен елементи. Сред тях най-голямо значение имат последствията от атаката и начинът на предаване на властта. Възможно е планът на атаката да зависи от тези

последствия, с които по очевидни причини не съм го съобразил.

ЦЕЛ НА АКЦИЯТА. Да се подготви и да се осъществи атака на президентската резиденция в Кларънс, столицата на Зангаро. Да се превземе същата резиденция и да се ликвидират президентът и личната му охрана. Да се завладеят оръжейните складове, арсеналите на републиката, държавната хазна и националната радиостанция, които също се намират в територията на резиденцията. Да се създадат такива условия, че всички оцелели стражи от охраната или други въоръжени лица да бъдат изтласкани извън града, за да нямат възможност да организират контраудар.

МЕТОД НА АТАКАТА. След като проучих военната ситуация в Кларънс, съм абсолютно убеден, че атаката трябва да се насочи директно от морето към самата резиденция. Обмислих идеята за проникване в страната по въздух. Този план е неосъществим. Първо, властите на изходното летище няма да позволят на чартърен самолет да се натоварят такъв брой хора и оръжия, защото ще се досетят за естеството на полета. Дори и да се намерят хора, които биха разрешили подобно излитане, ще се получи пробив в сигурността на операцията.

Атаката по суша също не предполага особени предимства, а недостатъците ѝ са многобройни. Подстъпът на въоръжен отряд откъм северната граница би изисквал войниците и оръжията да влязат първо в съседната държава, която разполага с добра полиция и органи за сигурност. Рискът от преждевременен провал и залавяне е неоправдано висок. Също толкова нереалистична е идеята отрядът да дебаркира някъде по зангарийското крайбрежие и оттам да се придвижи до Кларънс. Първо, по-голямата част от брега е заблатена и е обрасла с гъсталак от мангрови дървета. Това прави достъпа на лодки невъзможен. А малките скалисти участъци не могат да се

открият в тъмното. Второ, тъй като няма да разполага с моторни средства, отрядът ще трябва да измине пеш дългото разстояние до столицата и до защитниците на града ще стигне вестта за предстоящия щурм. Трето, малобройността на атакуващия отряд би била съвсем очевидна посред бял ден, а това би настроило защитниците да дадат решителен отпор.

Беше обмислена и идеята войниците и оръжието да влязат в републиката нелегално и да се укрият до настъпването на нощта. Това също е нереалистично, защото снаряжението ще бъде доста тежко, а и подобна необичайно голяма група от гости на града неминуемо ще направи впечатление и ще бъде предадена на властите. Освен това този план би изисквал подкрепата на някаква вътрешна организация, а такава не съществува.

Следователно по мое убеждение единственият реалистичен план предполага атака с помощта на лодки, които ще бъдат спуснати от кораб, закотвен навътре в морето. Лодките ще навлязат директно в пристанището, а щурмът на резиденцията ще започне веднага след дебаркирането.

ИЗИСКВАНИЯ. Отрядът трябва да се състои най-малко от дванайсет души, въоръжени с минохвъргачки, базуки и гранати, както и с автомати за близък бой. Бойците ще излязат от морето между два и три часа след полунощ, когато и последният човек в Кларънс ще е заспал, а до разсъмване ще остава достатъчно време, за да успеят да заличат следите си.

Следваха още шест страници, в които Шанън излагаше подробности по организацията на проекта — как да се наберат хора, как да се набавят оръжия, муниции, радиостанции, лодки, извънбордови двигатели, сигнални ракети, униформи, колани, храна, провизии; как да се изчислят разходите и накрая как да се превземе дворецът и да се разпръсне армията.

По въпроса за кораба, който ще транспортира отряда, Шанън пишеше:

„Като се изключат оръжията, придобиването на кораб ще се окаже най-трудната част от подготовката. Аз бих се обявил против наемането на плавателен съд, тъй като това предполага екипаж, който може да изневери на каузата, и капитан, който може да се изметне. Освен това би пострадала сигурността, понеже онези съдове, които биха предприели подобно чартърно плаване, най-вероятно имат печална репутация пред властите на средиземноморските държави. Препоръчвам да се отделят средства за покупка на малък товарен кораб с нает от възложителите на операцията екипаж, уважаван в средите на моряците. Тези разходи при всички случаи ще се възвърнат и в крайна сметка ще поевтинят операцията.“

Шанън подчертаваше също необходимостта от пълна секретност на всички етапи. Посочваше изрично:

„Тъй като не познавам никой от възложителите с изключение на мистър Харис, би било добре в случай, че проектът се приеме, мистър Харис да остане единствената връзка между мен и възложителите. Всички необходими парични суми ще ми бъдат предавани от мистър Харис и отчетите за похарчените средства също ще минават през него. По същата логика никой от четиримата ми помощници няма да е запознат с естеството на проекта, а крайната цел на пътуването ще им бъде съобщена едва в открито море. Капитанът също не бива да получава морските карти на зангарийското крайбрежие, преди да сме отплавали. Аспектите на сигурността са залегнали в горния план. Всички покупки ще се извършат легално. Единствено оръжията ще се закупят на черния пазар. След всеки етап е оставена дупка в информацията, която би осуетила

всякакви разследвания. Освен това нужните стоки ще се купуват по отделно в различни страни и от различни хора. Само аз, мистър Харис и възложителите ще бъдем запознати с цялостния план. Ако се случи най-лошото, аз не бих могъл да разкрия самоличността нито на възложителите, нито по всяка вероятност на мистър Харис.“

Докато четеше, сър Джеймс Мансън на няколко пъти кимаше и сумтеше доволно. В един след полунощ той си сипа още бренди и се загледа в разходите и сроковете, които бяха на различни страници. Ето съдържанието им:

Предварително посещение в Зангаро. Изпълнено.
Два доклада — 2 500 лири
Хонорар на командира — 10 000 лири
Набиране на хора и заплати — 10 000 лири
Общи административни разходи, пътни разноси, хотели и др. за командира и всички подчинени — 10 000 лири
Закупуване на оръжие — 25 000 лири
Закупуване на плавателен съд — 25 000 лири
Закупуване на спомагателно оборудване — 5 000 лири
Резерви — 7 500 лири
Общо: 100 000 лири

Втората страница съдържаше ориентировъчните срокове.

Подготвителен етап:
Набиране на хора;
Откриване на банкова сметка;
Закупуване на базирана в чужбина компания — 20 дни

Покупки:
Период, през който на части ще се закупят необходимите стоки — 40 дни
Събирателен етап:
Товарене на техниката и сбор на хората на кораба.
Ще завърши в деня на отплаването — 20 дни
Транспортиране:
Транспортиране на хората и техниката от началното пристанище до целта край бреговете на Кларънс — 20 дни

Сър Джеймс Мансън прочете доклада, а в следващия един час погледът му се раздвояваше между пурата „Ъпман Корона“ в устата му и пищните, подвързани с марокен^[3] книги, които опасваха стените край него. Накрая заключи папката в сейфа и отиде горе да си легне.

Кат Шанън лежеше по гръб в полутъмната спалня и шареше с пръсти по тялото на момичето, което се бе проснало напреки върху него. Тялото ѝ беше крехко, но страшно секси и той успя да се убеди в това за изминалия час. През тези две години след завършване на училище Джули бе учила всичко друго, но не и нещо сродно със стенографията. Нейният апетит и вкус към сексуално разнообразие можеха да се сравнят само с енергията на бликащите от устата ѝ словесни потоци по време на вечерята.

Както я галеше, тя се размърда и започна да го опипва.

— Интересно — каза той замислено, — това сигурно е характерно за днешното време. Почти цяла нощ се чукаме, а аз все още не знам абсолютно нищо за теб.

Тя спря за момент и каза:

— Какво например искаш да знаеш?

— Къде живееш — каза той. — Като оставим това леговище.

— В Глостършър — промълви Джули.

— С какво се занимава баща ти? — тихо попита Шанън.

Не последва отговор. Той хвана един кичур и извъртя главата ѝ към себе си.

— Ох, боли. Работи в Сити. Защо питаш?

— Банкер ли е?

— Не, управлява някаква рудодобивна компания. Това е неговата специалност, а сега ще ти покажа моята. Гледай.

След половин час Джули слезе от него и попита:

— Хареса ли ти, скъпи?

Шанън се засмя и тя съзря за миг в тъмното белите му зъби.

— Да — прошепна той. — Страшно ми хареса. Разкажи ми нещо за баща си.

— За баща ми ли? Той е един скучен стар бизнесмен. По цял ден кисне в душния си кабинет в Сити.

— Аз се интересувам от бизнесмени. Така че разкажи ми що за човек е той...

Сър Джеймс Мансън седеше на огряната от слънцето тераса откъм южната страна на своята къща и се наслаждаваше на първото си съботно кафе, когато по телефона се обади Ейдриън Гул. Служителят на Форин Офис звънеше от дома си в Кент.

— Дано само не ми се разсърдите, че ви търся през уикенда — каза той.

— Не, в никакъв случай, скъпи приятелю — излъга Мансън. — Готов съм да ви чуя по всяко време.

— Щях да ви се обадя снощи в кабинета, но се забавих на една среща. Спомних си нашия разговор преди известно време за резултатите от ваше проучване в една африканска държава. Сецате ли се?

Мансън реши, че Гул се чувства задължен да спазва условностите на секретността по телефона.

— Да, да — каза той. — Аз взех предвид вашето предложение. Занижихме леко съответните цифри, така че разкритите количества да изглеждат нерентабилни от икономическа гледна точка. Докладът замина, разбрах, че е бил приет, и оттогава нищо не съм чувал за него.

Следващите думи на Гул като с ръжен извадиха Мансън от спокойствието на съботното утро.

— Ние обаче чухме някои неща — каза гласът отсреща. — Не особено обезпокояващи, но все пак странни неща. Нашият посланик в региона, макар че е акредитиран в тази страна и в няколко други малки

държави, не живее там, както сам знаете. Но той редовно ни изпраща доклади, които почиват на информация от най-различни източници, включително сведения от приятелски настроени дипломати. Вчера на бюрото ми попадна една част от последния му доклад, който се отнася до икономическото положение в региона. Там очевидно се разпространява някакъв слух, че съветското правителство е получило разрешение да изпрати свой геоложки екип в страната. Разбира се, те може би ще проучват в друг район...

Сър Джеймс Мансън втрепенено съзерцаваше телефона, а гласът на Гул продължаваше да цвърчи. Лявото слепоочие на магната започна да пулсира.

— Просто си помислих, сър Джеймс, че ако тези руски геолози се заловят със същата зона, в която е работил вашият човек, техните резултати могат да се окажат малко по-различни. За щастие, става дума за минимални количества калай. Въпреки това реших, че е добре да знаете. Ало? Чувате ли ме?

Мансън изскочи от опиянението си. С огромно усилие на волята запази нормалната интонация на гласа си:

— Да, така е. Съжалявам, бях се замислил. Много се радвам, че ми се обадохте, Гул. Те едва ли ще изследват същата зона. Но въпреки това информацията ви е адски полезна.

Той мина през всички ритуални фрази, преди да затвори, а после бавно се върна на слънчевата тераса. Мозъкът му бушуваше. Съвпадение? Възможно, напълно възможно. Ако съветският екип отиваше да проучва отдалечен от Кристалната планина район, не би имало съмнение, че се касае за съвпадение. Но ако се насочеха направо към Кристалната планина, без предварителни въздушни наблюдения, които биха им позволили да забележат разликите в растителността, тогава съвпадението би било изключено. Това би означавало долен саботаж. И нямаше никакъв начин да провери съмненията си, без да накърни собствените си дългосрочни интереси. А това вече щеше да е фатално.

Сети се за Чалмърс, на когото толкова надеждно беше запушил устата с пари. Дали е проговорил? Съзнателно ли го е направил, или без да иска? За момент реши да възложи на Ендийн или на някой от приятелите му да се заеме с доктор Чалмърс. Но това нищо не би променило. А и нямаше доказателства, че е изтекла информация.

Можеше като нищо да погребее плановите си и въобще да не се връща към тях. Помисли си за този вариант, но после отново се сети за гърнето със злато, което го очакваше в края точно на тази дъга. Джеймс Мансън не беше мекушав човек. Едва ли би стигнал до сегашното си положение, ако се отдръпнеше пред лицето на риска, още повече преди да се е убедил в съществуването му.

Той седна в шезлонга до каничката с изстинало кафе и се потопи в мислите си. Възнамеряваше да продължи според плана, но трябваше да отчете възможността руският екип да се насочи именно към зоната на Мълруни, при което съществуваше вероятност проучвателите да забележат измененията в растителността. Следователно в плана се появяваше нов момент — ограничение във времето. Мансън направи някои изчисления и стигна до цифрата три месеца. Ако руснаците узнаеха за състава на почвата в Кристалната планина, те със сигурност щяха да изпратят в района група за „техническа помощ“. Поне половината от членовете й щяха да са хора на КГБ.

Сгъстеният график на Шанън предвиждаше сто дни за подготовка, но в началото той бе споменал пред Ендийн, че ще му трябват две допълнителни седмици, за да изпира проекта в детайли. Сега нямаше да разполага с тези две седмици. Дори ако руснаците действаха по-бързо, отколкото обикновено, и сто дни щяха да са много.

Мансън се върна при телефона и позвъни на Саймън Ендийн. Шефът не виждаше защо да не поразбута подчинения си, след като собственият му уикенд пропадна.

В понеделник сутринта Ендийн се обади на Шанън и уреди среща за два часа следобед в един блок в „Сейнт Джонс Ууд“. Той нае апартамента по указание на сър Джеймс Мансън, чиито дълги наставления изслуша в неделя следобед в провинциалното му имение. Запази апартамента за два месеца на името на Харис. Плати в брой и остави фалшив адрес, от който никой не се интересува. Спря се на този избор по съвсем проста причина: апартаментът разполагаше с директен телефон.

Шанън пристигна навреме и откри, че човекът, когото все още наричаше Харис, вече се е настанил. Телефонът беше свързан с

микрофонно устройство, което позволяваше да се води разговор между един или повече души в стаята и човека от другия край на линията.

— Шефът на нашата група прочете доклада ви — каза Ендийн — и иска да поговори с вас.

В 2,30 звънна телефонът. Ендийн натисна бутона върху устройството и в стаята се разнесе гласът на сър Джеймс Мансън. Шанън знаеше с кого ще разговаря, но не го показва.

— Чувате ли ме, мистър Шанън?

— Да, сър.

— Аз прочетох доклада ви. Одобрявам вашите оценки и заключения. Ако ви предложи договор, бихте ли се заели с изпълнението на задачата?

— Да, сър — каза Шанън.

— Има няколко момента, които искам да обсъдим. Забелязах, че в бюджета сте предвидили за себе си сума от десет хиляди лири.

— Да, сър. Честно казано, не мисля, че някой ще се съгласи за по-малко. Много хора биха искали повече. Дори ако докладът беше изготвен от друг човек, който би посочил по-ниска сума, той също би прибрал минимум десет процента за себе си чрез надуване на цените, което не би могло да бъде установено.

Настъпи пауза, след което гласът отсреща каза:

— Добре. Съгласен съм. Какво ми предлагате срещу тази заплата?

— Моите знания, връзки, познанства в света на търговците на оръжие, контрабандистите и наемниците. Освен това с тези пари си купувате моето мълчание в случай, че нещо се обърка. Плащате ми за тримесечен къртовски труд при постоянен риск да попадна зад решетките. И накрая срещу тези пари ще подложда на риск живота си по време на атаката.

Мансън изсумтя.

— Звучи убедително. А сега по финансовите въпроси. Сумата от 100 000 лири ще бъде прехвърлена в швейцарска банка на сметка, която Харис ще открие още тази седмица. Той ще ви отпуска пари за всяка отделна покупка през следващите два месеца. За целта ще трябва да установите помежду си система за свързка. Ще изразходвате пари в негово присъствие или после ще му давате фактури.

— Това няма да е винаги възможно. В бизнеса с оръжие не се издават фактури. Още по-малко на черния пазар. А повечето от хората, с които ще контактувам, не биха приели присъствието на мистър Харис. Той не е от техния свят. Предлагам ви да ползваме пътнически чекове и кредитни карти. Но ако мистър Харис ще трябва да приподписва всеки чек за 1 000 лири, ще се наложи той да ме придружава навсякъде, с което не бих се съгласил по съображения, касаещи личната ми сигурност. В противен случай не бихме се поместили в рамките на сто дни.

Настъпи нова дълга пауза.

— Какви са тези съображения, касаещи личната ви сигурност?

— Ами аз не познавам мистър Харис. Не мога да приема условия, при които той ще е в състояние да ме предаде на властите в някой европейски град. Вие предприемате вашите мерки за сигурност. Позволете ми и аз да направя същото. Искam да пътувам и да работя сам и без надзор.

— Предпазлив човек сте, мистър Шанън.

— Трябва да се пазя. Нали още съм жив?

Чу се зловец кикот.

— А как да бъда сигурен, че мога да ви поверя големи парични суми?

— Няма как да сте сигурен. До определен момент Харис може да ми отпуска ограничени средства. Но оръжието се плаща в брой, при това пари се вземат единствено от купувача. Другите възможности са да възложите операцията лично на мистър Харис или да наемете друг професионалист. Но в него също няма да имате пълно доверие.

— Много убедително, мистър Шанън. Мистър Харис...

— Сър? — веднага откликна Ендийн.

— Моля ви да дойдете при мен веднага след като си тръгнете. Мистър Шанън, работата е ваша. Разполагате със сто дни, мистър Шанън, за да отмъкнете една държава. Точно сто дни.

[1] Вид наркотик, подобен на марихуана. — Б.пр. ↑

[2] Служба за регистрация на фирми. — Б.пр. ↑

[3] Вид обработена кожа. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ СТОТЕ ДНИ

8.

В продължение на няколко минути, след като сър Джеймс Мансън затвори телефона, Саймън Ендийн и Кат Шанън останаха вторачени един в друг. Шанън пръв отмести погледа си.

— Тъй като ще трябва да работим заедно — каза той, — нека си изясним нещата. Ако някой, който и да е той, научи за този проект, новината неминуемо ще стигне до тайните служби на една от Великите сили. Ако не до ЦРУ, ще стигне до британската или френската. А те здравата ще объркат работите. Ние с вас няма да сме в състояние да им попречим да опропастват операцията. Така че секретността трябва да бъде абсолютна.

— Вие внимавайте за себе си — сопна се Ендийн. — Моят залог в тази работа е доста по-голям от вашия.

— Добре. Първото нещо са парите. Утре ще отида в Брюксел и ще открия банкова сметка някъде в Белгия. Ще се върна най-късно утре вечер. Потърсете ме тогава и ще ви кажа в коя банка и на чие име съм открил сметката. Ще трябва да ми прехвърлите най-малко 10 000 лири. Утре вечер ще ви представя пълен списък на разходите. Парите ще отидат главно за заплатите на моите помощници, за депозити и т.н.

— Къде да ви търся? — попита Ендийн.

— Това е втората точка — каза Шанън. — Ще ми трябва постоянна база, където да получавам писма и да ме търсят по телефона. Какво ще кажете за този апартамент? Могат ли да ви открият по него?

Ендийн не беше мислил за това. Сега прехвърли вариантите в главата си.

— Наех го на мое име. Платих в брой за един месец — каза той.

— Възможно ли е името Харис да остане в договора за наема? — попита Шанън.

— Не.

— Тогава ще го прехвърля на мое име. Ще живея цял месец, без да плащам. Такова нещо не е за изпускане. После аз ще продължа да плащам наема. Имате ли ключ?

— Естествено. Нали с него влязох.

— Колко са ключовете?

Вместо отговор Ендийн бръкна в джоба си и извади една халка с четири ключа. Двата очевидно бяха за външната врата, а другите два за вратата на апартамента. Шанън ги пое от ръката му.

— Сега за връзката помежду ни — каза той. — Звънете ми в този апартамент по всяко време. Може да съм тук, може да ме няма. Може да съм в чужбина. Понеже предполагам, че не сте склонен да ми оставите вашия телефон, установете си адрес до поискване, който да е близо до дома или до службата ви. Проверявайте за телеграми два пъти дневно. Ако спешно имам нужда от вас, ще ви изпращам телеграми с телефонен номер и време за разговор. Разбрахте ли?

— Да. Утре вечер ще ви дам адреса. Нещо друго?

— Само това, че ще използвам името Кийт Браун по време на цялата операция. Ако някое съобщение носи подписа Кийт, значи е от мен. Когато звъните в хотел, търсете Кийт Браун. Ако ви отговоря „Обажда се мистър Браун“, значи нещо не е наред. Обяснете на централата, че сте набрали грешен номер или че търсите друг Браун, и затворете телефона. Това е всичко засега. Време е да се връщате в службата си. Позвънете ми в осем довечера и ще ви осведомя за хода на нещата.

След няколко минути Ендийн се озова на тротоара и тръгна да търси такси.

За щастие, Шанън не внесе петстотинте лири, които получи преди уикенда от Ендийн за изготвения проект. Оставаха му 450. Трябваше да уреди сметката си в „Найтсбридж“, но това можеше да стане и по-късно.

Той се обади в „Бритиш Еървейз“ и си запази двупосочен билет за втора класа в сутрешния полет до Брюксел. Самолетът се връщаше в 16,00, което щеше да му позволи да се прибере в апартамента към шест. След това пусна четири телеграми в чужбина. Първата до Паарл, Кейп Провинс, Южна Африка, втората до Остенд, третата до Марсилия и четвъртата до Мюнхен. Текстът им беше един и същ:

„СПЕШНО ПОЗВЪНЕТЕ ЛОНДОН 507-0041
ПОЛУНОЩ СЛЕДВАЩИТЕ ТРИ ДНИ ТОЧКА ШАНЪН.“

Накрая повика такси и поръча на шофьора да го откара до хотел „Лаундс“. Освободи стаята, плати сметката и излезе тъй, както беше дошъл — анонимно.

В осем часа позвъни Ендийн и Шанън му съобщи какво е свършил до момента. Уговориха се да се чуят отново в десет часа на другата вечер.

През следващите няколко часа Шанън проучи обстановката в блока и обходи околността. Забеляза няколко ресторанчета, някои от които се намираха съвсем наблизо по главната улица на Сейнт Джонс Ууд. Седна в едно от тях и хапна, без да бърза за никъде. Прибра се в апартамента към единайсет!

Преброи парите си (оставаха му над 400 лири), отдели 300 лири за билет и разходи на другия ден и се залови да прегледа вещите си. В дрехите му нямаше нищо забележително. Сред тях нямаше по-стари от три месеца, а повечето бяха купени през последните десет дни в Лондон. Нямаше пистолет, за който да се кахъри. За по-сигурно унищожи лентата, с която напечата докладите си, и я смени с една от резервните.

Макар че в Лондон се смрачи рано, в Кейп Провинс слънцето още властваше над топлата лятна привечер. Ян Дюпре профуча с колата си покрай Сийпойнт по посока към Кейптаун. И той караше шевролет, по-стар от този на Ендийн, но по-голям и по-лъскав. Купи го на старо с част от доларите, с които преди четири седмици се върна от Париж. Ян прекара целия ден на яхтата на един свой приятел и сега бързаше обратно към дома си в Паарл. Винаги обичаше да се прибира в Паарл след края на поредния договор, но много скоро му ставаше скучно. Именно заради скуката напусна градчето преди десет години.

Ян израсна в Паарлската долина. Предучилищните му години преминаха в гонитби из рехавите лозя, които бяха собственост на хора от чергата на неговите родители. Научи се да лови птици и да стреля. По цял ден скитаха с Питър, който беше в положението на цветнокожото другарче, с което белите момчета си играят, докато пораснат и започнат да разбират какво означава разликата в цвета.

Питър, дете с огромни кафяви очи, гъсти черни къдрици и махагонова кожа, беше с две години по-голям от него и по някакъв

начин го покровителстваше. Всъщност двамата бяха равни на ръст, защото Ян се развиваше по-бързо. Той скоро пое тарторската роля. През летните дни преди двайсет години двете боси момчета хващаха автобуса до нос Агубас, където се събират Атлантическият и Индийският океан, и хвърляха въдици за екзотични африкански риби.

След като завърши мъжката гимназия в Паарл, Ян започна да създава купища проблеми. Беше прекалено едър, агресивен, неукротим. Често вкарваше в действие своите огромни, покосяващи юмруци и на два пъти се изправи пред съдията. Можеше да поеме фермата на родителите си, което означаваше да се грижи заедно с баща си за недораслите лозички, които даваха слабо вино. Тази перспектива го отблъскваше. Виждаше се стар и прегърбен в компанията на четири цветнокожи помощници наред малкото лозе, от което зависи прехраната му. На осемнайсет години се записа доброволец в армията. Изкара началното си обучение в Почефструм и се прехвърли при десантчиците в Бълмфонтейн. Именно тук, както и по време на специалната подготовка за потушаване на въстания в суровата пустош край Питърсбург, той откри истинското си призвание. Военните също го смятаха за добър боец, но не приемаха склонността му да води сражения в собствения си лагер. В една от многобройните юмручни схватки с негово участие ефрейтор Дюпре просна в безсъзнание един сержант и командирът на поделението го понижи в чин редник.

Дюпре се ядоса и дезертира. Хванаха го в един бар в източен Лондон. Преди да го усмирят, размаза физиономии на двама военни полицаи. Прибраха го в затвора за шест месеца. Когато го освободиха, прочете във вечерните вестници една обява, която го отправи в някакво малко посредническо бюро в Дърбан. Два дни по-късно напусна Южна Африка и отлетя към базата „Камина“ в Катанга. Стана наемник на двайсет и две годишна възраст, тоест преди шест години.

Докато караше по криволичеия път през Франшок, си мислеше дали не се е получило съобщение за нов договор от Шанън или от момчетата. Но когато стигна в Паарл, се увери, че в пощата няма нищо за него. Над морето се струпваха облаци и във въздуха висеше предусещането на буря.

Тази вечер щеше да вали. Най-после щеше малко да се захлади. Ян погледна нагоре към Паарлската скала — това чудо на природата, което преди много години, когато дедите му се заселвали по тези

места, бе дало името на града и на долината. Като малък той често изпадаше в унес пред скалата. Когато беше суха, тя имаше неутрално сив цвят, но след дъжд заблестяваше като огромна перла под лунната светлина. Тогава ставаше величествена, скъпоценна, гордо извисена над градчето в подножието ѝ. Въпреки че градът на неговото детство не можеше да му предложи живота, който желаше, той все пак си оставаше родното му място. Винаги когато видеше отблясъците на Паарлската скала, Ян знаеше, че отново си е у дома. Но сега му се щеше да бъде някъде другаде, там, където има война.

Той въобще не предполагаше, че телеграмата на Шанън, която го зовеше на война, щеше да го чака сутринта в Паарлската поща.

Малкия Марк Вламенк стоеше облеган на бара и пресушаваше поредната халба с пенлива фламандска бира. От прозорците на заведението, което държеше неговата приятелка, се виждаха пустите улици на увеселителния квартал в Остенд. Откъм морето духаше студен вятър и летните туристи още не бяха започнали да се стичат. Марк вече умираше от скука.

През първия месец след завръщането си от тропиците се радваше на домашния уют. Наслаждаваше се на топлите вани и на разговорите с приятели, които се отбиваха да го видят. Дори местните журналисти проявиха интерес към него, но той им каза да се пръждосват. Най-малко имаше нужда от усложнения с властите, а беше сигурен, че ще го оставят на мира, ако се въздържа от действия или изявления, които биха го злепоставили пред африканските посолства в Брюксел.

Но след няколко седмици бездействието си каза думата. Нещо го жегна преди няколко вечери, когато му се наложи да поотупа един моряк, позволил си да погали Ана по задника (територия, която Марк смяташе за своя лична собственост). Споменът за тази сцена събуди една мисъл в главата му. От апартамента на горния етаж, в който живееше с Ана, се чуваше леко трополене. Тя очевидно вършеше някаква домакинска работа. Марк се надигна от високия стол пред бара, пресуши халбата и извика:

— Ако влезе някой клиент, поemi го ти.

После се заизкачва по задното стълбище. Тъкмо стъпваше на третото стъпало, когато на вратата се появи момчето, което разнасяше телеграмите.

Беше ясна пролетна вечер. Хладният въздух едва-едва щипеше, а водите на старото марсилско пристанище наподобяваха гладко стъкло. Точно през средата на тази повърхност, в която допреди малко се оглеждаха околните барчета и кафенета, един самотен траулер оставяше пенлива дия, която се разливаше из цялото пристанище и жизнерадостно се разбиваше в киловете на отдавна привързаните рибарски корабчета. Колите по улица „Каньобьер“ бяха здраво заключени, а от безбройните прозорци се разнасяше мирис на печена риба. Старците отпиваха от своята анисет^[1]. Продавачите на хероин се шляеха насам-натам в търсене на доходни сделки. Съвсем обикновена вечер.

В многонационалния, многоезичен, пълен с кипящи човешки съдби казан, който се наричаше „Льо Пание“, единствено присъствието на полицаите беше незаконно. Именно в този квартал, зад ъгловата маса на едно барче, седеше Жан-Баптист Лангароти и спокойно се наслаждаваше на чашата с изстуден коктейл.

Той не беше отегчен колкото Ян Дюпре и Марк Вламенк. Годишите, прекарани в затвора, бяха възпитали у него способността да проявява интерес и към най-дребните житейски факти. Това му позволяваше да надмогва скуката през периодите на бездействие.

Освен това Лангароти успя да си намери работа и спестяванията му си стояха непокътнати. Той пестеше постоянно. Никой не знаеше, че влага парите си в една швейцарска банка. Един ден с тези пари щеше да си купи барчето в Калви, за което отдавна мечтаеше.

Преди месец един добър негов приятел още от войната в Алжир попадна в клопка, пренасяйки в куфара си дребен товар от дванайсет пистолета „Колт 45“. Жан-Баптист получи писмо от затвора „Ле Бомет“, в което приятелят му го молеше да „пази“ момичето, на чийто гръб бе живял, преди да го опандизят. Знаеше, че корсиканецът няма да го подведе. Тя беше добро момиче. Широкоплещеста мъжкарана на име Мари-Клер. В бара, в квартал „Тюбано“, където изпълняваше номера си, я знаеха като Лола. Тя си падна по Лангароти навярно

заради ръста му и единственото ѝ оплакване беше, че не я разтърсва като приятеля ѝ затворник. Ниският ръст не му пречеше да играе ролята на „пазител“, защото юначагите от престъпния свят, които биха посегнали на Лола, добре познаваха възможностите на Лангароти.

И така, Лола се радваше, че е най-добре пазеното момиче в града, а Жан-Баптист беше доволен, че си е намерил занимание, докато чака следващия договор. Той поддържаше връзка с няколко души от наемническия бизнес, но се надяваше главно на вести от Шанън. Беше от хората, които чакат да ги потърсят.

Малко след като се завърна от Франция, с него се свърза Ру и му предложи да подпише безсрочен договор, срещу който пръв ще получава информация за всеки новопоявил се ангажимент. Ру говори надълго и нашироко за всичките десетина проекта, в които се печели в момента, но корсиканецът предпочете да не се обвързва. После провери тук-там и разбра, че Ру е въздухар, понеже не бе организиран нито един проект след завръщането си от Букаву през есента на 1967 година.

Лангароти погледна часовника си, въздъхна, довърши питието си и стана да си върви. Беше време да вземе Лола от апартамента ѝ и да я заведе до бара. След това щеше да се отбие в денонощния пощенски клон да провери дали няма телеграма от Шанън с предложение за нова война.

В Мюнхен беше още по-студено, отколкото в Остенд и Курт Семлер с разредена през годините в Далечния изток, Алжир и Африка кръв вървеше към денонощния пощенски клон и трепереше в своето дълго до коленете черно кожено палто. Той редовно проверяваше на гишето всяка сутрин и вечер и все се надяваше да намери писмо или телеграма с някакви вести или с покана за среща, което би му отворило пътя към ангажимент като наемник.

Периодът след завръщането му от Африка носеше печата на безделието и скуката. Като повечето военни ветерани той ненавиждаше цивилния живот. Не знаеше какви дрехи да носи, презираше политиката и копнееше за някакъв строг режим, изпълнен с действие. Родният му град го разочарова. Навсякъде се мотаеха дългокоси младежи. Мърляви и недисциплинирани. Развяваха знамена

и бълваха лозунги. Сякаш се бе загубило чувството за целеустременост, за дълг пред великия идеал на родината и нейния вожд, под чийто знак преминаха детството и младостта му. Липсваше му порядъкът, характерен за живота в армията.

Дори животът на браконьер в Средиземно море, макар и доста разюздан, предлагаше поне усещането за активност, мириса на опасността, чувството за планирана акция, която после се осъществява. Спускайки се към италианския бряг с два тона американски цигари на борда, той поне успяваше да си въобрази, че се намира край Меконг и влиза в бой с Легиона срещу бандите по течението на Хоа Бин.

Мюнхен не му даваше нищо. Изпи твърде много алкохол, изпуши твърде много цигари, отби се при няколко курви и изпадна в пълно униние.

И тази вечер в пощата нямаше нищо за него. На сутринта всичко щеше да е различно, защото телеграмата на Шанън пътуваше през нощна Европа.

В полунощ от Остенд се обади Марк Вламенк. Белгийската служба за телеграми беше отлична. Работеше до десет часа вечерта. Шанън му каза да го чака с кола на другата сутрин пред Брюкселското национално летище. Съобщи му номера на полета си.

От гледна точка на онези, които желаят да управляват дискретна, но легална банкова сметка, Белгия предлага далеч по-големи предимства от прехвалената швейцарска банкова система. Без да е въобще богата и мощна като Германия, нито пък неутрална като Швейцария, Белгия допуска неограничени парични суми да влизат и излизат от страната без предварителен контрол или намеса. Банките са също толкова дискретни, колкото и в Швейцария. Именно затова банките в Люксембург и Лихтенщайн постоянно увеличават обема на дейността си за сметка на швейцарските банки.

На другата сутрин Шанън каза на Вламенк да го закара до „Кредитбанк“, която се намираше в Брюге, на около седемдесет минути път с кола от летището.

Големият белгиец очевидно изгаряше от любопитство, но се стремеше да не го показва. Когато излязоха на пътя за Брюге, Шанън разказа накратко, че са му предложили договор, в който има работа за четирима помощници. Попита Вламенк дали е готов да участва.

Малкия Марк не остави никакво съмнение, че е готов. Шанън го предупреди, че не може да му каже нищо за операцията, освен че става дума не просто за бойна задача, а за проект, който трябва да се изпипа от самото начало. Спомена, че е готов да плаща по 1 250 долара месечно плюс всички ежедневни разходи през следващите три месеца. Накрая каза, че задачата, макар и да не изисква отсъствие от дома до края на третия месец, е свързана с определени рискове в границите на Европа. Това наистина не била чисто наемническа работа, но трябвало да се свърши. Марк изсумтя.

— Аз не обичам банки — каза той. — Не и срещу такива пари.

— Не става дума за нищо такова. Искам да качим малко оръжие на един кораб. Ще трябва да го направим сами. После, като отплаваме, ще държим курс само към Африка, където ни чака хубава битка.

Марк се ухили.

— Дълга кампания или светкавична операция?

— Атака — каза Шанън. — Имай предвид, че ако всичко мине добре, има възможности за по-продължителен договор. Не обещавам, но натам вървят нещата. При успех ще има и тлъсти премии.

— Добре. Навит съм — каза Марк точно когато навлизаха в централния площад на Брюге.

Централният офис на „Кредитбанк“ се намира на „Фламингштраат“ № 25. Това е тясна търговска улица с наредени от двете страни къщи в типичния стил на фламандската архитектура от осемнадесети век. Повечето от приземните етажи са превърнати в магазини, но нагоре фасадите наподобяват платната на старите майстори.

Шанън влезе в банката и се представи на началника на отдела за чуждестранни сметки мистър Гесенс. Показа паспорта си, за да удостовери самоличността си като Кийт Браун. След четиридесет минути вече беше открил текуща сметка с депозит до 100 лири стерлинги. Той уведоми мистър Гесенс, че в близките дни от Швейцария ще бъде преведена сума от 10 000 лири, и даде указания 5 000 лири от тази сума да се преведат незабавно на неговата сметка в

Лондон. Остави няколко еталонни подписа на Кийт Браун и уточни метода за установяване на самоличността му по телефона чрез изброяване в обратен ред на дванайсетте цифри от банковата му сметка, последвани от вчерашната дата. По този начин щеше да е в състояние да дава устни указания за преводи и тегления, без да се налага да пътува до Брюге. Подписа формуляр за освобождаване от отговорност, който защитаваше банката от всякакви рискове, свързани с този метод на връзка с клиента. Накрая потвърди, че ще изписва с червено мастило точно под подписа си номера на банковата си сметка като доказателство за автентичността на всеки писмен документ до банката.

В дванайсет и половина приключи и излезе навън при Вламенк. Двата хапнаха солидни порции месо, придружени от неизбежните картопки в „Кафе дез-Ар“ на централния площад срещу Градския съвет. Преди да се разделят, Шанън даде на фламандеца 50 лири в брой и му каза да вземе на другия ден ферибота от Остенд до Дувър и да се появи в Лондон точно в шест вечерта. След един час самолетът му излетя и Шанън се прибра в Лондон за следобедния чай.

И Саймън Ендийн имаше тежък ден. Той взе първия самолет до Цюрих и кацна на летище „Клотен“ малко след десет. Час по-късно вече се намираше в централния офис на цюрихската „Ханделсбанк“ на „Талщрасе“ № 58. Откри текуща сметка на свое име. И той остави няколко еталонни подписа и уточни с банковия служител метод за подписване на всички послания до банката, според който в долната част на писмото трябваше да присъства номерът на сметката, а под него денят от седмицата, в който е написано писмото. Денят щеше да се изписва със зелено мастило, а номерът на сметката задължително с черно. Ендийн депозира петстотинте лири, които имаше у себе си, и уведоми банката, че сумата от 100 000 лири ще бъде преведена на тази сметка до края на седмицата. После даде указания на „Юниън Банк“ веднага след получаването на сумата да прехвърлят 10 000 лири на една сметка в Белгия, за чийто номер щеше да ги уведоми писмено. Подписа дълъг договор, който освобождаваше банката от абсолютно всичко, включително и от отговорност при престъпна небрежност, и не оставяше на клиента никаква възможност за защита пред закона. На

Ендийн му беше пределно ясно, че тъй или иначе не би имало смисъл да търси отговорност от швейцарска банка пред швейцарски съд.

Той взе такси от „Талцрасе“, остави един запечатан с восък плик на портала на банка „Цвингли“ и се отправи обратно към летището.

Писмото, което след трийсет минути попадна в ръцете на доктор Мартин Щайнхофер, беше от сър Джеймс Мансън. То носеше предварително уточнена система от подписи, която Мансън използваше в кореспонденцията си с цюрихската банка. Текстът съдържаеше молба до доктор Щайнхофер да преведе 100 000 лири на сметката на мистър Саймън Ендийн в „Юниън Банк“. Последното изречение го уведомяваше, че сър Джеймс ще се отбие в кабинета му на другия ден, в сряда.

Саймън Ендийн кацна на лондонското летище малко преди шест часа.

Когато във вторник следобед Мартин Торп влезе в кабинета си, той се чувстваше съсипан от умора. През двата дни от уикенда и в понеделник той методично прехвърли всичките 4 500 картона в предоставения му от „Мудис“ регистър на компаниите, опериращи на Лондонската борса.

Опитваше се да намери подходяща „фиктивна“ компания. Прегледа всички дребни компании, като отделяше специално внимание на основаните преди много години, с рухнала материална база и нищожни авоари. Компании, които през последните три години са търгували на загуба и които или са се разорили, или са реализирали печалба под 10 000 лири. Интересуваха го също компании с пазарна стойност под 200 000 лири.

Мартин Торп извлече имената на две дузини компании, които отговаряха на изискванията. Показа този списък на сър Джеймс Мансън. Беше ги подредил условно от едно до дваисет и четири според първоначалната оценка на пригодността им.

Оставаше му още работа и към три часа той се озова в „Къмпаниз Хаус“ на улица „Сити Роуд“ 2.

Даде поръчка за първите осем компании и плати установената от закона такса за всяко име в списъка. Срещу тази такса имаше право, както и всеки друг гражданин, да прегледа пълната документация на

съответната фирма. Докато чакаше обеимистите папки да се появят в читалнята, Торп прехвърли последния официален борсов бюлетин и със задоволство констатира, че акциите на нито една от осемте не се котираха над три шилинга.

Когато папките пристигнаха, той започна с първата компания в списъка си. Внимателно се взираше в данните. Опитваше се да установи три неща, които не присъстваха в сбитата информация на „Мудис“. Искаше да проучи разпределението на собствеността върху акциите, да се увери, че компанията не се контролира от Обединения съвет на директорите, и да се убеди, че не съществува крупен дял, който да е притежание на външно лице или на група съдружници. Последното би означавало, че и друг хищник от Сити е тръгнал да закусва.

До края на работното време на „Къмпаниз Хаус“ Торп успя да обработи седем от осемте папки. Останалите седемнайсет щеше да прегледа на другия ден. Но третата в списъка привлече вниманието му и събуди у него онова тънко усещане под лъжичката. На хартия всичко изглеждаше добре, от негова гледна точка, разбира се. Даже изглеждаше прекалено добре и именно там беше проблемът. Сделката изглеждаше толкова добра, че Торп се чудеше как никой не я е докопал досега. Навярно някъде нещо куцаше, но изобретателният ум на Мартин би могъл да заобиколи пречките. Ако това беше възможно... компанията беше идеална.

Саймън Ендийн позвъни в апартамента на Кат Шанън в десет часа вечерта. Шанън докладва какво е свършил, а Ендийн направи резюме на собствените си дела през деня. Каза на Шанън, че необходимите 100 000 лири е трябвало да постъпят в новата му банкова сметка в Швейцария същия следобед до края на работното време. Шанън пък съобщи на Ендийн, че трябва да прати първите 10 000 лири на името на Кийт Браун в „Кредитбанк“ в Брюге, Белгия.

Няколко минути след като затвори телефона, Ендийн написа писмо с указания до „Ханделсбанк“. Отбеляза, че първата част от преведената сума трябва да се изпрати веднага, но името на вложителя в Швейцария не биваше в никакъв случай да се разкрива пред белгийската банка. Преводът трябваше да мине по телекса и в него

следваше да фигурира само номерът на сметката. Изпрати писмото с марка за експресна поща малко преди полунощ от денонощния клон на площад „Трафалгар“.

В 11,45 телефонът в апартамента на Шанън отново иззвъня. Обаждаше се Семлер от Мюнхен. Шанън му каза, че може да му предложи работа, но няма възможност да отиде в Мюнхен. Семлер трябваше да си купи еднопосочен билет за самолета до Лондон и да пристигне на другия ден към шест часа. Даде му адреса си и му обеща, че във всички случаи ще покрие всички негови разходи, а в случай че отхвърли предложението, ще му плати обратния билет до Мюнхен. Семлер се съгласи да дойде и Шанън затвори.

Следващият беше Лангароти от Марсилия. Сутринта той погледна в пощенската си кутия до поискване и намери телеграмата на Шанън. Уговориха се да пристигне в Лондон към шест и да се яви в апартамента.

Обаждането на Ян Дюпре дойде късно, някъде към дванайсет и половина. Той също се съгласи да си опакова багажа и да прелети 8 000 мили до Лондон. Само че щеше да пристигне едва след ден и половина. Уредиха си среща в петък вечерта в апартамента на Шанън.

Шанън приключи с този последен разговор, почете около час и загаси лампата. Дойде краят на Ден първи.

Сър Джеймс Мансън никога не летеше във втора класа. В сряда сутринта той закуси стабилно в специалния бизнесменски самолет „Трайдънт 3“ до Цюрих. Малко преди обед секретарката го въведе с подобаващо уважение в облицования с дърво кабинет на доктор Мартин Щайнхофер.

Двамата се познаваха от десет години и през това време банката „Цвингли“ на няколко пъти бе служила за прикритие на Мансън при покупки на акции, които биха утроили стойността си, ако се разчуеше, че неговото име стои зад операцията. Доктор Щайнхофер ценеше своя клиент. Той стана да се здрависа и настани английския джентълмен в едно удобно кресло.

Швейцарецът извади пура, а след малко дойде и кафето, придружено с малки чаши минерална вода. Едва когато секретарката излезе, сър Джеймс отвори дума за бизнес.

— През следващите няколко седмици ще се опитам да овладее контролния пакет от акциите на някоя дребна британска компания. В момента не мога да ви съобщя името ѝ, понеже още не съм открил подходящ обект за моята операция. Но се надявам това да стане в най-скоро време.

Доктор Щайнхофер кимаше мълчаливо и отпиваше от кафето си.

— В началото операцията ще бъде незначителна, с относително малък обем на средствата. Но по-нататък, както, струва ми се, мога да предполагам, до борсата ще стигне една вест, която ще окаже твърде интересно въздействие върху стойността на акциите на тази компания — продължи Мансън.

Нямаше нужда да обяснява на швейцарския банкиер правилата, които са валидни при сделките с акции на лондонската борса. Той достатъчно добре познаваше не само тях, но и правилата на всички борси и пазари по света.

Британското законодателство задължава всяко лице, което придобие десет или повече процента от акциите на едно акционерно дружество, да представи самоличността си пред директорите в двуседмичен срок. Целта на закона е да позволи на акционерите да знаят кой какъв дял от акциите притежава.

По тази причина всяка почтена лондонска борсова централа, когато купува акции от името на даден клиент, е длъжна да се съобрази със закона и да уведоми директорите за името на клиента, освен ако покупката не е по-малка от десет процента, в който случай купувачът може да остане анонимен.

Един магнат, който иска да спечели таен контрол върху дадена компания, може да заобиколи това правило, като си послужи с мними купувачи. Но и в този случай всяка почтена борсова фирма би забелязала, че купувачът на голям пакет от акции е всъщност едно лице, което действа под прикритие, и законът отново ще влезе в сила.

Но една швейцарска банка, която не е обвързана с британските закони, а се подчинява единствено на собствените си закони за тайната на влоговете, просто отказва да отговаря на всякакви въпроси за това кой стои зад имената на клиентите ѝ. Швейцарските банкиери не биха

разкрили абсолютно нищо дори и да подозират, че имената служат за параван.

Двамата мъже в кабинета на доктор Щайнхофер си даваха ясна сметка за деликатните моменти на една такава операция.

— За да се осъществи необходимото придобиване на акции — продължи сър Джеймс, — аз влязох в съдружие с шестима партньори. Те ще закупят акциите от мое име. И шестимата се съгласиха да открият малки сметки в „Цвингли“ и биха искали да ви помолят да извършите покупките от тяхно име.

Доктор Щайнхофер остави чашката с кафе и кимна. Като всеки истински швейцарец той приемаше, че няма смисъл да се нарушават правилата, ако могат да се използват вратичките в тях, при условие, разбира се, че не се касаеше за швейцарски правила. Разбираше също и желанието да не се отпуска безконтролно спиралата на цените на акциите дори и при такава дребна операция. Всички богати хора бяха започнали с няколко спестени пфенинга, които усърдно умножаваха през целия си живот.

— Това няма да е проблем — каза той предпазливо. — Тези господа сами ли ще открият сметките си при нас?

Сър Джеймс изпусна кълбо ароматен дим.

— Много вероятно е да се окаже, че те са прекалено заети, за да ви посетят лично. Аз самият си назначих финансов помощник, който ще ме представя. Така се пести време, нали разбирате. Най-вероятно и другите шестима партньори ще пожелаят да се възползват от тази процедура. Вие имате ли някакви възражения?

— Не, разбира се — тихо каза доктор Щайнхофер. — А кой ще бъде този ваш финансов помощник?

— Мистър Мартин Торп.

Сър Джеймс Мансън извади от джоба си един продълговат плик и го подаде на банкера.

— Това е пълномощното, заверено съответно нотариално пред свидетели и подписано от мен. Вие, разбира се, разполагате с мои подписи за сравнение. В документа е записано пълното име на мистър Торп, както и номерът на паспорта, с който ще удостоверява самоличността си. Той ще дойде в Цюрих през следващата седмица за някои последни доуточнения. Оттам нататък мистър Торп ще се

произнася по всички въпроси от мое име и подписът му изцяло ще замества моя. Възможно ли е това?

— Естествено, сър Джеймс. Няма никакви проблеми.

Мансън стана и загаси пурата си.

— В такъв случай се разделям с вас, доктор Щайнхофер, като оставям всички по-нататъшни контакти с вашата банка в ръцете на мистър Торп, който, разбира се, ще се съветва с мен, преди да предприеме някакъв ход.

Двамата си стиснаха ръцете и доктор Щайнхофер изпрати сър Джеймс чак до улицата. Когато масивната дъбова врата почти безшумно се затвори зад гърба му, Мансън вдигна яката си, за да се предпази от все още хладния въздух в този северен швейцарски град. После влезе в наетата лимузина и се отправи за обяд към ресторант „Бор о Лак“. „Тук има добри места за хранене“ — мислеше си той. Но иначе Цюрих беше доста скучен град. Нямаше и един сносен публичен дом.

Помощник-секретарят Сергей Голон не беше в добро настроение тази сутрин. Докато закусваше със семейството си, пристигна писмо от университета, в което се казваше, че синът му не е издържал приемния изпит. Последва семеен скандал. Това възобнови хроничния му гастрит, който явно нямаше да го остави на мира през целия ден. На всичко отгоре и секретарката му беше в отпуск по болест.

От прозореца на малкия му кабинет в западноафриканската секция на външното министерство се виждаше обрулен московски булевард, затрупан с купчини мръсен сняг, които уморено чакаха пролетта да ги разтопи.

— Лош ден — каза преди малко пазачът на паркинга — под сградата на министерството, където Голон остави своя москвич.

Помощник-секретарят измърмори нещо в знак на съгласие и взе асансьора до осмия етаж. Влезе в кабинета си и се залови за работа. Тъй като нямаше секретарка, той започна сам да сортира папките, които бяха пратени за разглеждане от различни части на сградата. В устата му се топеше таблетка антиацид.

Третата папка идваше от кабинета на секретаря. На лицевата страна вишестоящата чиновническа ръка беше написала: „Да се

прегледа и да се предприемат необходимите действия.“ Голон мрачно прехвърли страниците. Забеляза, че досието е открито на базата на докладна записка от няколко отдела на външното разузнаване. Министерството след съответно обсъждане беше дало на посланик Доброволски определени указания, които според последната телеграма от Африка бяха изпълнени. Посланикът докладваше, че молбата е удовлетворена, и настояваше за бързи действия.

Голон изсумтя презрително. След като отхвърлиха кандидатурата му за посланически пост, той беше убеден, че дипломатите в чужбина са склонни да преувеличават значението на териториите, за които отговарят.

— Като че ли си нямаме друга работа — промърмори помощник-секретарят.

Погледът му премина към следващата папка. Той знаеше, че тя се отнася за Република Гвинея. Тамошният посланик заливаше министерството с телеграми, в които докладваше за нарастващото китайско влияние в Конакри. „Ето това вече е нещо съществено“ — мислеше си Голон. В сравнение с такъв сериозен въпрос той не можеше да проумее какво значение има дали находището във вътрешността на Зангаро съдържа индустриално количество калай.

Но тъй или иначе отгоре искаха да се действа и като изпълнителен служител той предприе необходимите мерки. Отклони от работа една машинописка и ѝ продиктува писмо до ректора на Свердловския минно-геоложки институт, в което изискваше от него да състави малък екип от геолози за проучване на предполагаемо находище на полезни изкопаеми. Накрая го молеше да информира министерството своевременно, щом екипът е готов да отпътува с необходимото оборудване.

Каза си наум, че ще трябва да реши въпроса с транспортирането им до Западна Африка чрез съответното управление, но бързо отпрати тази мисъл в периферията на съзнанието си. Парещата болка вече заглъхваше и в един момент Голон забеляза, че машинописката има много красиви колене.

Кат Шанън прекара един спокоен ден. Стана късно и отиде до банката в Уест Енд. Изтегли голяма част от хилядата лири в сметката

си. Беше уверен, че сумата ще се възстанови и дори ще се увеличи, когато пристигне преводът от Белгия.

След като се наобядва, позвъни на своя приятел журналиста, който като че ли остана изненадан от обаждането му.

— Мислех, че вече не си в града — каза писачът.

— Така ли? Защо? — попита Шанън.

— Ами малката Джули постоянно те търси. Явно си я омагьосал. Кари твърди, че само за теб говорела. Звъняла е в „Лаундс“ и са й казали, че си заминал, без да оставиш адрес.

Шанън обеща, че ще й се обади. Даде телефонния си номер, но не и адреса. След като свършиха с дребните теми, той поиска от приятеля си информацията, която му беше нужна.

— Мисля, че мога — малко неуверено каза журналистът. — Но да ти кажа честно, трябва първо да му звънна и да видя дали ще приеме.

— Добре — каза Шанън. — Кажи му кой съм. Дай му да разбере, че настоявам да го видя и съм готов да отида на място при него да поговорим някой друг час. Кажи му, че не бих го безпокоил, ако не мислех, че става дума за нещо важно.

Журналистът обеща да потърси Шанън отново, за да му съобщи адреса и телефона на човека, с когото искаше да говори, ако другият приемеше.

Следобед Шанън написа писмо до мистър Гесенс, с което го уведомяваше, че в бъдеще ще получава кореспонденция от някои свои бизнеспартньори на адреса на „Кредитбанк“ и затова периодично ще се обажда по телефона, за да проверява дали има поща за него. Освен това възнамеряваше да кореспондира с някои свои съдружници посредством „Кредитбанк“, като за целта щеше да изпраща на мистър Гесенс плик от мястото, където се намира в момента. Молбата му беше мистър Гесенс да извади съдържащия се вътре втори плик, адресиран, но без марки, и да го препраща от Брюге до местоназначението му. Накрая упълномощаваше мистър Гесенс да покрива всички пощенски и банкови такси от неговата сметка.

В пет часа Ендийн се обади в апартамента и Шанън го уведоми за хода на нещата, като пропусна да съобщи за разговора си с журналиста, за приятелството си с когото не беше споменавал пред Ендийн. Каза му обаче, че е избрал четирима помощници, трима от

които ще пристигнат в Лондон същата вечер, за да бъдат инструктирани поотделно, а четвъртият ще се появи най-късно в петък вечерта.

Мартин Торп прекара пети поред изтощителен ден, но поне приключи с диренето. Той прегледа документите на следващите седемнайсет компании и състави втори секретен списък, в който влизаха пет дружества. На първо място фигурираше компанията, която привлече погледа му предишния ден. Той излезе от читалнята към три следобед и тъй като сър Джеймс Мансън не беше се върнал от Цюрих, реши да си почине. Сутринта щеше да докладва пред шефа си, а после щеше да се заложи с щателно проучване на състоянието на избраната компания, за да разбере защо такава ябълка още виси на дървото. Малко преди смрачаване Торп се прибра в предградието Хемпстед Гардън и се зае да окоси ливадата пред къщата си.

[1] Вид алкохолно питие с анасон. — Б.пр. ↑

9.

Първи на лондонското летище „Хийтроу“ пристигна Курт Семлер. Долята със самолета на „Луфтханза“ от Мюнхен. Веднага след като мина през митницата, опита да се свърже с Шанън, но никой не отговори. Имаше още време до уговорения час и той реши да изчака на летището. Седна в ресторанта, който гледаше към пистата пред терминал № 2. Висеше над чашка кафе, гледаше как реактивните гиганти отлитат за Европа и нервно палеше цигара след цигара.

Марк Вламенк позвъни в апартамента на Шанън малко след пет часа. Кат хвърли поглед към списъка с три хотела в околността и прочете на глас името на единия. Белгиецът го записа буква по буква, както стоеше на крак в една телефонна кабина на гара „Виктория“. След няколко минути хвана такси пред гарата и показа бележката на шофьора.

Семлер се обади десет минути след Вламенк. И той получи от Шанън името на един хотел, записа го и хвана такси пред летището.

Лангароти се свърза с Шанън последен. Позвъни от летището на „Кромуел Роуд“ малко преди шест. И той взе такси до своя хотел.

В седем часа Шанън се обади последователно на тримата и ги повика да се съберат в апартамента му след трийсет минути.

Едва когато се здрависаха, всеки от тях разбра, че другите двама са били поканени да участват. Широките им усмивки се дължаха както на удоволствието от срещата с приятели, така и на убедеността, че щом Шанън ги е събрал всичките в Лондон с гаранции да покрие пътните им разноски, значи разполага с пари. Макар и да се чудеха откъде идват тези пари, те бяха достатъчно умни, за да не задават подобни въпроси.

Първоначалното им впечатление се потвърди, когато Шанън им съобщи, че и Дюпре ще пристигне от Южна Африка по същия повод. 500 лири за билет бяха твърде сериозна сума. И тримата се подготвиха да го изслушат.

— Задачата, която получих — каза той, — е проект, който трябва да се организира от начало до край. Сами трябва да изработим всичко.

Целта е да изпълним бърза и точна атака в командоски стил срещу един град по африканското крайбрежие. От нас се иска да изтърбушим една сграда с наситен огън, после да я щурмуваме, да превземем, да избием всички вътре и да се оттеглим.

Реакцията оправда очакванията му. Тримата си размениха доволни погледи. Вламенк се ухили широко и се почеса по гърдите. Семлер промълви „Klasse“^[1] и запали нова цигара от угарката на старата. Предложи цигара и на Шанън, но той го изгледа със съжаление и поклати глава.

Само Лангароти стоеше като истукан. Очите му бяха вперени в Шанън, а острието на ножа се плъзгаше бавно по каишката около левия му юмрук.

Шанън простря на пода една карта и всички се вторачиха в нея. Картата бе начертана на ръка и показваше част от брега и няколко сгради навътре в сушата. Въобще не беше точна, защото на нея ги нямаше двете извити пясъчни ивици, които ограничаваха пристанището на Кларънс. Но тя създаваше достатъчно пълна представа за предстоящата операция.

Командирът на наемниците говори в продължение на двайсет минути. Изложи плана на атаката, който е предложил на възложителя. Обясни, че това е единствено възможният начин да се стигне до целта, и тримата бойци се съгласиха. Никой не попита за конкретното място на операцията. Бяха уверени, че няма да им го каже, а и не им трябваше да го знаят. Тук не ставаше дума за липса на доверие, а за най-елементарна секретност. Ако тайната се пробиеше отнякъде, те предпочитаха да не са в числото на заподозрените.

Шанън говореше на френски в свой собствен силно акцентиран вариант на езика, който научи в Шести отряд по време на войната в Конго. Той знаеше, че Вламенк владее доста добре английски (професията на барман в Остенд го изискваше). Семлер разполагаше с речник от около двеста думи. Но Лангароти не разбираше почти нищо. Така че общият език беше френският. Когато обаче присъстваше Дюпре, всичко трябваше да се превежда.

— Това е всичко — каза Шанън накрая. — Смятано от утре, ще получавате по 1 250 долара месечна заплата плюс пари за всички дневни и пътни разходи в чертите на Европа. Бюджетът на операцията е достатъчно голям. Според плана повечето от дейностите през

подготвителния период са законни. Само две задачи са свързани с незаконни дейности. Едната от тях е пресичане на френско-белгийската граница, а другата изисква да се натоварят няколко сандъка на един кораб в Южна Европа. Цялата група ще участва при изпълнението и на двете. И така, получавате гарантирана тримесечна заплата плюс премия от 5 000 долара на човек в случай на успех. Какво ще кажете?

Тримата се спогледаха. Вламенк кимна.

— Аз съм навит — каза той. — Още вчера ти казах. Работата ми харесва.

Лангароти спря да си играе с ножа.

— Да не е против интересите на Франция? — попита той. — Не искам да живея в изгнание.

— Имаш моята дума, че акцията не е насочена против френските интереси в Африка.

— D'accord^[2] — отсече корсиканецът.

— Курт? — попита Шанън.

— Как стоят нещата със застраховките? — попита немецът. — Мен не ме засяга, защото нямам роднини, но виж Марк...

Белгиецът кимна.

— Да, не ми се ще да оставя Ана без нищо — каза той.

Възложителите, които подписват договори с наемници, обикновено ги застраховат за 20 000 долара при загуба на живот и 6 000 долара при сериозно увреждане.

— Сами ще трябва да си направите застраховки, без да се ограничавате в размера на сумите. Ако с някого се случи нещо, другите ще са длъжни да свидетелстват, че е паднал през борда при нещастен случай. Ако някой бъде тежко ранен и оживее, всички ще се кълнем, че го е затиснала някаква тежест на борда. Ще си направите застраховки за морско пътешествие до Южна Африка с малък товарен кораб. Ясно ли е?

Тримата кимнаха.

— Ще участвам — каза Семлер.

Четиримата си стиснаха ръцете и това беше достатъчно. После Шанън започна да поставя конкретни задачи на всеки.

— Курт, в петък ще получиш първата си заплата и чек за 1 000 лири. Отиваш на Средиземноморското крайбрежие и започваш да

търсиш кораб. Трябва ми малък товарен кораб с изрядни документи. Внимавай много, абсолютно изрядни. Ще искаш да го купиш. Гледай да е двеста до тристатонен. Може да е префасониран траулер или каботажен кораб. В краен случай префасониран катер, но по нищо да не прилича на военен. Не ми трябва бърз, а надежден съд, който да може да бъде натоварен, включително и с оръжие, на някое средиземноморско пристанище, без да предизвика нечие внимание. Да е регистриран като обикновен товарен кораб, собственост на малка компания или на самия капитан. Цената да не надхвърля 25 000 лири, включително разходите за евентуален ремонт. Крайна дата на отплаване по посока на Кейптаун, с пълен запас от гориво и продоволствия, най-късно след шестдесет дни, считано от днешна дата. Ясно ли е?

Семлер кимна и веднага започна да прехвърля в главата си всички свои връзки в света на корабоплаването.

— Жан-Баптист. Кой град по Средиземноморското крайбрежие познаваш най-добре?

— Марсилия — каза Лангароти без колебание.

— Така. В петък ще получиш заплатата си и още 500 лири. Отиваш в Марсилия, настаняваш се в някой малък хотел и започваш да търсиш. Искam да ми намериш три големи надуваеми лодки от полутвърд каучук, подобни на тези, които произвежда „Зодиак“. Нещо като спортните лодки, разработени на базата на десантните. Ще ги купиш на различни места и ще ги оставиш в складовете на митницата при някой уважаван спедитор с назначение за Мароко. Цел — водни ски и подводен риболов в крайморски курорт. Цвят черен. Освен това ще са нужни три мощни извънбордови двигателя с акумулаторно хранване. Лодките ще носят до един тон полезен товар. Двигателите трябва да теглят натоварена лодка с не по-малко от десет възела, по-добре с повече. Това значи около 60 конски сили. Нещо много важно — гледай да са снабдени с подводни ауспуси за обезшумяване. Ако не можеш да намериш двигатели с такова приспособление, поръчай на някой монтьор да ти направи три удължени ауспуха със съответните клапи, които да пасват на двигателите. И тях остави при спедитора в склада на митницата. Цел — водни спортове в Мароко. 500 лири няма да ти стигнат. Открий си банкова сметка и ми прати писмо от името на банката и номера на сметката. Ето на този адрес. Аз ще ти превода

пари. Ще купуваш всяко нещо на различно място и ще ми пращаш отчети за разходите. Ясно ли е?

Лангароти кимна и поднови заниманията си с ножа.

— Марк. Помниш ли, че веднъж ми беше споменал за някакъв твой познат в Белгия, който през 1945 разбил немски склад с хиляда чисто нови шмайзера и още съхранявал половината от тях? Искам в петък да се върнеш в Остенд със заплатата си и с още 500 лири и да откриеш този човек. Разбери дали е готов да продава. Трябват ми сто бройки, които да са в пълна изправност. Ще платя по сто долара на автомат. Това е повече от нормалната цена. Ще ми се обадиш с писмо на този адрес, когато намериш човека и ми уредиш среща с него. Ясно ли е?

В девет и половина инструктажът приключи. Тримата разбраха и запаметиха всички указания.

— Така, сега да вземем да хапнем, а? — каза Шанън.

Предложението беше посрещнато с шумно одобрение, защото колегите му не бяха яли нищо друго освен оскъдните закуски в самолета. Шанън ги заведе в ресторанта зад ъгъла. Продължаваха да си говорят на френски, но това не правеше впечатление на никого. Само от време на време събираха погледи с мощния смях, който излизаше от гърлата им. Всички виждаха, че са въодушевени, но никой от вечерящите не можеше да предположи, че приповдигнатото настроение на мъжете в ъгъла се дължи на перспективата за нова война под командването на Кат Шанън.

Оттатък Ламанша Карло Алфред Шанън присъстваше в мислите на още един човек и тези мисли съвсем не бяха благосклонни. Този човек крачеше нервно из всекидневната на своя апартамент близо до площада пред Бастилията и обмисляше информацията, която събра през изминалата седмица, както и краткото сведение, което получи преди няколко часа.

Ако журналистът, който препоръча Шарл Ру като втори кандидат за проекта на Ендийн, познаваше французина по-отблизо, мнението му за него едва ли би било толкова ласкаво. Но той знаеше само основните факти от биографията на наемника и нямаше представа за характера му. Нито пък беше чувал и следователно не можеше да

сподели това с Ендийн — за изпепеляващата омраза, която Ру изпитваше към другия препоръчан кандидат — Кат Шанън.

След срещата си с Ендийн французинът очакваше цели две седмици да получи вест от него. Когато това не стана, той реши, че проектът, планиран от човека, който се представи като Уолтър Харис, е бил изоставен. Но съществуваше вероятност някой друг да е получил работата.

Проверявайки именно тази вероятност, Ру се зае да проучи ходовете на другите евентуални кандидати за предложението на английския бизнесмен. Именно по време на тези проучвания, част от които възлагаше на свои хора, научи, че Кат Шанън е бил в Париж и е пребивавал под истинското си име в един малък хотел в Монмартр. Това го шокира, защото не беше чувал нищо за Шанън, откакто се разделиха на летище „Бурже“, и мислеше, че ирландецът е напуснал Париж.

Преди около седмица Ру възложи на един човек, в чиято лоялност вярваше, да направи по-подробно проучване за престоя на Шанън. Този човек се казваше Анри Ален и беше бивш наемник.

За едно денонощие Ален успя да установи, че Шанън е напуснал парижкия си хотел и не се е появявал там отново. Той съобщи на Ру още два факта: че Шанън е заминал същата сутрин, когато Ру е приел английския бизнесмен в апартаментата си, и, второ, че в следобедните часове Шанън също е имал посетител. Момичето на рецепцията след скромна парична подкрепа бе успяло да опише госта на Шанън. Ру въобще не се съмняваше, че един и същ човек е бил на Монмартр и в неговия апартамент.

Значи мистър Харис се бе срещнал с двама наемници в Париж, а му трябваше само един. В резултат на срещата Шанън бе заминал, а той, Ру, оставаше на сухо. Фактът, че именно Шанън вероятно е грабнал договора, подклаждаше допълнително яростта му, защото за парижкия наемник нямаше по-омразна персона от ирландеца.

Той накара Ален да наблюдава хотела в продължение на четири дни, но Шанън не се появи. Тогава опита друг подход. Спомни си, че във вестникарските материали за последния конфликт в Африка имената на Шанън и Лангароти се цитираха заедно. Оттук направи извода, че ако Шанън подготвя акция, непременно ще се свърже с Лангароти. Затова изпрати Ален в Марсилия да намери корсиканеца и

да разбере къде се намира Шанън. Ален се върна преди малко с новината, че Лангароти е напуснал Марсилия в следобедните часове. Цел на пътуването — Лондон.

Ру се обърна към своя информатор:

— Добре, Ален. Това е всичко. Ще те потърся, когато ми потрѣбваш. Между другото онова момиче от хотела ще ти се обади ли, ако Шанън се върне?

— Естествено — каза Ален и стана.

— Звънни ми, ако научиш нещо.

Когато Ален си отиде, Ру се залови да подреди фактите в главата си. За него отпътуването на Лангароти, при това именно за Лондон, означаваше, че корсиканецът отива на среща с Шанън. Това от своя страна означаваше, че Шанън набира хора и следователно се беше добрал до някакъв договор. Ру не се съмняваше, че това е договорът на Харис, който по право принадлежеше на него. Ставаше дума за безочливост, към която се прибавяше наемането на французин на френска земя, наскрѣд собственото владение на Шарл Ру.

Имаше и още една причина толкова силно да желае този договор. След акцията в Букаву той не беше получавал предложения за работа, а водещата му роля в обществото на френските наемници щеше да се разклати, ако не успееше да им осигури някакъв ангажимент. Ако се случеше така, че Шанън е възпрепятстван да продължи, ако например изчезнеше завинаги, мистър Харис би се върнал при Ру, за да му възложи проекта.

Без повече да се бави, той набра един номер в Париж.

Вечерта в Лондон отиваше към своя край. И четиримата пиеха наливно вино, защото наемниците имат вкус към неподправените неща. Малкия Марк вдигна един типичен за дните в Конго тост:

— *Viie la mort, vive la guerre, vive le sacre mercenaire!*^[3]

Облегнат назад, с бистра глава за разлика от пияните си колеги, Кат Шанън си мислеше какви ли поразии ще натвори тази глутница кучета в резиденцията на Кимба. Той вдигна мълчаливо чашата си и пи за кучетата на войната.

Шарл Ру беше четиридесет и осем годишен и в много голяма степен луд, макар че между двата факта няма пряка връзка. Едва ли биха му издали удостоверение за лудост, но повечето психиатри със сигурност биха го обявили за психически неуравновесен. За основа на подобна диагноза би могло да послужи наличието на ясно изразена мегаломания, но тя може да се открие у много хора извън стените на лудниците, а за богатите и известните просто се използва по-мекото определение „засилена егоцентричност“.

Същите психиатри биха установили навярно и отсенки на параноя, а някой по-безжалостен лекар би могъл да стигне дотам, че да забележи определени белези на психопатия у френския наемник. Но тъй като Ру никога не беше се преглеждал при кадърен психиатър, а неговата неуравновесеност се криеше зад декор от малко интелигентност и значителна хитрост, никой не повдигаше въпроса за лудостта му.

Психическата му същност намираще външно изражение единствено в склонността му да придава напълно измислен статус и значение на собствената си персона, както и в тенденцията да се самосъжбява и да смята, че е безгрешен. Оттук и дивата омраза към несъгласните с него.

Много често жертвите на неговата омраза почти с нищо не бяха го засегнали, но в случая с Шанън ненавистта почиваше на реална основа.

Ру служеше като главен сержант във френската армия, но малко преди да навърши четиридесет години, го уволниха след една афера с липсващи парични средства.

През 1961, поставен в безизходица, той сам си плати пътя до Катанга и предложи услугите си като висококвалифициран съветник на сепаратисткото движение, оглавявано от катангийския лидер по онова време Моис Чомбе. През онези години настъпи апогеят на борбата за отделянето на богатата на полезни изкопаеми провинция Катанга от нехомогенната, анархична, отскоро независима държава Конго. Мнозина от наемниците, които по-късно станаха командири, започнаха кариерата си именно по време на бунта в Катанга. Сред тях бяха Хоър, Денар, Шрам. Макар и да претендираше за по-велики дела, на Ру бе отредена скромна роля в катангийските събития. А когато мощната Организация на обединените нации накрая успя да победи малките

бунтовнически банди с политически средства, защото военните се бяха изчерпали, Ру беше сред хората, които напуснаха региона.

Това стана през 1962. Две години по-късно, когато териториите на Конго започнаха да падат като кегли в ръцете на подкрепяното от комунистите племе симба, Чомбе бе повикан от чужбина, за да застане начело този път на цялата държава. Той от своя страна взе при себе си Хоър. Ру бе сред хората, които долетяха в Конго отново и постъпиха на служба при Хоър. Като французин най-естествено щеше да е да служи във френскоезичния Шести отряд, но по това време той беше дислоциран в Южна Африка. Така Ру попадна в Пети отряд. Тук го направиха командир на рота, а шест месеца по-късно един млад англо-ирландец на име Шанън оглави взвод в тази рота.

Минаха още три месеца и Ру се скара с Хоър. Набрал доста солидна увереност в командирските си качества, Ру получи задача да унищожи една барикада на бунтовниците от племето симба. Той сам състави плана на атаката и провалът беше пълен. Загинаха четирима бели наемници и двайсетина катангийски бойци. Неуспехът се дължеше както на нескопосания план, така и на факта, че Ру беше мъртвопиян. Зад алкохола в този случай прозираше подозрението, че въпреки цялата си напереност Ру не обича особено битките.

Полковник Хоър поиска рапорт от Ру и го получи. Някои части от рапорта не се връзваха с известните факти. Хоър повика единствения оцелял командир на взвод, Карло Шанън, и го разпита подробно. Веднага след този разпит Ру се яви при полковника и беше уволнен.

След тези събития той замина на север и се присъедини в Полис към Шести отряд на Денар. Обясни уволнението си от Пети с омразата на недостойните британци към един великолепен френски командир, а на Денар малко му трябваше да повярва на подобна версия. Той направи Ру помощник-командир на един по-малък отряд, прикрепен към Шести, но на практика почти независим. Това беше дислоцираният в Уотса Четиринадесети отряд, командван от майор Таверние.

През 1966 Хоър се пенсионира и се прибра в Европа. Напусна и Таверние. Командир на Четиринадесети отряд стана майор Вотие, и той — белгиец като Таверние. Ру все още си беше помощник-командир и мразеше Вотие. Не че белгиецът му бе сторил нещо лошо. Омразата

на Ру се дължеше на излъганото очакване, че именно той ще поеме командването след оттеглянето на Таверние.

Четиринадесети отряд, попълнен с голям брой катангийски бойци, беше в основата на бунта срещу конгоанското правителство през 1966. Бунтът беше планиран, при това не лошо, от Вотие. Навярно щеше да успее. Черния Жак Шрам държеше своя съставен предимно от катангийци Десети отряд в пълна готовност и чакаше само нещата да се задвижат. Ако Вотие беше възглавил акцията, тя почти сигурно щеше да успее. При успешно начало на атаката Черния Жак би вкарал в действие своя Десети отряд и правителството на Конго навярно щеше да падне. Като изходна точка на бунта Вотие беше избрал Стенливил, където на левия бряг на река Конго се намираше огромният арсенал, съдържащ достатъчно муниции, за да могат силите, които го завладеят, да управляват Централно и Източно Конго в продължение на години.

Два часа преди атаката някой застреля майор Вотие. Обстоятелствата около смъртта му така и не се изясниха напълно. В действителност Ру беше човекът, който простреля майора в тила. Някой по-трезвомислещ военен би отменил атаката. Но Ру държеше да поеме командването и бунтът се провали. Силите му въобще не преминаха на левия бряг, конгоанската армия се мобилизира, като разбра, че още държи складовете с муниции, и отрядът на Ру бе заличен от лицето на земята. Шрам благославяше боговете, които опазиха бойците му от това позорно фиаско. Преследван от конгоанците, изплашеният Ру потърси убежище при Джон Питърс, новия командир на англо-езичния Пети отряд, който също бе останал настрана. Питърс измъкна нелегално от страната отчаяния французин, увит целия в бинтове и скрит под маската на англичанин.

Единственият самолет за чужбина летеше до Южна Африка и Ру прекара там известно време. Десет месеца по-късно той се върна в Конго, в компанията този път на петима южноафриканци. Беше чул за приближаващия бунт от юли 1967 и отиде при Шрам в щаба на Десети отряд близо до Кинду. Озова се повторно в Стенливил, когато бунтът започна, този път с участието на Шрам и Денар. Няколко часа след началото на атаката Денар беше поразен в главата от рикоширал куршум, изстрелян наслуки от негов войник. Командирът на обединените Шести и Десети отряд напусна строя в най-решаващия

момент. Ру заяви, че като французин има предимство пред белгиеца Шрам, и поиска командването, твърдейки, че е човекът с най-голямо влияние сред наемниците.

Избраха Шрам не защото имаше влияние сред белите, а защото имаше огромно влияние сред катангийците, а без тези бойци малочислената група европейци беше обречена.

Кандидатурата на Ру се провали по две линии. Катангийците го ненавиждаха и не му вярваха, тъй като помнеха как сънародниците им загинаха масово предната година. А на съвета на наемниците, който се състоя през нощта, когато раненият Денар отлетя за Родезия, един от онези, които се изказаха против Ру, беше Шанън. Той служеше при Денар като командир на рота, след като преди осемнайсет месеца напусна командвания от Питърс Пети отряд.

И този път наемниците не успяха да превземат арсенала. Тогава Шрам предприе дългия поход от Стенливил към Букаву, курортен град край бреговете на езерото Букаву, което преминаваше в съседна Руанда. Така се запазваше възможността за отстъпление в случай, че нещата тръгнаха зле.

По това време Ру вече беше вдигнал мерника на Шанън и за да ги раздели, Шрам възложи на ирландеца рискованата задача да разчиства с ротата си пътя пред колоната от наемници и катангийци, която с бой си проправяше път към езерото. Ру получи задача на самата опашка на конвоя. Така че двамата въобще не се срещнаха по време на похода.

Срещата помежду им се състоя едва в Букаву, където конгоанците обградиха наемниците от всички страни и им оставиха изход само към езерото. Беше септември 1967 и Ру беше пиян. Играеха на карти и той губеше, защото не можеше да се концентрира. В един момент обвини Шанън, че мами. Шанън му отвърна, че провалът в покера и провалът при барикадата се дължали на една и съща причина — липсвал му кураж. След тези думи настъпи мъртва тишина. Всички станаха от масата и се изтеглиха към стените. Само Ру остана на място. Със святкащи от злоба очи той изчака ирландеца да стане и да тръгне към вратата. В момента, в който видя гърба на омразния си противник, той извади своя колт 45-и калибър и се прицели.

Шанън реагира пръв. Той се извърна, измъкна собствения си пистолет и натисна спусъка. Попадението беше добро за изстрел от

такова положение. Куршумът уцели Ру в дясното рамо, разкъса бицепса и направи ръката негодна. По пръстите на французина се стичаше кръв, която капеше върху ненужния пистолет в краката му.

— Има още нещо, което няма да забравя — извика Шанън от дъното на стаята. — Няма да забравя какво се случи с Вотие.

След тази престрелка кариерата на Ру тръгна надолу. Той премина през моста в Руанда, придвижи се по някакъв начин до столицата Кигали и оттам взе самолет за Франция. Така той не присъства при падането на Букаву, когато през ноември се свършиха муниципите, и си спести петте месеца лагер в Кигали. Пропусна обаче и шанса да си уреди сметките с Шанън.

Тъй като пръв се завърна в Париж от Букаву, Ру даде множество интервюта, в които изрече бляскави думи за себе си, за бойната си рана и за желанието си отново да поеме командването на своите момчета. След фиаското на зле планираното навлизане в Конго откъм южноанголския град Дилоло, с което едва възстановеният Денар искаше да отклони част от конгоанските сили край Букаву, и след пенсионирането на бившия командир на Шести отряд Ру реши, че на него се пада честта да оглави обществото на френските наемници. В Конго той плякосваше наред и успя да натрупа доста пари.

С тези пари омагьосваше разни пройдохи, които киснеха по баровете и се фукаха, че са наемници. Те все още пазеха някаква лоялност към него, но лоялност, купена с парични знаци.

Анри Ален беше от тези хора. Към същата група принадлежеше и гостът, който се отзова на телефонното повикване. Той беше наемник, но от по-друг тип.

Реймон Томар беше убиец по инстинкт и по професия. Преди години той попадна в Конго, бягайки от френската полиция. Ру го използваше да стреля вместо него. С няколко дребни подаяния успя да го убеди, че е важна клечка. Томар беше лоялен, доколкото му плащат.

— Имам една работа за теб — каза му Ру. — Договор за пет хиляди долара. Искаш ли я?

Томар се ухили:

— Естествено, шефе. Кой мръсник трябва да се пречука?

— Кат Шанън.

Томар посърна. Ру продължи, преди да е чул отговора му:

— Знам, че е добър. Но ти си по-добър. А и той нищо не подозира. Ще ти дам адреса му, като дойде в Париж. От теб се иска да го причакаш и да го проснеш. Той познава ли те?

Томар поклати глава.

— Никога не сме се виждали — каза той.

Ру го потупа по гърба.

— Значи няма от какво да се плашиш. Обаждай се от време на време. Аз ще ти съобщя, като го открия.

[1] Върховно (немски, разг.). — Б.пр. ↑

[2] Съгласен съм. (фр.) — Б.пр. ↑

[3] „Да живее смъртта, да живее войната, да живее светецът наемник“ (фр.). — Б.пр. ↑

10.

Писмото на Саймън Ендийн, изпратено във вторник вечер, пристигна в цюрихската „Ханделсбанк“ към десет часа в четвъртък сутринта. Според указанията в него те преведоха 10 000 лири на сметката на мистър Кийт Браун в белгийската „Кредитбанк“.

Към обяд мистър Гесенс прочете телекса и прехвърли 5 000 лири на сметката на мистър Браун в лондонския Уест Енд. Малко преди четири следобед Шанън се обади в лондонската банка и разбра, че сумата е пристигнала. Той помоли лично управителя да му осигури възможност да изтегли до 3 500 лири на другата сутрин. Получи уверенията на банкера, че парите ще бъдат в наличност към единайсет и половина.

Малко след девет часа сутринта Мартин Торп се яви в кабинета на сър Джеймс Мансън. Носеше папката с материалите, които бе събрал от събота насам.

Двамата прегледаха заедно краткия списък и внимателно проучиха фотокопията на документите от картотеката на „Къмпъниз Хаус“. След като свършиха, Мансън се облегна назад и се загледа в тавана.

— Няма съмнение, че си прав за „Бормак“, Мартин — каза той. — Но защо никой досега не е купил контролния пакет акции?

От два дена насам Мартин Торп си задаваше същия въпрос.

„Бормак Трейдинг Лимитид“ била основана през 1904 година. Занимавала се с преработка на добива от създадените в края на миналия век големи каучукови плантации, в които при робски условия се трудели китайски работници.

Основателят на тези плантации бил предприемчив и безскрупулен шотландец на име Йън Макалистър, който през 1921 година получил титлата „сър“. Плантациите се намирали в Борнео. Оттук и името на компанията.

По-скоро строител, отколкото бизнесмен, Макалистър приел през 1903 да влезе в съдружие с група лондонски бизнесмени и през следващата година била основана „Бормак“ с една емисия от половин милион обикновени акции. Макалистър, който предната година се бил оженил за седемнайсетгодишно момиче, получил 150 000 акции, място в Съвета на директорите и пожизнената длъжност управител на плантациите.

През първите десет години след основаването на компанията лондонските бизнесмени сключили редица изгодни договори с фирми, които снабдявали по време на войната британската армия с каучук. В резултат на това цената на една акция скочила от четири шилинга на две лири. Военнопромишленият бум продължил до 1918. След края на Първата световна война компанията била сполетяна от рязък срив. Когато обаче през двадесетте автомобилната мания повишила търсенето на гуми, акциите отново се вдигнали. Била пусната още една емисия и общият брой на акциите нараснал на един милион, а пакетът на сър Йън стигнал цифрата 300 000. Това била последната емисия на акции.

После дошла депресията и цените на акциите отново паднали. Започнали да се покачват едва към 1937. През същата година нервите на един от китайските работници не издържали и с помощта на огромен нож той извършил скверно деяние върху тялото на сър Йън. По ирония на съдбата благородникът умрял от отравяне на кръвта. Ръководството на плантациите поел заместник-управителят, но той нямал таланта на мъртвия господар. Производството тръгнало стремително надолу. Втората световна война можела да оправи положението на компанията, но след японското нашествие през 1941 търговската дейност секнала.

Смъртоносен удар на „Бормак“ нанесло индонезийското националистическо движение, което през 1948 си извоювало контрол над холандските колонии Индонезия и Борнео. Когато накрая била прекарана границата между индонезийската част на Борнео и британското Северно Борнео, плантациите се оказали на индонезийска територия и били национализирани без никаква компенсация.

През следващите повече от два десет години компанията продължавала да крета, опитвайки се да си възвърне поне част от фондовете чрез нескончаеми дела с режима на президента Сукарно,

които поглъщали цялата печалба. Цените на акциите непрекъснато спадали. Когато Мартин Торп се заинтересува от документите на компанията, акциите струваха един шилинг, а най-високата им стойност през изминалата година беше шилинг и три пенса.

Съветът се състоеше от петима директори. Според правилника на компанията двама от тях съставляваха кворум за вземане на решения. Оказа се, че „Бормак“ се помещава в сградата на стара адвокатска фирма с добри традиции в Сити, един от съдружниците на която изпълняваше длъжността секретар на компанията и също беше член на Съвета. Стария си офис бяха напуснали отдавна поради непосилно високия наем. Съветът се събираше рядко и заседаваше обикновено в присъствието на председателя — възрастен господин, който живееше в Съсекс. Той беше брат на бившия заместник-управител на плантациите, който бе умрял още при японците по време на войната. Заседателният кворум се допълваше от секретаря на компанията, а понякога присъстваше и някой от останалите трима директори, които живееха далеч от Лондон. Въпросите за обсъждане не бяха много, тъй като основните приходи на компанията зависеха от нередовните компенсационни суми, които сега изплащаше индонезийското правителство на генерал Сухарто.

Заедно петимата директори притежаваха не повече от осемнайсет процента от всичките един милион акции. Петдесет и два процента бяха разпределени между 6 500 акционери, пръснати из цялата страна. Сред тях преобладаваха омъжени жени и вдовици. Със сигурност по банки и адвокатски кантори залежаваха кожени папки с отдавна забравени акции.

Но не това интересуваше Торп и Мансън. Ако тръгнеха да придобиват контролен пакет с явни покупки на пазара, това, първо, би им отнело няколко години и, второ — всички в Сити щяха да разберат, че някой се е захванал с „Бормак“. Погледите им бяха насочени към компактния блок от 300 000 акции, които принадлежаха на лейди Макалистър.

Оставаше обаче загадката защо никой досега не бе купил тези акции от нея, за да овладее прикритието на процъфтяващата в миналото каучукова компания. Тя бе идеална за целта във всяко едно отношение. Документът на учредяването и предвиждаше широк предмет на дейност и позволяваше на компанията да експлоатира

природните ресурси на която и да е страна извън Обединеното кралство.

— Сега е някъде на осемдесет и пет години — каза Торп. — Живее в един запуснат стар блок в Кенсигтън заедно с отколешната си компаньонка или... не знам как точно се нарича.

— Не може да не е получавала предложения — размишляваше сър Джеймс. — Защо ги стиска тези акции?

— Може просто да не иска да продава — каза Торп. — Или пък не е харесала никой от кандидат-купувачите. Понякога старите хора имат странни разбирания.

Не само старите хора се държат странно, когато купуват или продават акции. Не един борсов агент е имал срещи с клиенти, които отхвърлят разумни и изгодни предложения само защото не им харесва този, който ги прави.

Сър Джеймс Мансън се попремести напред върху стола и заби лакти върху бюрото.

— Мартин, заеми се с тази старица. Разбери коя е, какво мисли, какво обича и какво мрази, какви са вкусовете ѝ и най-вече — кое е слабото ѝ място. Онова дребничко нещо, което би я изкушило да продаде дела си. Може да не са парите. Сигурно не са, защото пари вече са ѝ предлагали. Но не може да няма слабо място. Открий го.

Торп стана. Мансън го повика при себе си. Извади от чекмеджето шест еднакви формуляра за откриване на сметка в цюрихската банка „Цвингли“. Обясни му накратко какво иска от него. Торп кимна.

— Вземи си билет за сутрешния полет. До вечерта ще можеш да се върнеш — каза Мансън, преди помощникът му да си тръгне.

Саймън Ендийн позвъни в апартамента на Шанън малко след два часа и получи информация за последните ходове, предприети от наемника. Помощникът на Мансън остана доволен от точността на доклада. Той си водеше записки в един бележник, за да може после да състави собствения си доклад пред сър Джеймс.

Шанън приключи и изложи новите си изисквания.

— Най-късно до понеделник преведете по телекса 5 000 лири от вашата швейцарска банка в моята сметка на името на Кийт Браун в „Банк дьо Люксамбур“ в Люксембург. Освен това искам да преведете

до сряда още 5 000 лири на моята сметка в хамбургската „Ландесбанк“.

Обясни накратко, че по-голямата част от петте хиляди лири, които е прехвърлил в Лондон, вече са разпределени по предназначение, а останалите 5 000 остават в Брюге като резерв. Двете еднакви суми в Люксембург и Хамбург му трябваха, за да удостоверява с чек платежоспособността си при предстоящите сделки. По-късно почти всички пари щяха да се върнат в Брюге, а балансът щеше да се отчете надлежно.

— Мога веднага да ви изготвя пълен отчет за направените и за предстоящите разходи — каза Шанън, — но трябва да ми оставите адрес, на който да пратя писмото.

Ендийн му даде номера на една пощенска кутия, която сутринта запази на името на Уолтър Харис, и обеща да се обади незабавно в Цюрих да преведат двете суми от по 5 000 лири на името на Кийт Браун в Люксембург и Хамбург.

Големия Джони Дюпре се обади от лондонското летище в пет часа. Неговият преход беше най-дълъг. Предния ден летя от Кейптаун до Йоханесбург, където преспа в хотел „Холидей Ин“. После взе дългия полет на Южноафриканските авиолинии през Луанда в португалска Ангола със спирка на остров Ила до Сол. Този маршрут избягваше въздушното пространство над всички черни африкански държави. Шанън му нареди да вземе такси до апартамента.

После се обади на останалите трима наемници и също им заповяда да дойдат там.

В шест часа групата се събра за втори път. Прегърнаха се с южноафриканеца и изслушаха мълчаливо същата информация, която Шанън им даде предната вечер. Когато разбра какви са условията, Джони разцъфна.

— Значи пак ще се бием. Пиши ме вътре, Кат.

— Юнак. Виж сега какво искам от теб. Оставаш тук в Лондон и си намиращ малък едностаен апартамент. Утре заедно ще потърсим. Ще прегледаме „Ивнинг Стандарт“ и до вечерта ще ти уредим някое местенце. Ти ще купиш дрехите. Трябват ни петдесет фланелки, петдесет чифта долни гащета, петдесет чифта леки найлонови чорапи.

Плюс по един резервен чифт за всеки, значи всичко сто. После ще ти дам целия списък. Освен това петдесет чифта бойни панталони. За горнища петдесет бойни якета с цип отпред и със същия маскировъчен цвят като панталоните. Можеш да ги купиш съвсем свободно от някой туристически, спортен магазин или от магазин за военна екипировка. Сега вече и хипитата се разкарват из града с маскировъчни униформи. Да не говорим за ловците в провинцията. Фланелките, чорапите и долните гащета можеш да вземеш от едно и също място, но панталоните и якетата ще купиш от различни магазини. Ще ни трябват също петдесет зелени барети и петдесет чифта ботуши. Панталоните да са размер „L“. Ако трябва, после ще ги скъсим. Половината якета да са размер „L“, другата половина „M“. Ботушите ще купиш от някой магазин за туристически стоки. Не искам да са от тежките армейски ботуши. Трябват ми непромокаеми зелени брезентови с връзки отпред. А сега снаряжението. Ще вземеш петдесет колана, сумки за муниции, раници и туристически самари — от онези с леката тръбна конструкция. Те могат да се пригодят за снарядите на базуките. И накрая петдесет леки найлонови спални чувала. Ясно ли е? После ще ти дам всичко написано.

Дюпре кимна.

— Ясно. Колко ще струва всичко това?

— Около хиляда лири. Сега чуй как точно ще купиш нещата. Ще вземеш телефонния указател „Жълтите страници“ и от раздела „Държавни магазини“ ще си извадиш няколко адреса. Ще купиш якетата, панталоните, коланите, баретите, раниците, самарите и ботушите от различни магазини. Плащаш в брой и веднага прибираш закупената стока. Не давай истинското си име — в случай че някой въобще те попита — и не оставяй истинския си адрес. Когато свършиш с покупките, остави нещата в някой обикновен склад, опаковай ги в сандъци за експедиция и се свържи с четири различни спедиторски фирми, които да работят с пратки по море. Плати им да изпратят товара на четири отделни партии до един спедитор в Марсилия. Получател Жан-Баптист Лангароти.

— Как се казва спедитора в Марсилия? — попита Дюпре.

— Още не знам — каза Шанън и се обърна към корсиканеца: — Жан, щом намериш човек, който да превози лодките и двигателите, ще изпратиш в Лондон две съобщения с пълното му име и адрес. Едното

до мен тук в апартамента, а другото до Джони Дюпре в пощенския клон на площад „Трафалгар“ до поискване. Разбра ли?

Лангароти си записа адреса, докато Шанън превеждаше на Дюпре последните си думи.

— Значи, Джони, в близките дни ще отидеш на „Трафалгар“ и ще си уредиш нещата с пощата до поискване. После ще се отбиваш там веднъж седмично, докато пристигне писмото на Жан. Като го получиш, ще кажеш на лондонските спедитори да изпратят сандъците на спедитора в Марсилия за транспортиране през митница по море от Марсилия. Като собственик на товара ще бъде записан Лангароти. А сега по въпроса с парите. Преди малко научих, че преводът от Брюксел е пристигнал.

Дюпре подаде на Шанън самолетния си билет, а тримата европейци извадиха от джобовете си малки бележчици. Шанън взе от бюрото си четири писма до мистър Гесенс от „Кредитбанк“. И четирите имаха почти едно и също съдържание. Даваха указания на „Кредитбанк“ да преведе определена парична сума в долари от сметката на мистър Кийт Браун на сметката на мистър Х.

В празните пространства Шанън попълни сумата, равна на цената на двупосочен самолетен билет от Лондон съответно до Остенд, Марсилия, Мюнхен и Кейптаун. Освен това писмата задължаваха мистър Гесенс да преведе по 1 250 долара на всеки от посочените господа в посочените банки в деня на получаване на писмото, а после отново на 5 май и на 5 юни. Един по един наемниците продиктуваха имената на банките си, в повечето случаи швейцарски, и Шанън ги напечата в празните пространства.

После всички прочетоха писмата си, Шанън ги подписа на бюрото, постави ги в отделни пликове и раздаде пликовете на четиримата си колеги.

Накрая им даде по петдесет лири в брой, които покриваха двудневния им престой в Лондон, и им каза да го чакат пред входа на неговата лондонска банка в единайсет часа на другия ден.

Когато всички си отидоха, Шанън седна и написа дълго писмо на един човек в Африка. Позвъни на журналиста, който му даде адреса на африканеца, след като бе проверил по телефона дали в това няма нещо нередно. Още същата вечер Шанън пусна писмото с експресна поща и отиде да хапне без никаква компания.

Мартин Торп получи час при доктор Щайнхофер малко преди обяд. Представен вече като помощник на сър Джеймс Мансън, той бе посрещнат в банка „Цвингли“ със същите почести.

Торп предаде на банкера шест попълнени според изискванията и подписани молби за откриване на банкова сметка. На отделни картончета фигурираха по два еталонни подписа на вносителите, а именно господата Адамс, Бол, Картър, Дейвис, Едуърдс и Форст.

Към всеки формуляр бяха прикрепени по два документа. Единият от тях беше пълномощно, с което господата Адамс, Бол, Картър, Дейвис, Едуърдс и Форст упълномощаваха мистър Мартин Торп да управлява сметките им от тяхно име. Другият документ беше подписано от сър Джеймс Мансън писмо, с което той молеше доктор Щайнхофер да прехвърли от собствената му сметка на сметките на неговите съдружници по 50 000 лири.

Доктор Щайнхофер не бе нито лековерен, нито пък новак в банковото дело, за да не се усъмни в забележителното съвпадение, че имената на шестимата „съдружници“ започват с първите шест букви на латинската азбука. Но той беше в състояние да си внуши, че вероятната фиктивност на шестимата вносители въобще не го засяга. Щом един мастит лондонски бизнесмен бе решил да заобиколи някои норми на британското законодателство, това си беше негова работа. Доктор Щайнхофер знаеше за много бизнесмени от Сити доста любопитни неща, които биха подхранили лондонското Министерство на търговията с материали за разследвания поне до края на века.

Съществуваше и още една причина, поради която бе длъжен да протегне ръка и да поеме формулярите от Торп. Ако акциите на компанията, която сър Джеймс искаше да купи тайно, достигнеха астрономически стойности — а какъв бе иначе смисълът на подобна операция, — нищо не пречеше на швейцарския банкер да купи известен брой акции за себе си.

— Компанията, която имаме предвид, се нарича „Бормак Трейдинг Къмпани“ — тихо каза Торп.

Той очерта състоянието на компанията и изтъкна факта, че лейди Макалистър притежава 300 000 акции, тоест трийсет процента от общия брой.

— Имаме основание да вярваме, че някои хора вече са правили опити да убедят старата дама да продаде своя дял — продължи той. — Очевидно не са успели. Ние също ще опитаме. В случай че не успеем, ще продължим да търсим друга компания-параван.

Доктор Щайнхофер пушеше пура и слушаше мълчаливо.

— Както знаете, доктор Щайнхофер, ако един купувач придобие тези акции, той ще е задължен да декларира самоличността си. Затова се спряхме на четирима купувачи, мистър Адамс, мистър Бол, мистър Картър и мистър Дейвис, всеки от които ще получи седем процента и половина от компанията. Бихме искали вие да действате от името и на четиримата.

Доктор Щайнхофер кимна. Това беше стандартна процедура.

— Разбира се, мистър Торп.

— Аз ще се опитам да убедя старата дама да подпише сертификата за прехвърлянето на акциите без името на купувача. Просто защото някои хора в Англия, особено възрастните жени, смятат швейцарските банки за... как да се изразя... доста потайни организации.

— Сигурен съм, че искахте да кажете зловещи — реагира доктор Щайнхофер. — Напълно ви разбирам. Засега ще оставим нещата така. След като разговаряте с тази дама, ще решим какво точно ще предприемем. Но кажете на сър Джеймс да не се страхува. Покупката ще бъде извършена от четирима купувачи и в пълно съгласие със Закона за компаниите.

Както бе предвидил сър Джеймс Мансън, Торп се върна в Лондон преди смрачаване и се настрои за почивка през уикенда.

Четиримата наемници чакаха Шанън на тротоара пред банката. Той излезе малко преди дванайсет. В ръцете си държеше четири кафяви плика.

— Това е за теб, Марк. Вътре има 500 лири. Понеже ще си живееш вкъщи, твоите разходи ще бъдат най-малки. Така че с тези пари ще трябва да купиш една камионетка и гараж. Има и още няколко неща за купуване. Списъкът е в плика. Открий човека, който продава шмайзерите, и ми уговори среща с него. След десет дни ще те потърся по телефона в твоя бар.

Огромният белгиец кимна и спря едно такси. То щеше да ги откара до гара „Виктория“. Оттам щеше да хване влака, който правеше връзка с ферибота до Остенд.

— Курт, това е твоят плик. В него има 1 000 лири, защото те чака доста път. Трябва да намериш кораб в рамките на четиридесет дни. Поддържай връзка с мен по телефона и с телеграми, но подбирай внимателно думите си. В писмата си до апартамента можеш да пишеш всичко. Ако почнат да следят пощата ми, вече и бездруго ще сме загазили. Жан-Баптист, ето ти 500 лири. Трябва да ти стигнат за четиридесет дни. Като намериш лодките и двигателите, ще ми пишеш. Открий си банкова сметка и ми дай името на банката. Когато ми харесат моделът и цената, ще ти преведа парите. И не забравяй за спедитора. Гледай всичко да е чисто и законно.

Французинът и немецът изслушаха наставленията на Шанън, взеха си парите и хванаха заедно такси до лондонското летище. Оттам Семлер щеше да поеме към Неапол, а Лангароти — към Марсилия.

Шанън хвана Дюпре под мишница и двамата се запътиха към „Пикадили“. В един момент ирландецът подаде плика на колегата си.

— Тук има 1 500 лири, Джони. С хиляда ще покриеш покупките, складирането, опаковането и транспортните разходи до Марсилия. Ще остане и нещо отгоре. С останалите 500 ще живееш през следващия месец или шест седмици. Искам още в понеделник сутринта да се заловиш с покупките. През уикенда ще вземеш „Жълтите страници“ и една карта и ще си направиш списък на магазините и складовете. Трябва да свършиш най-късно след месец, защото след четиридесет и пет дни искам товара в Марсилия.

Шанън спря и купи един вечерен вестник. Отвори го на страницата с обяви за апартаменти под наем и го подаде на Дюпре.

— До довечера трябва да си намериш някой малък апартамент. Утре ще ми кажеш адреса.

Двамата се разделиха малко преди „Хайд Парк“.

Вечерта Шанън написа пълен отчет на Ендийн. Посочи, че досегашните разходи са погълнали основната част от петте хиляди лири, преведени от Брюге. Отбеляза, че остатъкът от неколкостотин ще държи в лондонската сметка като резерв.

Накрая изтъкна, че още не е получил нищо от възнаграждението си, и предложи на Ендийн или да преведе сумата от 10 000 лири направо от швейцарската си сметка на швейцарската сметка на Шанън, или да насочи парите към белгийската банка на името на Кийт Браун.

Пусна писмото още същата вечер.

Тъй като уикендът остана свободен, Шанън се обади на Джули Мансън и я покани да излязат на вечеря. Тя тъкмо се канеше да замине за провинциална къща на родителите си, но им звънна и отмени посещението. Понеже стана доста късно, докато се приготви, Джули дойде да вземе Шанън с колата. Имаше вид на нахакано и разглезено момиченце зад волана на яркочервения си мерцедес.

— Запазил ли си маса някъде?

— Да. Защо?

— Хайде да те заведе в един от любимите ми ресторанти. Така ще можеш да се запознаеш с приятелите ми.

Шанън поклати глава.

— Няма да стане — каза той. — Имам опит с такива компании. Не искам цяла вечер да ме гледат като рядък екземпляр и да ми задават тъпашки въпроси от сорта колко хора съм убил. Гадна история.

Тя се нацупи.

— Моля те, Кат.

— Не.

— Слушай, на никого няма да казвам кой си и с какво се занимаваш. Ще го запазим в тайна. Хайде. Никой няма да те познае по лицето.

Шанън омекна.

— При едно условие — каза той. — Името ми е Кийт Браун. Разбра ли? Кийт Браун. Това е всичко. Нито дума повече за мен. Нито пък за работата ми. Ясно ли е?

Тя се изкиска.

— Страхотно! Жестока идея! Загадъчният принц. Хайде да тръгваме, мистър Кийт Браун.

Заведе го в „Трампс“, където всички очевидно я познаваха. Джони Голд стана от масата си до вратата и лигаво я разцелува по двете бузи. Тя му представи Шанън и двамата се здрависаха.

— Радвам се, че се запознахме, Кийт. Приятно прекарване.

Вечеряха на една от масите, разположени в дълга редица покрай бара. Започнаха с коктейл от раци, сервиран в издълбан ананас. Седнал с лице към салона, Шанън имаше възможност да огледа посетителите. Повечето, ако се съди по дългите коси и небрежното облекло, гравитираха в периферията на шоубизнеса. Имаше и бизнесмени от младото поколение, които се опитваха да изглеждат шик и гледаха да свалят някоя манекенка или актриса. Сред тях Шанън забеляза един човек, когото познаваше. Той седеше в другия край на залата, извън погледа на Джули.

След раците наемникът си поръча печено, после се извини и стана. Измъкна се през вратата и тръгна през фойето по посока на мъжката тоалетна. Само след секунда усети на рамото си нечия ръка и се извърна. Срещу него беше Саймън Ендийн.

— Да не сте полудели? — изсъска преуспяващото момче от Сити.

Шанън го изгледа с престорено учудване, ококорен като младенец.

— Не, не мисля. Защо? — попита той.

Ендийн беше готов да му отговори, но се овладя навреме. Целият позеленя от яд. Той познаваше добре шефа си, за да му е ясно колко безумно обича Мансън своето уж невинно малко момиченце. Представяше си реакцията му, ако разбере, че Шанън ходи с нея и дори прескача в леглото ѝ.

Но Ендийн беше в матово положение. Той вярваше, че Шанън все още не знае истинското му име и не се досеща за съществуването на Мансън. Ако му се беше скарал за това, че е излязъл на вечеря с момиче на име Джули Мансън, щеше да излезе наяве името на Мансън и ролята му на работодател на ирландеца. Нито пък можеше да му каже да я остави на мира, защото се страхуваше, че Шанън ще говори с момичето и тя ще му разкрие самоличността на Ендийн. Той потисна яда си и някак неуверено попита:

— Какво правите тук?

— Вечерям — каза Шанън, придавайки си смутен вид. — Вижте, Харис, моя работа си е кога и къде ще вечерям. Нямам работа през уикенда. Чакам да стане понеделник, за да отлети за Люксембург.

Това още повече вбеси Ендийн. Не можеше да обясни, че не нарушението на дисциплината го интересува.

— Кое е това момиче? — попита той.

Шанън сви рамене.

— Казва се Джули. Запознахме се в едно кафене преди два дни.

— Свалихте ли я? — ужасено попита Ендийн.

— Да, може да се каже. Защо?

— А, нищо. Но по принцип внимавайте с жените. По-добре ще е да ги забравите за известно време.

— Харис, не се безпокойте за секретността. От мен няма да излезе информация дори и в леглото. Казал съм й, че името ми е Кийт Браун. За нея съм в петролния бизнес и си карам отпуската в Лондон.

Вместо отговор Ендийн се извъртя, каза троснато на Паоло да съобщи на приятелите му, че са го повикали, и се запъти към изхода, преди Джули Мансън да го е видяла. Шанън го проследи с поглед.

— Сър Гад Джеймс Мансън май здраво ще те скастри — тихо каза той.

Отвън на тротоара Ендийн изпсува през зъби. Оставаше му да се моли Шанън наистина да се е представил като Кийт Браун, а момичето да не разкаже на баща си за новия си приятел.

Шанън и Джули танцуваха докъм три след полунощ. Скараха се още по пътя за неговия апартамент. Той й каза, че ще е най-добре да не говори пред баща си, че ходи с наемник. Предупреди я въобще да не споменава името му.

— От нещата, които ми разказа за него, става ясно, че много държи на теб. Може да те прати някъде или да те вземе официално под своя опека.

След тези думи тя започна да го дразни. С напълно сериозно изражение отговори, че знае как да се оправи с баща си и че животът под негова опека, ако не друго, поне ще й отвори място във всички вестници. Накрая добави, че Шанън би могъл да нападне дома на баща й, да я грабне и да избяга с нея.

Шанън не знаеше докъде свършва шегата в случая и за момент си помисли, че може би е попрекалил с предизвикателствата си към Ендийн, макар че срещата помежду им се състоя, без въобще да я е

планирал. Все още се караха, когато влязоха във всекидневната на апартамента.

— Във всеки случай никой не може да ми заповядва какво да правя и какво да не правя — каза момичето, докато оставяше палтото си върху креслото.

— Аз мога — изръмжа Шанън. — Да не си посмяла и дума да обелиш за мен пред баща си. И без повече приказки.

Джули му се изплези.

— Ще правя какво си искам — сопна се тя и за да подсили думите си, тропна с крак.

Шанън я грабна, извъртя я, отмъкна я до креслото, седна и я придърпа върху коленете си. През следващите пет минути в стаята властваха два звука — писъците на момичето и плясъци на шамари. Когато я пусна, тя се завтече с рев към спалнята и тръшна вратата.

Шанън повдигна рамене. Заровете бяха хвърлени и нищо не можеше да се промени. Той отиде в кухнята, направи си кафе и седна да го пие до прозореца. Гледаше гърбовете на тъмните къщи отсреща. Порядъчните жители на „Сейнт Джоунс Ууд“ спяха отдавна.

След малко влезе в спалнята. Вътре беше тъмно. В далечния ъгъл на двойното легло се виждаше малка издуптина, от която не излизаше даже и дъх. Кракът му се оплете в захвърлената на пода рокля, а след още две стъпки скрита една от обувките на Джули. Той седна на ръба на леглото и когато зениците му свикнаха с мрака, пред погледа му изникна лицето ѝ върху възглавницата. Очите ѝ гледаха към него.

— Много си гаден — промълви тя.

Шанън се наведе към нея и пусна ръка към врата ѝ. Започна бавно и упорито да я гали.

— Никой досега не ме е удрял.

— Затова си станала такава.

— Каква?

— Една малка глезла.

— Не съм. — Последва пауза. — Всъщност такава съм.

Той продължаваше да я гали.

— Кат.

— Кажи.

— Ти наистина ли си помисли, че татко може да ме отнеме от теб, ако му кажа?

— И сега мисля така.

— А мислиш ли, че бих могла да му кажа?

— Стори ми се възможно.

— Затова ли се ядоса?

— Да.

— Значи ме наплеска, защото ме обичаш, така ли?

— Сигурно.

Тя извърна глава и Шанън усети усърдния ѝ език върху дланта си.

— Скачай в леглото, Кат. Толкова съм възбудена, че направо ще се побъркам.

Без да го изчака да се съблече напълно, тя отметна чаршафите, коленичи върху матрака и взе да го гали по гърдите. Между целувките мълвеше: „По-бързо, по-бързо.“

„Ти си един долен мошеник, Шанън“ — мислеше си наемникът, докато лежеше по гръб под страстните ласки на това обезумяло младо момиче.

Два часа по-късно двамата лежаха отпуснати и гледаха как от изток над Камдън Таун се спуска сивкава виделина. На Шанън му се припуши. Джули се гушеше в свивката на ръката му. Гладът ѝ бе уталожен за момента.

— Искам да те питам нещо — каза тя.

— Какво е то?

— Защо живееш по този начин? Защо ти е да бъдеш наемник и да правиш тези войни?

— Аз не правя войни. Светът, в който живеем, прави войни. Замислят ги и ги ръководят хора с претенции за морал и почтеност. Повечето от тях са корумпирани и тарикати. Правят войни, за да увеличат печалбите и властта си. Аз само се бия в тези войни, защото ми харесва този начин на живот.

— Но защо го правиш за пари? Наемниците се бият за пари, нали?

— Не само. Отрепките се бият само за пари, но когато стане напечено, те винаги се разбягват. Истинските наемници се бият главно

защото, както вече ти казах, обичат това ежедневие — трудностите, битките.

— Но защо въобще трябва да има войни? Защо тези хора не живеят в мир?

Той се попремести и както гледаше към тавана, се намръщи.

— Защото на този свят има само два вида хора: хищници и тревопасни. Хищниците винаги се изкачват на върха, защото са готови да се бият и да потъпкват хора и ценности, които се изпречват на пътя им към целта. На останалите им липсва решителност, кураж, алчност, а също безскрупулност. Така че светът се управлява от хищниците, които се превръщат във властници. А властниците никога не се задоволяват. Те изпитват нужда постоянно да трупат валута, която боготворят. В комунистическия свят — въобще не се заблуждавай, че комунистическите лидери са миролюбци — валутата е властта. Власт, власт и пак власт, независимо колко хора ще погинат. В капиталистическия свят валутата са парите. Още и още пари. Петрол, злато, ценни книжа, акции. Все повече и повече. Ето това е целта. Можеш да лъжеш, да крадеш, да подкупваш, да мамиш, за да я постигнеш. Така хората правят пари, а с парите се купува власт. Ето че пак се върнахме при жаждата за власт. Ако хищниците решат, че някъде може с война да се пипне прилична порция власт, войната е готова. Останалото, тъй наречените идеали, са празни приказки.

— Но някои хора се бият за идеалите си. Южновьетнамските партизани например. Чела съм във вестниците.

— Да, някои хора наистина се бият за идеалите си, но в деветдесет и девет на сто от случаите те остават измамани. Както и онези, които викат по площадите в подкрепа на войните. Все ние сме добрите, а другите лошите. Така е във Вашингтон и Пекин, в Лондон и Москва. Пълна измама. Да не мислиш, че американчетата във Виетнам загинаха в името на живота, свободата и щастието? Загинаха за индекса Дау Джоунс на „Уолстрийт“. Винаги е било така. А британските войници, които загинаха в Кения, в Кипър, в Аден? Да не мислиш, че са влизали в бой за Бога, краля и отечеството? Били са по онези земи по заповед на полковника, а той е получил заповед от Министерството на войната, което пък на свой ред се подчинява на кабинета. Целта беше да се запази британският контрол върху икономиката на тези държави. И какво стана накрая? Те извоюваха

Независимостта си. Някой сети ли се за труповете на британските войници? Всичко е една голяма измама, Джули Мансън, голяма измама. Разликата в моя случай е, че на мен никой не ми казва кога, къде и на чия страна да се бия. Затова политиците и въобще институциите мразят наемниците. Не защото сме по-кръвожадни от тях (всъщност ние сме много по-милостиви), а защото не могат да ни контролират. Ние не изпълняваме техните заповеди. Не стреляме по техните врагове, не започваме и не спираме, когато те ни кажат. Ние сме извън закона. Бием се по договори, които сами си намираме.

Джули се надигна и прокара пръсти по твърдите мускули на гърдите и раменете му. Тя бе израснала в нормална семейна среда и като много други младежи от нейното поколение въобще не разбираше какво става в света наоколо.

— А войните, които са справедливи? — попита момичето. — Войната срещу Хитлер например. Тя беше справедлива, нали?

Шанън въздъхна и кимна.

— Да, справедлива беше. Той си беше гад. Само че до самото избухване на войната западните магнати му продаваха стомана, а после натрупаха още по-големи състояния от производството на стомана, която трябваше да разбие стоманата на Хитлер. Комунистите също не бяха стока. Сталин подписа с него пакт за ненападение и изчака капитализмът и нацизмът да се унищожат взаимно. Едва когато Хитлер удари Русия, идеалистите комунисти се сетиха, че нацизмът е опасен. Освен това убийството на Хитлер костваше трийсет милиона живота. Някой наемник щеше да го убие само с един куршум, който струва по-малко от шилинг.

— Но все пак победихме, нали? Справедливостта беше на наша страна и победихме.

— Победихме, моето момиче, защото руснаците, британците и американците имаха повече оръдия, танкове, самолети и кораби от Адолф. Това е единствената причина. Ако той имаше повече, победата щеше да е негова. А в историята щеше да пише, че Хитлер е бил прав, а ние сме били криви. Победителите винаги имат право. Веднъж чух една много хубава поговорка: „Бог е на страната на големите батальони.“ Това е библията на богатите и на силните, на циниците и на наивниците. Политиците вярват в нея, а тъй наречените авторитетни вестници я проповядват. Истината е, че Властта е на страната на

големите батальони, защото именно тя ги е създала и въоръжила. Читателите на тази бълвоч сякаш въобще не се сецат, че Бог, ако има такъв, трябва да се свързва с истината, справедливостта и състраданието, а не с животинската сила. Даже за миг не им хрумва, че истината и справедливостта може би са на страната на малките взводове. Не че това има значение. Големите батальони винаги ще побеждават, „сериозната“ преса ще ги хвали, а тревопасните винаги ще вярват.

— Ти си бунтовник, Кат — промълви тя.

— Разбира се. Винаги съм бил. Не, не винаги. Станах такъв, след като зарових шестима мои другари в Кипър. Тогава започнах да се съмнявам в мъдростта и в почтеността на нашите лидери.

— Но ти не само убиваш хора, а можеш и сам да загинеш. Можеш да си загубиш живота в една от тези безсмислени войни.

— Да, всъщност защо да не живея като пиле в клетка в един от тези безсмислени градове. Да попълвам безсмислени формуляри, да плащам безсмислени данъци, с които безсмислени администратори и политици ще си печелят изборите. Бих могъл да получавам безсмислена заплата в някоя безсмислена кантора и да пътувам безсмислено с метрото, всяка сутрин и вечер, докато стигна до една безсмислена пенсия. Предпочитам да живея и да умра, както аз си знам.

— Мислиш ли някога за смъртта?

— Разбира се. Често. Ти не мислиш ли?

— Мисля. Но не искам да умирам. Не искам и ти да умираш.

— Смъртта не е толкова лошо нещо. Човек свиква с идеята за смъртта, когато много пъти се размине с нея съвсем наблизо. Сетих се нещо. Онзи ден разчиствах чекмеджетата. Едното беше застлано със стар вестник. Видях една статийка и започнах да я чета. Ставаше дума за един старец. Живеел сам в някакъв сутерен. Един ден по-миналата зима го намерили мъртъв. Седмица и нещо, след като починал. Свидетелите казали на следователя, че никой не идвал при него, а и той самият рядко излизал. Според заключението на съдебния лекар старецът не бил се хранил пълноценно поне от една година. Знаеш ли какво са открили в гърлото му? Късчета картон. От глад човекът започнал да гризе някакъв кашон. Ей това не е за мен. Аз ще си тръгна, както си знам. Предпочитам да си отида с куршум в гърдите, с кръв на

уста и с пушка в ръцете. Искam накрая да извикам „Майната ви!“, а не да изтлея в някакво мокро мазе със запушена с картон уста. А сега заспивай, мила, че вече съмна.

11.

В понеделник Шанън пристигна в Люксембург малко след един часа и хвана от летището такси до „Банк дьо Кредит“. Представи паспорта с името на Кийт Браун и поиска петте хиляди лири, които трябваше да са преведени в сметката му.

След кратка проверка на телекса преводът бе открит. Току-що беше дошъл от Цюрих. Шанън не изтегли цялата сума в брой. Получи в люксембургски франкове еквивалента на хиляда лири и подписа формуляр, който удостоверяваше баланса от 4 000 лири в банката. Срещу това му издадоха чек за 4 000 лири.

Имаше време да хапне набързо, преди да се отправи към улица „Хугштраат“, където имаше среща в счетоводната фирма „Ланг и Щайн“.

Люксембург, подобно на Белгия и Лихтенщайн, поддържа система, която предлага на инвеститорите строго дискретно и дори тайно обслужване в областта на банковите и бизнесоперации. В тази система чуждестранните полицейски органи проникват с огромни трудности. Общо взето, ако не се потвърди, че една регистрирана в Люксембург компания е нарушила законите на Великото херцогство или ако не се докаже, че е замесена в международни незаконни дейности от силно компрометиращо естество, полицейските опити за разследвания на това кой притежава или контролира компанията се сблъскват със стоически отказ за сътрудничество. Именно такива условия търсеше Шанън.

Разговорът му, насрочен преди три дни по телефона, беше с мистър Емил Щайн, един от партньорите в реномираната фирма. Специално за случая Шанън бе облякъл нов, гълъбовосив костюм, бяла риза и строга вратовръзка. В едната си ръка носеше дипломатическо куфарче, а в другата държеше вестник „Таймс“. Неизвестно защо вестникът в ръката винаги създава у европейците впечатлението, че си имат работа с порядъчен англичанин.

— През следващите няколко месеца — каза наемникът на побелелия счетоводител — група британски съдружници, към която

принадлежа и аз, иска да развие определени търговски дейности в района на Средиземноморието. Навярно в Испания, Франция и Италия. За целта бихме желали да основем холдингова компания в Люксембург. Както добре разбирате, ситуацията на британски граждани и жители на Острова, които се занимават с бизнес в няколко европейски страни с различно финансово законодателство, може да се окаже доста усложнена. От гледна точка на данъците откриването на холдингово дружество в Люксембург ни се струва удачна стъпка.

Мистър Щайн кимна, тъй като молбата не го изненада. В неговата малка страна бяха регистрирани множество холдингови компании от този род, а във фирмата му ежедневно постъпваха подобни поръчки.

— Това няма да е проблем, мистър Браун — каза той на клиента си. — Вие естествено си давате сметка, че ще трябва да се съобразим с всички законни процедури във Великото херцогство Люксембург. Сторим ли това, холдинговото дружество ще има право да държи основния пакет акции на всякакви други компании, регистрирани където и да е било, като при това дейността му ще остава извън погледа на чуждестранните данъчни власти.

— Много съм ви задължен. Бихте ли очертали основните стъпки при откриването на такова дружество в Люксембург?

Счетоводителят започна гладко да излага необходимите изисквания.

— За разлика от Великобритания в Люксембург всички дружества с ограничена отговорност трябва да имат минимум седем акционери и минимум трима директори. Нерядко обаче счетоводителят, който се нагърбва с регистрирането на компанията, поема председателството на Съвета на директорите, двама от партньорите му също влизат в него, а няколко души от персонала на фирмата стават акционери с чисто символичен брой акции. По този начин лицето, което иска да основе компанията, минава на седмо място в списъка на акционерите, макар че именно на него принадлежи контролният пакет. Обикновено акциите се регистрират на името на акционера, но съществува изключението с тъй наречените акции на приносителя, при които не е необходимо да се посочва самоличността на притежателя. Лошото е, че тези акции, както става ясно и от названието им, могат да бъдат предявени от всеки. Ако човек ги загуби

или му ги откраднат, новият собственик на контролния пакет автоматично би спечелил контрол над компанията, без да му се налага да доказва по какъв начин е придобил акциите. Следите ли мисълта ми, мистър Браун?

Шанън кимна. Той търсеше именно такъв вариант на регистрация, за да може Семлер да купи кораба под прикритието на трудно уловима компания.

— Едно холдингово дружество — каза мистър Щайн, — както предполага самото му название, не може да се занимава с търговска дейност. То може единствено да държи акции на други компании. Вашата група съдружници притежава ли акции на други компании, които би желала да прехвърли и да държи в Люксембург?

— Не, засега не — каза Шанън. — Възнамеряваме да придобием няколко съществуващи компании или да основем нови дружества с ограничена отговорност, чиито основни пакети от акции ще прехвърлим за сигурност в Люксембург.

След не повече от час стигнаха до споразумение. Шанън доказва платежоспособността си с чека за 4 000 лири и плати в брой първоначална вноска от 500 лири.

Мистър Щайн обеща да се захване веднага с учредяването и регистрацията на холдингово дружество, наречено „Тироун Холдингс“, като преди това провери в обемистите регистри дали не съществува друга компания със същото име. Общият акционерен капитал щеше да възлиза на 40 000 лири, с 1 000 от които незабавно щяха да се пуснат на пазара 1 000 обикновени акции с номинална стойност една лира. Мистър Щайн щеше да закупи една акция и да поеме председателството на Съвета. Мистър Ланг и един от по-младите партньори във фирмата също щяха да придобият по една акция. Още трима души от персонала — по-късно се разбра, че са секретарки — щяха да получат по една акция, а мистър Браун щеше да притежава останалите 994 акции и щеше по този начин да контролира компанията и Съвета на директорите.

Официалното учредяване на дружеството бе насрочено за след двама дни или за по-късна дата, съобразена с времето на мистър Браун. За датата на пристигането си в Люксембург трябваше да уведоми фирмата писмено. С тази уговорка Шанън си тръгна.

Малко преди края на работното време се върна в банката и прехвърли четирите хиляди лири на сметката си в Брюге. Настани се в хотел „Екселсиор“. Вече си беше резервирал билет за сутрешния полет до Хамбург и поръча на администраторката в хотела да потвърди резервацията. Следващата му спирка беше Хамбург. Отиваше да търси оръжие.

Търговията със смъртоносни оръжия е най-доходоносната дейност след бизнеса с наркотици и не случайно всички правителства по света са пряко обвързани с нея. След 1945 стана едва ли не въпрос за национална чест всяка страна да има собствена оръжейна индустрия. Производството процъфтяваше и нарастваше, докато се достигна нивото от началото на седемдесетте години, когато бе изчислено, че на всеки един жител на планетата се пада по едно огнестрелно оръжие. Тъй като в мирновременни условия потреблението винаги е по-ниско от предлагането, съществуват два логични изхода — износ на излишъците или участие във война. Тъй като малко правителства са готови да въвлекат във война собствените си страни, а в същото време държат да запазят нивото на военната си промишленост, ударението пада върху износа на оръжие. За тази цел всички Велики сили разполагат с високоплатени екипи от търговци, които обикалят земното кълбо и се опитват да убедят всеки властник, до когото успеят да се доберат, че страната му не е достатъчно добре въоръжена или че притежава стари оръжия, които трябва да се подменят с по-съвременни.

Продавачите въобще не се интересуват от факта, че деветдесет и девет процента от оръжието в Африка, да речем, не се използва за защита на съответните страни от външна агресия, а държи в подчинение местното население. В началото търговията с оръжие представляваше една от зоните на съперничество между конкуриращите се за по-големи печалби западни държави. Когато в оръжейния бизнес навлязоха Русия и Китай, той се превърна в арена и на политическо съперничество.

Сложното взаимодействие между финансови и политически мотиви доведе до изграждането на заплетена система от съображения, която ежедневно се доразвива в столиците на големите държави. Една

от тях решава да продава оръжие на република А, но не и на Б. Другата веднага предприема противоположния ход. Това се нарича установяване на баланс между силите с цел да се запази мирът. Финансовата мотивация в търговията с оръжие е постоянна — тази дейност винаги носи печалба. Единствените ограничения се налагат от политическите съображения, които отчитат дали на дадена страна трябва да се предостави оръжие. Именно върху тази нестабилна почва с примеси от политическа целесъобразност и финансова изгода се разви тясната връзка между външните министерства и министерствата на отбраната по целия свят.

Да се изгради местна военна промишленост не е особено трудно при положение, че се произвеждат най-простите оръжия. Производството на пушки, автомати, муниции, ръчни гранати и пистолети е относително елементарен процес, който не е свързан с високи технологии и богата суровинна база. Но малките страни предпочитат да купуват въоръжението си на готово от по-големите, защото техните вътрешни нужди са прекалено дребни, за да оправдаят разходите по изграждане на такава индустрия, а техническото равнище на производството не би ги извело на международния пазар.

Въпреки това през последните две десетилетия нарасна броят на средно големите страни, които откриха собствено, макар и елементарно производство на оръжие. Трудностите набъбват пропорционално със сложността на произвежданото оръжие. Лесно е да се прави леко въоръжение, по-трудно се произвеждат оръдия, бронетранспортъри и танкове, особено трудно е да се създаде корабостроителна индустрия за модерни военни съдове, а най-трудно от всичко е да се изкарат модерни реактивни изстребители и бомбардировачи. Равнището на дадена местна военна промишленост си личи по техническия предел, над който се налага внос на оръжие от други страни.

Основните производители и износители на оръжие в западния свят са Съединените щати, Канада, Великобритания, Франция, Италия, Западна Германия (там определени производства са забранени с Парижкия договор от 1954), Швеция, Швейцария, Испания, Белгия, Израел и Южна Африка. Швеция и Швейцария са неутрални, но въпреки това произвеждат и изнасят много добро въоръжение. Израел и Южна Африка си изградиха собствена военна промишленост поради

сложната обстановка, която ги задължава да зависят само от себе си в случай на криза. Тези две страни не изнасят оръжия. Останалите са членки на НАТО и са свързани с обща военна политика. Освен това между външните им министерства съществува определено, макар и не съвсем ясно сътрудничество по въпросите на търговията с оръжие. Така че всяка заявка за оръжие бива внимателно разглеждана, преди да се издаде съответното разрешение. При това купувачът, обикновено някоя малка държава, подписва писмена декларация, че няма да препродаде оръжието без изричното писмено съгласие на доставчика. С други думи, министерството на външните работи задава безбройни въпроси, преди да допусне сделката, и такива сделки се осъществяват почти задължително на правителствено равнище.

Комунистическите оръжия са силно стандартизирани и произлизат главно от Русия и Чехословакия. Новият фактор, Китай, също произвежда въоръжение на достатъчно високо технологично ниво, за да отговаря на теорията на Мао за партизанската война. При комунистите търговията с оръжие е поставена на друга основа. Определящо е политическото влияние, а не парите. Много съветски пратки с оръжие се предоставят като дарения, за да се спечели благоволенieto на едно или друго правителство. Верни на максимата, че властта се намира на щикове на пушките, комунистическите държави продават оръжие не само на законни правителства, но и на „освободителни“ организации, които са под тяхно покровителство. В повечето случаи става дума за дарения, а не за продажби. По този начин комунистическите, ултралеви революционни движения са освободени от притеснение, че могат да останат без бойна техника.

По средата на скалата са неутралните швейцарци и шведи, които сами си налагат ограничения при избора на купувачите, залагайки на собствените си морални критерии.

От тази ситуация, при която руското правителство продава на неправителствени организации, а Западът се въздържа, се възползват частните търговци на оръжие. В Русия такива не съществуват и затова тази празнина се попълва на Запад. Търговецът на оръжие е бизнесмен, който е готов да търгува с всякакви купувачи, но за да се задържи в този бизнес, той е длъжен да общува пряко с министерството на отбраната на собствената си страна. В противен случай министерството би го отстранило от играта. Въобще в негов

интерес е да се придържа към изискванията на страната си, защото е възможно именно тя да го снабдява със стока, която би престанал да получава, ако създава неприятности. Да не говорим за страха му, че може да го сполети нещо много по-незавидно.

И така, законният търговец на оръжие, който най-често живее в родината си, продава, след като се увери, че сделката е приемлива за правителството. Тези търговци са обикновено големи компании, които разполагат със собствени запаси от оръжие.

Това е най-горното равнище на частната инициатива в оръжейния бизнес. В дълбокото плуват далеч по-съмнителни риби. На следващото стъпало стои законният търговец, който няма собствени запаси, но има официално издадено разрешително да търгува с големите, най-често държавни или контролирани от държавата военнопромишлени предприятия. Той посредничи между тях и клиента, като прибира процент за себе си. Длъжен е постоянно да си връзва гащите пред правителството, защото от това зависи разрешителното му. Това не пречи на някои търговци от този клас да кръшкат понякога, макар че преди време двама от тях бяха разкрити и излязоха от играта.

Тинестото дъно се обитава от хората на черния пазар. Тези търговци са всъщност любители, защото нямат разрешително и следователно не могат законно да притежават оръжейни запаси. Издържат ги неофициални купувачи — лица или организации, които не представляват никое правителство. Това са купувачи, които не биха получили мълчаливото одобрение на нито едно западно правителство. Купувачи, които комунистическите правителства биха отказали да подкрепят по идеологически съображения.

Най-същественият документ при една сделка с оръжие е тъй нареченият сертификат за крайния потребител. Той удостоверява, че покупката се осъществява от или от името на крайния потребител, който в западната практика почти задължително е законно избрано правителство. Въпросът за такъв сертификат не възниква само в случаите, когато някоя от тайните служби предоставя дарение на дадена военна групировка или при сделките на черния пазар. Илюстрация на първия случай е въоръжението, което кубинските антикомунисти в Свинския залив и наемниците в Конго получиха безплатно от ЦРУ. Илюстрация на втория са доставките на оръжие от

различни европейски и щатски частни централи за Ирландската републиканска армия.

Сертификатът за крайния потребител е международен документ и няма строго определена форма, размер или текст. Той представлява потвърждение от упълномощен представител на правителството, че или притежателят му, или търговецът мистър Х има право да иска от държавата доставчик разрешение за покупка и износ на определено количество оръжие.

Важно е да се знае, че някои страни предприемат възможно най-щателни проверки, за да установят автентичността на сертификата, а други го приемат на доверие. Съвсем очевидно е също, че тези сертификати, както и всичко друго могат да се подправят. Ето в този свят предпазливо навлизаше Шанън с полета си към Хамбург.

Той си даваше сметка, че една директна заявка за закупуване на оръжие, отправена към някое европейско правителство, не би имала успех. Не можеше да се надява и на дарение от комунистическите правителства. Всъщност свалянето на Кимба беше против техните интереси. Освен това всяка директна заявка би разкрила цялата операция, а това значеше пълен провал.

По същите причини Шанън не бе в състояние да се обърне към някой от водещите държавни производители на оръжие, като белгийската „Фабрик Насионал“ например, защото това неминуемо би стигнало до знанието на правителството. Същото се отнасяше и за крупните частни търговци на оръжие като „Когсуел и Харисън“ в Лондон или „Паркър Хейл“ в Бирмингам. Към тяхната категория спадаха още шведската фирма „Бофорс“, швейцарската „Ерликон“, испанската „СЕТМЕ“, чешката „Омнипол“, италианската „Фиат“, „Вернер“ и другите фирми в Германия.

Трябваше да отчете и конкретните финансови обстоятелства. Сумата, с която разполагаше, беше прекалено малка, за да заинтригува големите търговци, които обикновено боравеха с милиони. Не би могъл да привлече вниманието на краля на оръжейния бизнес Сам Къмингс от „Интерармко“, който управляваше частната си империя от комфортния си апартамент в Монако, където се бе оттеглил да се наслаждава на богатството си. Не би заинтригувал нито доктор Стракати от Виена, който държеше правата за задграничните операции

на чешката фирма „Омнипол“, нито доктор Лангенщайн в Мюнхен, нито доктор Перети в Рим, нито мистър Камермунт в Брюксел.

Налагаше се да слезе едно стъпало по-надолу при хората, които работеха с по-дребни суми и количества. Знаеше имената на Гюнтер Лайнхаузер (бивш сътрудник на Къмингс), на Пиер Лорес, Морис Ерсю и Пол Фавие. Последните трима живееха в Париж. След като размисли обаче, реши да се свърже с двама души от Хамбург.

Проблемът при тази покупка беше, че целта ѝ прозираше на повърхността — пълен комплект оръжия за конкретна операция. Без да е голям военен капацитет, човек би разбрал, че се касае за превземането на една сграда с еднократна атака. Количествата не бяха достатъчно големи, за да заблудят професионалния военен, че зад поръчката стои някое министерство на отбраната, било то и на малка държава.

Ето защо Шанън реши да разбие комплекта на части, за да купува по един артикул от всеки търговец. Смесеният комплект би издал намеренията на купувача.

От първия човек, с когото може да се срещне в Хамбург, искаше да купи 400 000 броя стандартни 9-милиметрови патрона, които стават както за автоматичните пистолети, така и за автоматите. Подобна тежка и обемиста партида, закупена на черния пазар, щеше да създаде доста усложнения при транспортирането ѝ до кораба. Но, от друга страна, полицията на някоя малка държава би могла да се нуждае точно от такава партида и тъй като в тази част от комплекта нямаше да има автомати, човек би си помислил, че става дума за попълване на запаси.

За тази сделка трябваше да намери законен търговец на оръжие, който би могъл да провери тази малка поръчка през всички процедури, като я постави сред серия по-едри поръчки. Макар и законен, този търговец трябваше да е готов на нередовна сделка с подправен сертификат за краен потребител. Ето къде послужиха знанията за страните с либерално отношение към този документ.

Преди, десет години из много частни домове в Европа се търкаляха „черни“, незаконно притежавани оръжия, които бяха останали от колониалните войни като френската в Алжир и белгийската в Конго.

Но няколко малки наемнически операции през шейсетте, по-специално войните в Йемен и Нигерия, погълнаха тези оръжия. Така че на Шанън му се налагаше да намери човек, който да използва нередовен сертификат за краен потребител пред някое от правителствата, които не задават въпроси по повод на тези документи. Само преди четири години най-либерално в това отношение беше чешкото правителство, което, макар и комунистическо, продължаваше старата чешка традиция да се продава оръжие на всякакви клиенти. Преди четири години човек можеше просто да отиде в Прага с едно куфарче долари, да посети централата на „Омнипол“, да си избере артикулите и няколко часа по-късно да натовари стоката на чартърния си самолет и спокойно да излети. Съвсем проста работа, но след навлизането на руснаците през 1968 година КГБ взе под свой контрол всички подобни заявки и сега се задаваха твърде много въпроси.

Още две страни си бяха спечелили репутацията на неособено заинтересовани от произхода на сертификата за краен потребител. Едната беше Испания, която имаше традиционен афинитет към чуждата валута. Нейните военни заводи „СЕТМЕ“ произвеждаха богат набор от оръжия, които испанското военно министерство продаваше почти на всички желаещи. Другата, ново име на пазара, беше Югославия.

Югославия бе започнала да произвежда собствено оръжие едва преди няколко години и вече бе успяла да задоволи нуждите на въоръжените си сили. Следваше периодът на свръхпроизводство (такива скъпи заводи не могат да се затворят толкова скоро) и това обуславяше стремежа за износ. Тъй като бяха ново име на оръжейния пазар и никой не познаваше качеството на оръжието им и тъй като, от друга страна, бяха жадни за валута, югославяните бяха възприели подход, който може да се характеризира с фразата „не задавай въпроси, за да не те лъжат“. Произвеждаха един добър модел лека минохвъргачка, както и сносна модификация на чешката базука РПГ–7.

Шанън прецени, че понеже югославското производство не е реномирано, търговецът би могъл да убеди Белград да му продаде минимално количество от горните оръжия, а именно две 60-милиметрови минохвъргачки със 100 мини плюс две базуки с четиридесет снаряда. Размерът на покупката можеше да се оправдае с

желанието на клиента да изпробва тези нови оръжия, преди да рискува с по-крупна поръчка.

За първата поръчка Шанън възнамеряваше да се обърне към един търговец, който имаше разрешително да търгува с мадридската фирма „СЕТМЕ“. За него се знаеше, че се гнуси от подправените сертификати за краен потребител. Втората поръчка смяташе да осъществи с помощта на друг един жител на Хамбург, който умело бе извадил югославските производители от пелените и сега поддържаше добри отношения с тях. Той обаче нямаше разрешително за търговия с оръжие.

По принцип контактите с незаконни търговци са безсмислени. Ако не може да изпълни поръчката от свои нелегални запаси, в който случай ще липсва разрешително за износ, единствената заслуга на незаконния търговец може да бъде осигуряването на нередовен, но добре подправен сертификат за краен потребител, като след това убеди някой законен търговец да приеме тази хартийка. Оттук нататък законният търговец може да изпълни поръчката с разрешение на правителството от собствените си законно притежавани запаси, като осигури и разрешително за износ, а може освен това да представи пред някое правителство фалшивия сертификат, гарантирайки го със своето име. Но понякога незаконните търговци имат и едно друго качество. Те познават отблизо пазара и знаят кога, къде и с какъв точно подход да отидат, за да постигнат оптимален резултат. Именно това качество щеше да търси Шанън у втория човек в неговия списък.

Когато пристигна в Хамбург, наемникът се отби в „Ландесбанк“ и откри, че петте хиляди лири са пристигнали. Той получи чек за цялата сума и продължи към хотел „Атлантик“, където имаше запазена стая. Реши да пропусне Репербана^[1] и тъй като беше много изморен, вечеря рано и си легна.

Йохан Шлиinker, пред когото Шанън застана на другата сутрин в скромния му кабинет, беше нисък, закръглен и бодър. В очите му искреше толкова добродушие и приветливост, че след по-малко от десет секунди наемникът разбра, че на този човек може да се вярва, докато ти види гърба. Говореха на английски за долари — двата неразделни езика на оръжейния пазар.

Шанън благодари на търговеца, че е приел да се срещнат, и му показва паспорта си на името на Кийт Браун. Немецът го разгледа и му го върна.

— Какво ви води насам? — попита той.

— Хер Шлиinker, препоръчаха ви като бизнесмен с безупречна репутация в областта на армейското и полицейското въоръжение.

Шлиinker се усмихна и кимна, но ласкателството не стигна до него.

— Кой ме препоръча, ако мога да попитам?

Шанън спомена името на един човек в Париж, който работеше в африканския отдел на една френска правителствена тайна служба. Запознаха се с него в Африка по време на една от войните, а преди един месец Шанън го потърси в Париж и се срещнаха да си спомнят добрите стари времена. Преди седмица отново му позвъни и французинът наистина му препоръча Шлиinker. Шанън каза на приятеля си, че ще използва името Браун.

Шлиinker повдигна вежди.

— Ще ме извините ли за секунда? — попита той и излезе от стаята.

От съседното помещение се чу тракане на телекс. Немецът се върна едва след тридесет минути.

— Трябваше да се обадя на един приятел в Париж по служебен въпрос — бодро каза той. — Продължавайте, моля.

Шанън беше абсолютно сигурен, че Шлиinker се е свързал със свой колега в Париж с молба да се обади на френския агент и да получи потвърждение, че Шанън е чист. Очевидно потвърждението бе дошло преди малко.

— Искам да купя известно количество 9-милиметрови патрони — каза наемникът направо. — Знам, че поръчката е малка, но съм във връзка с определени хора в Африка, които имат нужда от тези муниции, за да постигнат целите си. Вярвам, че ако това стане, в бъдеще ще им трябват по-големи пратки.

— Какъв е размерът на поръчката? — попита немецът.

— Четиристотин хиляди броя.

Шлиinker направи гримаса.

— Не е много — отсече той.

— Така е. В момента бюджетът не позволява повече. Но човек все се надява, че една малка инвестиция сега може да доведе до по-крупни неща в бъдеще.

Немецът кимна. Не се случваше за пръв път. Първата поръчка обикновено беше малка.

— Защо са се обърнали към вас? Вие не сте търговец на оръжие.

— Наели са ме като съветник по всички военни въпроси. Когато възникна проблемът с мунициите, те ме помолиха да дойда в Европа и да намеря доставчик — каза Шанън.

— И нямате сертификат за краен потребител? — попита немецът.

— Трябва да призная, че нямам. Но мислех, че това може да се уреди.

— О, да, може — каза Шлинкер. — Не е никакъв проблем. Отнема време и струва пари, но може да се направи. Мога да изпълня такава поръчка и от моите запаси, но те са във Виена. В такъв случай би отпаднала необходимостта от сертификат. А бихме могли да извадим такъв документ и да направим нормална заявка по законните канали.

— Предпочитам втория начин — каза Шанън. — Товарът ще се транспортира по море, а да се пренася такова количество от Австрия в Италия, а после до пристанището, би било твърде рисковано. Бихме навлезли в игра с много неизвестни. А при залавяне преносителите влизат в затвора за доста дълго време. Освен това може да се установи, че товарът идва от вашите складове.

Шлинкер се усмихна. Той беше уверен, че няма такава опасност, но за граничните власти Шанън беше прав. Все по-дръзките действия на терористите от „Черния септември“ изостряха чувствителността на австрийските, немските и италианските граничари към всякакви съмнителни товари.

Шанън от своя страна не можеше да е сигурен, че Шлинкер няма да му продаде мунициите, а на другия ден да го предаде. С фалшивия сертификат за краен потребител немецът щеше да е вързан към неговия отбор, защото именно той щеше да представи документа пред властите.

— Май че имате право — каза Шлинкер накрая. — Добре. Мога да ви предложа стандартни 9-милиметрови патрони по шейсет и пет

долара за хиляда броя. Ще има и допълнителна десетпроцентна такса за сертификата и още десет процента франко кораба.

Шанън направи бързи изчисления. „Франко кораба“ означаваше товар, снабден с разрешително за износ, минал през митницата, качен на кораба, който щеше да е напуснал пристанището. Цената беше 26 000 долара за мунициите плюс 5 200 долара допълнителни такси.

— Как ще се плаща? — попита наемникът.

— Тези 5 200 долара ще ми трябват, преди да започна работа — каза Шлинкер. — С тях ще платя за сертификата и ще покрия някои пътни и административни разходи. Пълната сума следва да се изплати в този кабинет, след като ви покажа сертификата, но преди получаването на стоката. Като законен търговец аз купувам на моя клиент — правителството, записано в сертификата. След като веднъж стоката бъде закупена, не съществува почти никаква вероятност правителството продавач да си я поиска обратно и да върне парите. Така че държа на пълно авансово плащане. Ще ми трябва освен това името на кораба, за да го впиша в разрешителното за износ. Задължително е корабът да е собственост на регистрирана параходна компания.

Шанън кимна. Условиата бяха неблагоприятни, но друг избор нямаше. Ако представляваше законно правителство, нещата щяха да са различни.

— Какъв ще е периодът между плащането и доставката на мунициите на кораба?

— В Мадрид много се бавят. Но не повече от четиридесет дни — каза немецът.

Шанън стана. Показа на Шлинкер чека, за да удостовери платежоспособността си, и обеща да се върне след час с 5 200 долара в брой или еквивалентната сума в марки. Шлинкер предпочете марките и когато Шанън дойде с парите, му издаде стандартна квитанция.

Докато Шлинкер попълваше квитанцията, Шанън разгледа няколко брошури на масичката за кафе. Те представяха търговската листа на една друга компания, която работеше с пиротехнически артикули от типа, който не попада в графата „оръжия“. Представени бяха и голям брой артикули от реквизита за полицията — палки, радиотелефони, газови пистолети, сигнални ракети и други подобни.

Докато Шлинкер му подаваше квитанцията, Шанън го попита:

— Свързан ли сте с тази компания, хер Шлинкер?

— Аз съм неин собственик — каза той. — С това съм известен пред обществото.

„Доста добро прикритие за склада, който е пълен със сандъци с надпис «взривоопасно»“ — помисли си Шанън.

Но нещата го заинтригуваха. Бързо състави един списък и го показва на Шлинкер.

— Можете ли да изпълните тази поръчка за износ от вашите запаси?

Шлинкер погледна списъка. В него влизаха две малки оръдия за изстрелване на сигнални ракети, каквито използва бреговата охрана, десет магнезиеви ракети с максимален интензитет и продължителност на светене (бяха прикрепени към парашути), две корабни сирени, хранени със сгъстен газ, четири чифта бинокли за нощно виждане, три радиотелефона с обхват най-малко пет мили и пет ръчни компаса.

— Разбира се — каза немецът. — Всички тези неща ги имам на склад.

— Искам да поръчам това, което е в списъка. Надявам се, че няма да има проблеми с износа, понеже тази стока е извън графата на оръжията.

— Абсолютно никакви проблеми. Мога да ги изпратя където си поискам, особено пък на кораб.

— Добре — каза Шанън. — Колко ще струва всичко заедно с транспорта до склада на един спедитор в Марсилия?

Шлинкер погледна в каталога и събра цените на отделните артикули, като прибави десет процента за транспорт.

— Четири хиляди и осемстотин лири — каза той.

— Ще ви се обадя след дванайсет дни — каза Шанън. — Моля ви да подготвите стоката за транспортиране. Ще ви дам името на спедитора в Марсилия и ще ви изпратя чек за 4 800 лири. Надявам се, че в рамките на трийсет дни ще мога да ви дам останалите 26 000 долара за мунициите, както и името на кораба.

На вечеря Шанън се срещна в „Атлантик“ с втория си човек в Хамбург. Алън Бейкър беше канадец, който след войната се установил в Германия и се оженил за германка. Бивш сапър от войната, той се забъркал през първите следвоенни години в няколко операции край границата със съветската зона. Прехвърлял найлонови чорапи,

часовници и бегълци. После започнал да снабдява с оръжие стотиците малки националистически или антикомунистически френски партизански отряди, които след края на войната насочили съпротивата си към Централна и Източна Европа. Само че сега вместо с германците се биели с комунистите.

За основната част от оръжието плащали американците, а Бейкър нямал нищо против да използва знанията си по немски и партизанска тактика, за да пренася товарите до местоназначението, като за тази си дейност получавал солидни американски чекове. Когато тези отряди се разпръснали, в началото на петдесетте той се озовал в Танжер, където придобитите контрабандистки умения му послужили при прехвърлянето в Италия и Испания на парфюми и цигари от свободното по онова време пристанище на северния бряг на Мароко. Накрая излязъл от играта, след като една враждебно настроена банда бомбардирала и потопила кораба му. Върнал се в Германия и се включил напористо в търговията с всякакви стоки, за които има купувач и доставчик. Последният му удар беше сделка с югославско оръжие, предназначено за баските в Северна Испания.

Когато се запознаха с Шанън, Бейкър вкарваше автомати в Етиопия, а ирландецът си търсеше работа след завръщането си от Букаву през април 1968. Бейкър знаеше истинското му име.

Ниският, сух търговец изслуша Шанън мълчаливо. Очите му постоянно скачаха от чинията към лицето на наемника.

— Да, може да стане — каза той, когато Шанън приключи. — Югославяните ще приемат версията, че клиентът иска като мостри две минохвъргачки и две базуки, за да ги изпробва и евентуално по-късно да направи по-голяма поръчка. Звучи правдоподобно. Съвсем лесно мога да получа стоката от тях. Отношенията ми с хората в Белград са отлични. А и те действат много бързо. Трябва обаче да призная, че в момента имам един друг проблем.

— Какъв е той?

— Сертификатът за краен потребител — каза Бейкър. — Имах един човек в Бон, дипломат от Източна Африка, който бе готов да подпише всичко срещу заплащане и няколко по-едрички немски хубавици в апартамента му. Такива жени харесваше. Преди две седмици го върнаха в родината му. В момента ми е малко трудно да му намеря заместник.

— Югославяните интересуват ли се от крайния потребител?

Бейкър поклати глава.

— Не. Щом документацията е наред, повече не се задълбочават. Но трябва да има сертификат, който да носи правителствен печат. Не могат чак дотам да отпускат юздите.

Шанън се замисли. Сети се, че има един познат в Париж, който веднъж му се беше похвалил, че негов приятел дипломат можел да издава сертификати за краен потребител.

— Ще свърши ли работа редовен сертификат от някоя африканска държава?

Бейкър си дръпна от пурата.

— Естествено — каза той. — Що се отнася до цената, една 60-милиметрова минохвъргачка струва 1 100 долара. Значи 2 200 за двете. Мините са по дваисет и четири долара. Проблемът с поръчката ти е, че сумите са прекалено малки. Не можеш ли да качиш мините от сто поне на триста? Това ще опрости нещата. Никой не е готов да ти даде само сто мини дори и за проба.

— Добре — съгласи се Шанън. — Ще взема триста, но нито една повече. Иначе ще надвиша бюджета и ще пострада моят дял.

Неговият дял нямаше да пострада, защото той беше оставил прилична горница за преразходи, а и заплатата му беше договорена. Но знаеше, че този аргумент ще затвори устата на Бейкър.

— Добре — каза Бейкър. — Значи 7 200 долара за мините. Базуките са по хиляда долара, за двете две хиляди. Снарядите са по четиридесет и два долара и петдесет цента. Умножено по четиридесет прави... момент да видим...

— Хиляда и седемстотин долара — каза Шанън. — Целият комплект излиза 13 000 долара.

— Плюс десет процента за доставяне на стоката франко кораба, Кат. Без да броим сертификата. Ако можех да ти намеря сертификат, процентите щяха да са дваисет. Да си го кажем направо. Сделката наистина е малка, а моите разходи са големи. За такава малка поръчка трябва да ти искам петнайсет процента. Значи общо 14 400 долара. Да ги закръглим на петстотин, а?

— Ще ги оставим 14 400 — каза Шанън. — Аз ще взема сертификата и ще ти го пратя по пощата заедно с петдесет процента от сумата. Ще получиш още дваисет и пет процента, когато видя стоката

в Югославия — в сандъци и готова за транспортиране. Последните двайсет и пет процента ще ти платя, преди корабът да се отлепи от кея. Пътнически чекове за долари. Добре ли е?

На Бейкър му се искаше да получи цялата сума в аванс, но тъй като не беше търговец с разрешително, той нямаше офиси, складове или официален служебен адрес. Щеше да използва посредничеството на друг търговец, негов познат, за да закупи стоката.

Един от най-старите известни трикове е да обещаеш, че ще изпълниш поръчка за оръжие, да спечелиш доверието на клиента, да го убедиш в неоспоримата си почтеност, да получиш максималната сума в аванс и да офейкаш. Немалко черни и мургави купувачи на оръжие в Европа са изпитвали това на гърба си. Бейкър знаеше, че Шанън няма да се върже на въдицата. А и петдесет процента от 14 400 долара представляваха незначителна сума, за да се прилага този трик.

— Добре. Веднага щом получа сертификата, ще започна да действам.

Двамата станаха и се запътиха към изхода.

— Колко време ще ти трябва да доставиш товара на кораба?

— От трийсет до трийсет и пет дни — каза Бейкър. — Между другото, намерил ли си кораб?

— Още не съм. Искаш да знаеш името му, нали? Ще ти го пратя заедно със сертификата.

— Щом още нямаш кораб, аз знам един, който се дава под наем. Две хиляди марки на ден. В цената влиза екипаж, продоволствия... всичко. Превозва хора и товари до всяка точка при пълна дискретност.

Шанън обмисли варианта. Двайсет дни в Средиземно море, двайсет дни до целта и двайсет дни обратно. Сто и двайсет хиляди марки, или 15 000 лири. По-евтино, отколкото да се купи кораб. Доста съблазнително. Но не му се нравеше това, че някой външен за операцията човек ще контролира част от покупката на оръжие, кораба, а и ще бъде запознат с крайната цел. Това би означавало Бейкър или посредникът, който ще уреди наемането на кораба, да се превърне в партньор.

— Добре — предпазливо каза той. — Как се казва?

— „Сан Андреа“ — отговори Бейкър.

Шанън изстина. Беше чувал от Семлер това име.

— В Кипър ли е регистриран?

— Точно така.

— Не ми трябва — отсече наемникът.

Докато вървяха към вратата, Шанън мярна в едно сепаре Йохан Шлиinker. За миг се усъмни, че германецът го е проследил, но той вечеряше с друг човек, очевидно негов клиент. Шанън извърна глава и продължи. На стъпалата пред хотела с Бейкър си стиснаха ръцете.

— Ще ти се обадя — каза Шанън. — Гледай да не ме праметнеш.

— Не се притеснявай, Кат. Можеш да ми вярваш — каза Бейкър.

После се обърна и пое надолу по улицата.

— Знам аз колко мога да ти вярвам — промълви Шанън и се върна в хотела.

Докато се качваше към стаята си, от главата му не излизаше лицето на човека, който вечеряше с Шлиinker. Някъде беше виждал това лице, но не можеше да се сети къде. Спомни си малко преди да заспи. Този човек беше началник-щаб на Ирландската републиканска армия.

На другата сутрин, в сряда, Шанън хвана самолета за Лондон. Започваше Ден девети.

[1] Улица с увеселителни заведения в квартала Санкт Паули. — Б.пр. ↑

12.

Мартин Торп влезе в кабинета на сър Джеймс Мансън приблизително по времето, когато Шанън излиташе от Хамбург.

— Лейди Макалистър — бяха първите му думи.

Сър Джеймс го покани да седне.

— Разнищих биографията ѝ до най-малките подробности — продължи Торп. — Както и предполагах, на два пъти са я търсили хора, които са искали да купят трийсетпроцентния ѝ дял в „Бормак Трейдинг“. Очевидно са използвали грешен подход и са получили отказ. Тя е на осемдесет и пет години, почти напълно склерозирала и страшно своенравна. Поне такава слава ѝ се носи. Освен това държи на шотландския си произход и делата ѝ се управляват от един адвокат в Дънди. Ето подробния ми доклад за нея.

Той подаде на сър Джеймс една бежова папка. Шефът на „Мансън Консолидейтид“ отдели на доклада няколко минути. На няколко пъти изсумтя и промърмори веднъж: „Дяволска работа“. Когато свърши, вдигна глава и каза:

— Тези 300 000 акции ми трябва на всяка цена. Казваш, че другите са подхождали грешно. Защо?

— Доколкото разбирам, тази старица има една-единствена мания и това не са парите. Тя се смята за богата. Когато се оженила, баща ѝ, шотландският земеделец, имал повече земя, отколкото пари в наличност. Бракът без съмнение е почивал на договор между двете семейства. След смъртта на баща ѝ лейди Макалистър наследила целия имот — огромна необлагородена пустош. Но през последните двайсет години правата върху лова и риболова ѝ осигурили скромно състояние, а след като продала на индустриалци няколко парцела, средствата ѝ значително се увеличили. Нейният агент в Шотландия ги вложил разумно. Сега старицата разполага с един приличен доход. Подозирам, че другите кандидати са предлагали единствено големи суми пари. Това не би я заинтригувало.

— А какво, по дяволите, би я заинтригувало? — попита сър Джеймс.

— Вижте втория параграф на втора страница, сър Джеймс. Разбирате ли какво имам предвид? Възпоменателните обяви на всяка годишнина от смъртта, идеята да издигне паметник, която била отхвърлена от лондонския градски съвет. Мемориалът, който е построила в родния му град. Мисля, че това е нейната мания — паметта за робовладелеца, който е споделял живота ѝ.

— Да, да, може би си прав. И какво предлагаш?

Торп изложи идеята си. Мансън го изслуша внимателно.

— Може и да стане — каза той. — Случвали са се и по-странни неща. Проблемът е, че ако тя все пак откаже, ще ти се затвори вратата за нови опити. Но, от друга страна, атаката само с пари очевидно ще срещне същата реакция, както предишните две предложения. Добре, действай, както си намислил. Само я накарай да продаде акциите.

След тези думи Торп си тръгна.

Шанън се прибра в лондонския си апартамент малко след дванайсет часа. На изтривалката го чакаше телеграма от Марсилия. Беше подписана „Жан“ и адресирана до Кийт Браун. Текстът съдържаше само адреса на един хотел, леко отдалечен от центъра на града, в който Лангароти се беше регистрирал под името Лавалон. На Шанън му хареса тази предпазна мярка. Регистрацията във френски хотел е свързана с попълване на формуляр, който после попада в полицията. Там биха си задали въпроса защо техният стар познайник Лангароти се е настанил толкова далеч от обичайното си обиталище.

На Шанън му трябваха десет минути да намери номера на хотела в телефонния указател за чужбина. Позвъни веднага. Попита за мосю Лавалон и му отговори, че господинът е излязъл. Помоли да предадат на мосю Лавалон да се обади на мистър Браун в Лондон. Беше казал телефонния си номер и на четиримата. Накара ги да го запаметят, без да го записват.

После отново вдигна телефона и изпрати телеграма на Ендийн до поискване. Адресира я до Уолтър Харис. В нея съобщаваше на ръководителя на проекта, че се е завърнал в Лондон и би искал да обсъди някои неща с него. Пусна и телеграма до апартамента на Дюпре, с която го викаше незабавно да се яви. Накрая позвъни в швейцарската си банка и разбра, че заплатата му от 10 000 лири, или

по-точно половината от нея, е преведена на негово име от сметката на неупоменат вложител в „Ханделсбанк“. Очевидно беше Ендийн. Шанън сви рамене. Нормално беше на този ранен стадий да получи само половината от възнаграждението си. Мащабите на „МанКон“ и силното им желание Кимба да падне от власт го караха да вярва, че останалите 5 000 лири ще му бъдат изплатени в хода на операцията.

След разговора Шанън седна и цял следобед печата подробен доклад за посещенията си в Хамбург и Люксембург. Не посочи само имената на счетоводителите в Люксембург и на търговците на оръжие. Приложи и пълен отчет за разходите.

Когато приключи с доклада, вече минаваше четири, а той не беше хапвал нищо след безплатния сандвич на „Луфтханза“ в самолета от Хамбург. В хладилника намери десетина яйца, забърка един изключително нескопосан омлет, изхвърли го и легна да подремне.

Малко след шест го събуди Дюпре, който почука на вратата. А пет минути след това звънна телефонът. Обаждаше се Ендийн, който бе взел телеграмата от пощенския клон.

Ендийн бързо забеляза, че Шанън не си позволява да говори свободно.

— Има ли някой при вас? — попита той.

— Да.

— По работа ли?

— Да.

— Искате ли да се видим?

— Мисля, че трябва — каза Шанън. — Какво ще кажете за утре сутринта?

— Добре. Към единайсет удобно ли ви е?

— Да.

— Във вашия апартамент?

— Чудесно.

— Ще дойда в единайсет — каза Ендийн и затвори.

Шанън се обърна към южноафриканеца:

— Как вървят нещата, Джони?

Дюпре не беше напреднал много през тези три дни. Стоте чифта чорапи, фланелки и долни гащета бяха поръчани и щяха да са в наличност до петък. Намерил беше и доставчик за петдесетте бойни якета. Същата фирма можеше да ги снабди и с панталони, но

следвайки разпорежданията, Дюпре търсеше друго място, откъдето да купи панталоните, за да не може никой доставчик да се досети, че става дума за пълен комплект униформи. Той посочи, че всъщност никой не проявявал особен интерес към покупката, но Шанън реши все пак да запази нещата постарому.

Джони каза, че е ходил в няколко магазина за обувки, но не е намерил брезентови ботуши от тези, които му трябват. Обеща, че до края на седмицата ще продължава да търси, а с баретите, самарите, раниците, коланите и спалните чували ще се залови идната седмица. Шанън го посъветва да се свърже с лондонската спедиторска фирма и възможно най-скоро да изпрати първата партида в Марсилия. Уговориха се в рамките на две денонощия ирландецът да вземе от Лангароти името на спедитора в Марсилия.

Още преди южноафриканецът да си тръгне, Шанън напечата едно писмо до Лангароти и го адресира с истинското му име до централната поща в Марсилия. В писмото припомняше на корсиканеца един разговор преди шест месеца под палмите на Африка. Тогава бе станало дума за закупуване на оръжия и Лангароти бе споменал, че познава в Париж човек, който можел да извади сертификат за краен потребител чрез свой приятел, който бил дипломат в посолството на една африканска република. Шанън искаше името на този познат на Лангароти и адреса, на който може да го открие.

Той даде писмото на Дюпре и му нареди още същата вечер да го пусне с експресна поща от площад „Трафалгар“. Обясни, че би могъл и сам да го пусне, но му се налагало да остане в апартамента, защото очаквал от Марсилия да се обади именно Лангароти.

Шанън беше страшно преbledнял, когато към осем часа Лангароти най-после позвъни. Гласът му едва-едва се чуваше сред пукота и прашенето по линията, която явно бе прокарана лично от създателя на този античен шедьовър — френската телефонна мрежа.

Шанън го попита със съвсем неутрален израз как вървят нещата при него. Още преди наемниците да потеглят по своите задачи, той ги предупреди при никакви обстоятелства да не обсъждат действията си по телефона.

— Настаних се в един хотел и ти пратих телеграма с адреса — каза Лангароти.

— Знам. Получих я — извика Шанън.

— Наех мотопед и обиколих всички магазини, които продават такава стока. Има трима основни производители на лодки. Взех адресите и имената им и писах с молба да ми пратят каталозите си. Надявам се да ги получа след около седмица. Тогава ще поръчам най-подходящите при местните търговци, като посоча името на производителя и съответния модел — каза Лангароти.

— Чудесно — каза Шанън. — А другият артикул?

— Зависи какъв модел ще избира от каталозите. Едното зависи от другото. Но няма страшно. От втората ни стока по всички магазини наоколо има в наличност хиляди бройки от всички възможни модификации. Наближава пролетта и магазините на всички крайморски градове се зареждат с последните модели.

— Добре. Чудесно — отново извика в слушалката Шанън. — Слушай сега. Трябва ми името на добър спедитор в Марсилия. Трябва ми по-скоро, отколкото предполагах. В близките дни оттук ще трябва да изпратим няколко сандъка, ще има и пратка от Хамбург.

— Лесно може да се уреди — обади се Лангароти отсреща. — Но мисля, че Тулон е по-добро място. Сам ще се сетиш защо.

На Шанън му беше ясно защо. В хотела Лангароти можеше да пребивава под чуждо име, но за да изнесе от пристанището стока с малък товарен кораб, задължително трябваше да удостовери самоличността си с паспорт. Освен това през последната година полицията в Марсилия бе засилила бдителността си в района на пристанището, а за началник на митницата бе назначен нов човек, за чиято безкомпромисност се носеха легенди. Целта на този строг контрол беше да се пресече трафикът на наркотици по линията Марсилия — Ню Йорк. Но нищо не пречеше на митничарите вместо наркотици да открият оръжие. Щеше да е абсолютно нелепо да те заловят по повод на нещо, в което даже не си замесен.

— Разбирам. Ти най-добре познаваш тези места — каза Шанън. — Прати ми телеграма с името и адреса на спедитора. Има и още нещо. Тази вечер пуснах писмо, адресирано лично до теб. Ще го получиш в централната поща в Марсилия. Като го прочетеш, ще видиш какво искам. Изпрати ми телеграма с името на човека веднага щом получиш писмото. То навярно ще дойде в петък сутринта.

— Добре — каза Лангароти. — Това ли е всичко?

— Засега да. Щом получиш каталозите, ми ги изпрати с твоите забележки и с цените. Трябва да внимаваме за бюджета.

— Ясно. Чао! — прозвуча отсреща и Шанън затвори телефона. Вечеря сам в „Буа дьо Сен Жан“ и си легна рано.

На другия ден Ендийн дойде в одинайсет. През следващия един час прочете доклада и отчета за разходите и ги обсъди с Шанън.

— Всичко е точно — каза той накрая. — Как вървят нещата?

— Добре — отговори Шанън. — Естествено още сме в началната фаза. Започнах едва преди десет дни. Но доста работа отхвърлихме. Надявам се до двадесетия ден да съм поръчал всички стоки. Така ще останат двацет дни за изпълнение на поръчките. После трябва да предвидим още двацет дни, през които ще съберем на едно място всички части на комплекта и ще ги натоварим на кораба. Ако всичко върви по график, трябва да отплаваме на осемдесетия ден. Между другото скоро ще имам нужда от още пари.

— Но сега имате три хиляди и петстотин в Лондон и седем хиляди в Белгия — възрази Ендийн.

— Да, знам. Но предстоят доста големи плащания.

Той обясни, че до дванайсет дни трябва да плати на „Йохан“, търговеца на оръжие от Хамбург, солидната сума от 26 000 долара, за да може той през следващите четиридесет дни да прекара партидата през формалностите в Мадрид и да я подготви за транспортиране. Към това се прибавяха 4 800 долара, които отново „Йохан“ следваше да получи за необходимите при атаката помощни средства. А след като получише в Париж сертификата за краен потребител, трябваше да го изпрати на „Алън“ заедно с чек за 7 200 долара, което представляваше петдесет процента от цената на югославското оръжие.

— Малко по малко се трупат — каза наемникът. — Разбира се, основните разноси са за оръжието и за кораба. За тях е предвидена над половината от целия бюджет.

— Добре — каза Ендийн. — Ще изготвя платежно нареждане за още 20 000 лири към белгийската ви сметка. Така прехвърлянето ще може да стане с мое евентуално телефонно обаждане в Швейцария. Когато парите ви потriebват, ще можете да ги получите за няколко часа.

Той стана.

— Нещо друго?

— Не — каза Шанън. — През уикенда отново ще ми се наложи да замина. Навярно ще отсъствам през цялата седмица. Искам да видя на място как върви търсенето на кораба и докъде са стигнали нещата с лодките в Марсилия и с автоматите в Белгия.

— При заминаването и при завръщането си ми пратете телеграми на обичайния адрес.

Гостната на просторния апартамент над парка „Котсмор Гардънс“, недалеч от главната улица на Кенсингтън, беше изключително мрачна. Тежките завеси на прозорците спираха лъчите на пролетното слънце. Между четирите натруфени късновикториански стола, които бяха подредени в строга симетрия, се намираха множество масички, отрупани с всевъзможни антикварни дреболии. Копчета от отдавна проядени униформи, медали, спечелени в отдавна отминали битки срещу отдавна ликвидирани племена. Няколко стъклени преспапиета приютяваха кукли от дрезденски кристал, накити на някогашни студени шотландски красавици и ветрила, които бяха разхлаждали лица на балове с музика, която вече никой не свиреше.

По покритите с избелял брокат стени висяха портретите на предците от семействата Монтроуз и Монтийгъл, Фархар и Фрейзър, Мъри и Минтоу. Едва ли един човек можеше да има такова стълпотворение от предци. Макар че знаеш ли ги шотландците.

Най-големият от всички портрети, поставен в масивна рамка над камината, която явно никога не се палеше, изобразяваше мъж в шотландска поличка. Картината изглеждаше по-нова от останалите потъмнели платна, но и нейните цветове бяха поддали на времето. Лицето бе очертано от два гордо настръхнали бакенбарда, между които строго гледаха две очи, сякаш току-що съзрели на другия край на плантацията някой роб, който е имал нахалството да се сгромоляса от преумора на земята. Отдолу пишеше: „Сър Йън Макалистър, командор на Британската империя.“

Мартин Торп сведе поглед към лейди Макалистър. Тя се бе отпуснала в стола насреща и си играеше с жицата на слуховия апарат, която висеше пред гърдите ѝ. Помощникът на Мансън се опитваше да

долови смисъла на думите ѝ сред безкрайните мънкания и брътвежи, сред внезапните отклонения и недовършени фрази.

— И други хора са идвали, мистър Мартин — казваше лейди Макалистър.

Тя упорито продължаваше да го нарича мистър Мартин, макар че той на три пъти се представи.

— Само че аз не виждам защо трябва да го продавам. Тази компания беше на мъжа ми. Нали разбирате? Той основа всички тези плантации, от които сега идват парите. И ето че идват разни хора и ми казват, че искат да вземат компанията и да правят какви ли не неща с нея... да строят къщи и други подобни. Аз въобще не разбирам от тези работи и не мога да продавам...

— Но, лейди Макалистър...

Тя продължи да говори, сякаш изобщо не беше го чула, което беше вярно, защото от постоянното мачкане жицата на апарата ѝ се беше откачила. Торп започваше да разбира защо предните кандидати са предпочели да потърсят други „фиктивни“ компании.

— Разбирате ли, моят скъп съпруг, мир на праха му, не ми остави кой знае колко много, мистър Мартин. Когато онези отвратителни китаици го убиха, аз бях на почивка в Шотландия и въобще не се върнах в Борнео. Посъветвах ме да не се връщам. Но ми казаха, че плантациите са част от компанията и че той ми е завещал голям дял от нея. Така че това наследство ми е завещано от него. Разбирате ли? Не мога да продам нещо, което ми е завещано от него...

Торп тъкмо се готвеше да каже, че компанията няма стойност, но навреме осъзна, че това едва ли е най-уместната фраза.

— Лейди Макалистър... — отново започна той.

— Говорете близо до апарата. Глуха е като пън — каза компаньонката на лейди Макалистър.

Торп ѝ благодари с кимване и едва сега истински забеляза присъствието ѝ. Тя превалаше шейсетте и имаше вид на онези угрижени жени, които някога са разполагали със себе си, но след като въртележката на съдбата им е отредила тежки дни, са се принудили да търсят оценяването си при други хора, често пъти при свадливи, опаки, трудни господари, които имат пари да си наемат прислуга.

Торп стана и се приближи до креслото на старицата. Наведе се над слуховия ѝ апарат.

— Лейди Макалистър, хората, които аз представлявам, не искат да променят компанията. Напротив, те искат да вложат в нея много пари и отново да я направят богата и известна. Ние искаме да направим от плантациите онова, което са били по времето на вашия съпруг...

Беше минал един час от началото на разговора и едва сега за пръв път в очите на старицата проблесна някаква светлинка.

— По времето на моя съпруг ли? — попита тя.

— Да, лейди Макалистър — извика Торп и посочи фигурата на тиранина от стената. — Искаме да възстановим делото на неговия живот във вида, в който той би искал да го види. Искаме да превърнем плантациите на Макалистър в паметник на неговия живот и на неговото дело.

Но тя отново бе потънала някъде.

— Така и не му издигнаха паметник — немощно каза старицата. — Знаете ли, аз опитвах. Писах до градската управа. Казах, че аз ще платя за статуята, но те отговориха, че нямало площ. Нямало площ. Толкова статуи издигат, а на моя Йън не поискаха.

— Ако плантациите и компанията забогатееят отново, властите задължително ще му издигнат паметник — извика Торп съвсем близо до апарата. — Няма начин. Ако компанията беше богата, самата тя би могла да настоява за такъв паметник. Би могла да открие стипендия или фондация, която ще носи името на сър Йън Макалистър, за да го помнят хората...

Вече опита веднъж този номер, но тогава тя очевидно или не го чу, или не разбра какво ѝ говори. Сега обаче го чу.

— Това ще струва много пари — каза тя с треперещ глас. — Аз не съм богата жена...

Всъщност старицата беше изключително богата, но навярно не го съзнаваше.

— Няма да се наложи да плащате за това, лейди Макалистър — каза Торп. — Компанията ще плати. Но тя трябва първо да се разрасне отново. А за това са нужни пари. Тези пари ще дойдат от моите приятели...

— Не знам, не знам — прохленчи тя.

Взе да подсмърча и извади от ръкава си една батистена носна кърпичка.

— Не ги разбирам аз тези работи. Да можеше сега моят Йън да е тук. Или пък мистър Далглиш. Винаги се съветвам с него. Той подписва всичките ми книжа. Мисис Бартън, бих искала да се прибера в стаята си.

— Отдавна беше време — отсече икономката-компаньонка. — Хайде, елате. Време е да си подремнете. И да си вземете лекарството.

Тя помогна на старицата да се изправи, изведе я от стаята и продължи да я крепи нататък по коридора. През отворената врата до Торп долиташе деловият ѝ глас, който нареждаше на немоцната жена да легне в леглото. Чуваха се и думите на старицата, която се противеше на лекарството.

След малко мисис Бартън се върна в гостната.

— Легна си и няма да стане скоро — каза тя.

Торп пусна най-печалната си усмивка.

— Май че се провалих — тъжно каза той. — Но знаете ли, тези акции нямат никаква стойност, ако в компанията не се влее нова кръв. Нужен е нов стил на управление и доста пари, които моите партньори са готови да вложат.

Тя се канеше да тръгне към вратата.

— Съжалявам, ако с нещо съм ви притеснил.

— Аз съм свикнала с притесненията — каза мисис Бартън с внезапно омекнал глас.

Много отдавна никой не беше ѝ се извинявал по такъв повод.

— Бихте ли пийнали чаша чай? — предложи тя. — Винаги по това време правя чай.

Някакво седмо чувство накара Торп да приеме. Когато седнаха пред чайника в кухнята сред царството на икономката, Торп се почувства като у дома си. Кухнята на майка му в Батърси не беше много по-различна. Мисис Бартън му разказа за лейди Макалистър, за нейните хленчове и капризи, за ината ѝ и за постоянната борба с нейната глухота, която тя използвала според случая.

Торп остана изненадан. Язвителната мисис Бартън имаше свое мнение зад гърба на господарката си.

— Тя май че ви слуша — каза той.

— Искате ли още една чаша? — попита икономката и докато наливаше, продължи тихо: — О, да, слуша ме. Тя зависи от мен и

много добре го знае. Ако си тръгна, никога няма да си намери друга компаньонка. Хората не се хващат с такава работа в днешно време.

— Животът ви тук едва ли е много весел, мисис Бартън.

— Не е — отсече тя, — но имам покрив над главата си, имам храна и дрехи. Оправям се някак. Нямам друг изход.

— Защото сте вдовица ли? — с мек глас попита Торп.

— Да.

Върху камината, точно до будилника, беше облежната снимка на младеж в униформата на Кралските военновъздушни сили. Коженото яке се допълваше от шал на точици и широка усмивка. Видян от определен ъгъл, младежът приличаше по нещо на Мартин Торп.

Мисис Бартън кимна и хвърли поглед към снимката.

— Синът ви ли е? — попита финансистът и посочи с глава.

— Да. Свалиха го над Франция през 1943.

— Съжалявам.

— Беше много отдавна. Постепенно се свиква.

— Значи той няма да може да ви гледа, след като тя умре.

— Не.

— Кой тогава ще ви гледа?

— Ще се оправя. Тя сигурно ще ми остави нещо в завещанието си. От шестнадесет години се грижа за нея.

— Да, разбира се. Без съмнение ще го направи.

Торп прекара още цял час в кухнята. Когато излезе оттам, се чувстваше много по-щастлив. Наближаваше края на работното време, но той се обади от една телефонна будка в централата на „МанКон“ и след десет минути Ендийн изпълни искането на колегата си.

А в лондонския Уест Енд един застрахователен агент се съгласи да остане тази вечер до късно в кантората си, а на другата сутрин в десет часа отново да приеме мистър Торп.

Същата вечер, във вторник, Йохан Шлиinker пристигна в Лондон. Сутринта той се обади от Хамбург в дома, а не в службата на човека, с когото идваше да се срещне.

В девет часа Шлиinker и дипломатът от иракското посолство седнаха да вечерят. Вечерята беше скъпа и цената ѝ се повдигна от плика с еквивалента на 1 000 лири в германски марки, който

търговецът подаде през масата. В замяна получи друг плик от арабина и провери съдържанието му. Вътре имаше едно писмо, напечатано на луксозна релефна хартия. То беше адресирано до всички, които това може да засяга, и в него се заявяваше, че долуподписаният в качеството си на дипломат на щатна длъжност в лондонското посолство на Република Ирак е получил искане от Министерството на вътрешните работи на неговата страна да оторизира хер Йохан Шлинкер да осъществи покупка на 400 000 броя 9-милиметрови патрони, които да бъдат доставени в Ирак за попълване арсеналите на иракската полиция. Беше подписано от дипломата и носеше държавния печат на Република Ирак, който в повечето посолства се намира на бюрото на посланика.

По-нататък в писмото се казваше, че доставката ще обслужва единствено и изключително Република Ирак и при никакви обстоятелства няма да се предоставя, в своята цялост или на части, на друга страна. Това беше сертификат за краен потребител.

Когато се разделиха, беше доста късно и германецът остана да преспи в Лондон. Отлетя за Хамбург на другата сутрин.

В петък, към единайсет часа преди обяд, Кат Шанън позвъни на Марк Вламенк в апартамента му над бара в Остенд.

— Намери ли човека, за когото говорихме? — попита той, след като се представи.

Беше предупредил белгиеца много предпазливо да разговаря по телефона.

— Да, намерих го — отговори Малкия Марк.

Той седеше в леглото, а до него похъркваше Ана. Барът отваряше между три и четири след полунощ и затова двамата обикновено спяха до обяд.

— Готов ли е да разговаря за стоката? — попита Шанън.

— Мисля, че да — каза Вламенк. — Още не съм повдигал въпроса пред него, но един приятел тук казва, че нашият човек обикновено е склонен да преговаря при посредничеството на взаимен познат.

— Разполага ли още с онази стока?

— Да — отговори гласът насреща.

— Чудесно — каза Шанън. — Първо ти ще се срещнеш и ще се запознаеш с него. Кажи му, че те е потърсил един клиент, който иска да обсъди с него една сделка. Помоли го за среща през следващия уикенд. Кажи му, че клиентът е англичанин и се казва Браун. Не пропускай да споменеш, че е честен и почтен. Знаеш какво да говориш. Искам да го подготвиш за сделката. Кажи му, че на срещата клиентът би искал да види мостра на стоката и ако е стандартна, е готов да преговаря за условията. Ще ти се обадя към края на седмицата да ти съобща къде съм и кога ще дойда за срещата. Разбра ли?

— Ясно — каза Марк. — Ще уредя нещата в близките дни. Няма да уговарям твърда дата. Ще оставим срещата за през следващия уикенд.

Размениха си стандартните благопожелания и затвориха.

В два и половина в апартамента пристигна телеграма от Марсилия. Беше подписана с френско име и имаше посочен адрес. Лангароти съобщаваше, че ще телефонира на човека и ще му препоръча Шанън. В последното изречение се казваше, че е започнал да търси спедитор и в рамките на пет дни ще уведоми Шанън за името и адреса му.

Шанън вдигна телефона и се обади в билетния център на „ЮТА ЕЪРУЕЙЗ“ на „Пикадили“. Запази си място за следващата неделя за полета в полунощ до Африка от летище „Льо Бурже“, Париж. В „Бритиш Еървейз“ си резервира билет за първия полет до Париж на другата сутрин. Малко преди вечеря плати и двата билета в брой.

Наемникът постави в плик 2 000 лири от сумата, която бе донесъл от Германия, и пхна плика между бельото на дъното на куфарчето си, защото пазителите на хазната на лондонското летище, общо взето, не харесват британски граждани, които напускат страната с повече от позволените 25 лири в брой и 300 лири в пътнически чекове.

Веднага след обедната почивка сър Джеймс Мансън повика Саймън Ендийн в кабинета си. Магнатът прочете доклада на Шанън и остана приятно изненадан от бързината, с която се осъществяваше

приетият преди дванайсет дни план на наемника. Прегледа сметките и намери разходите за разумни. Но още повече го зарадва дългият телефонен разговор с Мартин Торп, който до среднощ и през часовете преди обяд бе останал в кантората на един застрахователен агент.

— Казваш, че Шанън ще отсъства през седмицата — каза сър Джеймс на Ендийн, когато помощникът му влезе в кабинета.

— Да, сър Джеймс.

— Добре. Има една работа, която рано или късно трябва да се свърши, и затова по-добре да я свършим сега. Вземи един от стандартните ни трудови договори — онези, които подписваме с представителите в Африка. Ще залепиш едно листче върху надписа „Бормак“. Оформи го като едногодишен договор с Антоан Боби. Длъжност — представител в Западна Африка, заплата — 500 лири месечно. Като го направиш, искам да ми го покажеш.

— Боби ли? — попита Ендийн. — За полковник Боби ли става дума?

— Именно. Не искам бъдещият президент на Зангаро да изчезне някъде. Другата седмица, още в понеделник, ще отидеш в Котону да разговаряш с полковника и да го убедиш, че „Бормак Трейдинг Къмпани“, чийто представител си ти, е толкова впечатлена от неговите интелектуални качества и находчивост, че би желала да го наеме като консултант за западноафриканския регион. Не се притеснявай. Той въобще няма да си направи труда да проверява каква е тази компания и дали ти си неин представител. Мисля, че добре познавам тези приятели. Единственото, което ги интересува, е солидната заплата. Той навярно е позакъсал с парите и това ще му капне като манна небесна. Ще му кажеш, че по-късно ще го уведоим какви ще бъдат задълженията му, но че единственото условие за момента е да не променя местожителството си през следващите три месеца или докато ти не го посетиш отново. Обещай му, че ще получи премия, ако остане в Дахомей. Парите ще се превеждат на местната му банкова сметка в дахомейски франкове. В никакъв случай не бива да получава твърда валута. Може да се изпари. И още нещо. Когато подготвиш договора, направи няколко фотокопия, за да заличиш следите от промяната на името на компанията. Пред него ще представиш само фотокопия. Що се отнася до датата, гледай последната цифра на годината да не си личи съвсем ясно. Просто я зацапай.

Ендийн изслуша внимателно разпорежданията и се оттегли, за да се захване с прикритото зад фалшиви мотиви наемане на полковник Антоан Боби.

Същия петък следобед, малко след четири часа, Торп изскочи от мрачния апартамент в Кенсингтън с четири договора за прехвърляне на акции, надлежно подписани от лейди Макалистър и приподписани от свидетелката мисис Бартън. В ръцете му имаше и официално писмо, подписано от старицата, с което тя разпореждаше на мистър Далглиш, адвокатът ѝ в Дънди, да предаде на мистър Торп сертификатите за акциите при представяне на настоящото писмо, удостоверение за самоличност и съответния чек.

Името на новия собственик на акциите не бе попълнено в договорите, но лейди Макалистър не забеляза този пропуск. Тя беше прекалено разстроена от мисълта, че мисис Бартън ще си събере багажа и ще я напусне. Още до края на деня името на фиктивната компания, закупена от банка „Цвингли“ от името на господата Адамс, Бол, Картър и Дейвис, щеше да бъде изписано в оставеното празно пространство. Идния понеделник след съответно посещение на Торп в Цюрих формулярът щеше да добие завършен вид с подписа на доктор Щайнхофер и печата на банката. А Торп щеше да върне от Швейцария четири чека, изтеглени от сметките на четиримата мними вложители, с които те купуват по седем и половина процента от акциите на „Бормак“.

Сър Джеймс Мансън заплати по два шилинга за всичките 300 000 акции, които в момента се котираха на борсата по един шилинг и едно пени. Общата сума възлезе на 30 000 лири. Наложил му се да заплати още 30 000 лири, отклонени от три различни сметки, изтеглени първо в брой и след един час внесени в нова сметка. Тези пари трябваше да покрият пожизнената рента, която щеше да осигури спокойните старини на една възрастна икономка-компаньонка.

По преценка на Торп всичко излезе много евтино. И което е още по-важно, операцията не можеше да се улови.

Името на Торп не фигурираше в нито един документ. Рентата бе изплатена чрез адвокат, а на адвокатите им плащат, за да си държат езика зад зъбите. Торп въобще не се съмняваше, че мисис Бартън ще

бъде достатъчно благоразумна и няма да проговори. А като капак на всичко в цялата работа нямаше нищо незаконно.

13.

Беноа Ламбер, известен сред приятелите си и в полицията като Бени, беше дребна риба в престъпния свят и наемник по-скоро на думи. Всъщност той бе гастролирал на сцената на наемниците един-единствен път. Тогава го търсела парижката полиция и това го принудило да вземе самолета за Африка. Пристигнал в Конго и постъпил в Шести отряд под командването на Денар.

По необясними причини командорът харесал плахия дребен французин и му намерил някаква работа в щаба. Така през цялото време Ламбер стоял настрана от бойното поле. Работата му се удавала, защото му предоставяла възможност да разкрие единствената си дарба — магьосническата способност да прави от нищо нещо. Умеел, както се казва, да накара и върбата да роди грозде. В щаба на всяко поделение има нужда от подобен човек. Той останал в Шести отряд почти цяла година. През май 1967 подушил приближаващите смутни времена. Шрам готвел бунта на своя Десети отряд срещу конгоанското правителство. Ламбер предвидил, а предвиждането му се оказало вярно, че Денар също ще бъде въвлечен в тази суматоха, и тогава всички, дори и щабните плъхове, ще усетят вкуса на боя. Преди да е станало късно, Бени побързал да се изнесе в обратна посока.

За негово учудване никой не му попречил.

Като се върнал във Франция, той започнал да си изгражда образ на наемник, а по-късно взел да се представя и за търговец на оръжие. Наемник той със сигурност не беше, но що се отнася до търговията с оръжие, от време на време успяваше да пробута на престъпния свят някой друг пистолет или сандък с пушки. Освен това се бе запознал с един дипломат, който беше готов срещу заплащане да го снабдява с доста прилични сертификати за краен потребител, изготвени на формуляри от чекмеджето на самия посланик и с официален печат на посолството. Преди осемнайсет месеца той сподели това в някакъв бар с един корсиканец на име Лангароти.

Ламбер доста се изненада, когато в петък вечер същият този корсиканец му се обади някъде от провинцията, за да му съобщи, че на

другия ден или в неделя в дома му ще го потърси Кат Шанън. Той беше чувал за Шанън и знаеше за омразата на Шарл Ру към ирландския наемник. А неотдавна до ушите му достигна слухът, че Ру бил готов да плати на всеки, който го осведоми за евентуалното пристигане на ирландеца в Париж. След като размисли, Ламбер прие да се срещне с Шанън.

— Да, мисля, че мога да уредя този сертификат — каза той, когато Шанън му обясни какво иска. — Моят човек е все още в Париж. Даже доста често работим заедно с него.

Това беше лъжа, тъй като Бени много рядко работеше по някаква сделка, но в случая беше сигурен, че ще успее.

— Колко? — отсечено попита Шанън.

— Петнайсет хиляди франка — каза Бени Ламбер.

— Ташак ли си правиш? — реагира Шанън на френски.

Това беше една от многобройните фрази, които бе научил в Конго. Тя едва ли присъстваше и в най-добрия речник „Ларус“.

— Ще ти платя хиляда лири. Имай предвид, че тарифата е още по-ниска.

Ламбер изчисли, че сумата се равнява на малко повече от единайсет хиляди франка по обменния курс за деня.

— Дадено — каза той.

— И само да изпееш нещо, ще ти откъсна гръцмуня като на пиле — каза Шанън. — Всъщност не, ще хвана корсиканеца, а той ще започне много по-надолу.

— Нито дума, обещавам! — заяви Бени. — Даваш ми хиляда лири и след четири дни ще имаш документа. А аз съм пълен гроб.

Шанън остави на масата петстотин лири.

— Ще си получиш парите в стерлинги — каза той. — Половината сега, а другата половина, като ми дадеш документа.

Ламбер се приготви да протестира, но навреме разбра, че няма смисъл. Ирландецът не му вярваше.

— Ще те потърся тук в сряда — каза Шанън. — Даваш ми сертификата и прибиращ другите петстотин.

Когато гостът му излезе, Бени Ламбер обмисли какво да предприеме. Накрая реши да уреди сертификата, да си вземе възнаграждението и едва тогава да се обади на Ру.

На следващата вечер Шанън отлетя за Африка със самолета в полунощ. Пристигна по изгрев слънце в понеделник сутринта.

Чакаше го дълъг път с кола. В таксито беше задушно, а двигателят боботеше ужасно. Наближаваше средата на сухия сезон и синьото небе се бе изпружило над палмовите плантации без нито един облак. На Шанън това му харесваше. Дори и след шестте безсънни часа в самолета той усещаше радостта от срещата си с Африка.

Тук се чувстваше много по-свойски, отколкото в градовете на Западна Европа. Близки му бяха звуците и миризмите, селяните, тръгнали на пазар, които се нижеха покрай пътя, жените, които вървяха в индианска нишка с непоколебимо стабилните кошове и вързопи на главата.

Във всяко село, през което минаваше колата, се бе разпрострял обичайният утринен пазар с разнебитените сергии, покрити с палмови клони. Селяните бъбреха и се пазаряха, продаваха и купуваха. Жените подреждаха сергиите, мъжете седяха на сянка и обсъждаха важни въпроси, от които само те отбираха, а голите черни дечица подскачаха из праха и се връха в краката на родителите си.

Шанън остави и двата прозореца отворени. Седеше удобно облегнат и вдишваше мириса на влага и палми, на пушек и тежки изпарения от реките, които пресичаха. От летището той се обади на номера, който му даде журналистът, и беше сигурен, че го очакват. Най-послед по обяд колата стигна до вилата, която беше разположена встрани от пътя сред един частен, макар и малък парк.

Пред портала хората от охраната го претърсиха от глава до пети, преди да му позволят да плати на таксито и да влезе. Когато мина през портала, Шанън разпозна лицето на един от личните адютанти на човека, с когото беше дошъл да се срещне. Адютантът се ухили и леко се поклони. После заведе наемника в една от трите къщи на територията на парка. Покани го в някакъв празен хол. През следващия половин час Шанън остана сам в тази стая.

Той гледаше унесено през прозореца и се наслаждаваше на хладния полъх на климатичната инсталация. Изведнъж чу проскърцване на врата и почти безшумните стъпки на сандали върху керамичните плочки. Обърна се рязко.

Генералът не беше се променил, откакто се разделиха на онова тъмно летище сред джунглата. Брадата му си беше все така пищна, а басовият му глас все така плътен.

— Е, майор Шанън, много малко издържахте. Не можахте ли по-дълго да останете в Европа?

Това беше една от обичайните му заделки. Шанън се ухили и двамата се здрависаха.

— Дойдох тук, защото имам нужда от нещо, сър. И мисля, че трябва да поговорим за това. Става дума за една идея, която ми се върти в главата.

— Един беден изгнаник едва ли може да ви бъде от особена полза — каза генералът, — но аз винаги съм готов да изслушам вашите идеи. Ако добре си спомням, навремето главата ви раждаше добри неща.

Шанън каза:

— Дори и в изгнание, вие разполагате с едно нещо, което може да ми послужи. Вашият народ все още ви вярва. А на мен ми трябва именно хора.

Двамата седнаха да говорят. Пропуснаха обедата и продължиха през следобедните часове. Привечер все още бяха надвесени над диаграмите, които Шанън начерта тук, на място. Той носеше със себе си само чиста бяла хартия и комплект цветни маркери. Опасяваше се да не го претърсят до голо на митницата.

Малко след залез слънце стигнаха до общо становище, а през нощта разработиха плана. Едва към три след полунощ генералът повика колата, която трябваше да откара наемника обратно до крайбрежието, откъдето щеше да хване самолет за Париж.

Разделяйки се на терасата над паркираната кола и застаналия до нея полусънен шофьор, те отново си стиснаха ръцете.

— Ще ви се обадя, сър — каза Шанън.

— А аз ще гледам незабавно да изпратя моите емисари — отговори генералът. — Но най-късно след шейсет дни ще са там.

Шанън беше грохнал от умора. Напрежението от тези непрекъснати пътувания започваше да си казва думата. Безсънните нощи, безкрайната върволица от летища и хотели, разговори и среди го бяха изцедили. В колата той заспа за пръв път от два дни насам, а в самолета за Париж дрямката отново го унесе. Но не можа да заспи

дълбоко, защото полетът беше с много прекъсвания. Един час в Угадугу, още час на някакво затънтено летище в Мавритания и последно прекъсване в Марсилия. Самолетът се приземи на „Льо Бурже“ едва към шест часа вечерта. Това беше краят на Ден петнадесети.

Докато Шанън кацаше в Париж, Мартин Торп се качваше в спалния вагон на нощния влак за Глазгоу, Стърлинг и Пърт. Там щеше да направи връзка с влака за Дънди, където се намираше кантората на старата адвокатска фирма „Далглиш и Далглиш“. В куфарчето си Торп носеше документа, подписан от лейди Макалистър и приподписан от мисис Бартън, както и издадените от банка „Цвингли“ четири чека с единична себестойност 7 500 лири. С всеки от тях можеха да се купят 75 000 от акциите на лейди Макалистър в „Бормах“.

„Двайсет и четири часа“ — помисли си Торп и дръпна щорите на прозореца в спалното купе, за да закрие гледката на гъмжащия от хора перон на гара „Кингс Крос“. Двайсет и четири часа и всичко щеше да е приключило по живо по здраво. А след три седмици — нов директор на Съвета на компанията — послушна марионетка с кукловоди Торп и сър Джеймс Мансън. Той се настани удобно на леглото, подложи куфарчето под възглавницата си, наслади се на допира с него и се вторачи в тавана.

Същата вечер, във вторник, Шанън се регистрира в един хотел близо до катедралата „Мадьолен“ в самия център на парижкия Осми район. Бе принуден да се откаже от обичайното си убежище в Монмартр, защото там го знаеха като Карло Шанън, а сега използваше името Кийт Браун. Но „Плаца Сюрен“ също не беше лошо място. Наемникът се избърсна, изкъпа се и се приготви да излезе на вечеря. Преди час си запази маса в своето любимо заведение в този квартал — ресторант „Мазагран“. Мадам Мишел му обеща филе миньон, приготвено по негов вкус, със салата от марули и с бутилка „По дьо Ширубл“ за по-лесно преглъщане.

Шанън бе оставил на рецепцията две поръчки за разговор. Обажданията дойдоха едно след друго. Първо го свързаха с някой си

мосю Лавалон, който за Шанън без съмнение беше Жан-Баптист Лангароти.

— Намери ли вече спедитор? — попита Шанън, след като се поздравиха.

— Да — отговори корсиканецът. — Намира се в Тулон. Стабилна фирма. С добро име и работи добре. Разполага със склад на митницата при пристанището.

— Продиктувай ми името буква по буква! — каза Шанън и си приготви молив и хартия.

— АЖАНС МАРИТИМ ДЮПО — произнесе Лангароти буква по буква, а след това продиктува адреса. — Изпрати партидите в агенцията с ясен етикет, че са собственост на мосю Лангароти.

Шанън затвори, а след няма и секунда гласът на момичето от централата обяви, че го търси мистър Дюпре.

— Току-що получих телеграмата ти — изрева Джони отсреща.

Шанън му продиктува буква по буква името и адреса на спедитора в Тулон и Дюпре го записа.

— Разбрано — каза той. — Първите четири сандъка са готови и са складирани на митницата. Ще поръчам на лондонските спедитори да пратят стоката в най-скоро време. О, между другото намерих ботуши.

— Браво! — похвали го Шанън.

Той пусна още една поръчка за разговор. Този път даде номера на един бар в Остенд. Минаха петнайсет минути, преди да чуе гласа на Марк.

— Аз съм в Париж — каза Шанън. — Онзи човек с мострите, които исках да разгледам...

— Да — каза Марк. — Свързах се с него. Готов е да се срещнете и да се договорите за цените и другите условия.

— Чудесно. Ще пристигна в Белгия в четвъртък вечер или в петък сутринта. Кажи му, че в петък го каня на закуска в моята стая в хотел „Холидей Ин“, който е близо до летището.

— Знам къде е — отвърна Марк. — Добре, ще му предам и ще ти се обадя.

— Потърси ме утре между десет и единайсет — каза Шанън и затвори.

Едва тогава си надяна самото за дългоочакваната вечеря, след която най-после щеше да се наспи.

Докато Шанън спеше, Саймън Ендийн летеше на юг към Африка. Той пристигна в Париж с първия полет в понеделник и веднага взе такси до дахомейското посолство на авеню „Виктор Юго“. Там попълни дълъг розов формуляр — молба за шестдневна виза. Тя беше готова във вторник следобед, малко преди края на работното време на консулския отдел. Успя да хване полета в полунощ до Котону през Ниами. Шанън не би се учудил особено, ако разбереше, че Ендийн заминава за Африка, защото той предполагаше, че прогоненият от страната си полковник Боби задължително играе определена роля в плановите на сър Джеймс, и се досещаше, че бившият главнокомандващ на зангарийската армия се спотайва някъде по обраслото с мангрови дървета крайбрежие и чака сгоден момент да влезе в играта. Но ако Ендийн узнаеше, че Шанън тъкмо се е завърнал от тайно посещение при един генерал в същия район, това щеше сериозно да наруши съня му на борда на самолета ДС-8. Нямаше да му помогне и приспивателното, което взе, за да не се буди по време на полета.

На другия ден в десет и петнайсет Марк Вламенк позвъни на Шанън в хотела.

— Съгласен е да се срещнете. Ще донесе и мострите — каза белгиецът. — Аз да дойда ли?

— Естествено — каза Шанън. — На рецепцията в хотела ще питаш за стаята на мистър Браун. И още нещо. Купи ли камионетката, за която говорихме?

— Да, защо?

— Този господин виждал ли я е?

Настъпи пауза, докато Вламенк се опитваше да си спомни.

— Не.

— Тогава няма да идваш с нея в Брюксел. Наеми кола и мини да вземеш човека. Разбра ли?

— Да — каза обърканият Вламенк. — Както кажеш.

Шанън, който още се излежаваше, но вече се чувстваше значително по-бодър, си поръча закуска по телефона и влезе под душа за обичайните пет минути — четири минути под гореща и шейсет секунди под леденостудена струя. Когато излезе от банята, кафето и кифличките го чакаха на масичката. Шанън взе слушалката на телефона до леглото и поръча два разговора — с Бени Ламбер в Париж и с мистър Щайн от фирмата „Ланг и Щайн“ в Люксембург.

— Уреди ли онзи документ? — попита той Ламбер.

Гласът на дребния мошеник звучеше напрегнато.

— Да. Вчера стана готов. Имах късмет, че моят човек беше на работа в понеделник и се видяхме още същата вечер. Снощи ми даде документа. Кога го искаш?

— Днес следобед — каза Шанън.

— Добре. Приготвил ли си парите?

— Спокойно, при мен са.

— Тогава ще те чакам в моя апартамент към три часа — каза Ламбер.

Шанън помисли и каза:

— Не, ще се срещнем тук.

Той съобщи на Ламбер името на хотела си. Предпочиташе да се види с него на публично място. Остана изненадан, когато французинът с готовност прие предложението му и дори в гласа му прозвучаха радостни нотки. Имаше нещо гнило в цялата тази история, но Шанън не можеше да го напипа. Не се досещаше, че току-що е предоставил на парижкия мошеник информация, която скоро ще бъде продадена на Ру.

От централата му съобщиха, че номерът на мистър Щайн дава заето, и той предпочете да го потърси по-късно. Стори го след един час.

— Обаждам се по повод на срещата за учредяването на моето холдингово дружество „Тироун Холдингс“.

— Ах, да, мистър Браун — чу се гласът на Щайн отсреща. — Всичко върви нормално. Коя дата предлагате?

— Утре следобед — отговори Шанън.

Уточниха срещата за три часа в кабинета на мистър Щайн. Шанън поръча на рецепцията да му запазят място за експреса Париж — Люксембург, който тръгваше малко след девет сутринта.

— Длъжен съм да отбележа, че намирам всичко това за много странно.

Външният вид и маниерите на мистър Дънкан Далглиш бяха в пълен унисон с обстановката в кантората му. А в подобна обстановка преди два века навярно е било прочетено завещанието на сър Уолтър Скот.

Адвокатът внимателно разгледа четирите договора за прехвърляне на акции, подписани от лейди Макалистър и приподписани от мисис Бартън. На няколко пъти изрази разочарованието си с междуметия, а в погледите, които стрелкаше към младия господин от Лондон, се съдържаше явно неодобрение. Очевидно не беше свикнал да работи с чекове на швейцарска банка, защото ги държеше като странна вещ между палеца и показалеца на ръката си. Накрая проговори, без да спира да се вглежда в договорите.

— Разбирате ли, лейди Макалистър е получавала и други предложения за продажба на тези акции. Преди винаги е намирала за удачно да се посъветва с фирмата на Далглиш, а аз във всички тези случаи намирах за удачно да ѝ препоръчам да не продава акциите си.

Торп си помисли, че без съмнение и други клиенти пазят по негов съвет купища бумажки, но тази мисъл не промени учтивия израз на лицето му.

— Мистър Далглиш, ще трябва да се съгласите, че господата, които аз представлявам, платиха на лейди Макалистър близо два пъти повече от номиналната стойност на акциите. Тя от своя страна подписа по своя воля договорите и ми предостави правото да получа акциите при представяне на чек или чекове, възлизащи на 30 000 лири. Именно тези чекове в момента държите в ръцете си.

Старецът въздъхна отново.

— Странно, че първо не се е обадила да се посъветва с мен — тъжно каза той. — Обикновено търси съветите ми по всички финансови въпроси. Имам официално пълномощно да представлявам интересите ѝ.

— Но въпреки това нейният подпис е напълно валиден — подчерта Торп.

— Да, да, моето пълномощно по никакъв начин не обезсилва нейния собствен подпис.

— В такъв случай ще съм ви много благодарен, ако ми предадете сертификатите за акциите, защото трябва да се прибирам в Лондон — каза Торп.

Старецът бавно се надигна.

— Моля ви да ме извините, мистър Торп — каза той с достойнство и се оттегли във вътрешната си стаичка.

Торп знаеше, че той ще телефонира в Лондон, и се молеше слуховият апарат на лейди Макалистър отново да е отказал, за да се наложи мисис Бартън да посредничи при разговора. Старият адвокат се върна чак след половин час. В ръцете си държеше голяма пачка пожълтели сертификати за акции.

— Лейди Макалистър потвърди думите ви, мистър Торп. Не че аз се съмнявах в тях, но сам разбирате, че бях длъжен да разговарям с моята клиентка, преди да дам ход на такава крупна сделка.

— Разбирам ви — каза Торп, след което стана и протегна ръка.

Далглиш се раздели с акциите така, сякаш бяха негова собственост.

Час по-късно Торп седеше във влака и се носеше към Лондон през огрените от пролетното слънце поля на Ангъс Каунти.

На шест хиляди мили от осеяните с пирен шотландски хълмове Саймън Ендийн седеше срещу тремавото туловище на полковник Боби в една малка вила под наем наскред жилищната зона на Котону. Той пристигна със сутрешния полет и се настани в близкия до пристанището хотел. Израелецът — управител на хотела — му помогна да открие къщата, в която прогоненият от родината си зангарийски военен търпеше негодите на изгнанието.

Боби беше непохватен гигант с начумерено скотско лице и огромни ръце. Това съчетание се понара на Ендийн. Него не го засягаше какви нови беди очакват Зангаро, когато тиранинът Боби смени тиранина Кимба. Той беше дошъл да намери човек, който ще предостави правата върху рудодобива в Кристалната планина на „Бормак Трейдинг Къмпани“ срещу съответен подкуп в личната му банкова сметка. Насреща му седеше именно такъв човек.

Като разбра за заплатата от 500 лири месечно, Боби с охота прие поста консултант на „Бормак“ за западноафриканския регион. Той се

направи, че внимателно проучва договора, но англичанинът със задоволство отбеляза, че когато стигна до втора страница, която умишлено бе обърната обратно, зангариецът въобще не реагира. Полковникът беше неграмотен или поне трудно четеше.

Ендийн разясни съвсем бавно клаузите на договора, служейки си с объркания език, на който двамата общуваха — смесица от елементарен френски и развален английски. Боби кимаше със сериозен вид. Очичките му, белязани с мрежа от разширени капиляри, упорито се вираха в договора. Ендийн подчерта, че Боби е длъжен да остане във вилата си и да не напуска околността през следващите два-три месеца. Обеща, че отново ще го посети някъде към края на този срок.

Англичанинът установи, че полковникът още разполага с валиден дипломатически зангарийски паспорт, останал му в наследство от едно посещение зад граница по поръчение на братовчеда на Кимба, който беше министър на отбраната на Зангаро.

Малко преди залез слънце той драсна в долната част на договора някакъв знак, който можеше да мине и за подпис. Всъщност подписът нямаше никакво значение. Едва след време Боби щеше да научи, че „Бормак“ го връща на власт, за да получи права върху рудодобива. Ендийн предполагаше, че ако подкупът бъде достатъчно голям, полковникът няма да се отметне.

На другата сутрин призори Ендийн вече летеше обратно към Париж и Лондон.

Срещата с Бени Ламбер се състоя според уговорката в хотела. Беше кратка и делова. Ламбер предаде един плик. Шанън го отвори, извади два еднакви листа, които носеха релефния знак на хартията, употребявана от посланика на Република Того във Франция.

Единият лист беше празен. Само в долната му част имаше подпис и печат на посолството. Другият беше официално писмо, в което авторът заявяваше, че е бил оторизиран от правителството на своята страна да използва услугите на... за контакти с правителството на... с цел покупка на оръжие, описано на приложената страница. Писмото завършваше с традиционното уверение, че оръжието е предназначено единствено за въоръжените сили на Република Того и

няма да се преотстъпва или продава на друга страна. Този лист също беше заверен с подпис и държавния печат на републиката.

Шанън кимна. Той беше уверен, че Алън Бейкър ще успее да попълни своето име като оторизиран посредник и името на Федеративна република Югославия като продавач по такъв начин, че разликата с основния текст да не си личи. Той даде на Ламбер петстотинте лири, които му дължеше, и излезе от кафенето.

Като повечето слабохарактерни хора Ламбер беше нерешителен. Вече от три дни се канеше да позвъни на Шарл Ру и да му каже, че Шанън е в града и търси сертификат за краен потребител. Той знаеше, че френският наемник ще прояви голям интерес към новината, но не знаеше защо. Обясняваше си го с факта, че за Ру Париж и живеещите в него наемници са запазен периметър. Едва ли би му се понаряло присъствието на чужденец, който идва да договаря оръжие или хора, без да включи Ру в играта като равностоен партньор или, още по-добре, като шеф на проекта. И през ум не би му минало, че никой няма да му повери нова операция, тъй като вече е опропастил доста начинания, прекалено често е приемал подкупи, които са проваляли цели проекти, и е изиграл твърде много наемници.

Но Ламбер се страхуваше от Ру и знаеше, че в един момент ще трябва да му каже. Едва не позвъни преди няколко часа, но се сети, че Шанън има да му дава още 500 лири. Да предупреди Ру при тези обстоятелства означаваше да загуби 500 лири, а французинът нямаше да му даде такава голяма сума само за едно сведение. Това, което Ламбер не знаеше, беше, че Ру е наел човек да убие ирландеца. От своята позиция на пълно неведение той изработи друг план.

Бени Ламбер не беше особено прозорлив, но сега усещаше, че е намерил идеалното решение. Щеше да прибере хиляда лири от Шанън, а после щеше да съобщи на Ру, че ирландецът го е търсил с молба да му намери сертификат и той е отказал. Имаше само една спънка. Бени беше чувал достатъчно неща за Шанън, за да се страхува и от него. Опасяваше се, че ако Ру потърси ирландеца непосредствено след срещата в хотела, Шанън ще се досети кой го е издал. Затова реши да изчака до сутринта.

Когато най-после се обади на Ру, беше станало късно. Ру телефонира незабавно в хотела, представи се с чуждо име и попита дали при тях е отседнал мистър Шанън. Администраторката отговори напълно достоверно, че човек с такова име не е регистриран в хотела.

Подложен на кръстосан разпит, шашардисаният Ламбер заяви, че не е ходил в хотела, а Шанън му е позвънил и му е казал в кой хотел се намира.

Малко след девет Анри Ален, човекът на Ру, се озова пред рецепцията на „Плаца Сюрен“ и установи, че единственият англичанин или ирландец, който предната нощ е преспал в хотела, отговаря по описание на Кат Шанън. Разбра също, че се е регистрирал под името Кийт Браун и че си е резервирал чрез рецепцията билет за експреса до Люксембург, който тръгва в девет часа. Научи и още нещо. Разказаха му за срещата, която мистър Браун е имал предния следобед във фойето на хотела, и му описаха французина, с когото е разговарял. На обяд Ален докладва всичко на Ру.

Ру, Анри Ален и Реймон Томар се събраха на военен съвет в апартамента на най-изявения френски наемник. Ру обяви крайното решение.

— Анри, този път го изпуснахме, но много вероятно е той още нищо да не подозира. Така че може да се върне в същия хотел, когато пак му се наложи да преспи в Париж. Трябва ми наш човек, много наш човек сред персонала. Когато следващия път онова копеле се появи в хотела, искам веднага да разбера. Ясно ли е?

Ален кимна.

— Да, шефе. Ще подготвя нещата отвътре, така че да ни се обаждат, щом ирландецът позвъни да направи резервация.

Ру се обърна към Томар:

— Реймон, когато отново се появи, ще го сгациш. Междувременно ти се отваря една друга работа. Онова леке Ламбер лъже като циганин. Можеше да ни снесе новината още снощи и сега всичко щеше да е свършило. Сигурно е получил някакви пари от Шанън, а после се е опитал да измъкне нещо и от мен, като ми пробута остаряла информация. Направи така, че Бени Ламбер да не може да ходи през следващите шест месеца.

Учредяването на дружеството „Тироун Холдингс“ стана побързо, отколкото предполагаше Шанън. Почти светкавично. Поканиха го в личния кабинет на мистър Щайн, където вече бяха заели местата си мистър Ланг и един от по-младите партньори. Край стената се бяха наредили три секретарки, работещи, както се оказа, за тримата счетоводители. В присъствието на необходимите седем акционери мистър Щайн учреди компанията за не повече от пет минути. Шанън предаде остатъка от 500 лири и бяха издадени хиляда акции. Всеки от присъстващите получи по една и се подписа. После всички книжа попаднаха при мистър Щайн, който заяви, че ще ги съхранява в сейфа на фирмата. Шанън получи пакет от 994 акции, удостоверени с един-единствен документ, подписа се и прибра сертификата. Протоколът и учредителният акт бяха подписани от председателя на Съвета и от секретаря на дружеството. Копия и от двата документа щяха да бъдат заведени в архива на компаниите на Великото херцогство Люксембург. Трите секретарки бяха освободени, а тримата директори от Съвета останаха да обсъдят целите на дружеството. Те бяха подробно отбелязани на лист хартия, секретарят ги прочете на глас, а председателят се подписа. Това беше всичко. „Тироун Холдингс“ вече съществуваше пред Закона.

Другите двама директори се здрависаха с Шанън и излязоха. Мистър Щайн го съпроводи до вратата.

— Когато вие и вашите съдружници решите да купите някоя компания, чиито акции да станат собственост на „Тироун Холдингс“ — каза счетоводителят, — ще трябва да дойдете тук, да ни представите чек за съответната сума и да закупите новата емисия при цена една лира за акция. Формалностите оставете на нас.

Шанън разбра. Всякакви разследвания по дейността на дружеството щяха да се отнасят до мистър Щайн в качеството му на председател. Два часа по-късно той хвана вечерния самолет за Брюксел и се настани в „Холидей Ин“ малко преди осем часа.

Към десет часа на другата сутрин на вратата на Шанън се почука. Малкия Марк Вламенк представи човека, който стоеше до него на прага, като мосю Буше. Двамата изглеждаха като тандем за клоунада. Марк беше масивен, с няколко глави по-висок от

придружителя си. Мускули изпъкваха по цялото му тяло. Другият беше дебел, изключително дебел. Сякаш излизаше от водевил или от панаирджийско представление. Беше почти объл и се крепеше като онези пластмасови детски играчки, които не могат да се прекатурят, защото са сферични. Човек трябваше да се взре по-отблизо, за да забележи две обути в лъснати черни обувки ходилца под туловището и да види, че долницата на месестата маса се разделя на два крака. В неподвижно състояние изглеждаше като едно цяло.

Единствено главата на мосю Буше разваляше изчистения контур на сферичната форма. Тя беше малка и сякаш набита надолу, за да скрие яката му, а плътта, която висеше от челюстите, блажено почиваше върху раменете. След няколко секунди Шанън бе готов да признае, че човекът срещу него има и ръце, в едната от които държеше лъскаво, дебело десетина сантиметра куфарче.

— Заповядайте — каза Шанън и отстъпи встрани.

Буше влезе пръв като голяма сива камгарна топка на колелца. Марк го последва и смигна на Шанън. После се запознаха и се здрависаха. Шанън посочи креслото, но Буше предпочете ръба на леглото. Явно имаше опит. В креслото навярно би потънал завинаги.

Шанън им сипа кафе и пристъпи направо към въпроса. Малкия Марк седна и остави другите двама да говорят.

— Мосю Буше, моят съдружник и приятел навярно вече ви е казал, че името ми е Браун. Англичанин съм по рождение и представлявам група приятели, които биха желали да придобият известно количество бойни автомати. Мосю Вламенк ми спомена, че е в състояние да ме запознае с човек, който предлага подобна стока. Разбрах от него, че вие разполагате с 9-милиметрови шмайзери, произведени през войната, но неупотребявани. Разбрах също, че няма да е възможно да се получи разрешително за износ за вашата стока, но моите приятели са готови да поемат всички рискове в това отношение. Вярно ли изложих нещата?

Буше бавно кимна с глава. Просто не би могъл да кимне бързо.

— В състояние съм да ви доставя известно количество от тези автомати — каза той предпазливо. — Прав сте, че не може да се извади разрешително за износ. По тази причина самоличността на моите хора трябва да се запази в тайна. Всички разплащания ще трябва да се извършват в брой при гарантирана сигурност за моите хора.

„Лъже! — помисли си Шанън. — Няма никакви негови хора. Той е собственик на стоката и работи сам.“

Всъщност по време на войната, когато бил по-млад и по-строен, Буше участвал в белгийските СС-команди. Работел като готвач в поделението на СС в Намюр. Неговата изключителна, едва ли не маниакална привързаност към яденето определила избора му на професия. Преди войната на няколко пъти го уволнявали, защото прекалено често си топял в манджата. В условията на масов глад през войната той решил да си опита късмета в кухнята на белгийското СС-поделение — една от частите на СС, набирани сред населението на окупираните страни. В СС, разсъждавал младият Буше, поне хранят добре. Когато през 1944 германците се изтеглили от Намюр и се насочили на изток към границата, един от камионите с чисто нови шмайзери се развалил по пътя. Нямало време да го поправят и затова прехвърлили оръжието в един бункер наблизо и минирали входа. Буше бил свидетел на сцената. Години по-късно той се върнал, разчистил входа и прибрал всичките хиляда автомата.

Складирали ги в подземие на гаража на вилата си, завещана му от неговите родители, които починали през петдесетте. Буше на няколко пъти продавал големи партии и „разтоварил“ арсенала си наполовина.

— Ако автоматите са в добро състояние, бих искал да купя сто бройки — каза Шанън. — Ще се разплатим естествено в брой, в каквато валута пожелаете. Готови сме да се съобразим с всички ваши разумни условия по предаването на товара. Ние също държим на сигурността.

— Що се отнася до състоянието им, господине, те са чисто нови. Още са с фабричната си смазка и са опаковани в пергаментова хартия. Дори печатите са си на място. Автоматите не са бутвани, откакто са излезли от завода. Въпреки че са стари, те си остават най-добрите автомати, произвеждани някога.

Шанън не се нуждаеше от лекции за качествата на 9-милиметровите шмайзери. Според него лично израелските „Узи“ бяха по-добри, но и доста тежки. Шмайзерите бяха далеч по-добри от автоматите „Стен“ и със сигурност на нивото на британските автомати „Стърлинг“. Мнението му за американските, съветските и китайските

автомати не беше особено високо. Но да се намерят узи или стърлинги, при това чисто нови, бе почти невъзможно.

— Мога ли да погледна? — попита наемникът.

С тежко хъхрене в гърдите Буше придърпа върху коленете си черното куфарче, превъртя шифъра на ключалките и вдигна езичетата. После отвори капака, взе куфарчето в ръце и го протегна напред, без ни най-малък опит да се изправи.

Шанън стана, пресече стаята и пое куфарчето. Остави го на масичката край леглото и взе шмайзера.

Оръжието беше хубаво. Шанън прокара ръце по гладкия синкавочерен метал, хвана автомата за ръкохватката и усети лекотата му. Отвори сгъваемия приклад и прещрака няколко пъти затвора. После надникна в цевта. Вътре нямаше и следа от драскотина.

— Това е мостра — прохъхри Буше. — Затова съм му махнал фабричната смазка и съм го смазал съвсем леко. И другите са като него. Неупотребявани.

Шанън остави автомата в куфарчето.

— Зарежда се с 9-милиметрови патрони, които лесно се намират — допълни Буше.

— Да, знам, благодаря ви — каза Шанън. — А пълнителите? Те не се намират толкова лесно.

— Мога да ви доставя по пет на автомат.

— По пет ли? — попита Шанън с престорено учудване. — Трябват ни повече. Най-малко по десет.

Разговорът навлезе във фазата на пазарлъците. Шанън беше недоволен от броя на пълнителите, белгиецът заяви, че това е максималният брой, който може да осигури, без напълно да си изпразни складовете. Шанън предложи единична цена 75 долара при общ брой — 100 автомата. Буше настояваше, че може да слезе толкова ниско при сделка за 250 шмайзера и че за 100 — единичната цена е 125 долара. След два часа се спряха на 100 шмайзера по 100 долара. Уговориха се да се срещнат отново следващата сряда след смрачаване. Уточниха времето и мястото, а също и подробностите по предаването на стоката. Когато приключиха, Шанън предложи на Буше да се върне с колата на Вламенк, но дебелият търговец предпочете да извика такси до центъра на Брюксел. Той не можеше да е сигурен, че ирландецът, когото смяташе за член на ИРА, няма да го отмъкне на някое тихо

местенце и да изтръгне от него адреса на тайния склад. Буше имаше право да се съмнява. На черния пазар за оръжие доверието е проява на излишна слабост.

Вламенк придружи дебелия търговец и смъртоносното му куфарче чак до таксито. Когато се върна в стаята, Шанън си събираше багажа.

— Разбра ли сега каква ми беше мисълта за камионетката? — попита ирландецът.

— Не — отговори Малкия Марк.

— С тази камионетка ще вдигнем стоката в сряда. По-добре Буше да не знае истинския й регистрационен номер. За сряда вечер ще намериш номера за подмяна. Работата е само за един час, но ако все пак Буше реши да снесе пред някого, фалшивите номера ще ги объркат.

— Добре, Кат. Ще го направя. Преди два дни уредих гаража. Всичко върви нормално. Искаш ли да те откарам някъде? Наел съм колата до края на деня.

Вламенк откара Шанън в западна посока до Брюге и седна да почака в едно кафене, а ирландецът влезе в банката. Мистър Гесенс беше излязъл да обядва. Двамата наемници също отидоха да обядват в малкия ресторант на централния площад. Шанън се върна в банката в два и половина.

Бяха останали още 7 000 лири на сметката на Кийт Браун, но в срок от девет дни с 2 000 от тях трябваше да изплати възнагражденията на четиримата си помощници. Той изтегли чек на името на Йохан Шлинкер и го постави в един плик при писмото, което бе написал предната нощ в хотелската си стая. Писмото уведомяваше Шлинкер, че чекът за 4 800 долара покрива изцяло цената на поръчаните преди седмица артикули. По-нататък съобщаваше на германеца името и адреса на спедитора в Тулон, до когото следваше да се изпрати цялата партида с получател Жан-Баптист Лангароти. Накрая заявяваше, че през идната седмица ще го потърси по телефона, за да се осведоми дали всичко е наред със сертификата за 9-милиметровите патрони.

Другото писмо беше адресирано до дома на Алън Бейкър в Хамбург. В плика се съдържаше чек за 7 200 долара на името на Бейкър. В писмото Шанън обясняваше, че тази сума урежда

необходимия аванс от петдесет процента за закупуване на стоките, договорени на вечерята в „Атлантик“ предната седмица. Към писмото беше приложен сертификатът за краен потребител от Република Того. В последния параграф Шанън подканваше Бейкър незабавно да се заеме с покупката и заявяваше, че ще му телефонира периодично, за да се осведомява за хода на нещата.

И двете писма пусна от Брюге, препоръчани и с експресна поща. След това каза на Марк да го закара до Остенд. Там изпиха няколко бири в един бар до пристанището и Шанън си купи еднопосочен билет за ферибота до Дувър.

Влакът, който хвана след ферибота, го стовари на гара „Виктория“ в полунощ. Така че наемникът си легна в първия час на настъпващата събота. Преди да си легне обаче, изпрати телеграма до поискване на Ендийн, с която го уведомяваше, че се е върнал и иска да се срещнат.

В събота сутринта дойде едно писмо, изпратено с експресна поща от южноиспанския град Малага. Беше адресирано до Кийт Браун, но започваше със „Скъпи Кат“. Подателят беше Курт Семлер. Той съобщаваше, че е намерил кораб. Префасониран риболовен съд, пуснат на вода преди двацет години от една британска корабостроителница. Собственикът беше британски гражданин. Корабът бе регистриран в Лондон и плаваше под британски флаг. Дълъг около трийсет метра и с водоизместимост седемдесет тона. Имаше голям трюм в средата и друг по-малък на кърмата. Водеше се за частна яхта, но можеше да се пререгистрира като каботажен кораб.

По-нататък Семлер пишеше, че корабът се продава за 20 000 лири и че двама от членовете на екипажа си струва да останат. Изразяваше увереност, че ще може да намери добри заместници на другите двама.

Накрая уведомяваше Шанън, че е отседнал в хотел „Паласио“ в Малага и очаква ирландецът да му се обади, за да му каже кога ще дойде да види кораба.

Корабът се казваше „Албатрос“.

Шанън позвъни в „Бритиш Еървейз“ и си резервира двупосочен билет за полета до Малага в понеделник сутринта. Остави отворена датата за завръщане. Таксата за обратния път щеше да плати в брой на

летището. После изпрати телеграма на Семлер, с която му съобщаваше часа на пристигането си и номера на полета.

Същия следобед Ендийн намери телеграмата в пощенската кутия и позвъни на Шанън. Срещнаха се в апартамента в ранните вечерни часове. Шанън представи на Ендийн своя трети поред текущ доклад и финансов отчет за разходите.

— Ще трябва да ми прехвърлите още пари, ако искате да придвижим нещата напред през следващата седмица — каза наемникът. — Наближават най-големите разплащания — за оръжието и за кораба.

— Каква сума ви е необходима?

Шанън започна да изброява:

— Две хиляди за заплати, четири хиляди за лодки и двигатели, четири хиляди за автомати и над десет хиляди за патрони. Това прави двайсет хиляди. По-добре ми отпуснете трийсет, за да не ви търся отново другата седмица.

Ендийн поклати глава.

— Ще ви отпусна двайсет хиляди — каза той. — Винаги можете да ми се обадите, ако не ви стигнат. Между другото, ще ми се вече да видя в наличност тези стоки. За един месец похарчихте 50 000 лири.

— Няма как да ги видите — каза Шанън. — Още нищо не е купено. Нито мунициите, нито лодките и двигателите, нито минохвъргачките и базуките, нито автоматите. Тези сделки се извършват с авансови плащания в брой. Вече обясних това в първия си доклад до вашите съдружници.

Ендийн го изглежда смразяващо.

— Лошо ви се пише, ако тези пари отидат на вятъра — изстреля той.

Шанън присви очи и се вторачи в него.

— Не ме заплашвайте, Харис. Много хора са се опитвали и им е струвало доста скъпо. Между другото, кога ще получа парите за кораба?

Ендийн стана.

— Уведомете ме за името на кораба и от кого го купувате. Ще ви прехвърля сумата направо от моята швейцарска сметка.

— Както заповядате — каза Шанън.

Той вечеря сам и си легна рано. Неделята му оставаше свободна, но разбра, че Джули Мансън е заминала за къщата на родителите си в Глостършър. Преди да заспи, Шанън потъна в мислите си. Съставяше план за предстоящите седмици и се опитваше да си представи визуално атаката срещу двореца на зангарийския президент.

Неделното утро отиваше към средата си, когато Джули Мансън реши да позвъни в апартамента на новия си любовник и да провери дали си е вкъщи. Навън пролетният дъжд спускаше плътна пелена пред прозорците на глостършърската къща. Преди да дойде тук, Джули се надяваше, че ще може да оседлае красивия кон, който преди месец ѝ подари баща ѝ. Представяше си как препуска с него из парка на семейното имение. Но дъждът направи ездата немислима. Джули остана заточена вътре и трябваше да обикаля из старата къща, да слуша приказките на майка си за благотворителни базари и домове за сираци и да гледа през прозореца как дъждът се сипе над градината.

Баща ѝ работеше в кабинета си, но преди няколко минути тя го видя да отива към конюшните да каже нещо на шофьора. Тъй като майка ѝ беше близо до телефона в коридора, тя реши да използва деривата в кабинета.

Джули влезе в празната стая и вдигна слушалката на телефона до бюрото. В този момент погледът ѝ се спря върху разхвърляните по плота листове хартия. Върху тях имаше една-единствена папка. Тя прочете заглавието и небрежно я отвори да види първата страница. На тази страница прочете едно име, което смрази кръвта ѝ. Телефонът упорито продължаваше да писука в ухото ѝ. Името беше Шанън.

Като всички малки момичета, и Джули я бяха спохождали разни фантазии. Както си лежеше примерно сред мрака на пансиона, тя се виждаше като героиня, която минава през опасности и премеждия, за да спаси любимия от ужасна участ и да завоюва неговата вечна и вярна любов. Но за разлика от другите момичета Джули така и не успя да порасне. Шанън твърде настойчиво я разпитваше за баща ѝ и тя се бе вживяла в ролята на агент, който действа в името на любовта. Проблемът беше, че нещата, които знаеше за баща си, бяха или интимни (образът на любимото татенце), или съвсем безинтересни. От

работата му нямаше никаква представа. И ето че сега, в това дъждовно неделно утро, съдбата ѝ предлагаше шанс.

Джули прокара поглед по листа, но не разбра нищо. Редяха се цифри и сметки, отново се споменаваха името Шанън, имената на няколко банки и някакъв човек на име Кларънс. Не можа да стигне по-нататък. Някой натисна бравата на вратата.

Тя трепна, бързо остави папката на бюрото и започна да ломоти нещо в безответната слушалка. На вратата се показва баща ѝ.

— Добре, Кристин. Страхотна идея, мила. Значи ще ти се обадя в понеделник. Чао! — изчурулика тя в слушалката и затвори.

Напрегнатото лице на баща ѝ се отпусна, когато видя, че човекът в неговия кабинет е дъщеря му. Той пресече стаята и седна зад бюрото.

— Я да видим сега какво правиш тук — каза той с престорена строгост.

Вместо отговор тя обвини изотзад нежните си ръце около врата му и го целуна по бузата.

— Просто исках да се обадя на една приятелка в Лондон, татенце — каза тя с тънкия си гласец на малко момиченце. — Мама обикаляше из коридора и затова дойдох тук.

— Хм. Имаш си телефон в своята стая. Моля те да използваш него, когато се обаждаш на приятелите си.

— Добре, татенце.

Тя хвърли поглед към листите на бюрото, но шрифтът беше прекалено дребен, а освен това преобладаваха цифрите. Успя да различи само заглавията, под които се изреждаха цените на някаква руда. После баща ѝ вдигна поглед към нея.

— Защо не оставиш тази досадна работа и не дойдеш заедно да оседлаем Тамерлан? — попита го Джули. — Дъждът скоро ще спре и ще мога да появя.

Той се усмихна на своето момиче, което ценеше повече от всичко на света.

— Защото тази досадна работа ни храни. Но все пак ще дойда. След няколко минути ще бъда при теб в конюшната.

Когато излезе от вратата, Джули Мансън се спря и си пое дълбоко въздух. Беше сигурна, че и Мата Хари би ѝ завидяла.

14.

Испанските митнически власти са много по-толерантни към туристите, отколкото се говори. Като се има предвид огромният поток от скандинавци, германци, французи и британци, който се изсипва в Испания през всеки пролетно-летен сезон, и като се вземе под внимание теорията на вероятностите, според която определен процент от тези хора имат нечисти намерения, става ясно, че митничарите са принудени да си затварят очите за много неща. Незначителни нарушения като вноса на два картона цигари вместо разрешения един, за които на лондонското летище биха ви спрели, в Испания се подминават с лека ръка.

Един турист наистина трябва да се потруди, за да си създаде неприятности с испанската митница, но положи ли веднъж такива усилия, испанците му се отблагодаряват и правят всичко възможно здраво да си изпати. Четирите вида стоки, които не са желани в багажа на пътниците, са оръжие и (или) експлозиви, наркотици, порнография и комунистическа пропаганда. В други страни може да ви спрат за две необмитени бутилки бренди, но да ви пуснат със списание „Пентхаус“. Не и в Испания. Тук приоритетите са различни и въобще, както весело ще ви заяви всеки испанец, Испания е различна.

През този слънчев понеделничен следобед митничарят в Малага намери в багажа на Шанън пачка от петдесет стари банкноти по 20 лири. Погледна безизразно парите и повдигна рамене. Дори и да знаеше, че за да ги донесе в Малага, Шанън ги е прекарал през митницата на лондонското летище, а това е забранено, испанският служител не го показва. При всички случаи това си беше проблем на англичаните. В багажа нямаше списания „Секси Гърлс“ и вестници „Совет Нюз“ и той пропусна туриста.

Курт Семлер беше загорял и изглеждаше в чудесна форма след тези три седмици обиколки из Средиземноморието в търсене на кораби, които се продават. И сега беше сух като вейка и нервно пушеше цигара след цигара — навик, който контрастираше с хладнокръвието му в боя. Но тенът му придаваше вид на човек с добро

здраве и подчертаваше късо подстриганата му русолява коса и студените му сини очи.

Докато пътуваха към Малага с таксито, което Семлер бе поръчал на летището, той разказа на Шанън, че е ходил в Неапол, Генуа, Валета, Марсилия, Барселона и Гибралтар. Свързал се със свои приятели моряци, прегледал списъците на всички стабилни търговци и посредници на продавачите на малки кораби и накрая разгледал по пристанищата няколко съда. От двайсетината, които първо видял, нито един не бил подходящ. После научил за десетина други в пристанището, които не бил посетил, но ги отхвърлил, защото капитаните им били доста съмнителни. След всичките си търсения съставил списък от седем кораба, в който „Албатрос“ заемаше трето място. Семлер не каза нищо друго за качествата му, освен че става.

Той беше запазил стая на Шанън в хотел „Паласио“ и ирландецът първо се настани. После двамата минаха през портите на южния край на площад „Асера де ла Марина“ и влязоха в пристанището.

„Албатрос“ стоеше на котва в далечния край на кея. Напълно отговаряше на описанието на Семлер. Бялата му боя лъщеше на слънцето. Наемниците се качиха на борда и Семлер представи Шанън на Жорж Ален, който беше собственик и капитан. Той го разведе из кораба. Много скоро ирландецът стигна до заключението, че този съд е твърде малък за целите на операцията. Имаше една двойна каюта, две единични и салон, в който на пода можеха да се разположат дюшеци и спални чували.

Трюмът при кърмата можеше, макар и трудно, да приюти още шест души. Но с екипаж от четирима плюс петимата наемници от групата на Шанън мястото щеше да е малко. Ирландецът се ядоса на себе си, защото не бе предупредил Семлер, че на борда освен тях ще има още шест души.

Шанън прегледа документацията и установи, че е редовна. Корабът беше регистриран във Великобритания и имаше удостоверение от Министерството на търговията. Наемникът проведе едночасов разговор с капитан Ален. Обсъдиха начина на плащане и разхвърлиха многобройните фактури и квитанции, които доказваха извършените през последните няколко месеца ремонтни работи. Хвърлиха поглед и в бордовия дневник.

Двамата със Семлер слязоха от кораба малко преди шест часа и тръгнаха обратно към хотела. Шанън беше потънал в мислите си.

— Какъв е проблемът? — попита Семлер. — Корабът е чист.

— Не, не е така — каза Шанън. — Много е малък. А и е регистриран като частна яхта. Не е собственост на параходна компания. Опасявам се, че митническите власти няма да допуснат на такъв съд да се натовари оръжие.

Когато се върнаха в хотела, бе станало твърде късно за телефонните разговори, които искаше да проведе. Затова Шанън ги отложи за следващата сутрин. Малко след девет позвъни в лондонската компания „Лойд“ и помоли за справка в регистъра на яхтите. „Албатрос“ фигурираше в този списък като кеч^[1] с водоизместимост 74 бруторегистър тона. За постоянно пристанище бе посочен Милфорд, а за пристанище на домуване — Ху. И двете пристанища бяха във Великобритания.

— Тогава какво, по дяволите, търси тук? — попита се Шанън и си спомни какъв начин на плащане му беше предложен.

Вторият му разговор, с Хамбург, разреши проблема.

— Nein, никаква частна яхта — каза Йохан Шлинкер отсреща. — Голяма е вероятността да не разрешат да транспортира търговски товар.

— Добре. Кога ще ви трябва името на кораба?

— В най-скоро време. Между другото, получих сумата за артикулите, които поръчахте от моите складове. Сега ще ги опаковам и ще ги изпратя на адреса във Франция. Освен това уредих всички книжа за другата партида и веднага щом получа остатъка от дължимата сума, ще направя поръчката.

— Кога най-късно искате да научите името на кораба? — изкрещя Шанън в слушалката.

Настъпи пауза, докато Шлинкер мислеше.

— Ако получа чека до пет дни, мога веднага да подам молба за разрешение да купя стоката. Името на кораба е нужно за разрешителното за износ. Значи петнайсет дни, след като пристигне чекът.

— Дотогава ще ви го съобщя — каза Шанън и постави обратно слушалката.

Обърна се към Семлер и му обясни какво е станало.

— Съжалявам, Курт. Собственикът трябва да е регистрирана параходна компания, а корабът трябва да има удостоверение за товарен съд, не за частна яхта. Ще се наложи да продължиш да търсиш. Но искам името на кораба най-късно след дванайсет дни, защото до две седмици и половина трябва да го съобщя на търговеца от Хамбург.

Двамата се разделиха вечерта на летището. Шанън се връщаше в Лондон, а Семлер заминаваше за Мадрид и оттам за Рим и Генуа — следващото пристанище по пътя му.

Ирландецът се прибра в апартамента си доста късно. Преди да си легне, се обади в „Бритиш Еървейз“ и си запази билет за обедния полет до Брюксел. След това се свърза с Марк Вламенк и го помоли да го вземе от летището, за да го откара първо до банката в Брюге, а после на срещата с Буше.

Това беше краят на Ден двадесети и втори.

Мистър Харълд Робъртс беше полезен човек. Роден преди шейсет и две години от баща англичанин и майка швейцарка, той рано загубил баща си и израснал в Швейцария в семейството на майка си. По-късно запазил двойното си поданство. Мистър Робъртс навлязъл в банковото дело твърде млад и прекарал двацет години в цюрихската централа на една от най-големите швейцарски банки, след което го назначили на поста заместник-управител на лондонския клон на същата банка.

Това станало малко след края на войната. През втория двацет и две годишен период от кариерата си той се издигнал първо до управител на отдела за инвестиране, а по-късно и до управител на целия лондонски клон. На шейсетгодишна възраст се пенсионирал и решил да остане в Англия заедно с пенсията си в швейцарски франкове.

След пенсионирането си мистър Робъртс се бе съгласил да изпълни няколко деликатни задачи, поверени му не само от неговите бивши работодатели, но и от други швейцарски банки. В сряда следобед му възложиха именно такава задача.

Първо банка „Цвингли“ състави официално писмо до председателя и секретаря на „Бормах“, което мистър Робъртс представи като удостоверение, че е упълномощен да представлява банката в Лондон.

После се състояха още две срещи между мистър Робъртс и секретаря на компанията. На втората присъстваше и председателят майор Лутън, брат на починалия помощник-управител на плантацията на сър Йън Макалистър.

Уговориха се за извънредно събрание на Съвета, което се проведе в лондонската кантора на секретаря на „Бормах“. Освен майор Лутън на него присъстваше и един от директорите от провинцията. Двама директори бяха достатъчни за кворум, но трима съставляваха квалифицирано мнозинство. Съветът разгледа изготвената от секретаря резолюция и документите, които той представи. Четиримата неизвестни акционери, чиито интереси представляваше банка „Цвингли“, несъмнено притежаваха в момента общо трийсет процента от акциите на компанията. Не подлежеше на съмнение фактът, че те са упълномощили банка „Цвингли“ да оперира от тяхно име, а банката бе назначила с неоспорими документи мистър Робъртс за свой представител.

Аргументът, който реши изхода на обсъждането, беше съвсем прост. Щом като група бизнесмени са решили да закупят такъв голям обем от акциите на „Бормах“, следваше да се вярва на твърдението на тяхната банка, която заявяваше от тяхно име, че те възнамеряват да инжектират нови капитали в компанията. Подобно действие не би могло да се отрази отрицателно върху цените на акциите, а и тримата директори бяха акционери. Резолюцията бе гласувана на първо и на второ четене и бе приета. Никой не се сети да промени онази клауза в устава на компанията, която определяше, че двама директори съставляват кворум за вземане на решения, въпреки че сега директорите бяха шест, а не пет.

Мистър Кийт Браун се превръщаше в постоянен гост на градчето Брюге и в почитан клиент на „Кредитбанк“. Мистър Гесенс го прие с обичайната учтивост и го уведоми, че сутринта се е получил превод от Швейцария в размер на 20 000 лири. Шанън изтегли 10 000 долара в

брой и взе чек за 26 000 долара на името на Йохан Шлинкер от Хамбург.

Отиде в близкия пощенски клон и пусна чека с препоръчано писмо, като добави в плика и няколко реда от себе си, с които подканваше германеца да задвижи испанската сделка.

До срещата с Буше останаха четири часа, два от които Шанън и Вламенк убиха над чаши с чай в спокойната обстановка на едно кафене. Малко преди смрачаване потеглиха за мястото.

Между Брюге и Гент, който се намира на четиридесет и пет мили на изток, има един изоставен път. Тъй като той лъкатуши през равното поле, повечето шофьори предпочитат новата магистрала Брюксел — Остенд, която също минава през двата фламандски града. Наемниците поеха по стария път и някъде по средата на разстоянието откриха пустата ферма, която им бе описал Буше, или по-скоро видяха избелялата табела, която указваше пътя към нея. Самата ферма беше скрита зад една горичка.

Шанън подмина леко отбивката и спря. Марк слезе и отиде да огледа фермата. Върна се след двацет минути и потвърди, че наоколо наистина е пусто и не се забелязват признаци на човешко присъствие. Нямаше и следи от някакви приготовления за негостоприемно посрещане на двамата купувачи.

— Има ли някой в къщата и в пристройката? — попита Шанън.

— Къщата е заключена и отпред, и отзад. Не си личи някой да е стъпвал скоро. Огледах оборите и конюшната. Няма никой.

Шанън си погледна часовника. Вече се беше стъмнило. До срещата оставаше един час.

— Скрый се в двора и дръж района под око! — заповяда ирландецът. — Аз ще наблюдавам оттук входната врата.

Когато Марк се отдалечи, Шанън отново огледа камионетката. Тя беше стара и раздрънкана, но все още вършеше работа. Двигателят ѝ бе минал през основен ремонт. Шанън взе двата фалшиви номера и ги залепи с изолирбанд върху истинските. После, на безопасно разстояние от фермата, лесно щеше да ги махне, но сега не виждаше никакви основания да показва на мосю Буше действителната регистрация на камионетката. На двете врати имаше големи рекламни лепенки, които изпъкваха доста ярко, но и те можеха бързо да паднат. В каросерията се намираха шест големи чувала с картофи, които

Вламенк бе натоварил по негово нареждане, и широката дъска, която се слагаше като задна преграда. Доволен, Шанън се върна на поста си край пътя.

Камионетката, която очакваше, се появи в осем без пет. Когато намали, за да свие по отклонението към фермата, наемникът различи фигурата на шофьора зад волана, а до него една топка, увенчана с дребна глава, която несъмнено принадлежеше на мосю Буше. Задните габарити на камионетката осветиха отбивката и след малко се скриха зад горичката. Явно Буше играеше чисто.

Шанън изчака три минути и насочи своята камионетка по отклонението. Когато стигна пред фермата, видя, че камионетката на Буше стои със запалени фарове в средата на двора. Той изгаси двигателя и слезе, като също остави фаровете светнати. Предницата му беше на около три метра от задницата на другата камионетка.

— Мосю Буше! — извика Шанън в мрака.

Наемникът също стоеше на тъмно, леко встрани от собствените си фарове.

— Мосю Браун — обади се хъхрещият глас на Буше и дебелият търговец се показва на светлината.

Беше довел и своя „помощник“ — як мъжага, който по преценка на Шанън можеше да вдига тежести, но не и бързо да реагира. Ирландецът знаеше, че при нужда Марк е пъргав като пантера. Така че в случай на спречкване нямаше да имат проблеми.

— Носите ли парите? — попита Буше и се приближи.

Шанън посочи към кабината на камионетката.

— Там са. Вие носите ли шмайзерите?

Буше махна с ръка към своята камионетка.

— В каросерията.

— Предлагам да си разменим нещата тук навън между двете камионетки — каза Шанън.

Буше се обърна и рече нещо на фламандски, което Шанън не разбра. Помощникът му отиде зад камионетката и отвори вратите на каросерията. Шанън се стегна. Ако имаше някакви изненади, те щяха да дойдат с отварянето на вратите. Но нищо не се случи. Фаровете на неговата камионетка осветиха десет плоски квадратни сандъка и един кашон без капак.

— Приятелят ви не е ли тук? — попита Буше.

Шанън изсвири. Малкия Марк изскочи иззад обора. Настъпи мълчание. Шанън се прокашля.

— Хайде да започнем с размяната — каза той, бръкна в кабината и извади обемист кафяв плик. — В брой, както се уговорихме. Двайсетдоларови банкноти. Пачки по петдесет. Десет пачки.

Дебелият белгиец взе да прехвърля банкнотите с изумителна бързина за тези пухкави ръце. Преброените пачки пъхаше в джобовете си. Когато преброи и последната, той отново измъкна всички пачки и изтегли по една случайна банкнота от всяка. На светлината на ръчно фенерче провери внимателно дали не са фалшиви. Банкнотите бяха редовни. Накрая Буше кимна.

— Всичко е наред — каза той и извика нещо на помощника си.

Мъжаката се отстрани от вратите на камионетката. Шанън кимна към Марк. Белгиецът се приближи и свали първия сандък на тревата. Извади от джоба си една автомобилна щанга и напъна капака. После доближи фенерчето си и огледа десетте подредени един до друг шмайзера. Взе един от тях и провери затвора, ударника и цевта. Остави обратно автомата и затръшна капака.

За десет минути успя да провери и десетте сандъка. Докато се занимаваше с това, помощникът на мосю Буше го наглеждаше отблизо. Шанън стоеше на около пет метра встрани от Буше. Накрая Марк надникна в отворения кашон. В него имаше 500 пълнителя. Той изпробва един, за да се увери, че пасва. После се обърна към Шанън и кимна.

— Всичко е точно — обади се Марк.

— Бихте ли помолили вашия приятел да помогне на моя при товаренето? — обърна се Шанън към Буше.

Дебелият търговец разпореди на помощника си. След пет минути десетте плоски сандъка и кашонът с пълнителите бяха в каросерията на камионетката. Преди да го натоварят, двамата яки фламандци свалиха чувалите с картофи, а Марк каза нещо на фламандски и човекът на Буше се засмя.

Когато сандъците отидоха горе, Вламенк нагласи задната преграда, която на височина стигаше до средата на покритата каросерия. После взе един нож, разряза връзката на най-близкия чувал, метна го на рамо и го изсипа в каросерията. Картофите заподскачаха

лудо, търсейки си местенце между сандъците и кашона. Другият белгиец отново се засмя и започна да помага на Марк.

Картофите доволно покриха оръжието. Всеки би потвърдил, че в каросерията на тази камионетка има просто куп ранни картофи. Чувалите захвърлиха край оградата.

След като свършиха, двамата товарачи се появиха заедно иззад каросерията.

— Готово. Можем да тръгваме — каза Марк.

— Ако нямате нищо против, ние ще потеглим първи — обърна се Шанън към Буше. — Все пак у нас е нелегалната стока.

Той изчака Марк да запали двигателя и да обърне. Едва тогава скочи в кабината. Някъде по средата на малкото пътче имаше страшно дълбока дупка и камионетката почти спря, за да мине през нея. В този момент Шанън промърмори нещо на Марк, взе му ножа, скочи навън и се скри в храстите.

Две минути по-късно се появи камионетката на Буше. Тя също намали, за да омекоти тръскането. Шанън се измъкна от храстите, притича до камионетката, наведе се ниско и заби ножа в задната дясна гума. Чу се фъстене, а наемникът отново се върна в храстите. Качи се при Марк на главния път. Белгиецът тъкмо беше свалил рекламните лепенки и фалшивите номера. Шанън нямаше нищо против Буше. Просто му трябваше преднина от половин час.

Към десет и половина двамата наемници се прибраха в Остенд. Оставиха натоварената с пролетни картофи камионетка в наетия от Марк гараж, а после заседнаха в бара на Марк на улица „Клайнцраат“ и вдигнаха не един тост с халби пенлива бира, докато Ана им приготвяше вечерята. Шанън за пръв път виждаше добре сложената любовница на приятеля си и според правилата на наемническия етикет се отнасяше към нея с изискана вежливост.

Вламенк му беше запазил стая в един хотел в центъра, но двамата пиха до късно. Поговориха си за стари битки и премеждия, припомниха си случки и хора, трудни ситуации и рисковани акции. Смееха се на неща, които от днешна гледна точка им изглеждаха забавни, и кимаха мрачно при спомени, които още им причиняваха болка. Барът остана отворен, докато на Малкия Марк му се пиеше. Простосмъртните наоколо седяха и го слушаха.

Наближаваше да съмне, когато двамата наемници отидоха да си легнат.

Малкия Марк се отби в хотела на Шанън към десет и двамата закусиха заедно. Шанън обясни на белгиеца, че иска шмайзерите да влязат в подходяща опаковка, за да се прехвърлят през белгийско-френската граница и оттам да се откарат до едно южно френско пристанище.

— Можем да ги изпратим в щайги с картофи — предложи Марк. Шанън поклати глава.

— Картофите са в чували, а не в щайги — каза той. — А представяш ли си колко красиво ще се получи, ако някоя щайга се преобърне при транспорта или при товаренето? Не, имам по-добра идея.

През следващия половин час ирландецът изложи изискванията си пред Вламенк. Белгиецът само кимаше.

— Добре — каза той, когато разбра съвсем точно какво се иска от него. — Мога да работя в гаража сутрин, преди барът да отвори. Кога ще ги караме на юг?

— Към 15 май — каза Шанън. — Ще използваме маршрута на шампанското. Ще доведе Лангароти тук да ти помага. В Париж ще се прехвърлим на камионетка с френска регистрация. Искам да опаковаш всичко най-късно до 15 май.

Марк го придружи до пристанището. Взеха такси, защото камионетката трябваше да остане в гаража до момента, в който потегли на последното си пътешествие от Остенд до Париж с товар от незаконно оръжие. Макар че не беше с кола, Шанън си купи без проблеми билет за Дувър за ферибота, който пренасяше автомобили. Прибра се в Лондон в ранните вечерни часове.

Седна в апартамента и написа подробен доклад за Ендийн, като пропусна да отбележи от кого е купил автоматите и къде са складирани. Приложи към доклада отчет за разходите и изчисление за остатъка в сметката в Брюге. Изпрати всичко това до поискване, използвайки обичайния канал за комуникация с помощника на сър Джеймс Мансън.

Рано в петък сутринта се получи пакет от Жан-Баптист Лангароти. В него имаше цял сноп каталози на три европейски фирми, произвеждащи каучукови надуваеми полутвърди лодки от типа, който искаше Шанън. В рекламата се изброяваха разнообразните им приложения — като спасителни лодки, скутери за водни ски, лодки за екскурзии, помощни съдове за яхти, изходни бази за подводен риболов и други подобни. Никъде не се споменаваха фактът, че всички те са създадени на базата на един бърз и маневрен модел, който обслужва нуждите на морските пехотинци.

Шанън прочете каталозите с интерес. От трите фирми едната беше италианска, другата — френска, а третата — британска. Италианската фирма имаше мрежа от шест магазина по Лазурния бряг и най-добре отговаряше на изискванията на Шанън. Освен това тя разполагаше с най-много бройки в наличност. От най-големия модел, лодка с дължина пет метра и половина, имаше две, които можеха да бъдат доставени незабавно. Едната се намираше в Марсилия, а другата — в Кан. В каталога на френските производители бе показана снимка на най-голямата им петметрова лодка, която пореше вълните с леко потънала кърма и вирнат нос.

В писмото си Лангароти пишеше, че една бройка от френските лодки може да се купи от магазин за морски стоки в Ница. Отбелязваше също, че британските модели се произвеждат по специална поръчка. После допълваше, че могат да се намерят по няколко бройки от всички модификации в яркооранжев цвят, но той се интересува само от черните. В заключение Лангароти подчертаваше, че всички модели са пригодени за извънбордови двигатели с мощност над петдесет конски сили, и съобщаваше, че в околността има в наличност седем различни модела двигатели, които отговарят на изискванията.

Шанън отговори с дълго писмо, в което разпореждаше на Лангароти да купи двете налични италиански лодки и да попълни бройката с лодката френско производство. Подчертаваше, че веднага след получаване на това писмо корсиканецът следва да телефонира на продавачите и да направи твърда поръчка, като им изпрати със запис десетпроцентно капаро. Освен това трябваше да купи от различни магазини три двигателя от най-добрия модел.

Шанън погледна цените и изчисли, че разходите възлизат на малко повече от 4 000 лири. Това означаваше, че леко ще превиши предвидения бюджет от 5 000 лири за по-мощно оборудване, но това не го обезпокои. Щеше да спести от оръжието и (поне така се надяваше) от кораба. Той писа на Лангароти, че ще прехвърли на негова сметка 4 500 лири, като с остатъка от 500 лири корсиканецът трябваше да купи на старо изправна двутонна камионетка, като внимава да е регистрирана и застрахована.

С нея трябваше да обиколи крайбрежието и да закупи трите опаковани в сандъци надуваеми лодки, както и трите извънбордови двигателя, а после да откара цялата партида в склада на спедитора в Тулон най-късно до 15 май. На същата дата преди обяд корсиканецът трябваше да се срещне с Шанън в парижкия хотел, където обикновено отседнаше командирът на наемниците. На срещата трябваше да дойде с камионетката.

Шанън изпрати още едно писмо. То бе адресирано до „Кредитбанк“ в Брюге и изискваше превод от 2 500 лири във френски франкове на сметката на мистър Жан-Баптист Лангароти в централата на банка „Сосиете Женерал“ в Марсилия. И двете писма пусна с експресна поща още същия следобед.

Когато се върна в апартамента си, Кат Шанън се хвърли на леглото и заби поглед в тавана. Чувстваше се адски уморен. Напрежението през последните трийсет дни започваше да му се отразява. Общо взето, подготовката вървеше по график. Алън Бейкър навярно вече уреждаше покупката на минохвъргачки и базуки от Югославия. Доставка им се очакваше в първите дни на юни. Шлинкер сигурно беше в Испания, за да купи деветмилиметрови патрони, които биха стигнали за цяла година. Шанън поръча такова огромно количество муниции само за да избегне евентуални подозрения от страна на испанските власти. Разрешителното за износ трябваше да е готово между средата и края на юни, при положение че Шанън успее да съобщи на германеца името на кораба и при положение че корабът бъде одобрен от властите в Мадрид.

От Вламенк се изискваше вече да е подготвил автоматите за транспортиране през Белгия и Франция до Марсилия. По график те трябваше да са на кораба до първи юни. Лодките и двигателите следваше да се натоварят по същото време от Тулон заедно с

допълнителното помощно оборудване, което Шанън поръча при Шлинкер.

Освен прехвърлянето на шмайзерите през граница всичко друго беше съвсем законно. Това не означаваше, че няма опасност от провали. Възможно беше някое от двете правителства да не одобри представената документация и да забави или да откаже продажбата.

Следващата точка бяха униформите, които Дюпре навярно все още набавяше в Лондон. Те също трябваше да са в склада в Тулон най-късно до края на май.

Но големият проблем си оставаше корабът. От Семлер се искаше да намери най-подходящия съд. Вече цял месец той търсеше без резултат.

Шанън се смъкна от леглото и изпрати по телефона телеграма до апартамента на Дюпре, с която му заповядваше да се обади. Тъкмо остави слушалката, и телефонът звънна.

— Здравей, аз съм.

— Здравей, Джули — каза той.

— Къде ходиш, Кат?

— Бях заминал. В чужбина.

— Ще бъдеш ли в града през уикенда?

— Да, навярно.

Всъщност Шанън не можеше нищо да предприеме, докато не получи вести за кораба от Семлер. Той дори не знаеше къде се намира германецът в момента.

— Чудесно — каза момичето. — Хайде тогава заедно да направим някои работи.

Шанън не включи. Навярно беше от умората.

— Какви работи? — попита той.

Тя започна да му обяснява с точни и чисто телесни термини. В един момент Шанън я прекъсна и каза да идва веднага и да докаже какво може.

Макар че цяла седмица репетираше как ще съобщи новината, сред унеса на любовното преживяване Джули съвсем забрави за нея. Сети се едва към полунощ. Надвеси се над ухото на полузаспалия наемник и изгърси:

— Между другото онзи ден ти видях името.

Шанън изсумтя.

— На един лист — допълни тя.

Ирландецът отново не прояви интерес. Лицето му остана заровено във възглавницата.

— Да ти кажа ли къде?

Реакцията му беше обезсърчителна. Просто отново изсумтя.

— В една папка на татковото бюро.

С друга фраза не би могла повече да го стресне. Той рязко отметна чаршафа, скочи и здраво я стисна за раменете. В погледа му имаше напрегнатост, която я плашеше.

— Причиняваш ми болка — спонтанно реагира тя.

— Каква е тази папка?

— Папка като папка — пророни Джули почти през сълзи. — Искam само да ти помогна.

Той се отпусна и лицето му видимо омекна.

— Какво си търсила в тази папка?

— Ами ти все ме разпитваш за него и когато я видях, просто реших да погледна. Така видях твоето име.

— Разкажи ми сега всичко отначало — каза наемникът със спокоен тон.

Когато свърши разказа си, Джули протегна ръце и ги обви около врата му.

— Обичам те, мистър Кат — промълви тя. — Направих го само защото те обичам. Грешно ли съм постъпила?

Шанън се замисли. Тя вече знаеше твърде много и имаше само два начина да си осигури мълчанието ѝ.

— Наистина ли ме обичаш? — попита той.

— Да, наистина те обичам.

— Би ли казала или направила нещо, което ще ми причини зло?

Тя се отдръпна леко и го изгледа втренчено. Сцената придобиваше чертите на детските ѝ мечти.

— Никога — патетично заяви тя. — Никога няма да проговоря. Каквото и да правят с мен.

Шанън премигна няколко пъти от удивление.

— Никой нищо няма да прави с теб — каза той. — Просто недей да казваш на баща си, че ме познаваш и че си се ровила в книгата му.

Той ме е наел да събирам информация за условията на рудодобива в Африка. Ако разбере, че се познаваме, ще ме уволни. Тогава ще трябва да си търся друга работа. Вече ми предложиха една, която е чак в Африка. Така че, разбираш ли, ако баща ти научи за нас, ще се наложи да замина и да те оставя.

Думите му попаднаха точно в целта. Тя го искаше близо до себе си. Той знаеше, че съвсем скоро все пак ще трябва да замине, но още не беше дошъл моментът да ѝ го съобщи.

— Нищо няма да кажа — обеща Джули.

— Имам само няколко въпроса — каза Шанън. — Каза, че си видяла заглавието на листите с цените на някаква руда. Какво беше това заглавие?

Тя сбърчи чело, напрягайки се да си спомни думата.

— Това, дето го слагат в химикалките. Пише го в рекламите на скъпите химикалки.

— Мاستило ли? — попита Шанън.

— Платиния — каза тя.

— Платина — поправи я наемникът със замислен поглед. — А какво беше заглавието на папката?

— О, това си го спомням — въодушевено каза Джули. — Сякаш е заглавие на приказка. Кристалната планина.

Шанън въздъхна дълбоко.

— Иди да ми направиш едно кафе, скъпа.

В кухнята задрънчаха чаши. Шанън се облегна на таблата на леглото и се загледа навън през прозореца.

— Хитро копеле — промълви той. — Няма да ви излезе толкова евтино, сър Джеймс, никак няма да ви излезе евтино.

В тъмната стая се разнесе смехът му.

През същата съботна нощ Бени Ламбер се прибираше вкъщи, след като цяла вечер пи с приятели в едно от любимите си заведения. Той беше обърнал във франкове парите, които взе от Шанън, и щедро черпеше всички. Мед му капеше на сърцето, когато говореше за „голямата сделка“, а сервитьорките възхитено го слушаха и отпиваха от шампанското, което той им беше поръчал. Самият Бени се почерпи порядъчно и сега въобще не забелязваше колата, която го следваше

бавно на около двеста метра разстояние. Не се стресна и когато колата го настигна наскред едно пуство пространство на половина мильа от дома му.

Преци да успее да гъкне, от предната седалка изскочи някакъв гигант и започна да го избутва зад една ограда на десетина метра встраи от улицата.

Викове на Бени секнаха, когато мъжагата го завъртя, сграбчи го за яката и го удари с юмрук в слънчевия сплит. Бени се сви и когато гигантът го пусна, се просна на земята. Лицето на нападателя беше скрито в сянката на оградата. Той измъкна от колана си една половинметрова желязна пръчка и се наведе над нещастника. Сграбчи гърчещото се тяло за левия крак и повдигна коляното. После с все сила стовари желязото върху удобно подложената капачка. Чу се тъп звук и костта стана на сол. Ламбер нададе кратък, пронизителен писък, подобно набучен на шиш плъх, и припадна. Така и не усети как му счупиха другото коляно.

Двайсет минути по-късно Томар позвъни на своя шеф от телефонната кабина на един нощен бар. Ру го слушаше и кимаше доволно.

— Браво! — похвали го той. — Слушай, имам новина за теб. Хотелът на Шанън. Анри Ален току-що ми събщи, че там се е получило писмо от Кийт Браун. Резервирал си е стая за 15 май. Разбра ли?

— Петнайсети — повтори Томар. — Значи на тази дата ще е там.

— Както и ти — каза гласът отсреща. — Анри ще те свърже с неговия човек в хотела. На 15-ти по обяд ще заемеш позиция някъде в околността.

— А докога ще чакам? — попита Томар.

— Докато излезе. Сам! — каза Ру. — Тогава ще му видиш сметката. За пет хиляди долара.

На излизане от кабината на лицето на Томар се появи лека усмивка. Докато си пиеше бирата на бара, той усещаше хладния допир на пистолета под лявата си мишница. Усмивката му стана по-забележима. Този пистолет щеше да му спечели доста добра сумичка. Само след няколко дни. Нямаше никакво съмнение. Щеше да е съвсем елементарно да се застреля човек, който никога не го е виждал и нищо не подозира. Пък бил той и Кат Шанън.

Към десет часа в неделя сутринта позвъни Курт Семлер. Шанън се излежаваше гол в леглото, а Джули приготвяше закуска в кухнята.

— Мистър Кийт Браун? — обади се гласът на момичето от пощата.

— Да. На телефона.

— Има обаждане за вас. От Генуа ви търси мистър Семолина.

Шанън скочи и приседна на ръба на леглото. Здравно стискаше слушалката.

— Свържете ме — изкомандва той.

Гласът на германеца се чуваше слабо, но всичко се разбираше.

— Карло?

— Да, Курт?

— Аз съм в Генуа.

— Знам. Някакви новини?

— Намерих го. Този път съм сигурен. Точно такъв, какъвто го искаш. Обаче има и друг купувач. Навярно ще се наложи да наддаваме, ако искаме да го купим. А корабът е добър. Идеален е за нас. Ще можеш ли да дойдеш да го видиш?

— Сигурен ли си, че е добър, Курт?

— Да, абсолютно. Регистриран товарен кораб, собственост на една параходна компания със седалище в Генуа. Само за нас е.

Шанън размисли.

— Ще дойда утре. В кой хотел си отседнал?

Семлер му каза.

— Ще пристигна с първия възможен самолет. Не знам точно кога. Гледай следобед да не излизаш. Ще те намеря в хотела. Запази ми стая.

Няколко минути по-късно Шанън вече говореше с билетния център на „Бритиш Еървейз“. Казаха му, че най-скоро излита самолетът на „АЛИТАЛИЯ“ до Милано в 9,05 на другата сутрин. В Милано имаше връзка за Генуа. Самолетът кацаше в пристанищния град малко след един часа следобед. Шанън си запази билет за този полет.

Когато Джули се върна с кафето, наемникът я посрещна ухилен. Ако корабът се окажеше добър, за двайсет дни Шанън щеше да успее

да приключи сделката и на 15-и да отиде в Париж за срещата си с Лангароти, напълно уверен, че Семлер ще намери добър екипаж и ще набави гориво и продоволствия най-късно до 1 юни.

— Кой беше? — попита момичето.

— Един приятел.

— Какъв приятел?

— Мой съдружник.

— Какво искаше?

— Ще трябва да отида да го видя.

— Кога?

— Утре сутринта. В Италия.

— Колко време няма да те има?

— Не знам. Около две седмици. Може и повече.

Тя се нацупи.

— И аз какво ще правя толкова време без теб?

Шанън се ухили.

— Все ще намериш какво да правиш.

— Голямо лайно си — каза Джули завалено. — Но щом казваш, че трябва да заминеш, значи наистина трябва. В такъв случай ни остава съвсем малко време и аз, скъпи мой, въобще не мисля да го пиляя.

Кафето му се разля върху възглавницата и Шанън си помисли, че битката за двореца на Кимба ще е песен в сравнение с усилията му да задоволи сладката дъщеричка на сър Джеймс Мансън.

[1] Вид яхта. — Б.пр. ↑

15.

Пристанището на Генуа бе окъпано от светлината на слабото следобедно слънце, когато Кат Шанън и Курт Семлер освободиха таксито и германецът поведе шефа си по кея към мястото, където беше пристигнал корабът „Тоскана“. Старият съд се гушеше между два 3 000-тонни контейнеровоза, но това не променяше нищо. Окоето на Шанън прецени, че корабът е точно толкова голям, колкото трябва.

На носа имаше малък форпик, който слизаше на метър и петдесет към главната палуба, по средата на която се намираше квадратният отвор на единствения трюм. На кърмата бе разположен малкият мостик, под който очевидно бяха каютите на екипажа и на капитана. Мачтата беше съвсем къса. За нея беше прикрепен един-единствен кран, изправен почти вертикално. Най-отзад, точно над кърмата, бе закачена единствената спасителна лодка.

Ръжда покриваше целия корпус. Боята се бе олющила под слънцето и солените пръски на много морета. Но макар и малък, стар и неприветлив, този кораб имаше най-важното качество, което интересуваше Шанън — беше анонимен. Има хиляди корабчета от този род, които поддържат каботажните рейсове между Хайфа и Гибралтар, Танжер и Дакар, Монровия и Саймънстаун. Всички те си приличат, не правят никакво впечатление и никой не би заподозрял, че пренасят нещо друго освен дребни товари на кратки разстояния.

Двамата се качиха на борда. Насочиха се към кърмата и стигнаха до стръмни стълби, които водеха надолу към мрака на каютите. Семлер извика и наемниците се спуснаха по стълбите. Долу ги посрещна мускулист мъж на около четиридесет години. Той кимна на Семлер и обърна грубото си лице към Шанън.

Семлер се здрависа с него и го представи на Шанън.

— Карл Валденберг, първи помощник-капитан.

Валденберг кимна отсечено и се здрависа с ирландеца.

— Значи сте дошли да разследвате нашата стара „Тоскана“? — попита той.

Шанън със задоволство отбеляза, че помощникът говори добър, макар и малко завален английски и изглежда като човек, който е готов да приеме на борда не съвсем редовен товар, ако възнаграждението го задоволява. Шанън разбираше интереса на германския моряк към неговата персона. Семлер вече беше уведомил приятеля си, че е казал на екипажа каква е целта на посещението на работодателя му. Естествено беше първият помощник да проявява интерес към новия собственик. Освен за всичко друго Валденберг трябваше да мисли и за собственото си бъдеще.

Механикът, който беше югославянин, се подвизаваше някъде на брега, но наемниците видяха матроса — италиански тийнейджър, който прелистваше някакво порнографско списание върху койката си. Без да чака завръщането на италианския капитан, помощникът ги разведе из кораба.

Шанън се интересуваше от три неща: дали има достатъчно площ за още дванайсет души (хората му можеха да спят, ако трябва, на палубата или в трюма), дали има възможност да се скрият няколко сандъка и, трето, дали двигателите ще издържат на един рейс до Южна Африка.

Валденберг изслуша въпросите му с леко присвити очи, но отговори учтиво. На него му беше ясно, че туристи с редовно платени билети не биха търсили на борда на „Тоскана“ привилегия да спят на палубата под звездното небе. Освен това беше странно да се транспортира товар на такова разстояние с кораб като „Тоскана“. За подобни дълги рейсове обикновено се използват по-големи съдове. Предимството на по-малкия кораб е, че той може много бързо да се натовари и само за два дни да достави товара на стотици мили. Големите кораби губят много време за маневри в пристанището. Но при дълъг рейс като този от Средиземно море до Южна Африка те наваксват изоставането, тъй като развиват по-голяма скорост. Търговците не обръщат никакво внимание на съдове от типа на „Тоскана“ за разстояние над 500 мили.

След като разгледаха кораба, тримата се качиха на палубата и Валденберг ги почерпи с бира. Седнаха да я пият под брезентовия сенник, опънат зад мостика. Именно там започна договарянето. Двамата германци ломотеха на техния език. Помощникът очевидно питаше, а Семлер отговаряше. Накрая Валденберг погледна остро към

Шанън, върна погледа си върху лицето на Семлер и бавно кимна с глава.

— Вероятно — каза той на английски.

Семлер се обърна към Шанън и му преведе.

— Валденберг се интересува защо човек като теб, който явно не е добре запознат с морския търговски транспорт, иска да купи кораб за общи товари. Казах му, че ти си по-скоро бизнесмен, отколкото моряк. Той смята, че този бизнес е твърде рискован, за да е нормално един богат човек да реши да вложи пари в него, освен ако няма предвид нещо конкретно.

Шанън кимна.

— Правилно. Курт, искам да поговорим насаме.

Двамата се оттеглиха към кърмата и се надвесиха над парапета. Валденберг продължи да си пие бирата.

— Как ти се струва този тип? — тихо попита Шанън.

— Няма грешка — каза Семлер, без да се колебае. — Капитанът е собственик на кораба. Той е възрастен господин и мисли да се пенсионира. С парите от продажбата иска да си осигури пенсията. Така че мястото на капитана остава вакантно. Смятам, че Валденберг би го приел и аз нямам нищо против. Той има капитанско свидетелство и познава кораба на пръсти. Освен това е опитен моряк. Остава да видим дали е готов да качи на борда товар, който е свързан с рискове. Аз мисля, че ще се съгласи, ако му платим добре.

— Дали подозира нещо? — попита Шанън.

— Естествено. Всъщност той смята, че намерението ти е да прехвърлиш нелегално емигранти в Англия. Не му се ще да го арестуват, но мисля, че ако му предложиш добри пари, ще поеме риска.

— Първата ни грижа все пак е да купим кораба. Той може и после да реши дали да остане. Ако иска да напусне, ще си намерим друг капитан.

Семлер поклати глава.

— Не става. Ще трябва предварително да му обясним в основни линии каква е работата. И ако тогава той реши да напусне, това би нарушило сигурността.

— Ако му кажем каква е работата и реши да напусне, за него има само един път — каза Шанън и посочи мазната вода под кърмата.

— Има и още нещо, Кат. Добре ще е да го привлечем на наша страна. Той познава кораба и ако реши да остане, ще се опита да убеди капитана да продаде „Тоскана“ на нас, а не на местната компания, която си точи зъбите за него. Мнението му има тежест пред капитана, защото старецът му вярва и иска корабът да попадне в добри ръце.

Шанън обмисли логиката на казаното. Тя му хареса. До операцията оставаше малко време и „Тоскана“ му трябваше. Първият помощник можеше да му помогне да купи кораба и със сигурност бе в състояние да го управлява. Освен това съществува едно желязно правило при даването на подкупи. Никога не се опитвай да подкупиш всички. Купи само човека, който има власт над подчинените си, и не бери грижа за другите. Шанън реши да се опита да спечели Валденберг на своя страна. Двамата наемници се върнаха под сенника.

— Ще бъда откровен с вас, мистър Валденберг — каза Шанън. — Истина е, че ако купя кораба, нямам намерение да транспортирам с него фъстъци. Истина е също, че при товаренето на моята стока съществува определен риск. После при разтоварването рисковете няма да има, защото корабът ще бъде извън териториални води. Трябва ми добър капитан, а Курт Семлер твърди, че вие сте такъв. Нека поставим нещата съвсем ясно. Ако аз купя „Тоскана“, ще ви предложа капитанския пост. В продължение на шест месеца ще получавате твърда заплата, два пъти по-голяма от сегашната. Освен това ви се полага премия от 5 000 долара за първия рейс, който е предвиден за след десет седмици.

Валденберг изслуша предложението, без да каже нито дума. После се ухили и се изправи. Протегна ръка към Шанън.

— Господине, смятайте, че вече имате капитан.

— Чудесно! — каза Шанън. — Само че първо трябва да купим кораба.

— Няма проблеми — каза Валденберг. — Колко сте готов да платите?

— А колко струва?

— Колкото предложи пазарът — отговори Валденберг. — Конкурентите определиха таван от 25 000 лири и нито пени повече.

— Аз ще кача на 26 000 лири — каза Шанън. — Капитанът ще се съгласи ли с тази цена?

— Разбира се. Говорите ли италиански?

— Не.

— Спинети не говори английски. Така че нека аз да ви превеждам. Няма начин да не убедя стареца. При тази цена, а и още повече щом аз ще съм капитан, той ще даде кораба на вас. Кога можете да се срещнете с него?

— Утре?

— Добре. Утре в десет. Тук на борда.

Двамата отново се здрависаха и наемниците си тръгнаха.

Малкия Марк Вламенк с голямо удоволствие работеше в наетия от него гараж. Заключената камионетка беше паркирана на уличката отпред. Той заключи и вратата на гаража, за да предотврати нежелани посещения, докато работи. Вече прекарваше втори следобед тук и вървеше към края на първия етап от работата.

До задната стена на гаража бе изправена масивна дървена пейка, на която бяха наредени всички необходими инструменти. Марк ги бе купил с част от петстотинте лири, които му даде Шанън (със същите пари беше купена и камионетката). Край една от страничните стени имаше пет големи варела. Те бяха яркозелени и носеха емблемата на петролната компания „Кастрол“. Марк ги бе купил празни на доста изгодна цена от една от големите параходни фирми на пристанището. Бяха предназначени за смазочно масло и оригиналното им съдържание бе отбелязано с ясни букви.

Марк беше изрязал дъното на първия варел от редицата и сега той стоеше обърнат със зеещата дупка нагоре. Горната плоскост, на която се завинтва капачката, лежеше на пода. Около дупката имаше трисантиметров ръб, останал от изрязаното дъно.

Белгиецът беше донесъл от камионетката два сандъка с шмайзери и двайсетте автомата бяха почти готови да влязат в новото си скривалище. Той внимателно уви с широк скок всеки автомат от край до край. После прилепи към всяка от така приготвените мумии по пет пълнителя. След мумифицирането всеки шмайзер попадна в отделна здрава полиетиленова торба, която след съответно обезвъздушаване бе завързана с канап. Тази торба влизаше във втора, външна, отново полиетиленова торба, която също бе завързана. Марк

прецени, че в тази опаковка оръжието ще се запази сухо, докато дойде време отново да излезе на въздух.

Той взе двайсетте пакета и ги привърза заедно с две яки конопени въжета. Този голям вързоп пусна внимателно в дупката на варела. Варелите бяха от обикновения тип с вместимост четиридесет и два галона или двеста литра. Така че за двайсетте автомата и прикрепените към тях пълнители имаше достатъчно място и дори оставаше малък луфт край стената.

Когато първият вързоп влезе вътре, Марк се захвана да възстанови дъното на варела. От един железарски магазин на пристанището си беше набавил нови кръгли тенекиени плоскости. Сега взе една от тях и я нагласи върху дупката. Наложил се половин час да пили, преди да успее да напасне новия кръг, така че да прилепне плътно във всички точки към образувания при изрязването трисантиметров ръб. Марк пусна горелката си, захранвана от газова бутилка, взе парче мека тел за припой и започна да споява двете тенекиени плоскости.

Металът може да се завари с метал и за да се получи възможно най-здрава снадка, се използва именно този метод. Но един варел, в който преди е имало масло или гориво, запазва остатъчен слой по вътрешната си повърхност. Когато се нагорещи, както става при заваряването, този маслен слой започва да се изпарява и може да предизвика опасна експлозия. Спояването на две тенекиени плоскости не дава същата здравина на снадката, но може да се извърши при значително по-ниска температура. При положение, че варелите стоят изправени и не се лашкат рязко (в този случай вътре се получават мощни плисъци), връзката между двете плоскости би се оказала достатъчно дълговечна.

Накрая Марк попълни с припой оставащите малки пукнатини и когато спойката изстина, напръска цялото дъно с боя, която съвсем точно повтаряше цвета на всички варели на фирмата „Кастрол“ по целия свят. После изчака боята да изсъхне и внимателно обърна варела. Развинти капачката, взе едно от предварително приготвените големи канчета и започна да налива смазочно масло.

Яркозелената, плътна, лепкава течност се стичаше през отвора и с бълбукане си проправяше път към дъното. Бавно изпълваше въздушните луфтове между стената на варела и вързоп с оръжие,

разливаше се във всяка пролука между отделните торби и обилно напояваше канапа и въжетата. Въпреки че Марк обезвъздуши всички торби, преди да ги завърже, в тях все пак бяха останали въздушни мехурчета, скрити в пълнителите и цевите на автоматите. Този въздух отнемаше част от теглото на метала и с пълненето на варела тежкият вързоп ставаше почти безтегловен. Люшката се нагоре-надолу сред плътното масло и накрая бавно потъна под повърхността.

Белгиецът наливаше с две канчета и когато варелът се напълни догоре, той изчисли, че вързопът заема седем десети от обема, а на маслото се падат три десети. Беше налял шейсет литра в двесталитровия варел. Накрая Марк запали ръчното си фенерче и огледа повърхността. Течността хвърляше мазно зелени отблясъци с леко златист нюанс. От съдържанието на дъното нямаше и следа. След един час той опипа варела отдолу. Нямаше никакви течове. Новата плоскост прилепваше плътно.

В добро присъствие на духа Марк отвори вратите на гаража и вкара камионетката вътре. Оставаше му да изгори единия от двата сандъка с немски надписи и да изхвърли на пристанището един вече ненужен тенекиен кръг. Той се увери, че системата работи. Беше сигурен, че ще може да обработва по два варела на ден и да свърши до 15-и, както бе обещал на Шанън. Беше щастлив, че отново се е заловил за работа.

Доктор Иванов беше вбесен. Не му се случваше за пръв път и със сигурност нямаше да му е за последен.

— Каква бюрокрация! — разпалено говореше той на жена си, докато закусваха. — Тъпашка, некомпетентна, умопомрачителна бюрокрация цари в тази абсурдна страна.

— Така е, така е, Михаил Михайлович — опитваше се да го успокои тя и едновременно наливаше още две чаши силен горчив чай, какъвто го обичаше мъжът ѝ.

Улегналата и земна рускиня искаше да внуши на своя вятърничав съпруг, че трябва да внимава какво говори или поне да сдържа изблиците си, когато е сред чужди хора.

— Ако капиталистите знаеха колко време е необходимо, за да се намерят в тази страна най-прости гайки и болтове, щяха да се пръснат

от смях.

— По-тихо, скъпи — каза жена му, докато си разбъркваше захарта. — Не се горещи толкова.

Минаха няколко седмици, откакто директорът го повика в облицования с чамови плоскости кабинет, разположен в централната сграда на огромния комплекс от лаборатории и жилищни блокове, който принадлежеше на Минногеоложкия институт в далечен Сибир. Шефът го уведоми, че го командирова в Западна Африка като ръководител на проучвателен екип и му заповядва сам да се заеме с организацията на експедицията.

Това означаваше да се откаже от проекта, в който беше влязъл доста дълбоко, и да принуди други двама свои колеги да направят същото. Той пусна поръчки за необходимата в африкански условия екипировка. Разясни изискванията си на десетина търговски обединения, като си наложи да отговаря учтиво на всички въпроси и въпросчета, и започна да чака екипировката да се получи, за да бъде опакована. Доктор Иванов беше ходил в Гана като член на проучвателен екип по времето, когато Нкрума беше на власт, и знаеше какво означава работа в джунглата. Спомни си как бе казал на тогавашния ръководител на екипа:

— Аз без сняг не мога. Зимен човек съм.

Въпреки негодуванието си той изпълни всички задачи в срок. Екипът му беше готов, а цялата екипировка, до последната таблетка за дезинфекция на вода и последното походно легло, се намираше в дървени сандъци. Иванов си мислеше, че при малко повече късмет ще успее да отиде до Африка, да направи проучването и да се върне с пробите, преди отвратителната есен да е сменила хубавите дни на лятото. И ето че сега държеше в ръката си писмо, което му съобщаваше, че това няма да стане.

Писмото беше от директора, но не то възбуди гнева на учения. Той знаеше, че всичко идва от Москва. Дирекцията на транспорта бе решила, че поверителното естество на проучването не позволява да се използва обществен транспорт, а външното министерство не можеше да накара „Аерофлот“ да предостави специален самолет за екипа. Предвид на обстановката в Близкия изток не можеха да се използват и военните транспортни самолети „Антонов“.

При така създамата се ситуация, отчитайки обема на товара, към който на връщане щяха да се прибавят и пробите, в Москва бяха счели за уместно транспортът да се осъществи по море. Бяха взели решение, че ще е най-добре екипът да се качи на някой съветски товарен кораб, който минава край Западна Африка на път за Далечния изток. След края на проучването геолозите трябваше да се обадят на посланик Доброволски. Той щеше да отклони някой пътуващ към родината кораб, който да поеме тричленния екипаж и сандъците с проби на борда си. Накрая в писмото се казваше, че в близко време ще го уведомят за мястото и датата на заминаване и ще му предоставят разрешително за транспортиране на товара по държавните железници до началното пристанище.

— Отиде ми лятото! — викаше Иванов, докато жена му му подаваше кожуха и кожения калпак. — Цялото ми лято отиде! А там сега започва сезонът на дъждовете.

Кат Шанън и Курт Семлер се върнаха на кораба на следващата сутрин и за пръв път се срещнаха с капитан Алесандро Спинети. Той беше жилав старец с костеливо като орех лице. Бяла фланелка покриваше все още мускулестата гръд, а на главата му бе кривната бяла фуражка.

Договарянето започна веднага, преди още да са се оттеглили в кантората на адвоката на капитана, човек на име Джулио Понти, който приемаше клиентите си на една от тесните пресечки на шумната и размирна „Виа Грамши“. В защита на синьора трябва да се отбележи, че с приближаването към неговата кантора проститутките ставаха по-скъпи и по-представителни.

В Италия всяка дейност, която трябва да се регламентира пред Закона, се придвижва със скоростта на охлюв, при това охлюв, болен от артрит.

Вече се бяха договорили за условията. Карл Валденберг преведе на италиански предложените от Шанън клаузи и капитан Спинети ги прие. Клаузите предвиждаха 26 000 лири за кораба, изплатени във валута и в страна, посочени от капитана; шестмесечен капитански договор за първия помощник при два пъти по-висока заплата от тази, която получава в момента; избор за другите двама членове на екипажа

да останат на работа със сегашната си заплата или да напуснат с обезщетение от 500 лири за юнгата и 1 000 лири за механика.

Шанън вече беше решил да помоли матроса да напусне, но смяташе на всяка цена да задържи механика — навъсен сърбин, който според Валденберг можеше да омагьоса двигателите, та да ги закарат, ако ще, и до ада. Сърбинът малко говореше и още по-малко питаше, а освен това документите му вероятно не бяха съвсем редовни и тази работа му трябваше.

За да укрие част от данъците си, капитанът бе вложил преди много години 100 лири в учредяването на малка частна компания, която се наричаше „Спинети Маритимо Шипинг Къмпани“. Тя имаше 100 обикновени акции, от които Спинети държеше деветдесет и девет. Неговият адвокат синьор Понти притежаваше една акция и беше секретар на компанията. Продажбата на „Тоскана“, единственият актив на компанията, следваше да се осъществи чрез продажба на самата компания „Спинети Маритимо“. Това напълно устройваше Шанън.

Това, което не го устройваше обаче, беше, че за да се уточнят всички детайли по договора, трябваше в пет поредни дни да се срещат с адвоката. И това беше само първият етап.

Започваше втората седмица на май и Ден трийсет и първи от стопневния график на Шанън, когато Понти се зае да изготви крайния вариант на договорите. Тъй като сделката се осъществяваше в Италия и тъй като „Тоскана“ имаше италианска регистрация, договорът трябваше да се съобрази с италианското законодателство, което е много сложно. Бяха необходими три договора — единият уреждаше продажбата на „Спинети Маритимо“ и всичките ѝ активи на „Тироун Холдингс“ от Люксембург, другият задължаваше „Тироун Холдингс“ да предложи на Карл Валденберг капитанския пост за шест месеца при съответната заплата и третият гарантираше на другите членове на екипажа настоящите им заплати или обезщетение при напускане. Целият процес отне четири дни, а Понти мислеше, че е счупил всички рекорди, макар че и двете страни имаха интерес да приключат сделката във възможно най-кратки срокове.

Големият Джони Дюпре беше доволен от живота през това слънчево майско утро. Той току-що излезе от магазина за

туристически стоки, в които направи последната си поръчка. Остави капаро за необходимия брой самари и спални чували. Обещаха му да ги доставят на другия ден. Следобед му предстоеше да вземе два големи кашона с раници и барети от един склад в източната част на Лондон.

На път за Тулон вече бяха три обемисти партиди с екипировка. По негови изчисления първата трябваше да е пристигнала, а втората навярно още пътуваше. На другия ден следобед щеше да опакова четвъртата и да я предаде на спедитора. Така му оставаше цяла седмица на разположение. Предния ден той получи писмо от Шанън, с което ирландецът му заповядваше на 15 май да напусне апартамента си и да отлети за Марсилия. Там трябваше да се настани в един посочен в писмото хотел и да чака да го потърсят. Дюпре обичаше точните разпореждания. Те не оставяха място за грешки и дори в случай на провал вината нямаше да е негова. Той си купи билет за самолета и с нетърпение очакваше да изтече тази седмица, за да се изнесе. Усещането, че боят наближава, изпълваше душата му.

Когато синьор Понти най-после състави всички бумажки, Кат Шанън изпрати няколко писма. Първото беше до Йохан Шлиinker. Шанън уведомяваше германеца, че корабът, който ще вземе мунициите от Испания, се казва „Тоскана“ и е собственост на „Спинети Маритимо Шипинг Къмпани“ от Генуа. Освен това го молеше да му съобщи точното местоназначение на пратката с оръжие, за да може капитанът да състави необходимата митническа декларация.

Писмото съдържащо и пълно описание на документацията на „Тоскана“ и посочваше факта, че името на кораба фигурира в регистъра на „Лойд“ (Шанън намери този регистър при британския вицеконсул в Генуа). Накрая наемникът уведомяваше Шлиinker, че ще го потърси през следващите петнайсет дни.

Второто писмо предоставяше на Алън Бейкър информация за името и документите на кораба, която югославските власти изискваха при издаването на разрешително за износ. Шанън знаеше как ще изглежда митническата декларация в този случай. В нея щеше да пише, че корабът пътува от началното югославско пристанище за Ломо, столицата на Того.

Наемникът написа дълго писмо до мистър Щайн. В него молеше председателя на „Тироун Холдингс“ да подготви документите за събрание на Съвета на компанията след четири дни в кабинета на председателя. В дневния ред трябваше да има две точки. Първата се отнасяше до покупката на „Спинети Маритимо“ с всичките ѝ активи за сума от 26 000 лири, а другата засягаше въпроса за нова емисия от 26 000 акции на приносителя с единична цена една лира, които мистър Кийт Браун щеше да получи срещу чек за 26 000 лири.

Той драсна няколко реда на Марк Вламенк, с които му съобщаваше, че прибирането на товара от Остенд се отлага за 20-и, а после с кратко писъмце до Лангароти отложи срещата им в Париж за 19-и.

Накрая изпрати писмо на Саймън Ендийн в Лондон с молба да се срещнат след четири дни в Люксембург. Помощникът на сър Джеймс трябваше да разполага със сума, възлизаща на 26 000 лири, предназначена за закупуване на кораба, който ще пренесе цялата операция до целта.

Вечерта на 13 май беше свежа и прохладна. На неколкостотин мили разстояние по крайбрежието на същото море Жан-Баптист Лангароти се движеше със своята камионетка на запад от Хиер и навлизаше в последния пътен участък преди Тулон. Прозорецът му беше спуснат и той вдишваше мириса на бор и клек, който се носеше от околните хълмове. Също като Дюпре в Лондон, който се готвеше същата вечер да отлети за Марсилия, като Вламенк в Остенд, който доизкусуряваше последния варел с масло и автомати, Лангароти беше доволен от живота.

В каросерията на камионетката бяха последните два извънбордови двигателя. И двата имаха подводни ауспуси за обезшумяване. Сега отиваше в Тулон да ги остави в склада на спедитора. В склада на „Маритим Дюпо“ вече се намираха трите опаковани в сандъци черни надуваеми лодки, а също и третият двигател. Там бяха и четирите сандъка с униформи, които пристигаха на части от Лондон през последните две седмици. И четирите се получиха на негово име. Лангароти също щеше да приключи в срок.

Съжаляваше, че се наложи да се премести в друг хотел. Една случайна среща пред стълбите със стар приятел от престъпния свят го принуди бързо да си събере багажа и да се изнесе. Сега беше на нов адрес и трябваше да го съобщи на Шанън, само че не знаеше къде се намира ирландецът. Но това нямаше значение. След четиридесет и осем часа, на 15 май, му предстоеше среща с шефа в парижкия хотел „Плаца Сюрен“.

Събранието в Люксембург на 14 май беше изненадващо кратко. Шанън не присъства на него. Преди началото му той се срещна с мистър Щайн в неговия кабинет и му предаде документите за продажбата на „Спинети Шипинг Къмпани“ и нейния кораб „Тоскана“ заедно с чек за 26 000 лири, дължим на „Тироун Холдингс“.

Половин час по-късно мистър Щайн излезе от събранието и предаде на Шанън 26 000 обикновени акции в дружеството „Тироун Холдингс“. Освен това му показва един плик, който съдържа документите, отнасящи се до преминаването на кораба в собственост на „Тироун“, и издаден от „Тироун Холдингс“ чек за 26 000 лири на името на сеньор Алесандро Спинети. Щайн запечата плика и го адресира до кантората на синьор Джулио Понти в Генуа. След това даде плика на Шанън. Последният документ, който получи наемникът, беше решение на Съвета, с което хер Курт Семлер се назначава за директор на „Спинети Маритимо Шипинг Къмпани“.

Два дни по-късно сделката беше скрепена в кантората на италианския адвокат. Чекът, дължим за покупката на „Тоскана“, бе прехвърлен по сметка на продавача и „Тироун Холдингс“ притежаваше по закон сто процента от „Спинети Маритимо“. Предвид на това синьор Понти изпрати с препоръчано писмо на адреса на компанията „Тироун“ в Люксембург стоте акции на „Спинети Маритимо“. Вече извън сделката той прие на съхранение в сейфа си един пакет, който му даде Шанън. Взе два еталонни подписа на наемника (подписи на Кийт Браун), за да е в състояние да удостоверява автентичността на писмата, касаещи пакета. Понти не знаеше, че този пакет съдържа контролния пакет от 26 994 акции на „Тироун“.

Карл Валденберг получи капитанския пост за шест месеца. Шестмесечен договор подписа и механикът. И двамата прибраха

едномесечната си заплата в брой, а възнаграждението им за останалите пет месеца бе официално депозирано при синьор Понти.

Италианският тийнейджър се съгласи без много уговорки да си вземе обезщетението от 500 лири плюс надбавка от 100 лири и да напусне кораба. Семлер получи назначението си като директор на компанията.

Шанън бе прехвърлил още 5 000 лири от Брюге на сметката си в Генуа. С тези пари изплати двете заплати на членовете на екипажа, които оставаха на кораба. Преди да напусне Генуа на 18 май, той даде остатъка от тази сума на Семлер и го инструктира подробно.

— Как върви търсенето на нови двама моряци?

— Валденберг вече се е заел с това — каза Семлер. — Той твърди, че пристанището е фрашкано с хора, които търсят работа по корабите. Това място го знае на пръсти. Знае и какво ни трябва. Корави мъже, които не задават много въпроси и правят каквото им се нареди, особено ако накрая ги чака някаква премия. Няма страшно. До края на седмицата Валденберг ще намери подходяща двойка.

— Добре. Чудесно. Виж сега какво искам от теб. Трябва да подготвя „Тоскана“ за път. Основен преглед на двигателя и отстраняване на повредите. Платени пристанищни такси. В документите да се впише новият капитан. Да се изготви митническа декларация за Тулон. Ще пишеш товар за Мароко. Корабът да се зареди с гориво и продоволствия. Гледай всичко да стигне за дванайсет души плюс екипажа. Да има достатъчно питейна вода, бира, вино, цигари. Когато свършиш, ще откарате кораба в Тулон. Трябва да си там най-късно до първи юни. Марк, Жан-Баптист, Джони и аз също ще бъдем там. Ще се свържеш с мен чрез спедиторската фирма „Ажанс Маритим Дюпо“. Намира се в района на пристанището. Довиждане и късмет.

16.

Ако Жан-Баптист Лангароти беше все още жив, това поне донякъде се дължеше на умението му да предугажда опасността. Когато пристигна в Париж, той се яви в хотела на Шанън в уречения час, седна си кротко във фоайето и взе да прелиства някакво списание. Почака два часа, но Шанън не се появи.

За всеки случай корсиканецът попита на рецепцията, защото, макар и да не беше споменал, че ще преспи в Париж, беше възможно ирландецът да е пристигнал по-рано и вече да си е взел стая. Момичето на рецепцията погледна в книгата и каза, че в хотела няма гост от Лондон на име Кийт Браун. Лангароти сметна, че Шанън се е забавил, и реши да се яви отново в същия час на следващия ден.

Така че на 16-и в същия час корсиканецът отново седеше във фоайето. Шанън пак го нямаше, но този път имаше нещо друго. На два пъти някакъв тип от персонала на хотела надничаше във фоайето и моментално изчезваше, щом Лангароти го погледне. След като отново почака два часа и Шанън не се появи, наемникът си тръгна. Както си вървеше по улицата, забеляза един човек, който проявяваше странен интерес към една витрина. На тази витрина, в която втрещено се взираше непознатият, бяха изложени дамски корсети. Лангароти си помисли, че този тип някак не се връзва с пролетната утринна атмосфера на тихата пресечка.

През следващото денонощие той пусна ухо в някои парижки барове, известни като сборища на наемниците. Поговори със стари приятели от Корсиканския съюз на парижките престъпници. Всяка сутрин продължаваше да ходи в хотела и на петия ден, на 19-и, Шанън се появи.

Той пристигна предната вечер със самолет от Генуа през Милано и преспа в хотела. Изглеждаше в добро настроение и докато си пиеха кафето във фоайето, каза на колегата си, че е купил кораб за операцията.

— Някакви проблеми? — попита Лангароти.

Шанън поклати глава.

— Никакви.

— Тук, в Париж, обаче си имаме проблем.

На такова публично място корсиканецът не можеше да си точи ножа и затова ръцете му бездействаха върху скута. Шанън остави чашката си върху масичката. Той знаеше, че щом Лангароти говори за проблем, значи става дума за нещо сериозно.

— Какъв по-точно? — тихо попита той.

— По следите ти е наемен убиец — каза Лангароти.

В настъпилото мълчание Шанън се опитваше да осмисли новината. Приятелят му също мълчеше. Той предпочиташе да отговаря на въпроси само когато го питат.

— Знаеш ли кой го е наел? — попита Шанън.

— Не. Не знам и кой е убиецът. Но цената е висока, към 5 000 долара.

— Скоро ли са го наели?

— Говори се, че убийството е поръчано преди около шест седмици. Човекът, който е наел убиеца, явно живее в Париж. Но не е ясно дали не действа от името на някой друг. Всички казват, че или много добър, или много глупав убиец може да излезе срещу Кат Шанън. Но някой е приел договора. Разни хора разпитват за теб.

Шанън изпсува през зъби. Той въобще не се съмняваше, че корсиканецът е прав. Лангароти беше прекалено акуратен човек, за да си позволи да подмята непроверена информация. Опитваше се да си спомни някакъв инцидент, който би предизвикал някого да поиска главата му. Проблемът беше, че такива мотиви имаше колкото щещ, и дори беше сигурен, че за някои от тях никога не би се сетил.

Той започна систематично да прехвърля в главата си различните вероятности. Тази работа можеше да е свързана или с настоящата операция, или да произлиза от някакъв по-отдавнашен мотив. Той се зае с първата версия.

Дали не беше изтекла информация? Възможно ли беше някоя от тайните служби да е получила сведение, че той организира преврат в Африка, и да е решила да го предотврати, като унищожи командира на операцията? Дори му мина през ум, че сър Джеймс Мансън е научил за обезчестяването — ако това беше точната дума за една опитна Лолита — на дъщеря му. Шанън отхвърли всички тези предположения. Възможно беше да е разсърдил някого в тъмния свят на нелегалния

оръжен бизнес, който да е решил да си уреди сметките с него, като сам остане в сянка. Но такъв ход щеше да е предшестван от конфликт по повод на сделка, пререкания за пари, сбиване или заплахи. Нищо такова нямаше.

Той се върна назад към отминалите войни и битки. Проблемът беше, че човек никога не можеше да е сигурен дали, без да иска, не е разсърдил някоя от големите организации. Може би някой от хората, които той беше застрелял, е бил агент на ЦРУ или на КГБ. И двете организации не прощаваха лесно и тъй като бяха населени с най-дивашки безпринципните хора на тази планета, не пропускаха да си разчистят сметките дори при липса на прагматичен мотив. Отмъщението беше достатъчен мотив. Шанън знаеше, че ЦРУ още държи на присъдата си срещу Брус Роситър, който бе застрелял един американец в някакъв бар в Леополдвил само защото онзи го гледал втренчено. Оказало се, че този американец е от местните агенти на ЦРУ. Макар че Роситър не е знаел, това не промени нещата в негова полза. Той продължаваше да е на мушка и продължаваше да бяга.

КГБ действаше по същия начин. Те пращаха убийци на другия край на света да ликвидират чужди агенти, завербувани от самите тях, но после разкрити и по тази причина загубили закрилата на собствените си работодатели. Руснаците не търсеха прагматични мотиви от рода на това да предотвратят изтичането на информация от нечия глава. Правеха го само за отмъщение.

Оставаха френската и британската тайна служба. Французите можеха да го застрелят хиляди пъти още преди години, при това в дебрите на африканската джунгла. Освен това те не биха наели убиец чрез човек в Париж, защото съществуваше риск да се разчуе. Те си имаха свои добри професионалисти. От британците още по-малко можеха да се очакват такива действия. Верни докрай на Закона, те бяха длъжни да искат разрешение за подобно убийство едва ли не на правителствено равнище. Те прибегваха до такива методи само в най-краен случай — за да предотвратят изтичане на жизненоважна информация, понякога за назидание и в редки случаи — за да си разчистят сметките с доказан убиец на някой от техните хора. Шанън беше сигурен, че никога не е убивал британски агент. Оставаше мотивът за предотвратяване на нежелателно действие. Руснаците и французите биха убили с такава мотивация, но не и британците. Те

оставиха жив Стивън Уорд и му позволиха да се яви на процес и да разсипе правителството на Макмилан. Оставиха жив и Филби, след като го разкриха, а също и Блейк. В Русия или Франция тези двама предатели биха влезли в статистиката на автомобилните катастрофи.

Оставаше да е някоя неправителствена организация. Корсиканският съюз? Не, Лангароти нямаше да е още с него, ако беше замесен Съюзът. Доколкото се сещаше, не беше и американския синдикат. Това прехвърляше нещата на личностна основа. Щом не бяха нито тайните служби, нито неправителствени организации, значи беше някоя персона, която му има зъб. Но кой, по дяволите?

Лангароти мълчеше и очакваше реакцията му. Лицето на Шанън оставаше спокойно, с леко отегчено изражение.

— Те знаят ли, че съм в Париж?

— Така ми се струва. Мисля, че знаят и за този хотел. Защо винаги отсядаш тук? Това е грешка. Аз дойдох тук преди четири дни, защото ти беше казал...

— Но аз ти писах, че срещата се отлага за днес. Не получи ли писмото ми?

— Не. Преди седмица се наложи да напусна моя хотел в Марсилия.

— Така, продължавай.

— Когато дойдох втория път, забелязах, че ме наблюдават. Вече бях попитал за мистър Браун. Мисля, че имат човек в хотела. Вчера и днес ме наблюдаваше.

— Значи трябва да се преместя в друг хотел — каза Шанън.

— Така може и да го заблудиш. Но може и да не стане. Някой явно знае кой стои зад името Кийт Браун. Могат да те намерят и на друго място. Често ли ще идваш в Париж през следващите няколко седмици?

— Доста често — призна Шанън. — Имам да уреждам разни неща, а след два дни с Марк трябва да прекараме стоката от Белгия до Тулон през Париж.

Лангароти повдигна рамене.

— Може и да не те намерят. Не знаем дали са добри и колко са. Нито пък кои са. Но ако втори път те открият, може да се намеси и полицията.

— Това не бива да става. Не и сега, когато партията е в камионетката на Марк — каза Шанън.

Той беше разумен човек и нямаше нищо против да преговаря с човека, който е пратил убиец по следите му. Но другият явно бе избрал различен подход.

Въпреки това Шанън искаше да опита да поговори с този човек, но първо трябваше да установи кой е. Само едно лице можеше да го насочи към него. Човекът, който беше нает да го убие. Шанън сподели това с корсиканеца и той кимна с мрачно изражение.

— Да, mon ami^[1], мисля, че си прав. Трябва да спипаме убиеца. Но първо трябва да го подмамим.

— Ще ми помогнеш ли, Жан-Баптист?

— Разбира се — каза Лангароти. — Който и да е този тип, със сигурност не е от Съюза. Не са моите хора и значи аз си оставам твой човек.

Двамата прекараха около час над една карта на Париж, разгъната на масичката пред тях. После Лангароти излезе. По някое време той паркира своята камионетка с марсилска регистрация на едно уречено място. В късния следобед Шанън слезе на рецепцията и попита главния администратор как може да стигне до един известен ресторант на около миля разстояние. Човекът от персонала, когото Лангароти му описа, беше достатъчно близо, за да чуе разговора.

— Може ли да се отиде пеш? — попита Шанън.

— Разбира се, мосю. Не е на повече от петнайсет-двайсет минути.

Шанън благодари и от телефона на рецепцията си резервира маса на името на Кийт Браун за десет часа същата вечер. После се прибра в стаята си.

Точно в девет и четиридесет с куфарче в едната ръка и шлифер, праметнат през другата, той излезе от хотела и пое по посока на ресторанта. Тръгна по обиколен маршрут. Пътят му минаваше през още по-малки улички от тази, на която се намираше хотелът. Шанън подмина няколко души и влезе в слабо осветените улици на Първи район, където престана да среща други минавачи. Умишлено се шляеше. Спираше пред някои витрини и дълго гледаше, за да убие времето. Часът на резервацията му в ресторанта отдавна отмина. Наемникът нито веднъж не се обърна. От време на време му се

струваше, че дочува в тишината приглушеното шляпане на нечий мокасина, някъде зад гърба му. Човекът отзад би могъл да е всеки друг, но не и Лангароти. Корсиканецът стъпваше, без да вдигне и прашинка от пътя.

Вече минаваше единайсет, когато ирландецът стигна до тъмната уличка, която търсеше. Тя се падаше отляво и нито една лампа не я осветяваше. На другия ѝ край бяха забити няколко железни стълбчета. Уличката беше без изход. От двете страни се издигаха високи голи стени. Всякаква светлина, която би могла да идва от другия край, потъваше в паркираната точно там камионетка. В нея нямаше никой, но задните ѝ врати бяха отворени. Шанън се приближи до зеещата каросерия и когато стигна до вратите, се обърна.

Като всички бойци той предпочиташе да е обърнат с лице към опасността, а не да я усеща зад гърба си. От минал опит знаеше, че макар и да се движиш заднишком, по-безопасно е да си с лице към нападателя. Така поне го виждаш. Докато вървеше по уличката с гръб към входа ѝ, косата му се изправи. Ако психологията не играеше никаква роля, Шанън отдавна щеше да е мъртъв. Но в случая тя беше важна. Преследвачът през цялото време вървеше на почетно разстояние зад него и изчакваше сгоден момент като този.

Шанън хвърли куфарчето и шлифера на земята и впери поглед в огромната тъмна фигура, която спираше светлината откъм входа на уличката. Наемникът изчака търпеливо. Надяваше се, че тук, в центъра на Париж, убиецът няма да стреля без заглушител. Човекът отсреща спря и се огледа. Взя се в Шанън очевидно, за да разбере дали има оръжие. Но отворената камионетка успокои убиеца. Той реши, че Шанън просто я е паркирал на това тайно място и е излязъл от хотела, за да дойде при нея.

Тъмната фигура започна бавно да се приближава. Ирландецът виждаше ясно дясната ръка, която сега беше извън джоба на шлифера и бе протегната напред. Държеше някакъв предмет. Лицето беше в сянка, цялата фигура представляваше един силует. Огромен силует. Убиецът застана точно в средата на малката задънена уличка. Замръзна за няколко секунди, докато се целеше, а после ръката му, както си беше опъната в лакътя, увисна надолу. Сякаш изведнъж се беше отказал да стреля.

Без да отмества невидимите си очи от Шанън, нападателят политна напред и падна на колене. Някои стрелци предпочитат тази поза. Но в случая стрелецът се изкашля, отново политна напред и положи свитите си в юмрук ръце на паважа. Колтът издрънча върху камъните. Съвсем бавно, подобно на мюсюлманин, който ляга да се моли на Аллах, убиецът сведе глава и за пръв път през последните двайсет секунди впери поглед в паветата, а не в Шанън. Чуваше се леко шуртене на някаква течност. Накрая ръцете и краката на непознатия поддадоха и той се строполи в локва от кръвта на собствената си аорта. Заспа кротко като дете.

Шанън още стоеше до вратите на камионетката. Вече нямаше какво да закрива светлината откъм входа за уличката. Лампата освети лъскавочерната широка кокалена дръжка на нож. Тя стърчеше от гърба на трупа, малко вляво, между четвъртото и петото ребро.

Кат погледна към края на уличката. На светлината на лампата сега се виждаше друга фигура. Малка, крехка и неподвижна. Стоеше на около десет метра от тялото на нападателя, в точката, от която бе дошъл ножът. Шанън подсвирна и Лангароти запристъпя безшумно по паветата.

— Мислех, че ще закъснееш — изръмжа Шанън.

— Non. Никога не закъснявам. От хотела дотук нямаше и един момент, в който той да може да натисне спусъка.

Каросерията на камионетката беше застлана с голямо парче дебел найлон, а под него имаше брезент с дупки по краищата, през които при опаковане минаваше връвта. В дъното бяха струпани въжета и тухли. Двамата наемници грабнаха трупа за ръцете и краката и го хвърлиха в каросерията. Лангароти влезе да си прибере ножа, а Шанън затвори вратите. Отвътре се чу прецракането на ключалката.

Лангароти прескочи на предната седалка и запали двигателя. Даде на задна и бавно излезе на осветената улица. Докато правеше маневра, за да насочи камионетката, Шанън се приближи до шофьорското прозорче.

— Разгледа ли го?

— Разбира се.

— Познаваш ли го?

— Да. Казва се Томар. Реймон Томар. Бил е за малко в Конго. Подвизава се главно тук в града. Професионален убиец. Но не струва.

Не би го наел влиятелен човек. Най-вероятно работи за шефа си.

— Кой е той? — попита Шанън.

— Ру — каза Лангароти. — Шарл Ру.

Шанън изпсува тихо и злобно.

— Глупаво, тъпо, неграмотно копеле. Щеше да провали цяла една операция само защото не са го поканили да участва.

Той замълча и се замисли. Трябваше да сплашат Ру, но по такъв начин, че веднъж завинаги да си избие от главата зангарийския проект.

— Хайде, качвай се — каза корсиканецът. — Искам да оставя този приятел в леглото, преди някой да се е появил.

Шанън беше намислил нещо и през следващите няколко секунди засипа приятеля си с порой от думи. Лангароти кимна.

— Добре. Идеята ми допадна. Това дълго ще му държи влага на тоя мръсник. Само че ще струва пари. Пет хиляди франка.

— Имаш ги — каза Шанън. — Тръгвай и след три часа ще те чакам пред станцията на метрото „Порт дьо ла Шапел“.

Тримата с Марк Вламенк обядваха заедно в малкия южнобелгийски град Динан. Шанън се обади на белгиеца предния ден, за да му даде инструкции и да си уговорят среща. Тази сутрин Марк Вламенк целуна Ана за сбогом. Тя му даде грижливо подредения куфар и една пластмасова кутийка с половин хляб, малко масло и парче сирене за из път. Накрая, както винаги, му поръча да се пази.

Той прекоси с камионетката Белгия, без никой да го спре. Отзад взеше петте двесталитрови варела с масло „Кастрол“. Но всъщност нямаше и за какво да го спират. Шофьорската му книжка си беше в ред, регистрационният и застрахователният талон на камионетката — също.

Докато обядваха в едно ресторантче на главната улица, Шанън попита белгиеца:

— Кога ще минем оттатък?

— Утре сутринта. Преди изгрев слънце. Това е най-спокойното време. Вие двамата успяхте ли да поспите снощи?

— Не.

— Тогава идете да си легнете. Аз ще наглеждам двете камионетки. Давам ви време до полунощ.

През този ден още един човек имаше нужда от сън. След като предната вечер получи телеграмата на Анди Ален, в която се казваше, че Шанън ще ходи на ресторант, Шарл Ру започна да чака новини. Към полунощ още нищо не беше дошло, а трябваше вече Томар да се е обадил, за да съобщи, че всичко е свършило. Той стоя буден до съмване, но не получи никаква вест.

На сутринта Ру се разхождаше из апартамента си небръснат и изнервен. Той знаеше, че Томар не може да се мери с Шанън, но беше сигурен, че неговият човек ще застреля ирландеца в гръб на някоя тиха уличка по пътя към ресторанта.

Към десет часа, когато Лангароти и Шанън прекосяваха с празната си камионетка белгийската граница на север от Валансиен, Ру най-после надяна една риза и панталони, качи се на асансьора и се спусна пет етажа надолу да види пощенската си кутия.

Не си личеше някой да е бърникал ключалката. Пощенската кутия представляваше сандъче, високо около трийсет сантиметра, широко около двайсет и също толкова в дълбочина. Беше завинтена за стената, както и десетината други кутии на съседите.

По вратичката нямаше следи от взлом. Ако някой я беше отварял, значи беше успял да превърти секретата. А вратичката беше отваряна и още как.

Ру отключи и отвори.

Замръзна за около десет секунди. В изражението му не настъпи видима промяна, но червендалестото му лице стана тебеширенобяло. Без да отмества вцепенения си поглед от кутията, той започна да мълви: „Mon Dieu! О, mon Dieu...”^[2] Повтаряше го отново и отново като магически напев. В корема му нещо се преобърна. Изпитваше същото чувство, както в онзи момент, когато Джон Питърс го прехвърляше през граница, за да го спаси от сигурна смърт. Тогава Ру легеше на носилката, а конгоанските войници разпитваха кой е човекът под превръзките. Тогава, както и сега, щеше да се напикае. Искеше му се да избяга, но стоеше и го обливаше студена пот. С отпуснато тъжно изражение, с полупритворени очи, с прилепнали устни, от кутията го гледаше главата на Реймон Томар.

Ру не беше гнуслив, но сърцето му не беше особено кораво. Той затвори кутията, качи се в апартамента си и отвори една бутилка бренди. С медицинска цел, но дозата щеше да е доста голяма.

Алън Бейкър излезе от централата на югославската държавна военнопromишлена компания. Посрещна го яркото белградско слънце. Той беше доволен от хода на нещата. След като получи от Шанън сумата от 7 200 долара и сертификата за краен получател, той отиде при един законен търговец на оръжие, за когото преди време беше работил като подизпълнител. Също като Шлинкер неговият познат заяви, че обемът на сделката е смехотворен, но прие аргумента на Бейкър, че ако купувачите останат доволни от стоката, ще се върнат с далеч по-крупна поръчка.

Той даде на Бейкър ключ от апартамента си в Белград. В югославската столица Бейкър щеше да поиска разрешение за покупка на оръжие, като представи сертификата от Република Того, надлежно попълнен със съответните имена, а също и официално писмо от търговеца, с което той го упълномощаваше да го представлява.

По този начин Бейкър щеше да загуби част от дела си, но иначе в Белград въобще нямаше да го приемат. Освен това той беше отчел скромния размер на сделката и беше надул цените със сто процента.

Петдневните разговори с мистър Павлович се оказаха плодотворни. Един от тези разговори включваше и посещение в склада на компанията, където Бейкър сам си избра две минохвъргачки и две базуки. Мунициите бяха стандартни и се предлагаха в сандъци с по десет снаряда за базаука и десет мини.

Югославяните приеха сертификата без никакви възражения. Макар че Бейкър, неговият познат търговец, а навярно и мистър Павлович бяха наясно, че сертификатът е просто една хартийка, всички те си придаваха вид на хора убедени, че правителството на Того иска спешно да изпробва качествата на югославското оръжие. Мистър Павлович поиска цялата сума да се изплати в аванс и Бейкър даде онова, което беше останало от 7 200 долара след пътните му разходи, плюс хиляда долара от себе си. Но щеше да си ги върне от другите 7 200 долара, които му дължеше Шанън. По негови изчисления, дори

след като изплати дела на своя познат, в джоба му щяха да влязат 4 000 долара.

На разговорите тази сутрин бе уточнено, че стоката ще получи разрешително за износ и ще бъде транспортирана с военни камиони до северозападното пристанище Плоче, близо до курортите Дубровник и Сплит.

След 10 юни „Тоскана“ трябваше да акостира в това пристанище и да прибере товара на борда си. В отлично настроение Бейкър хвана самолета за Мюнхен и Хамбург.

Същата сутрин, на 20 май, Йохан Шлиinker беше в Мадрид. Още преди месец той изпрати на своя мадридски партньор, испанец по рождение, пълно описание на сделката с 9-милиметрови патрони. Веднага щом получи от Шанън сумата от 26 000 долара, той долетя в испанската столица със сертификата за краен получател, издаден от посолството на Ирак.

В Мадрид го чакаха далеч по-сложни формалности, отколкото Алън Бейкър в Белград. Бяха необходими две молби — едната за покупка на оръжие, другата за износа му. Молбата за покупка бе подадена преди три седмици и вече беше преминала през трите министерства, които имат отношение към подобни сделки. Първо Министерството на финансите трябваше да потвърди, че пълната продажна цена от 18 000 долара е постъпила в твърда валута в съответната банка. Допреди няколко години испанците приемаха само щатски долари, но от известно време насам предпочитаха германските марки.

После трябваше да се произнесе Министерството на външните работи. Задължението му беше да потвърди, че страната купувач е в нормални отношения с Испания. В случая с Ирак нямаше проблем, тъй като огромната част от испанския износ на оръжие е насочена към арабските страни, с които Мадрид поддържа близки приятелски отношения. Министерството на външните работи без колебание одобри Ирак като получател на испански 9-милиметрови патрони.

Накрая Министерството на отбраната трябваше да потвърди, че нищо от предлаганата сделка не спада към секретните производства или към забранените за износ категории оръжие. Тъй като в случая ставаше дума за обикновени муниции, проблеми също нямаше.

Макар че партията не беше свързана със сложни решения, прехвърлянето на документите от министерство в министерство отне осемнайсет дни. Всяко учреждение трупаше към преписката нови бумажки, докато накрая все пак се появи окончателният документ, носещ печата на одобрението. След това сандъците с патрони бяха взети от заводите „СЕТМЕ“ и бяха оставени в един военен склад край Мадрид. От този момент нататък за тях отговаряше Министерството на отбраната и по-специално началникът на отдела за износ на оръжие полковник Антонио Салазар.

Тази сутрин Шлиinker пристигна, за да подаде лично молба за разрешително за износ. Той разполагаше с пълно описание на кораба „Тоскана“ и отговори на всички въпроси във формуляра от седем страници. Сега в стаята си в хотел „Минданао“ той си мислеше, че особени проблеми едва ли ще възникнат. „Тоскана“ беше кораб с редовна документация. Принадлежеше на регистрираната параходна компания „Спинети Маритимо“ и това личеше от регистъра на „Лойд“. Шлиinker вписа в молбата, че корабът следва да акостира във Валенсия между 16 и 20 юни. След като вземе товара от това пристанище, корабът трябваше да се отправи директно към сирийския град Латакия, където партията ще бъде предадена на иракчаните за транспортиране до Багдад. Разрешителното за износ би следвало да излезе за не повече от две седмици. След това трябваше да се подаде молба за заповед за придвижване, която разрешаваше сандъците с муниции да се вземат от военния склад и да се транспортират под охраната на един офицер и десет войници до пристанище Валенсия. Тази предпазна мярка, въведена преди три години, целеше да предотврати риска от нападения на баските терористи. Правителството на Каудильо никак не искаше полицаите на „Гуардия Сивил“ в Коруня да загиват от произведени в Мадрид куршуми.

Докато се готвеше да замине за Хамбург, Шлиinker си мислеше, че неговият партньор ще съумее да поддържа приятелските връзки с Министерството на отбраната, за да могат сандъците да пристигнат навреме във Валенсия.

В Лондон се състоя една друга среща, която на пръв поглед нямаше връзка с горните две. През последните три седмици мистър

Харълд Робъртс, новоназначеният директор на „Бормак Трейдинг Къмпани“, контролиращ трийсет процента от акциите на компанията, постоянно обработваше председателя майор Лутън. Двамата няколко пъти обядваха заедно, а веднъж мистър Робъртс посети майора в неговия дом в Гилфорд. Отношенията им бяха доста близки.

По време на разговорите Робъртс разясняваше на събеседника си, че ако компанията иска да се отлепи от дъното и да се върне в света на бизнеса, независимо дали в каучукопроизводството или в някаква друга област, е необходима мощна инжекция от нови капитали. Майор Лутън беше съгласен с това твърдение. Когато моментът узря, мистър Робъртс предложи на председателя да пуснат нова емисия, която да увеличи акциите с петдесет процента или иначе казано — новите акции да бъдат общо половин милион.

Отначало майорът се стъписа от дързостта на такъв ход, но мистър Робъртс го увери, че банката, която той представлява, ще осигури необходимите финансови средства. Директорът допълни, че ако част от новите акции не бъдат купени от стари или нови акционери, банка „Цвингли“ ще бъде готова да ги купи от името на свои клиенти, като заплати за тях пълната им цена.

Решаващият аргумент беше, че когато новината за новата емисия стигне до пазара, цената на акциите на „Бормак“ задължително ще се покачи и може би ще стане два пъти по-висока от сегашната им стойност, която беше шилинг и три пенса. Майор Лутън се сети за своите 100 000 акции и се съгласи. Както често се случва на бойното поле на аргументите, веднъж отстъпилият после приема всичко без възражения.

Новият директор изтъкна, че те двамата могат да образуват кворум и да проведат заседание на Съвета, което има право да взема задължителни за компанията решения. По настояване на майора разпратиха съобщения до другите четирима директори. Просто ги уведомиха, че се предвижда заседание на Съвета, на което ще се обсъдят някои въпроси от дейността на компанията, включително и възможността за пускане на нова емисия от акции.

На заседанието се яви само лондонският адвокат, който беше секретар на компанията. Решението бе гласувано и веднага беше пусната обява за новата емисия. Не се налагаше да се свиква общо

събрание на акционерите, понеже в далечното минало вече беше гласувано увеличение на капитала, което така и не се осъществи.

Настоящите акционери получиха предимство при закупуването на акции. Изпратени им бяха писма с предложения за съответните дялове. Те получаваха и правото да кандидатстват за акции, които не са закупени от хората, на които първоначално са били предложени.

След една седмица в ръцете на секретаря на компанията попаднаха документи и чекове, изпратени от банка „Цвингли“ и подписани от господата Адамс, Бол, Картър и Дейвис. Всеки от тях кандидатстваше за 50 000 от новите акции, като в тази цифра влизаха и акциите, които им се полагаха по силата на дяловете им в компанията.

Акциите бяха пуснати по номиналната им стойност, която беше четири шилинга. При положение че старите акции се продаваха на една трета от тази цена, офертата изглеждаше непривлекателна. Двама дилъри от Сити забелязаха обявата в пресата и се опитаха да ангажират непродадените акции. И щяха да успеят, ако не беше мистър Робъртс. Той вече беше внесъл от името на банка „Цвингли“ предложение, което ангажираше всички непродадени на настоящи акционери акции след изтичане на срока на офертата.

Някакъв идиот в Уелс купи хиляда акции въпреки прекалено високата им цена, а други три хиляди бяха купени от осемнайсет различни акционери, пръснати из цялата страна, които или не можеха да смятат, или бяха ясновидци. Мистър Робъртс, който беше директор, представляващ банка „Цвингли“, нямаше право да купува от свое име, тъй като той не притежаваше акции. Но в три часа следобед на 20 май, крайната дата на офертата, той закупи всичките 296 000 непродадени акции от името на банка „Цвингли“, която на свой ред ги купуваше от името на двама свои клиенти. Имената им бяха Едуардс и Фрост. И този път банката използва съответните сметки на поверената и компания.

Не бе нарушен нито един параграф на Закона за компаниите. Господата Адамс, Бол, Картър и Дейвис бяха придобили по 75 000 акции при първата покупка, а сега придобиха нови 50 000. Но тъй като общият брой на акциите в обращение вече не беше един милион, а милион и половина, всеки от тях притежаваше по-малко от десет процента и имаше право да остане анонимен. Господата Едуардс и

Фрост притежаваха по 148 000 акции и се вместиха малко под десетпроцентната граница.

Това, което остана скрито за обществото и дори за директорите, беше, че сър Джеймс Мансън притежава контролния пакет от 796 000 акции на „Бормах“. Той контролираше чрез Мартин Торп шестимата несъществуващи акционери, които закупиха такива големи дялове. Те можеха чрез Мартин Торп да направляват операциите на банка „Цвингли“ с компанията, а банката контролираше служителя мистър Робъртс. Използвайки своите пълномощия, шестимата невидими господа, прикрити зад банка „Цвингли“, можеха чрез мистър Робъртс да правят с компанията каквото пожелаят.

Сър Джеймс Мансън похарчи 60 000 лири за първоначалните 300 000 акции и 100 000 лири за новата емисия от половин милион. Но когато цената достигнеше 100 лири за акция, а това със сигурност щеше да стане след ненадейното „откритие“ в Кристалната планина наред рудодобивния район на „Бормах“, той се надяваше да спечели 80 милиона лири.

След като научи какъв дял се пада на представляваните от неговата банка шестима акционери, мистър Робъртс напусна доволен кантората на „Бормах“. Той знаеше, че когато предаде на доктор Щайнхофер сертификатите за акциите, го очаква добро възнаграждение. Мистър Робъртс и така не беше беден човек, но сега старините му щяха да бъдат напълно осигурени.

В Динан тъкмо се беше смрачило, когато Шанън и Лангароти излязоха от дълбокия си сън и съзряха пред себе си Марк, който ги ръчкаше да стават.

— Време е да тръгваме — каза белгиецът.

Шанън си погледна часовника.

— Нали каза преди изгрев слънце? — промърмори той.

— Тогава ще минем границата — отговори Марк. — Но сега трябва да махнем оттук тези камионетки, преди да са започнали да бият на очи. Ще ги паркираме някъде край пътя и ще изчакаме да съмне.

Така и сториха, но до сутринта никой повече не мигна. Пушеха цигара след цигара и направиха няколко игри на карти с тестето, което

Марк държеше в жабката на камионетката. Седяха в мрака под дърветата край това белгийско шосе и очакваха утрото. Нощният полъх галеше лицата им. Постепенно те почти се пренесоха в африканската джунгла, в онези последни часове преди атаката. Към действителността ги връщаха само фаровете на колите, които отиваха на юг към Франция.

Нижеха са последните часове на нощта и наемниците, вече отегчени от картите, но прекалено напрегнати, за да заспят, се отдадоха на старите си навици. Малкия Марк дъвчеше остатъците от хляба и сиренето, които Ана му беше приготвила. Лангароти упорито точеше ножа си. Шанън гледаше звездите и тихо си подсвиркваше.

[1] Приятелю мой. (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Боже мой. (фр.) — Б.пр. ↑

17.

От техническа гледна точка не е особено сложно да се прехвърли нелегална партида през белгийско-френската граница и в двете посоки. А закупеното на черния пазар оръжие несъмнено спада към нелегалните партии.

Границата между Белгия и Франция започва от крайморския град Ла Пан и се спуска на юг до Лингви, където е пресечната точка с Люксембург. Югоизточният участък на тази граница е почти изцяло обрасъл с гъста гора, която се използва за лов. Тук стотици пътчета и пътеки пресичат границата и е немислимо всички да се охраняват.

За да установят все пак някакъв контрол, двете правителства прибегват до тъй наречената „Douanes Volantes“, или прелитаща митница. Това са групи от митничари, които избират наслуки някой път в гората и организират временни пропускателни пунктове. Ако човек реши да пресече границата по един от постоянно охраняваните пътища, вероятността да го спрат е едно към десет. Ако избере някое от неохраняваните пътчета и попадне на пост на прелитащата митница, задължително ще бъде спрян, защото тук митничарите спират всяко превозно средство, преминаващо границата. Така че има възможност за избор.

Третата алтернатива е да се тръгне по път, на който със сигурност няма митнически постове. Този именно вариант предпочитат контрабандистите, които прехвърлят френско шампанско, тъй като не виждат никакви основания тази развеселяваща напитка да бъде облагана с доста тъжното белгийско импортно мито. Като собственик на бар Марк Вламенк познаваше този маршрут. Той се наричаше „Пътят на шампанското“.

На юг от Намюр, старата гранична крепост на Белгия, пътят се спуска по течението на река Мьоз и първият град, през който минава, е Денан. Оттам продължава почти право на юг и пресича границата близо до френския град Живе. На това място в корема на Белгия се вбива един френски пръст. Френският коридор е обграден от три страни с белгийска територия. И тук районът е обрасъл с гора, в която

се ловува, и е насечен от стотици пътчета и пътеки. На главния път от Динан за Живе има митнически пост. Всъщност постовете са два — по един от френска и от белгийска страна. Намират се на около четиристотин метра един от друг и помежду им има пряка видимост.

Малко преди изгрев слънце Марк извади карта на местността и обясни на Шанън и на Жан-Баптист какво трябва да направят, за да преминат границата незабелязано. Двамата разбраха и камионетките потеглиха. Марк караше белгийската камионетка отпред, а другите го следваха с френската на около двеста метра разстояние.

На юг от Динан пътят е доста широк. Край него са наредени множество селца, които почти преминават едно в друго. В тези ранни утринни часове къщичките бяха тихи и тъмни. На шестия километър южно от Динан има едно отклонение вдясно. Марк пое по него. Тук загубиха от погледа си река Мьоз. Следващите четири километра и половина минаваха през хълмиста местност, потънала в пищна майска зеленина. Пътят вървеше успоредно на границата през територията на едно ловно стопанство. Съвсем ненадейно Марк обърна и отново пое по посока на границата. След триста-четиристотин метра спря встрани. Слезе и отиде при френската камионетка.

— Не се мотайте много — каза той. — Не ми се ще да оставам тук много дълго. С тези остендски номера на всеки ще му стане ясно накъде съм се запътил.

Той посочи надолу по пътя.

— Границата е ей там. Точно на километър и половина. Давам ви двайсет минути. През това време ще се правя, че сменям гума. После ще тръгна към Динан. Ще се срещнем при ресторанчето.

Корсиканецът кимна. Системата е следната. Празната камионетка минава първа. Ако белгийските или френските митничари са организирали временен пост, те я спират и я проверяват. След като не открият нищо, я пускат да мине. Камионетката продължава на юг, излиза на главния път и тръгва към Живе. После обръща отново на север и през постоянния пост се връща към Динан. Ако на един от двата поста има хора, значи другият е свободен, тъй като митничарите имат двайсет минути път между двата.

След километър и половина Шанън и Лангароти видяха белгийския пропускателен пункт. От двете страни на пътя бяха бетонирани стоманени стълбове. До десния имаше малка дървена

будка. През прозорчето митничарите явно проверяваха документите на колите. Ако вътре имаше някой, през пътя щеше да е спусната бариера на бели и червени ивици. Тя беше вдигната.

Лангароти бавно подмина будката и Шанън я огледа. Нямаше жива душа. От другата страна нещата бяха по-сложни. Около петстотин метра пътят лъкатушеше между хълмовете и после идваше френската граница. Не се виждаше нито бариера, нито будка. Само едно уширение, на което очевидно паркираше камионетката на френските митничари. Сега я нямаше. Бяха минали пет минути, откакто Шанън и Лангароти се разделиха с Марк. Ирландецът даде знак на Жан-Баптист да продължи още малко, но нищо не се виждаше. Над дърветата изгряваше утринното сияние.

— Обръщай! — заповяда Шанън. — *Allez.*^[1]

Лангароти свърна рязко наляво, не успя от първия път, даде на задна и се изстреля към Белгия като коркова тапа на най-доброто шампанско. От този момент времето беше ценно. Те минаха покрай френския паркинг, покрай белгийската бариера и 1 500 метра по-нататък видяха камионетката на Марк. Лангароти премигна с фаровете — два пъти къси, един път дълги — и Марк запали двигателя. След по-малко от секунда мина край тях и отпраши към Франция.

Този път Жан-Баптист обърна не толкова рязко и го последва. С повече газ Марк можеше да премине през опасната зона за четири минути, дори и с един тон товар в каросерията. Ако през тези решаващи пет минути случайно изникнеха някакви митничари, щеше да се опита да лавира, щеше да каже, че е объркал пътя с надеждата да не се стигне до по-щателна проверка на варелите.

Но митничари въобще не се появиха. На юг от френския паркинг следваше прав петкилометров участък. Понякога тук вардеше френската жандармерия, но тази сутрин беше чисто. Лангароти настигна белгийската камионетка и започна да поддържа дистанция от около двеста метра. Пет километра по-нататък Марк сви в една отбивка и двете камионетки дълго се друсаха по черни пътчета, докато накрая излязоха на някакво доста широко главно шосе. Край канавката имаше табела. Шанън видя Марк да подава ръка от прозореца и да сочи към знака. В посоката, от която идваше, пишеше „Живе“, а в обратната „Рем“. От предната камионетка се чу радостен възглас, заглушен от шума на двигателите.

Прехвърлиха варелите на един паркинг пред малко крайпътно ресторантче южно от Соасон. Отвориха вратите и плътно доближиха една до друга задниците на двете камионетки. Марк внимателно претърколи петте варела от белгийската във френската. Шанън и Лангароти дори и заедно доста щяха да се озорят. Освен че варелите бяха тежки, натоварената камионетка беше клекнала и между двете каросерии се получаваше двайсетсантиметрово стъпало. Марк се справи сам без особени затруднения.

Жан-Баптист отиде в ресторантчето и се върна с няколко франзели, парче сирене, плодове и кафе. Шанън нямаше нож и всички използваха ножа на Марк. Лангароти никога не би позволил неговият нож да влезе в такава употреба. Той изпитваше към него специални чувства. Би било под достойнството на този нож да бели портокали.

Малко след десет часа потеглиха отново. Предстоеше им още една операция. Закараха старата и изнемогваща белгийска камионетка в една каменна кариера и я изоставиха. Свалиха номерата и лепенката на предното стъкло и ги захвърлиха в близката рекичка. Така тя остана без отличителни знаци. Тримата продължиха заедно. Караше Лангароти. Камионетката беше регистрирана на негово име. В случай че някой го спре, той щеше да каже, че кара смазочно масло на приятеля си, който има три трактора и ферма край Тулон. Другите двама е взел на стоп.

Те излязоха на магистралата А-1, поеха по околоръстното шосе на Париж и тръгнаха по А-6 на юг към Лион, Авиньон и Тулон.

На няколко километра южно от Париж една табела сочеше надясно към летище „Орли“.

Шанън слезе и се здрависа с двамата си приятели.

— Знаете ли какво да правите? — попита той.

Те кимнаха.

— Ще я покрием някъде, докато ти дойдеш в Тулон. Няма страшно. Бъди сигурен, че никой няма да я намери. Нали аз съм се заел да я скрия? — каза Лангароти.

— „Тоскана“ трябва да пристигне най-късно до 1 юни. Може и по-рано. Аз ще дойда при вас преди кораба. Знаете ли явката? Късмет тогава.

Той си взе куфарчето и тръгна, а камионетката се отправи на юг. От близката бензиностанция Шанън си поръча по телефона такси до

летището и се озова там след един час. Плати билета си до Лондон в брой. Прибра се в апартамента си в Сейнт Джонс Ууд преди залез слънце. Изтичаше Четиридесет и шестият от стоте дни.

Веднага щом пристигна, Шанън пусна телеграма на Ендийн. Но тъй като беше неделя, помощникът на сър Джеймс позвъни едва след едно денонощие. Уговориха се да се срещнат във вторник сутринта.

На ирландеца му трябваше цял час, за да обясни на Ендийн какво се е случило след последната им среща. Докладва му също, че е похарчил всички пари. Както сумата в брой, която държеше в Лондон, така и парите в белгийската сметка.

— Какъв е следващият етап? — попита Ендийн.

— До пет дни трябва да се върна във Франция, за да организирам товаренето на първата част от екипировката — каза Шанън. — Товарът е напълно законен с изключение на варелите с масло. Четирите сандъка с униформи и снаряжение ще минат без проблеми, дори и митничарите да ги отворят. Същото се отнася за помощните средства, които купих от Хамбург. Това са все неща, които се използват на един кораб — сигнални ракети, очила за нощно виждане и тъй нататък. Надуваемите лодки и извънбордовите двигатели са с местоназначение Мароко. Поне така пише в митническата декларация. При тях също всичко е законно. Петте варела ще трябва да минат като масло за нуждите на кораба. Количеството е малко голямо, но въпреки това се надявам, че няма да имаме проблеми.

— А ако все пак се появят проблеми? — попита Ендийн. — Какво ще стане, ако тулонските митничари се заемат щателно да проверят тези варели?

— Тогава сме капут — каза Шанън. — Ще конфискуват кораба, освен ако капитанът не докаже, че не е знаел за вида на товара. Мен ще ме арестуват. Операцията отива по дяволите.

— Доста скъпо би ни струвало — отбеляза Ендийн.

— А вие какво очаквате? Автоматите трябва по някакъв начин да се качат на борда. Аз не виждам по-добър начин от варелите. Риск при всички случаи съществува.

— Можехте да купите автоматите законно. В Испания.

— Можех — съгласи се Шанън, — но имаше голяма вероятност да откажат да изпълнят поръчката. Автоматите и мунициите заедно представляват комплект, който чудесно би въоръжил малък боен отряд. С други думи, малка операция. По тази причина в Мадрид можеха да откажат поръчката или пък да се задълбочат в сертификата за краен потребител. Можех наистина да поръчам автоматите от Испания, а мунициите да купя на черно. Но тогава щеше да се наложи да товаря нелегално патроните, а те са доста по-обемиста партида. Така че и в двата случая рискът не може да се избегне. Освен това, ако нещо се обърка, ще загазим аз и моите хора, а не вие. Вие сте надеждно прикрити.

— И все пак тази работа не ми харесва — троснато каза Ендийн.

— Какво ви става? — подигравателно попита Шанън. — Май започвате да си губите нервите.

— Няма такова нещо.

— Успокойте се тогава. Най-много да загубите малко пари.

Ендийн се готвеше да каже на Шанън колко биха загубили той и неговият работодател, но промени решението си. Логично бе да се предполага, че щом рискува затвор, наемникът и бездруго ще внимава много.

Още цял час говориха по финансови въпроси. Шанън обясни, че плащанията на Шлинкер и на Алън Бейкър, заплатите на наемниците за втория месец, петте хиляди лири, които е прехвърлил за оборудване на „Тоскана“ и неговите собствени пътни разноски са изпразнили сметката в Брюге.

— Освен това — допълни той — искам си втората половина от заплатата.

— Защо точно сега? — попита Ендийн.

— Защото от следващия понеделник нататък съществува риск да ме заловят. А и няма повече да се връщам в Лондон. Ако товаренето на кораба мине без проблеми, той ще отплава към Бриндизи, а аз ще отида да уредя вземането на югославското оръжие. После Валенсия и испанските муниции. Оттам се насочваме към целта. Ако изпреварим графика, предпочитам да се помотая някъде в открито море, отколкото да чакам в някое пристанище. Щом качим на борда оръжието, ще гледам колкото може по-малко да се застоявам по пристанищата.

Ендийн обмисли аргументите на наемника.

— Ще предам на моите съдружници — каза той.

— Искам парите да са в швейцарската ми сметка до края на седмицата — отвърна Шанън. — А останалата част от бюджета да се прехвърли в Брюге.

Изчислиха, че след изплащането на втората половина от възнаграждението на Шанън в бюджета остават 20 000 лири.

Шанън обясни защо му е необходима цялата сума.

— Оттук нататък ще трябва постоянно да разполагам с пачка големи пътнически чекове в долари, за да раздавам подкупи, ако нещо се обърка. Искам всичко да е чисто, за да може, ако ни спипат, да не са останали никакви следи. Може да ми се наложи да раздам и малки премии на екипажа, за да останат на борда, когато разберат каква всъщност е работата. А те неминуемо ще разберат, когато излезем в открито море. Като прибавим и плащането, което ми остава за югославските оръжия, 20 000 лири тъкмо ще ми стигнат.

Ендийн обеща да докладва на своите „съдружници“ и да уведоми Шанън за решението им.

На другия ден той позвъни и съобщи, че и двата превода са одобрени и вече са изпратени писма до швейцарската банка.

Шанън си запази билет до Брюксел за петък, а също и място за полета в събота сутринта от Брюксел през Париж за Марсилия.

Вечерта прекара с Джули. Тя преспа при него и в четвъртък. После Шанън си събра багажа, изпрати по пощата ключовете от апартамента на собствениците и напусна.

Джули го закара до летището с червения си мерцедес.

— Кога ще се върнеш? — попита тя на вратата пред митническата зона на терминал № 2.

— Няма да се връщам — каза той и я целуна.

— Тогава нека да дойда с теб.

— Не може.

— Ти ще се върнеш. Не съм те питала къде отиваш, но знам, че работата ти е опасна. Не е просто обикновена работа. Но съм сигурна, че ще се върнеш. Трябва да се върнеш.

— Няма да се върна, Джули — тихо каза той. — Намери си някой друг.

Тя започна да подсмърча.

— Не ми трябва друг. Аз обичам теб. Но ти не ме обичаш. Затова казваш, че вече няма да се видим. Имаш си друга жена. Там е цялата работа. Отиваш при друга жена...

— Нямам друга жена — каза той и я погали по главата.

Един полицай дискретно отмести поглед. Сълзите са често срещано явление по всички летища. Шанън знаеше, че не отива в прегръдките на друга жена. Очакваха го хладните успокояващи милувки на стоманата до гърдите му. Джули продължаваше да плаче. Наемникът я целуна по челото и се отправи към паспортния контрол.

Трийсет минути по-късно самолетът на „Сабена“ направи последен завои над южен Лондон и се насочи към Брюксел. Под дясното крило се ширеше огряната от слънцето земя на областта Кент. Тази година месец май предлагаше хубаво време. През илюминатора се виждаше розовобелият килим на безкрайните овощни градини.

Покрай пътеките, които насичат полето на местността Уийлд, навярно вече бяха цъфнали игликите, дивите кестени бяха облечени в зелено и бяло, а в шумата на дъбовете гукаха гълъби. Шанън познаваше добре тези места. Преди години частта им беше разквартирувана в Чатъм. Той си купи един стар мотоциклет и с него обиколи всички кръчми между Ламбърхърст и Смардън. Хубав район. Човек би могъл да се засели по тези места. Ако беше от хората, които водят уседнал живот.

Десет минути по-късно един от пасажерите на задните седалки се оплака на стюардесата, че отпред някой постоянно си подсвирква някаква монотонна мелодийка.

В петък следобед Кат Шанън загуби два часа, докато изтегли парите, прехвърлени от Швейцария. Той приключи сметката си. Взе два банкови чека за по 5 000 лири, които можеха отново да се внесат на сметка някъде другаде, а после отново да се обърнат в чекове. Останалите десет хиляди лири подучи в петстотиндоларови пътнически чекове, които трябваше само да се подпишат, за да се използват вместо пари в брой.

Наемникът преспа в Брюксел, а на другата сутрин отлетя за Париж и Марсилия.

На летището в Марсилия взе такси, което го откара до малкия хотел в покрайнините на града, в който преди живееше Лангароти под името Лавалон и в който сега по заповед на ирландеца се беше настанил Джони Дюпре. Джони беше излязъл. Върна се вечерта и двамата потеглиха за Тулон с наетата от Шанън кола. Отиваше си Ден петдесет и втори. Френското пристанище се къпеше в топлите лъчи на майското слънце.

Кантората на спедитора беше затворена в неделя, но това нямаше значение. Явката беше на тротоара пред кантората. Марк Вламенк и Лангароти се появиха на това място точно в девет часа. За пръв път от седмици се събираха всички заедно. Липсваше само Семлер. Той беше на стотина мили разстояние и трябваше вече да пътува с „Тоскана“ към Тулон.

По предложение на Шанън Лангароти отиде в близкото кафене и телефонира в дирекцията на пристанището, за да провери дали се е получила телеграма от Генуа, която да запазва за понеделник сутринта място на кея за „Тоскана“.

До края на деня нямаха друга работа. Четиримата отидоха в рибарското градче Синари. Въпреки топлото време и курортната атмосфера на живописното градче Шанън не можа да се отпусне. Само Дюпре си купи бански и се хвърли от вълнолома на яхтеното пристанище. Когато излезе, каза, че водата е адски студена. Тя щеше да се стопли по-нататък, към края на юни и в началото на юли, когато от Париж щяха да започнат да се стичат туристи. По това време наемниците щяха да са пред щурма на един друг пристанищен град, не много по-голям, но на много мили разстояние.

Шанън прекара почти целия ден заедно с белгиеца и корсиканеца на терасата на бар „По д’Етен“. Приличаше се на слънцето и си мислеше за утрешния ден. Югославската и испанската пратка можеха да не пристигнат на пристанището или да се забавят, или да срещнат някакви бюрократични спънки, но в Испания и Югославия поне нямаше опасност да ги арестуват. Възможно бе да задържат кораба за няколко дни, докато го претърсят, и с това всичко щеше да се размине. Но на следващата сутрин ги очакваше нещо различно. Ако някой митничар проявеше интерес към съдържанието на варелите, на всички им предстояха усилни месеци, а може би и години в затвора „Ле

Бомет“ — огромната потискаща крепост, край която Шанън и Дюпре минаха в събота на път от Марсилия за Тулон.

„Чакането е най-трудно от всичко“ — мислеше си Шанън. Той плати сметката и подкани тримата си колеги да стават.

Всичко мина много по-гладко, отколкото очакваха. Тулон е известен като голяма военноморска база. Хоризонтът на пристанището се закриваше от високите мачти на френските бойни кораби. Този понеделник централната атракция за туристите и за местните жители беше крайцерът „Жан Барт“, завърнал се от плаване до френските територии в Карибския басейн. Всички моряци на борда бяха с пълни джобове и с жадни за любов тела.

Обърнатите към пристанището за яхти кафенета по широката крайморска алея бяха пълни с хора, които се забавляваха по предпочитания във всички средиземноморски страни начин — просто гледаха как животът тече. Тези пъстри тълпи се наслаждаваха изпод сенниците на многобройните полюшкващи се яхти, които варираха от малки скутерчета с извънбордови двигатели до големите лъскави платноходи на богаташите.

В източната част на кея бяха привързани няколко рибарски лодки, които днес бяха решили да не излизат в морето, а зад тях се намираха дългите ниски навеси и складовете на митницата. Там беше и дирекцията на пристанището.

Малко преди обяд „Тоскана“ се шмугна зад гърбовете на тези сгради в малкото, едва забележимо търговско пристанище.

Шанън изчака да привържат кораба за кея. Той седеше на една колонка на около петдесет метра разстояние и виждаше как Семлер и Валденберг се разхождат по палубата. Сръбският механик не се мяркаше. Навярно се беше усамотил в любимото си машинно отделение. Но на палубата имаше още двама души, които в момента стягаха въжетата. Това очевидно бяха двамата нови членове на екипажа, които Валденберг бе наел.

Едно малко рено избръмча по кея и спря пред стълбичката на кораба. От него излезе закръглен французин в тъмен костюм. Той се качи на борда. Това беше представителят на „Ажанс Дюпо Маритим“. Не след дълго французинът слезе от кораба, следван от Валденберг.

Двамата се отправиха към митническите складове. Мина почти цял час, преди отново да се появят. Спедиторът се върна при колата си и потегли към града, а немският капитан се насочи към „Тоскана“.

Шанън изчака още половин час и сам се качи на борда. Семлер го повика с пръст при стълбите, които водеха надолу към салона за екипажа.

— Е, как върви? — попита Шанън, когато двамата седнаха долу.

Семлер се ухили.

— По мед и масло — каза той. — Вписах името на капитана в новите документи, механикът прегледа основно двигателя. Купих огромно количество одеяла и няколко стиропорни матрака. Никой нищо не ме е питал. Капитанът още мисли, че ще кара емигранти в Англия. Чрез спедитора в Генуа, който работи с „Тоскана“, предупредих тукашните пристанищни власти за пристигането ни. В митническата декларация пише, че ще товарим спортни стоки и туристическа екипировка с цел оборудване на къмпинг по мароканското крайбрежие.

— А маслото?

Семлер се ухили.

— Капитанът го беше поръчал. Аз се обадох и отмених поръчката. Той настояваше да чакаме, докато се получи, но аз му казах, че ще вземем масло от Тулон.

— Чудесно — каза Шанън. — Не му давай да поръчва. Кажи му, че вече си платил, за да не се изненада, като дойдат варелите. А този човек, който се качи на борда...

— Спедиторът. Цялата стока е в склада му. Документите са готови. Утре следобед ще изпрати нещата с две камионетки. Сандъците не са големи и ще можем да ги качим с корабния кран.

— Добре. Валденберг и спедиторът да оправят документацията. Един час след като натоварим първата партида, ще се появи камионетката на компанията за петролни продукти. Ще я кара Лангароти. Имаш ли достатъчно пари да платиш за маслото?

— Да.

— Ще платиш в брой и ще вземеш квитанция. Гледай варелите да не се лашкат много-много при товаренето. Никак не ми се ще някое дъно да изпадне. Ще заринем целия кей с шмайзери.

— Хората кога ще се качат на борда?

— Довечера. След смрачаване. Един по един. Всъщност само Марк и Джони. Жан-Баптист ще остане тук още малко. Има да свърши още една работа с камионетката. Кога ще можеш да отплаваш?

— По всяко време. Ако трябва, и довечера може да стане. Знаеш ли, тази директорска работа взе да ми харесва.

— Гледай да не свикнеш. Това е само за прикритие.

— Знам, Кат. Между другото накъде ще отплаваме?

— Към Бриндизи. Знаеш ли го?

— Естествено, че го знам. Аз съм прекарал толкова цигари от Югославия в Италия, колкото не си и сънувал. Какво ще вземем оттам?

— Нищо. Ще чакаш телеграма от мен. Аз ще бъда в Германия. Ще ти пратя телеграма до пристанището в Бриндизи. В нея ще ти съобща накъде трябва да тръгнеш и датата, на която трябва да пристигнеш. Ти ще хванеш някой местен търговски посредник да ти запази място на кея във въпросното югославско пристанище. Ще имаш ли някакви проблеми в Югославия?

— Не, не мисля. Пък и няма да слизам от кораба. Оръжие ли ще товарим?

— Да. Поне такъв е планът. Да се надяваме, че търговецът и югославските власти няма да ни извъртят някой номер. Имаш ли на борда необходимите морски карти?

— Да, купих си ги в Генуа, както ми нареди. Знаеш ли, в Югославия няма начин Валденберг да не разбере какво товарим. Тогава ще му стане ясно, че не превозваме незаконни емигранти. Лодките, двигателите, радиотелефоните и униформите не му правят особено впечатление. Но оръжието е нещо съвсем различно.

— Така е — каза Шанън. — Ще трябва да му платим нещо. Мисля, че схвана правилата на играта. На борда ще сме аз, ти, Джони и Марк. Освен това вече ще сме му казали какво има във варелите. Ще е влязъл много навътре, за да се опитва да се измъкне. Що за хора са новите двама моряци?

Семлер кимна и загаси с петата си цигара. В малкия салон едва се дишаше.

— Стават. Италианци са. Оперени момчета, но се подчиняват. Мисля, че и двамата ги търсят карабинерите. Страшно се радваха, че най-после са се скрили на кораба. Настояваха час по-скоро да отплаваме.

— Чудесно. Значи няма да искат да слизат на брега, защото ще ги хванат без документи и ще ги предадат право в ръцете на родната им полиция.

Валденберг беше избрал подходящи хора. Шанън се срещна с тях и си размениха по едно кимване. Семлер го представи като човек от управлението. Двата италианци — първият помощник Норбиато и матросът Сиприани — не поискаха да узнаят нищо повече. Шанън даде някои указания на Валденберг и си тръгна.

Към три часа следобед пред „Тоскана“ спряха двете камионетки на „Ажанс Маритим Дюпо“ и колата на човека, който се появи сутринта. От сградата на митницата излезе един френски митничар с папка в ръка. Застана при сандъците и кранът започна да ги вдига на борда. Четири сандъка с дрехи, колани, ботуши и шапки за мароканските работници в къмпинга; три сандъка с големи надуваеми лодки за спортни и туристически цели плюс три извънбордови двигателя към тях; два сандъка с най-различни сигнални ракети, корабни сирени, бинокли, радиотелефони и магнитни компаси. Последните три сандъка бяха за нуждите на кораба.

Митничарят отмяташе сандъците един по един, докато кранът ги вдигаше. Попита спедитора за произхода на стоките. Той отговори, че част от тях са обмитени за реекспорт, тъй като са пристигнали от Великобритания и от Германия, а останалите са закупени в страната и не подлежат на обмитяване. Митничарят не пожела да разгледа съдържанието на сандъците. Той работеше всеки ден със спедитора и му имаше доверие.

Когато всичко беше на борда, митничарят подпечата митническата декларация. Валденберг каза на Семлер нещо на немски и той го преведе. Обясни на спедитора, че капитанът има нужда от смазочно масло за двигателите. Било поръчано в Генуа, но не било достатъчно навреме.

Спедиторът си записа.

— Колко ви трябва?

— Пет варела — каза Семлер.

Валденберг не разбираше френски.

— За какво ви е толкова много? — попита спедиторът.

Семлер се засмя.

— Това корито гълта почти толкова масло, колкото и нафта. Освен това искаме да заредим повече, за да ни изкара по-дълго време.

— Кога го искате? — попита французинът.

— Към пет часа добре ли е? — попита Семлер.

— Хайде да бъде в шест — каза спедиторът и записа в бележника си количеството, марката и часа на доставяне.

После погледна към митничаря. Служителят му кимна. Новата поръчка не го заинтригува и той се отдалечи. Не след дълго спедиторът се качи на колата си и си замина, следван от двете камионетки.

В пет часа Семлер слезе от „Тоскана“, отиде в едно кафене при вълнолома, позвъни в спедиторската фирма и отмени поръчката. Каза, че капитанът е открил един пълен варел в дъното на трюма и скоро няма да му трябва масло. Спедиторът не остана особено доволен, но прие отказа.

В шест часа една камионетка бавно се приближи по кея и спря пред „Тоскана“. Караше я Жан-Баптист Лангароти, облечен в яркозелен гащеризон с надпис „Кастрол“ на гърба.

Той отвори задните врати и внимателно спусна варелите по дъската, която предварително бе опрял на задното стъпало. Митничарят надникна през прозореца на кантората си.

Валденберг улови погледа му и махна с ръка. Посочи първо варелите и после кораба.

— Може ли? — извика той и добави с ужасно произношение: — Са ва?^[2]

Митничарят кимна и се оттегли да отметне стоката в папката си. По заповед на Валденберг двамата италианци мушнаха по една шина под всеки варел и кранът започна да ги качва на борда. Докато минаваха над парапета, Семлер ги прикрепяше с особено усърдие и крещеше на капитана да ги спуска внимателно. Един по един варелите потънаха в дълбокия прохладен трюм на „Тоскана“, а малко след това капакът на трюма прилепна плътно на мястото си.

Лангароти отдавна се беше изнесъл. Минути по-късно гащеризонът попадна в една боклукчийска кофа в центъра на града. А Шанън през цялото време с притаен дъх наблюдаваше товаренето от своята колонка на другия край на кея. Щеше му се да е на мястото на

Семлер, защото бездействието му причиняваше почти физическа болка.

Когато всичко свърши, атмосферата на борда се успокои. Капитанът и другите трима моряци слязоха долу. Механикът се бе появил на палубата да глътне малко морски въздух и пак се върна при своите нефтени изпарения. Семлер изчака половин час, слезе на кея и се запъти към Шанън. Срегнаха се през три пресечки, когато загубиха от поглед пристанището.

Семлер беше ухилен.

— Нали ти казах? Никакви проблеми.

Шанън кимна и също се ухили. Най-после можеше да се отпусне. Той по-добре от Семлер съзнаваше какво бе заложено на карта, а и за разлика от германеца не беше съвсем наясно с митническите процедури.

— Кога ще можеш да вземеш хората на борда?

— Митницата затваря в девет. Момчетата трябва да дойдат между дванайсет и един. В пет сутринта ще отплаваме. Всичко е уредено.

— Добре — каза Шанън. — Хайде да отидем да ги намерим и да пийнем по нещо. Искам бързо да се върнеш на кораба, защото може да има още някакви проверки.

— Няма да има.

— Все едно. Длъжни сме да бъдем предпазливи. Ще бдиш над тези варели като квачка над яйцата си. На никого няма да даваш да се приближава до тях, докато аз не разреша, а това ще стане в едно югославско пристанище. Тогава ще кажем на Валденберг какво пренасяме.

Срегнаха се с останалите трима наемници в уреченото ресторантче и обърнаха по няколко бири за отпускане на нервите. Слънцето залязваше и съвсем лек бриз къдреше водата в Тулонския залив. Няколко яхти правеха пируети подобно на балерини, докато екипажите им се опитваха да уловят новата посока на вятъра. В осем часа Семлер излезе от ресторантчето и се върна на „Тоскана“.

Джони Дюпре и Марк Вламенк се промъкнаха безшумно на кораба между дванайсет и един след полунощ, а в пет сутринта „Тоскана“ се отправи към открито море. Шанън и Лангароти останаха на кея.

Към десет часа Жан-Баптист закарва ирландеца до летището. На закуска Шанън му даде последните си указания и достатъчно пари, за да ги изпълни.

— Щеше ми се да тръгна с теб — каза корсиканецът — или с кораба.

— Знам — отговори Шанън. — Но за тази работа ми трябва стабилен човек. Задачата е много важна. Без нея не можем да продължим. Искам да съм сигурен в човека, а ти имаш и допълнително предимство, че си французин. Освен това добре познаваш двама от тях, а единият едва се оправя с френския. Джони не може да отиде, защото е с южноафрикански паспорт. Марк ми трябва на борда да усмирява екипажа, ако реши да се разбунтува. Знам, че ти действаш по-добре с ножа, отколкото той с ръцете си, но аз не искам да се стига до бой. Трябва ми някой, който само с вида си да ги вкара в правия път. А Курт ще трябва да поеме навигацията, ако Валденберг се изметне. Всъщност, ако нещата се развият по най-лошия сценарий и Валденберг полети през борда, ще се наложи Курт да стане капитан. Така че не остава никой освен теб.

Лангароти прие да изпълни задачата.

— Те са добри момчета — каза той с малко по-бодър тон. — Ще се радвам да ги видя отново.

Когато се разделиха на летището, Шанън му напомни:

— Всичко може да се провали, ако останем без подкрепления. Така че нямаш право да допускаш фалове. Нещата са уредени. Просто прави каквото ти казах. Ако възникнат някакви дребни проблеми, оправяй се сам. Ще се видим след месец.

Той остави корсиканеца, мина през митницата и се качи на самолета за Париж и Хамбург.

[1] Хайде (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Става ли? (фр.) — Б.пр. ↑

18.

— Според информацията, която имам, след 10 юни ще можете да натоварите базуките и минохвъргачките. Вчера се получи ново потвърждение по телекса — каза Алън Бейкър.

Шанън пристигна в Хамбург предния ден. Сега двамата обядваха в един ресторант, след като сутринта си уговориха среща по телефона.

— От кое пристанище? — попита Шанън.

— Плоче.

— Кое?

— Плоче. П-Л-О-Ч-Е. Това е малко пристанище почти по средата между Сплит и Дубровник.

Шанън се замисли. Той бе поръчал на Семлер да купи от Генуа необходимите морски карти на югославското крайбрежие, но тогава предполагаше, че ще товарят на някое от по-големите пристанища. Ако и Валденберг нямаше карта, на която да са отбелязани подстъпите към Плоче, можеха да набавят такава карта в Бриндизи.

— Колко малко е това пристанище?

— Съвсем малко и закътано. Пет-шест кейчета и два големи склада. Югославяните обикновено го използват за износ на оръжие. Последната пратка, която обработих, мина по въздуха, но тогава ми казаха, че най-добрият вариант по море е Плоче. Малките пристанища са за предпочитане. Кейовете обикновено са свободни, а и товаренето става по-бързо. Освен това митническото отделение ще е навярно съвсем малобройно. Шефът сигурно е някой дребен чиновник и ако му пробутаме малко подкупче, ще се погрижи товарът час по-скоро да мине по реда си.

— Добре тогава. Плоче. На 11 юни — каза Шанън.

Бейкър си записа датата.

— Доволен ли си от кораба? — попита той.

Бейкър още съжаляваше, че не успя да уреди сделката със „Сан Андреа“, кораба на приятеля му, но в същото време гледаше да държи под око „Тоскана“, защото беше сигурен, че след края на тази операция Шанън няма да има нужда от кораба. А на него му трябваше добър

съд, с който да пренася незаконните си товари до никому неизвестни заливчета.

— Идеален е — каза Шанън. — Сега плава за едно италианско пристанище. Трябва да изпратя телекс или писмо и да съобщя на капитана новия курс. При тебе има ли някакви проблеми?

Бейкър стана малко нервен.

— Само един — каза той. — Цената.

— Какво ѝ е на цената?

— Виж, тогава ти казах, че всичко възлиза на 14 400 долара. Но през последните шест месеца нещата в Югославия са се променили. За да оправя документацията навреме, се наложи да наема един югославски партньор. Или поне така се води, защото всъщност той е посредникът.

— И? — попита Шанън.

— Ами и той ще трябва да получи някакво възнаграждение за това, че е прокарал документите през белградската администрация. Прецених, че ще е добре да избегнем всякакви бюрократични спънки, за да сме сигурни, че товарът ще е готов навреме. Затова го наех. Той е баджанак на един от шефовете в Министерството на търговията. Нали знаеш, Балканите са си все същите. Само дето хората са позахитрели.

— Колко пари иска?

— Хиляда лири стерлинги.

— В динари или в долари?

— В долари.

Шанън размисли. Възможно беше всичко това да е истина, но не беше изключено Бейкър да се опитва да измъкне още пари за себе си. Ако казваше истината наемникът беше длъжен да му даде исканата сума, защото иначе търговецът щеше да е принуден да плати на югославския си партньор от дела си, а това би свело собственото му възнаграждение до минимум и той можеше да загуби интерес към сделката. Шанън щеше да има нужда от Бейкър чак до момента, когато белият корпус на „Тоскана“ излезе от пристанището на Плоче и се насочи към Испания.

— Добре — каза той. — Кой е този партньор?

— Казва се Зилжак. Сега е в Югославия и урежда транспортирането на товара до складовете в Плоче. Когато пристигне корабът, той ще прекара стоката през митницата.

— Мислех, че ти ще свършиш тази работа.

— Аз трябваше да я свърша, но се наложи да наема югославски партньор. Честно ти казвам, Кат, няхах друг изход.

— В такъв случай ще му платя лично. В пътнически чекове.

— Аз не бих постъпил така — каза Бейкър.

— Защо?

— Купувачите на тази стока по документи са от Того, нали? Значи са черни. И ето че се появява някакъв бял, който явно държи парите. Властите могат да надушат нещо. Можем заедно да отидем в Плоче, а мога да отида и сам. Но ако искаш да дойдеш с мен, ще трябва да те представя като мой помощник. Освен това, за да осребриш пътнически чек в югославска банка, е необходим паспорт. На югославяните в банката им задават много въпроси. Зилжак поиска да му се плати в брой.

— Добре. Ще осребря няколко чека тук, в Хамбург, и ще му платя в долари — каза Шанън. — Но ти ще си получиш парите в чекове. Не ми се ще да нося със себе си големи суми в брой. Не и в Югославия. Там са особено чувствителни към такива неща. Ще събудим интереса на специалните служби. Ще вземат да си помислят, че финансирам шпионска операция. Затова искам да влезем в Югославия като туристи с пътнически чекове.

— Нямам нищо против — каза Бейкър. — Кога мислиш да тръгнем?

Шанън си погледна часовника. На следващия ден беше първи юни.

— Вдругиден — каза той. — Първо ще вземем самолета до Дубровник и ще се попечем една седмица на плажа. И без това имам нужда от почивка. Всъщност ти можеш да дойдеш и после. Но не по-късно от осми или девети. Ще наема кола и на десети ще се спуснем до Плоче. „Тоскана“ ще пристигне същата вечер или рано сутринта на единадесети.

— Иди сам — каза Бейкър. — Аз трябва да уредя някои неща тук, в Хамбург. Ще дойда при теб на осми.

— Твърдо — каза Шанън. — Ако не се появиш, ще тръгна да те търся. И ще бъда страшно бесен.

— Няма да те подведа — каза Бейкър. — Но не забравяй, че ми дължиш още пари. Вече влязох вътре покрай тази сделка. Така че и аз

съм заинтересован не по-малко от теб всичко да приключи успешно.

Тъкмо това искаше да чуе Шанън.

— Надявам се, че имаш с какво да ми платиш — допълни Бейкър и взе да прехвърля една бучка захар между пръстите си.

Шанън извади пачка доларови чекове и я размаха пред носа на търговеца. Той се усмихна.

Двамата станаха от масата и на излизане ирландецът се обади в една туристическа фирма, която организира летуването на хилядите немци, които почиват по Адриатическото крайбрежие. Попита за имената на трите най-добри хотела в югославския курорт и каза на Бейкър да го търси в един от тях под името Кийт Браун.

Йохан Шлиinker беше не по-малко уверен от Бейкър в успеха на своята сделка. Той въобще нямаше представа, че Шанън работи с Бейкър. Двамата търговци несъмнено бяха чували един за друг, дори се познаваха, но никога не обсъждаха делови въпроси помежду си.

— Пристанището ще бъде Валенсия, макар че още не е съвсем уточнено. Тъй или иначе, това пристанище избраха испанските власти — каза Шлиinker на ирландеца. — От Мадрид ми съобщиха, че очакват товаренето да стане между 16 и 20 юни.

— Предпочитам да е на 20-и — каза Шанън. — Добре ще е, ако „Тоскана“ пристигне през нощта на 19-и и приеме товара на сутринта.

— Чудесно! — каза Шлиinker. — Ще уведомя моя мадридски партньор. Той обикновено урежда транспортирането и товаренето. Работи с един първокласен спедитор във Валенсия, който е в много близки отношения с персонала на митницата. Така че не вярвам да има никакви проблеми.

— В никакъв случай не трябва да има проблеми — рязко отвърна Шанън. — Вече ни забавиха веднъж и ако не натоварим на 20-и, ще си просрочим договора.

Това не беше вярно, но Шлиinker едва ли би могъл да го знае.

— Искам и аз да присъствам на товаренето — каза наемникът.

Шлиinker сви устни.

— Не мога да ви спра, но ще трябва да гледате отдалеч — каза той. — По документи клиентът е арабско правителство и затова не можете да се представите като купувач на стоката.

— Освен това искам във Валенсия да се кача на борда — каза Шанън.

— Това ще е още по-трудно. Цялото пристанище е оградено с телена мрежа. Влиза се само с пропуск. За да се качите на кораба, ще трябва да минете през паспортен контрол. А тъй като на борда ще има муниции, пред стълбичката ще бъде поставен пост на „Гуардия Сивил“.

— Ако предположим, че капитанът има нужда от още един моряк? Не би ли могъл да си наеме човек от града?

Шлинкер се замисли.

— Мисля, че е възможно. Свързан ли сте с компанията собственичка на кораба?

— Не и по документи — каза Шанън.

— Ако след пристигането капитанът уведоми спедитора, че на предното пристанище е освободил един от членовете на екипажа, за да отиде на погребението на майка си, и очаква този моряк да се завърне на борда във Валенсия, мисля, че няма да има възражения. Но за целта ще трябва да си извадите моряшка карта, за да удостоверите, че сте моряк. При това на вашето име, мистър Браун.

Шанън помисли няколко минути.

— Добре. Ще го уредим — каза той.

Шлинкер погледна в дневника си.

— Значи аз ще бъда в Мадрид на 19-и и на 20-и. Имам още една сделка там. Можете да ме намерите в хотел „Минданао“. Щом датата на товаренето ще е 20-и, по всяка вероятност военният конвой ще потегли през нощта на 19-и и ще достави партидата на пристанището призори. Ако ще се качвате на кораба, най-добре е да го сторите, преди конвойт да е пристигнал.

— Аз ще отида в Мадрид на 19-и — каза Шанън. — Ще ви се обадя, за да разбера дали конвойт е потеглил навреме. Ако карам бързо до Валенсия, ще мога да изпреваря военните.

— Това си е ваша работа — каза Шлинкер. — Аз ще намеря хора, които да уредят транспортирането и товаренето за сутринта на 20 юни. Това са моите задължения. Не мога да отговарям за рисковете, които ще поемете при качването си на кораба. Вие сам ще си берете грижата за това. Мога само да ви предупредя, че корабите, които пренасят оръжие, са под строгото наблюдение както на армията, така и

на митническите власти. Ако се случи така, че корабът бъде задържан заради вас, аз не нося никаква отговорност. И още нещо. След като един кораб поеме на борда си оръжие, той е длъжен да напусне испанското пристанище в рамките на шест часа и няма право да влиза отново в испански води, преди да е оставил товара. И накрая, митническата декларация трябва да бъде напълно изрядна.

Преди да тръгне от Тулон, Курт Семлер даде на Шанън да пусне едно писмо. То беше адресирано до спедитора в Генуа и го уведомяваше, че са настъпили някои изменения в първоначалния план и че вместо да се отправи директно от Тулон за Мароко, „Тоскана“ ще се отбие първо в Бриндизи, за да натовари нова партида. По-нататък Семлер съобщаваше, че е сключил изгодна сделка в Тулон и се отклонява от маршрута, понеже стоката трябва да се достави спешно, а партидата за Мароко може да почака. Тъй като наемникът беше директор на „Спинети Маритимо“, неговите думи имаха тежестта на заповед. Той изискваше от спедитора в Генуа да запази по телекса място на кея в Бриндизи за седми и осми юни, като освен това помоли пристанищната служба да задържи всички адресирани до „Тоскана“ писма.

Такова именно писмо Шанън написа и изпрати от Хамбург. Адресира го до синьор Курт Семлер, „Тоскана“, чрез пристанището в Бриндизи, Италия.

В това писмо разпореждаше на Семлер да се отправи към пристанището Плоче на югославското Адриатическо крайбрежие, като преди това си набави в Бриндизи необходимите карти, за да преодолее трудните проливи край остров Корчула. По-нататък му пишеше, че трябва да пристигне в Плоче на 10 юни вечерта и че за кораба ще има запазено място на кея. Нямахше нужда да съобщава на спедитора в Генуа за отклонението от Бриндизи до югославското пристанище.

Последното изискване на Шанън беше особено важно. Той искаше от бившия контрабандист да му намери моряшка карта на името на Кийт Браун, издадена и заверена от италианските власти. Другият необходим документ беше митническата декларация, в която да е отразено, че корабът не е спирал на нито едно пристанище между Бриндизи и Валенсия и че след като поеме товара във Валенсия, ще се

отпрати към сирийското пристанище Латакия. Семлер трябваше да използва старите си познати в Бриндизи, за да се сдобие с тези документи.

Преди да тръгне от Хамбург за Югославия, Шанън прати писмо и на Саймън Ендийн в Лондон. В него настояваше за среща в Рим на шести юни и молеше помощника на сър Джеймс да донесе със себе си съответния набор от морски карти.

По същото време корабът „Тоскана“ пореше вълните на пролива Бонифаций — тясната ивица кристално-бистра вода, която разделя южния връх на Корсика от северния край на Сардиния. Слънцето знойно приличаше, но от време на време подухваше слаб ветрец. Марк лежеше гол до кръста върху капака на главния трюм. Беше постлал под гърба си мокра хавлия и с това лъщящо под плажното масло тяло белгиецът изглеждаше като розов хипопотам. Дюпре, който на слънцето винаги почервявяше като рак, се беше скрил под сенника и обръщаше десетата си бира от сутринта насам. Сиприани, матросът, боядисваше част от парапета при форпика, а първият помощник Норбиато хъркаше долу след края на нощната си вахта.

Също долу, сред жегата и изпаренията на машинното отделение, механикът Грубич смазваше някаква част, която имаше значение само за него, но без която „Тоскана“ не би поддържала своите постоянни осем възела през Средиземно море. В кабината при щурвала Семлер и Карл Валденберг си разказваха стари спомени.

Жан-Баптист Лангароти щеше да е много щастлив, ако беше на борда. Зад парапета, на няма и четири мили, се виждаше сивкавобелият изпружен под слънцето бряг на неговата родина. Но той беше на хиляди мили, в Западна Африка, където вече бе започнал сезонът на дъждовете и въпреки изпепеляващата жегата небето беше оловносиво.

Алън Бейкър влезе в хотела на Шанън в Дубровник тъкмо когато наемникът се прибираще от плажа. Това беше на осми юни вечерта. Бейкър изглеждаше уморен и мръсен.

За разлика от него Кат Шанън имаше доста свеж вид. Той прекара тази седмица в югославския курорт като примерен турист.

Печеше се на плажа и плуваше по няколко мили на ден. Изглеждаше отслабнал, но стегнат и загорял. Настроението му беше бодро.

След като се настани в хотела, ирландецът изпрати телеграма на Семлер, за да провери дали корабът е пристигнал в Бриндизи и дали се е получило неговото писмо от Хамбург. Тази сутрин дойде отговорът на германеца. „Тоскана“ бе пристигнала благополучно в италианското пристанище, а писмото също се беше получило и Семлер действаше по задачите. Накрая в телеграмата на Семлер пишеше, че ще тръгнат на девети сутринта, за да достигнат назначението на десети.

Докато седяха на чашка на терасата пред хотела, в който Шанън бе запазил стая и за Бейкър, наемникът съобщи на хамбургския търговец последните новини.

— Чудесно. Аз пък преди четиридесет и осем часа получих телеграма от Зилжак. Сандъците са пристигнали в Плоче и се намират в държавния склад на пристанището.

Двамата преспаха в Дубровник, а на сутринта взеха такси, което ги откара на сто километра по крайбрежието до Плоче. Колата им поразмърда кокалите. Имаха чувството, че се движат върху квадратни колела и чугунени ресори. Но гледката беше приятна. Нищо не нарушаваше девствения крайморски пейзаж. Някъде по средата на пътя спряха в градчето Плано да пийнат по чашка кафе и да се поразтъпчат.

Към обед се настаниха в хотела и изчакаха на терасата да стане четири часа, когато свършваше почивката на пристанищната администрация.

Пристанището бе разположено в дълбок залив, затворен откъм морето от един дълъг полуостров, наречен Пелиесач. Той започваше от бреговата линия южно от Плоче и вървеше на север почти успоредно на брега. Скалистият остров Хвар почти напълно затваряше входа между северния край на полуострова и брега. Корабите имаха достъп през една съвсем тясна водна ивица до лагуната, в която се гушеше Плоче. Тази дълга почти трийсет мили лагуна, заградена в девет десети от периметъра си със земя, представляваше рай за плувците, рибарите и ветроходците.

Шанън и Бейкър вече приближаваха сградата на пристанищната администрация, когато един малък разнебитен фолксваген спря на десетина метра от тях и нададе пронизителен вой с клаксона си.

Шанън изстина. Инстинктивно на повърхността излязоха всичките му стракове. Представи си досадната грешка в документацията, забраната върху цялата сделка и продължителните разпити в местния полицейски участък.

Човекът, който излезе от колата и сърдечно им махна с ръка, би могъл да бъде и полицаи. Само че уставът забраняваше на полицаите в тоталитарните страни, както на Изток, така и на Запад, да се усмихват. Шанън погледна към Бейкър и видя, че раменете му се отпускат.

— Зилжак — промълви търговецът през събрани устни и се запъти към югославянина.

Той беше масивен човек с рунтава глава. Приличаше на добронамерена чернокоса мечка. Бейкър попадна в здравата му прегръдка. Оказа се, че първото име на югославянина е Кемал, и Шанън различи някои турски черти във вида му. Това го зарадва. Той харесваше хората от този тип. В повечето случаи бяха добри бойци и се отнасяха с неприязън към бюрокрацията.

— Помощникът ми — представи Бейкър наемника.

Зилжак се здрависа с него и промърмори нещо на език, който според Шанън трябваше да е сърбохърватски. Бейкър и Зилжак си говореха на немски, от който повечето югославяни отбират по малко. Кемал не говореше английски. С негова помощ разбудиха началника на митницата и отидоха да огледат склада. Митничарят изстреля няколко думи към пазача на вратата и четиримата влязоха вътре. Сандъците се намираха в ъгъла. Бяха тринайсет на брой. В единия очевидно бяха двете базуки, а в други два имаше по една минохвъргачка заедно с подпорните плочи и мерниците. Останалите бяха пълни с муниции — четири от тях с по десет снаряда за базука, а другите шест с поръчаните триста мини. Сандъците бяха съвсем нови и по тях не се виждаха никакви надписи за съдържанието им. Отбелязани бяха само серийните номера и думата „Тоскана“.

Зилжак и митничарите започнаха да ломотят на техния си диалект, който, за щастие, се оказа общ защото в Югославия освен седемте езика съществуват още десетина диалекти.

Накрая Зилжак се обърна към Бейкър и му каза нещо на своя безподобен немски. Бейкър отговори и Зилжак преведе на митничаря. Той се здрависа с Бейкър и всички заедно излязоха навън. Слънцето ги блъсна като с чук по главите.

— За какво ставаше дума? — попита Шанън.

— Митничарят се интересуваше дали ще има някакво подаръче за него — обясни Бейкър. — Кемал му каза, че ще има, и то доста добро, ако цялата документация се оправи бързо и утре сутринта товарът отиде на кораба.

Шанън вече бе дал на Бейкър първата половина от възнаграждението на Зилжак. Търговецът придърпа югославянина настрана и пусна банкнотите в ръката му. Неговата добросърдечност стана още по-всеобемаща и тримата заедно се запътиха към хотела, за да отпразнуват случая с малко сливовица. Малко беше думата, която употреби Бейкър. Може би и Зилжак беше казал малко. Но намерението му беше точно обратното. Югославяните никога не пият по малко сливовица. С петстотин лири, затъкнати в колана, Зилжак не можеше да не поръча цяла бутилка от огнената течност. А после на масата взеха да идват чинийка след чинийка с бадеми и маслини. Когато слънцето залезе и адриатическата вечер обгърна в плаща си тихите улици, Кемал започна да съживява спомените си от войната. Говореше за годините, прекарани в планината с партизаните на Тито.

Бейкър едва успяваше да превежда, докато темпераментният Кемал разказваше за бойните акции отгътък Дубровник в Черна гора, в планината зад гърба им, по крайбрежието на Херцеговина и в по-прохладните, по-плодородни и залесени босненски области на север от Сплит. Мед му капеше на сърцето, като си помисли, че някога по тези места са го стреляли, а сега можеше да обикаля из тях като господар, защото неговият баджанак е в правителството. Шанън попита дали, след като е партизанин, сега е убеден комунист. Зилжак внимателно изслуша превода. Вместо „убеден“ Бейкър употреби думата „добър“. Югославянинът се потупа по гърдите.

— Guter Kommunist!^[1] — извика той с облещени очи.

После развали тази ефектна сцена, като смигна, отметна глава назад, пусна гръмогласния си смях и гаврътна поредната чашка сливовица. Сгънатите банкноти издуваха ризата му. Шанън също се засмя и си помисли, че никак няма да е лошо този глиган да дойде с тях в Зангаро. Човекът ставаше за такава работа.

И тримата пропуснаха вечерята, а към полунощ с не особено уверени стъпки се запътиха към кея да посрещнат „Тоскана“. Корабът тъкмо правеше маневра за влизане в пристанището и час по-късно

пристана край единствения каменен кей. Семлер се показва на форпика и видя Шанън на слабата светлина на лампите край кея. Дватама си кимнаха. Валденберг стоеше горе при стълбичката и говореше с първия помощник. Той вече беше уведомен за разпореждането на Шанън всички преговори по пристанищата да се водят от Семлер.

След като Бейкър и Зилжак се отправиха към хотела, Шанън се покатери безшумно по стълбичката и влезе в малката каюта на капитана. Никой на кея не забеляза нищо. Семлер вкара Валденберг вътре и заключи вратата.

Бавно и внимателно Шанън обясни на Валденберг какъв товар ще поеме на борда си „Тоскана“ тук, в Плоче. Капитанът изслуша всичко спокойно. Лицето му остана безизразно. Когато Шанън свърши, Валденберг каза:

— Никога преди не съм пренасял оръжие. Казвате, че този товар е законен. В какъв смисъл законен?

— Ами напълно законен — отговори Шанън. — Стоката е купена в Белград, транспортирана е дотук с камиони и властите са наясно какво е съдържанието на сандъците. Иначе не биха издали разрешително за износ. Разрешителното не е подправено, нито пък е получено с подкупи. Според югославското законодателство това е напълно законна партида.

— А според законодателството на страната, за която е предназначена? — попита Валденберг.

— „Тоскана“ въобще няма да влиза във водите на страната, в която ще се използва оръжието — каза Шанън. — След Плоче ще се отбием в още две пристанища. И в двата случая ще качим нов товар. Знаете, че никога не се претърсва кораб, който влиза в едно пристанище само за да вземе още товар. Освен ако властите не са получили някакъв сигнал.

— Случва се и такива кораби да ги проверяват — каза Валденберг. — Ако претърсят „Тоскана“ и открият на борда тези сандъци, които не са записани в митническата декларация, ще конфискуват кораба, а аз ще вляза в затвора. Не сме се пазарили за оръжие. „Черният септември“ и ИРА стават все по-нагли и сега митничарите особено внимателно гледат за оръжие.

— Не и в пристанището, от което се взема нов товар — каза Шанън.

— Не сме се пазарили за оръжие — повтори Валденберг.

— Но сте се пазарили за прехвърляне на незаконни емигранти в Англия — изтъкна Шанън.

— Те стават незаконни едва когато стъпят на британска земя. А дотогава „Тоскана“ отдавна може да е извън териториални води. Емигрантите слизат на брега с лодки. Оръжието е друга работа. Щом не е вписано в декларацията, значи е незаконно. Всъщност защо не го впишем? Ще посочим, че това оръжие се транспортира законно от Плоче до Того. После никой не може да докаже, че сме се отклонили от курса.

— Защото, ако испанските власти разберат, че на борда има оръжие, няма да ни пуснат в пристанището на Валенсия, нито в което и да е друго испанско пристанище. Дори и транзитно. Камо ли да ни позволят да натоварим още оръжие. Затова не бива да упоменаваме сандъците в декларацията.

— И какво ще пишем? Откъде сме тръгнали за Испания?

— От Бриндизи — отговори Шанън. — Там сме чакали за товар, но не е пристигнал навреме. Собствениците са ви наредили да поемете курс към Испания за нов товар, предназначен за Латакия. Вие, разбира се, сте се подчинили.

— А ако испанската полиция претърси кораба?

— Няма защо да го правят — каза Шанън. — Но за всеки случай ще трябва да скрием сандъците долу под трюма.

— Ако все пак го открият там, сме загубени — отбеляза Валденберг. — Ще решат, че пренасяме оръжие за баските терористи. Никога няма да излезем от затвора.

Разговорът продължи до три часа след полунощ. Уговориха се за 5 000 лири, половината преди товаренето, другата половина след отплаването от Валенсия. За спирката в африканското пристанище не се предвиждаше допълнително заплащане. Там нямаше да има никакви рискове.

— Вие ли ще съобщите на екипажа? — попита Шанън.

— Аз ще им съобщя — уверено отговори Валденберг.

Шанън беше сигурен, че ще го направи.

Ирландецът се върна в хотела и плати на Бейкър 3 600 долара — третата четвъртина от цената на оръжието. После се опита да заспи, но сънят не идваше. Нощта беше гореща и потта се стичаше на ручей по

лицето му, а в главата му бе заседнал образът на „Тоскана“, която чака в пристанището на стотина метра от оръжието в склада на митницата. Молеше се всичко да мине гладко. Усещаше, че вече е съвсем близо до целта. Само три кратки церемонии го деляха от точката, в която никой не можеше да го спре с каквито и да било средства.

Товаренето започна в седем часа. Слънцето отдавна беше изгряло. Изкараха сандъците от склада с колички, съпроводжани от един въоръжен с автомат митничар, и кранът на „Тоскана“ ги вдигна на борда. Те не бяха много големи и долу в трюма с лекота ги отместваха, преди да ги издърпат с въжета до дъното на помещението. В девет часа всичко беше свършило и капакът на трюма беше затворен.

Валденберг заповяда на механика да се готви за отплаване, а на него не му трябваше второ нареждане. По-късно Шанън научи, че сърбинът бил станал необичайно словоохотлив, когато му казали, че от Бриндизи корабът поема курс към родината му. Явно в Югославия полицията го търсеше. В Плоче той остана през цялото време скрит в машинното отделение и никой не го закачи.

Докато „Тоскана“ напускаше пристанището, Шанън пусна в ръката на Бейкър остатък от 3 600 долара, а също и петстотинте лири за Зилжак. Преди това, докато кранът още вдигаше сандъците на борда, Вламенк изби капците на пет от тях, избрани наслуки, и провери съдържанието им. После махна на Семлер, който стоеше на палубата, а германецът си издуха носа, като по този начин даде сигнал на Шанън. Нито Бейкър, нито Зилжак забелязаха тази операция, която имаше за цел да установи дали в сандъците няма старо желязо. В света на оръжието са се случвали и такива неща.

Бейкър плати уж от собствения си джоб петстотинте лири на Зилжак, а югославиянинът се погрижи шефът на митницата да не остане без залък. После Алън Бейкър и неговият „помощник“ напуснаха града.

Това беше Ден шейсет й седми от календара на Шанън.

Веднага след като „Тоскана“ излезе в открито море, капитан Валденберг се зае да уреди нещата с екипажа. Един по един тримата

моряци бяха привикани в капитанската каюта за кратък разговор. Никой от тях не подозираше, но ако бяха отказали да продължат да служат на борда на „Тоскана“, щяха да се случат доста неприятни инциденти. Едва ли другаде един човек може тъй лесно да изчезне, както на кораб, който плава в открито море през нощта. А Вламенк и Дюпре можеха да пратят всеки от членовете на екипажа да лети доста дълго, преди да се озове във водата. Може би именно тяхното присъствие реши въпроса. Тъй или иначе, нямаше никакви протести.

Валденберг раздаде хиляда от всичките две хиляди и петстотин лири, които бе получил в пътнически чекове от Шанън. Механикът, който беше щастлив, че пак се е махнал от родината си, взе своите 250 лири, пхна ги в джоба си и се върна в машинното. Излезе, без да каже и една дума. Първият помощник Норбиато се поразпали, когато си представи испанския затвор, но прибра своите 600 лири и се захвана да изчислява колко още му трябват, за да може и той един ден да си купи кораб. Матросът Сиприани едва ли не се зарадва, когато разбра, че на кораба има контрабандна стока. Той взе своите 150 лири, въодушевено каза „Благодаря“ и излезе, мълвейки: „Това е то, животът.“ Той имаше слабо въображение и не знаеше нищо за испанските затвори.

Когато приключи тази церемония, отвориха сандъците, опаковаха оръжието в полиетилен и го складираха дълбоко под трюма в извивката на корпуса. Откованите дъски отново отидоха по местата си, а отгоре струпаха безобидни сандъци с дрехи, надуваеми лодки и извънбордови двигатели.

Накрая Семлер каза на Валденберг, че няма да е лошо да изместят варелите с „Кастрол“ към дъното на складовото помещение, и когато му съобщи каква е причината, сънародникът му най-последно загуби самообладание. Загуби и добрия си тон и си послужи с няколко израза, които могат да се окачествят като непристойни.

Семлер го успокои и двамата седнаха над поредните бири, а „Тоскана“ пореше вълните на юг към канала Отранто и Йонийско море. Накрая Валденберг започна да се смее.

— Шмайзери — каза той. — Проклетите шмайзери. Mensch^[2], светът отдавна ги беше забравил.

— Сега пък ще си ги припомни — каза Семлер.

Валденберг изглеждаше замислен.

— Знаеш ли — каза той след доста дълга пауза. — Ще ми се и аз да сляза с вас на брега.

[1] Добър комунист. (нем.) — Б.пр. ↑

[2] Човече. (нем.) — Б.пр. ↑

19.

Когато Шанън пристигна, Саймън Ендийн четеше вестник „Таймс“. Купи си го от Лондон, преди да отпътува за Рим. Фоайето на хотел „Екселсиор“ беше празно, понеже повечето от гостите пиеха своето късно утринно кафе на терасата, докато гледаха хаотичната върволица от автомобили и се опитваха да надвикат шума на двигателите.

Шанън избра този град за място на срещата, защото се намираше между Дубровник и Мадрид. За първи път идваше в Рим и недоумяваше защо туристическите справочници сипят толкова хвалебствия. В момента вървяха най-малко седем стачки, едната от които беше на боклукчиите. Целият град вонеше, а по улиците се подмятаха смачкани плодове и всякакви други отпадъци.

Наемникът се отпусна в креслото до помощника на сър Джеймс и се наслади на прохладата в това затворено помещение, след като прекара цял час в едно душно такси.

Ендийн го изглежда.

— Отдавна не сте се обаждали. Моите съдружници бяха започнали да си мислят, че сте избягали. Длъжен бяхте да се обадите.

— Нямаше смисъл да ви търся, защото нищо ново не беше се случило. Този кораб все пак не е самолет и му трябва време да стигне от Тулон до Югославия. А през този период нямаше какво да се докладва — каза Шанън. — Между другото, носите ли картите?

— Разбира се.

Ендийн посочи издутото дипломатическо куфарче до креслото си. След като получи писмото на Шанън, той обиколи в продължение на няколко дни трите най-известни картографски фирми на „Ледънхол Стрийт“ в Лондон и купи на части морски карти на цялото африканско крайбрежие от Казабланка до Кейптаун.

— Защо, по дяволите, са ви толкова много карти? — попита той раздразнено. — Една-две щяха да ви свършат работа.

— За сигурност! — отсече Шанън. — Ако ме спрат на митницата или ако претърсят кораба, една-единствена карта би издала крайната

цел на пътуването. А така никой, дори и капитанът, няма да е в състояние да разбере коя част от крайбрежието ме интересува. Ще разкрия тайната едва в последния момент, когато ще е късно за всякакви гафове. Надявам се, че носите и диапозитивите.

— Да, разбира се.

Другата задача на Ендийн беше да направи диапозитиви на всички снимки, които Шанън бе донесъл от Зангаро, а също и на картите и скиците на Кларънс и останалата част от зангарийския бряг.

Самият Шанън купи един диапроектор от безмитния магазин на лондонското летище и го изпрати на „Тоскана“ още докато корабът беше в Тулон.

Наемникът даде на Ендийн пълен отчет за хода на подготовката. Отбеляза престоя си в Брюксел, товаренето на шмайзерите и другото оборудване в Тулон, спомена за разговорите си с Шлинкер и Бейкър в Хамбург и за югославската партия, качена на борда преди няколко дни в Плоче.

Ендийн слушаше мълчаливо и си водеше бележки, за да може да изготви собствения си доклад пред сър Джеймс Мансън.

— Къде се намира „Тоскана“ в момента? — попита той накрая.

— Трябва да е на югозапад от Сардиния на път за Валенсия.

По-нататък Шанън му разказа какъв е планът за следващите три дни — товарене на 400 000 броя 9-милиметрови патрони във Валенсия, а после отплаване към крайната цел. Наемникът пропусна факта, че един от неговите хора е вече в Африка.

— А сега имам един въпрос към вас — каза той на Ендийн. — Какво ще стане след щурма? Какво ще стане призори? Ние не можем да останем дълго и затова ще трябва новият режим бързо да поеме властта, да се установи в двореца и да излъчи съобщения за преврата.

— Всичко това е обмислено — спокойно каза Ендийн. — Всъщност новото правителство е целта на мероприятиято.

Той извади от куфарчето си няколко листа машинописен формат, запълнени с плътно напечатан текст.

— Това са указанията за действията ви след момента, в който унищожите армията и охраната и завладеете двореца. Прочетете ги и ги запаметете, защото ще се наложи да изгорите листите още преди да сме се разделили. Трябва да задържите цялата информация в главата си.

Шанън прокара поглед по първата страница. Почти нищо не го изненада. Той отдавна подозираше, че човекът, когото Мансън готви за приемник на Кимба, е полковник Боби, и макар че тук новият президент бе назован „Х“, наемникът въобще не се съмняваше, че именно Боби е въпросната личност. Планът беше съвсем прост, поне от негова гледна точка.

Той вдигна поглед към Ендийн.

— А вие къде ще бъдете?

— На сто мили северно от вас — отговори Ендийн.

Шанън знаеше, че помощникът на сър Джеймс има предвид столицата на съседната африканска република, която по крайбрежния път имаше пряка връзка с Кларънс.

— Сигурен ли сте, че ще можете да приемете радиограмата ми?
— попита наемникът.

— Ще разполагам с портативна радиостанция, която има значителен обхват и мощност. „Браун“, най-добрата марка. В състояние е да приеме всеки сигнал в този обхват, стига излъчването да е на уточнената честота. Корабните радиостанции са достатъчно мощни и обикновено излъчват на двойно по-голямо разстояние.

Шанън кимна и продължи да чете. В един момент свърши и вдигна поглед към Ендийн.

— Всичко изглежда точно — каза той. — Но ще трябва да изясним още един въпрос. Значи аз ще предавам в уречените часове на тази честота от „Тоскана“, която ще лежи на дрейф на пет-шест мили от брега. Но ако не ме чуете, ако има прекалено силни смущения, отговорността за това няма да е моя. От вас зависи да ме чуете.

— А от вас зависи да предавате — каза Ендийн. — Тази честота е изпробвана многократно. При мощността на корабната радиостанция би следвало да мога да приема сигнала на сто мили разстояние. Може би не от първия път, но ако предавате в продължение на половин час, няма начин да не ви чуя.

— Добре — каза Шанън. — Едно последно уточнение. Новината за събитията в Кларънс няма да е стигнала до зангарийските гранични постове. Това значи, че границата ще се охранява от виндуси. Как ще минете през тях, си е ваш проблем. Освен това по пътя към Кларънс навярно ще срещнете групи виндуски войници, които, макар и да бягат

към джунглата, могат да окажат някаква съпротива. Какво ще стане, ако не успеете да минете?

— Ще успеем — каза Ендийн. — Ще получим помощ.

Шанън правилно предположи, че тази помощ ще дойде от малкия отряд геолози, които работеха за Мансън в съседната африканска република. За един директор от ранга на Ендийн те бяха длъжни да осигурят камион или джип, а може би и няколко автоматични ловни пушки. За първи път наемникът си помисли, че низостта на Ендийн се крепи и на малко кураж.

Шанън запамети кодовете и честотата, а после заедно с Ендийн изгориха листите в мъжката тоалетна. Час по-късно се разделиха. Нямаше какво повече да си кажат.

Извисен пет етажа над мадридските улици, полковник Антонио Салазар, шефът на експортния отдел на испанското военно министерство, седеше зад бюрото си и прелистваше подредените върху него папки. Той беше човек с побеляла глава и простовато лице. Каузата, в която вярваше, беше ясна и неоспорима. Преди всичко стоеше предаността му към Испания, любимата му Испания, а за него истински испанските ценности намираха възплъщение в един човек — дребния, възрастен генералисимус, който обитаваше двореца „Прадо“. Антонио Салазар беше франкист и в червата.

Скоро навърши петдесет и осем години и само две години го деляха от пенсия. Едно време като млад той бил един от онези, които стъпили заедно с Франциско Франко на пясъчния бряг на Фуенгирола. Тогава бъдещият вожд на съвременна Испания бил още бунтовник и се връщал в нарушение на заповедта, за да обяви война на републиканското правителство. По онова време хората му били малко и до един осъдени на смърт от властите в Мадрид.

Сержант Салазар бил добър войник. Безпрекословно изпълнявал всички заповеди, между битките и екзекуциите ходел на църква и вярвал в Бог, Богородица, Испания и Франко.

В друга армия и по друго време той би се пенсионирил като старшина. Но в Испания след Гражданската война го произвели в чин капитан. Бил от здрав селски произход, а образование нямал никакво. Но принадлежал към най-крайните и най-приближените хора на

Франко. Постепенно добутал до полковник и сега беше благодарен на властта. Антонио Салазар отговаряше за една от най-строго секретните дейности в Испания. Нито един обикновен испанец не подозира, че неговата страна продава оръжие почти безогледно, при това в огромни количества. Официално испанското правителство осъжда международната търговия с оръжия като неетична, тъй като чрез нея се подхранва напрежението в един раздиран от военни конфликти свят. Но тайно Испания прави дори пари от тази търговия. Работата на полковник Салазар беше да преглежда документацията и съответно да издава или да отказва разрешителни за износ.

Досието пред него се подмяташе в ръцете му от четири седмици. Отделни документи минаха през Министерството на отбраната, което потвърди, без да разбира защо го питат, че 9-милиметровите патрони не спадат към секретните производства; после Министерството на външните работи потвърди, без да знае защо, че продажбата на 9-милиметрови патрони за Република Ирак не е в разрез с външнополитическата линия на страната; накрая Министерството на финансите потвърди, че съответната сума в долари е приведена на сметка в „Банко Популар“.

Най-горният документ представляваше молба за заповед за придвижване на определен брой сандъци от Мадрид до Валенсия, където следваше да бъдат натоварени за износ на кораб с име „Тоскана“. Под този лист беше разрешителното за износ, скрепено със собствения му подпис.

Полковникът вдигна поглед към служителя, който стоеше пред него.

— Каква е тази промяна? — попита той.

— Господин полковник, просто всички места във Валенсия са заети за две седмици напред. Пристанището се пука по шевовите.

Антонио Салазар изсумтя. Обяснението звучеше правдоподобно. През летните месеци пристанището на Валенсия винаги беше претъпкано с кораби, които изнасяха портокалите от близката област Гансия. Но полковникът не обичаше промените. Той обичаше буквата на закона. А и тази поръчка не му харесваше. Твърде малка беше, твърде малка за цяла една национална полиция. Хиляда полицаи биха изстреляли тези патрони за един час само при обучението си по мишени. Не вярваше и на Шлинкер, когото познаваше добре и който

заедно с тази поръчка пробута още десетина, включително и искане за над десет хиляди снаряда за Сирия.

Салазар взе отново да прехвърля документите. В този момент камбаната на близката църква удари един часа. Време за обяд. И все пак документите бяха съвсем редовни, включително и сертификатът за краен потребител. Всичко беше надлежно подпечатано. Щеше му се да намери някакъв кусур в сертификата или компанията собственичка на кораба. Но всичко беше чисто. Той взе окончателно решение, подписа се със замах под заповедта за придвижване и подаде папката на подчинения си.

— Така да бъде — изръмжа полковникът. — Кастелон.

— Наложил се да променим пристанището. Ще товарим в Кастелон, а не във Валенсия — каза Йохан Шлиinker два дни по-късно. — За да спазим датата 20-и, няхахме друг избор. Във Валенсия всичко беше заето за две седмици напред.

Кат Шанън седеше на леглото в стаята на търговеца в хотел „Минданао“.

— Къде се намира Кастелон? — попита наемникът.

— Четиридесет мили на север. Пристанището е малко. Много по-спокойно. Може би за вас е по-добро от Валенсия. По-бързо ще ви натоварят. Предупредил съм спедитора във Валенсия и той лично ще отиде в Кастелон, за да ръководи товаренето. Когато „Тоскана“ обяви пристигането си с радиограма до пристанищната администрация във Валенсия, капитанът ще получи информация за промяната на пристанището. Ако веднага смени курса, до Кастелон са не повече от два-три часа.

— А какво ще стане с моето качване на борда?

— Ами това си е ваш проблем — каза Шлиinker. — Аз обаче уведомих спедитора, че един моряк от „Тоскана“ е слязъл преди десет дни в Бриндизи и се очаква да се завърне. Дадох му и името Кийт Браун. Документите ви наред ли са?

— Наред са — отговори Шанън. — Имам паспорт и моряшка карта.

— Спедиторът ще ви чака пред митницата на 20-и сутринта, малко преди началото на работното време. Казва се сеньор Москар.

— А как се развиват нещата в Мадрид?

— Заповедта за придвижване постановява камионът да се натовари под надзора на военните между осем часа и полунощ на 19-и, тоест утре. Конвойт ще потегли в полунощ с разчет да пристигне на пристанището в Кастелон в шест часа сутринта. Ако „Тоскана“ се движи по график, трябва да пристигне някъде през нощта. Камионът е цивилен, от транспортната фирма, с която обикновено работя. Те са стабилни и опитни хора. Поръчах на директора да ми позвъни тук веднага щом конвойт потегли от склада.

Шанън кимна. Струваше му се, че всичко ще мине гладко.

— Значи довечера ще дойда отново — каза той и излезе.

Следобед нае почти нов мощен мерцедес от една световноизвестна фирма за коли под наем, която има бюро и в Мадрид.

В десет и половина на другата вечер отново се появи в хотел „Минданао“ и двамата с Шлинкер зачакаха телефонното обаждане. Бяха нервни като хора, които са оставили успеха или катастрофалния провал на един внимателно изработен план да зависи от действията на другите. Шлинкер се притесняваше не по-малко от Шанън, но по различни причини. Той знаеше, че ако нещо се обърка, ще последва цялостна проверка на сертификата за краен потребител, а този сертификат не би могъл да издържи такава проверка, която задължително предполагаше сведение от Министерството на вътрешните работи в Багдад. В случай че го спипат при тази сделка, щяха да се провалят други, далеч по-доходоносни договори с Мадрид. За кой ли път Шлинкер се заричаше никога вече да не приема такива поръчки, но като всеки алчен търговец на оръжие той не можеше да подминава шанса да спечели пари. Такива пропуски му причиняваха почти физическа болка.

Наближи полунощ, а никой не се обаждаше. После стана дванайсет и половина. Шанън крачеше из стаята и изливаше яда си върху дебелия търговец, който нервно пиеше уиски. В дванайсет и четиридесет телефонът иззвъня. Шлинкер скочи към него. Каза няколко думи на испански и замълча.

— Какво става? — троснато попита Шанън.

— Момент — отговори Шлинкер и му махна ръка да мълчи.

Последва нов разговор на испански, от който Шанън нищо не разбра. Накрая немецът се ухили и няколко пъти повтори: „Gracias“^[1].

— Тръгнал е — каза той, след като затвори телефона. — Конвойт е тръгнал от склада преди петнайсет минути.

Но Шанън вече беше излязъл.

Конвойт, разбира се, не можеше да се състезава с мерцедеса, макар че по правата магистрала от Мадрид за Валенсия камионът би могъл да развие и 100 километра в час. Шанън загуби четиридесет минути, докато се измъкне от безкрайните периферни квартали на Мадрид, а шофьорите на конвоя навярно бяха избрали по-кратък път. Но на магистралата ирландецът пришпори мерцедеса и залепи стрелката на 180 километра в час. Внимателно се взираше в камионите, които изпреварваше с тази бясна скорост. Малко след градчето Рекена, на около четиридесет мили западно от Валенсия, забеляза това, което търсеше.

Фаровете му уловиха военния джип, който спазваше постоянна дистанция след един покрит осемтонен камион. Докато го изпреварваше, наемникът видя надписа на фирмата, за която му говореше Шлинкер. Пред камиона се движеше още един военен автомобил, в който очевидно се намираше офицерът. Шанън натисна газта и мерцедесът отпраши към морето.

Когато стигна до Валенсия, Шанън пое по околоръстното шосе и се насочи до главния път Е-26 за Барселона. Пътят минаваше малко на север от Валенсия и мерцедесът трябваше да крета зад подранили трактори и камиони, пълни с портокали. Мина покрай римската цитадела Сугунто, която legionите бяха издълбали направо в скалата и която по-късно маврите бяха превърнали в крепост на исляма. Шанън влезе в Кастелон малко след четири часа и започна да следи табелите, на които пишеше „Puerto“^[2].

Кастелонското пристанище се намира на пет километра от града и до него се стига по един тесен, прав като струна път. Поеме ли веднъж човек по този път, не може да се обърка, защото той свършва на пристанището.

Както във всички средиземноморски пристанища, и тук има три отделни секции — една за търговските кораби, друга за яхти и туристически лодки и трета за рибарските съдове. В Кастелон търговската секция се пада вляво, когато гледаш към морето, и както във всяко испанско пристанище, тя е оградена с телена мрежа, а порталът ѝ денонощно се охранява от въоръжен пост на „Гуардия

Сивил“. В центъра се намира сградата на пристанищната администрация, а до нея се издига прекрасен яхтклуб с ресторант, който в едната посока гледа към търговското пристанище, а в другата към яхтите и рибарските кейове. Зад централната сграда на пристанището, малко към сушата, е разположена дълга редица складове.

Шанън зави наляво и спря встрани. Слезе от колата и продължи пеша. Някъде по средата на оградата забеляза портала. Пред него имаше малка будка, в която дремеше постовият. Порталът беше заключен. Малко по-нататък Шанън надникна през оградата. С въздишка на облекчение съзря „Тоскана“ в далечния край на кея. Подготви се да чака до шест часа.

В шест часа без петнайсет отново се появи пред портала. Усмихна се на постовия, който му отвърна с хладен поглед. Слънцето вече изгряваше и Шанън успя да различи двата военни автомобили и камиона, които бяха паркирани на стотина метра. Край тях обикаляха седем-осем войници. В шест и десет се появи една цивилна кола. Спря пред портала и свирна с клаксона. От нея слезе дребен, енергичен испанец. Шанън се приближи към него.

— Сеньор Москар?

— Si.^[3]

— Казвам се Браун. Аз съм морякът, който трябва да се качи на кораба.

Испанецът сбърчи вежди.

— Por favor? Que?^[4]

— Браун — повтори Шанън. — „Тоскана“.

Лицето на испанеца светна.

— Ah, si. El marinero.^[5] Елате, моля.

Порталът беше отворен. Москар си показва пропуска. После посочи Шанън и изломоти нещо на постовия и на митничаря, който стоеше до портала. Кат улови на няколко пъти думата „marinero“. Провериха му паспорта и моряшката карта. Москар тръгна към митницата и Шанън го последва. Час по-късно вече беше на борда на „Тоскана“.

Претърсването започна в девет часа. Без предупреждение. Поискаха митническата декларация и внимателно я разгледаха. Тя беше напълно изрядна. На кея точно пред кораба спряха мадридският

камион и двата военни автомобила. Командирът на конвоя, кльощав и блед армейски капитан с мавърско лице и тънки устни, размени няколко думи с двама митничари. После митничарите се качиха на борда. Москар ги последва. Провериха товара, за да се уверят, че отговаря на вписаното в декларацията. Надникнаха във всички ъгълчета и нишички, но не и под дъските на главния трюм. Отвориха складовото помещение, огледаха заплетените вериги, варелите с масло, кутиите с боя и отново затвориха вратата. Основният въпрос, който ги интересуваше, беше защо капитан Валденберг е наел седем души за такъв малък кораб. Капитанът им обясни, че Дюпре и Вламенк са моряци, които са изпуснали кораба си в Бриндизи и сега пътуват с „Тоскана“ до Малта. Версията беше, че нямат моряшки карти, защото всичките им вещи са останали на борда на техния кораб. Когато го попитаха за име, Валденберг изтърси името на един кораб, който беше видял в пристанището на Бриндизи. Испанците се спогледаха. После настъпи мълчание. Единият, явно началникът, погледна надолу към капитана, сви рамене и слезе от кораба. Двайсет минути по-късно товаренето започна.

В дванайсет и половина по обед „Тоскана“ напусна кастелонското пристанище и се насочи на юг към нос Сан Антонио. Кат Шанън се почувства отмалял едва сега, когато всичко свърши. Беше сигурен, че оттук нататък вече нищо не може да го спре. Наемникът стоеше подпрян на парапета и гледаше към пищно зелените портокалови плантации южно от Кастелон, които все повече се смалваха. Зад гърба му се появи Карл Валденберг.

— Това последната спирка ли беше? — попита той.

— Последната, при която трябваше да отваряме трюмовете — каза Шанън. — Остава да вземем няколко души от едно място по африканското крайбрежие, но няма да влизаме в пристанището. Хората ще дойдат от брега с лодки. Няколко хамали. Или поне така ще пише в документите им.

— Имам карти само до пролива Гибралтар — отбеляза Валденберг.

Шанън бръкна в джоба на якето си и извади цял сноп морски карти — половината от онези, които Ендийн му даде в Рим.

— С тези тук — каза той, подавайки ги на капитана, — ще стигнем до Фрийтаун, Сиера Леоне. — Там ще пуснем котва и ще

качим новите хора на борда. Моля ви да направите така, че да пристигнем във Фрийтаун на втори юли. На тази дата ще ни чакат.

Когато капитанът се оттегли в каютата си, за да изчисли курса и скоростта, Шанън остана сам при парапета. Край кърмата кръжаха гларуси — преследваха огризките, които Сиприани изхвърляше от камбуза, докато приготвяше обема. Гладните птици грачеха и се гмуркаха в бялата дия, за да уловят поредното парче хляб или зеленчук.

И най-глухият слушател би доловил сред писъците на чайките още един звук — нечия уста си подсвиркуваше мелодията „Испански Харлем“.

Далеч на север един друг кораб вдигна котва и под напътствията на лоцмана се отпрати към изхода на пристанището Архангелск. Моторният кораб „Комаров“ беше на десет години и поемаше малко над пет хиляди тона товар.

Атмосферата на мостика беше топла и уютна. Капитанът и лоцманът стояха един до друг и гледаха напред към открито море. И двамата държаха чапки с топло кафе. Рулевият следваше определения от лоцмана курс, а вляво от руля екранът на радара светваше и загасваше в безпределен ритъм. При всяко завъртане дългата му иридесцентна ръка хващаше осеяния с парчета лед океан и далеч отвъд стените на онези ледове, които никога не се размразяват. Дори и през лятото.

Двама души се бяха опрели на парапета при кърмата, точно под знамето със сърпа и чука, и гледаха към отдалечаващото се руско арктическо пристанище. Доктор Иванов лапна смачкания филтър на лютата си цигара и вдъхна щипещия солен морски въздух. И двамата бяха загърнати в топли дрехи, защото дори и през юни късите ръкави не са за препоръчване по тези ширини. Човекът до Иванов беше неговият помощник. Младеж, който се вълнуваше от първото си излизане зад граница.

— Другарю Иванов — обърна се той към шефа си.

Иванов извади угарката от устата си и я захвърли в пенливата дия.

— Виж какво, приятелю — каза той. — Сега сме вече на кораба и можеш да ме наричаш Михаил Михайлович.

— Но в института...

— Сега не сме в института. В близките месеци ще живеем съвсем близко един до друг в затвореното пространство на кораба или в джунглата.

— Разбирам — каза младежът, но ентусиазмът му не спадна. — Ходили ли сте в Зангаро?

— Не — каза началникът му.

— Но в Африка сте били.

— Да, в Гана.

— Какво представлява?

— Джунгли, блата, комари, змии и хора, които не разбират какво им говориш.

— Но те сигурно говорят английски — каза помощникът. — Ние с вас няма да имаме проблеми.

— Не, в Зангаро не говорят английски.

— Така ли?

Младежът бе прочел кратката статия за Зангаро в енциклопедията, която бе взел от библиотеката на института.

— Капитанът ми каза, че ако времето е хубаво, ще стигнем в Кларънс след двацет и два дни. Точно за техния Празник на Независимостта.

— Какъв късмет — каза Иванов и се отдалечи.

Когато подмина нос Спартел и навлезе от Средиземно море в Атлантическия океан, „Тоскана“ изпрати до Гибралтар радиограма за препредаване в Лондон. Тя бе адресирана до мистър Уолтър Харис. В нея се казваше: „Щастлив обявява вашият брат напълно оздравя.“ Това означаваше, че „Тоскана“ е отплавала и се движи по график. Някои леки изменения в съобщението за здравето на брата на мистър Харис биха означавали, че корабът или е закъснял, или се е натъкнал на проблеми. Липсата на съобщение би означавала, че испанските власти не са позволили на „Тоскана“ да напусне пристанището.

Същия следобед в кабинета на сър Джеймс Мансън се състоя един разговор.

— Чудесно! — каза магнатът, когато Ендийн му съобщи новината. — След колко време ще стигнат до целта?

— След двадесет и два дни, сър Джеймс. Днес тече осемдесет и вторият ден от предвидените в проекта сто дни. Шанън възнамеряваше да тръгне от Европа на осемдесетия ден. В този случай би имал на разположение двайсет дни. Беше изчислил седемнайсет-осемнайсет дни за път със съответен резерв в случай на лошо време или авария. Така че дори и да беше потеглил според графика, щеше да има четири дни аванс.

— По-рано ли ще щурмува?

— Не, сър. Датата на щурма си остава непроменена. Ако се наложи, ще остави кораба на дрейф някъде в открито море.

Сър Джеймс Мансън се разхождаше напред-назад из кабинета.

— А как вървят нещата във вилата? — попита той.

— Всичко е уредено, сър Джеймс.

— Тогава не разбирам какво още правиш в Лондон. Бързо отивай в Париж, извади си виза за Котону и иди да намериш нашия нов служител полковник Боби. Вземи го със себе си в онази съседна на Зангаро република. Ако нещо се опъва, предложи му още пари. Като стигнеш в Африка, подготви камиона и ловните пушки и щом получиш от Шанън сигнала, че през нощта ще атакува, съобщи новината на Боби. Ще го накараш да се подпише под рудодобивната концесия като президента Боби. Ще сложиш дата с един месец напред и ще ми изпратиш трите екземпляра с препоръчана поща в три отделни плика. Докато Шанън ти подаде втори сигнал, че всичко е минало успешно, ще държиш Боби под ключ. В този момент ще се включиш в играта. Между другото този бодигард, когото мислиш да вземеш със себе си, готов ли е?

— Да, сър Джеймс. За тези пари е готов да тръгне във всеки момент.

— Що за птица е той?

— Мръсник и половина. Точно такъв, какъвто ми трябваше.

— Все пак внимавай. Не е изключено да се получат усложнения. Не забравяй, че всичките му хора ще бъдат с него. Може да ти създаде неприятности.

Ендийн се ухили.

— Хората на Шанън се подчиняват на Шанън — каза той. — А аз знам как да се оправя с него. Като всички наемници, и той си има цена. Просто ще му я предложа. Само че в Швейцария. Далеч от Зангаро.

Когато помощникът му излезе, сър Джеймс Мансън се загледа към гъмжащото Сити под себе си и се запита дали съществуват хора, които си нямат цена. Било в пари, било в страх. Той не беше срещал такъв човек.

— Всички можеш да ги купиш, а ако не можеш да ги купиш, можеш да ги разориш — му каза веднъж един от неговите ментори.

След толкова години в големия бизнес, наблюдавайки политици, генерали, журналисти, редактори, бизнесмени, министри, предприемачи и аристократи, работници и профсъюзни босове, черни и бели, той все още споделяше това мнение.

Преди много години един испански мореплавател погледнал към сушата и видял една планина, която, както била огряна от изгряващото слънце, му заприличала на лъвска глава. Той нарекъл тази земя Лъвската планина и отминал. Но името останало и страната станала известна като Сиера Леоне. По-късно друг чужденец видял същата планина в различна светлина или с различни очи и я нарекъл Монт Ореол. Това име също се запазило. Още по-късно някой бял човек, отдал се очевидно на причудливите си фантазии, назовал основания в сянката на планината град Фрийтаун. И до ден днешен градът носи това име. Малко след дванайсет по обед на втори юли, ден осемдесет и осми от личния календар на Шанън, „Тоскана“ хвърли котва на половин миля от Фрийтаун, Сиера Леоне.

По време на пътуването от Испания Шанън нареди товарът да остане по местата си, без въобще да се отваря. Направи го, за да се застрахова срещу евентуална проверка във Фрийтаун, която би била доста необичайна, тъй като корабът нямаше да акостира в пристанището. За всеки случай заличиха с шкурка надписите на сандъците с муниции и написаха с боя нови надписи, според които вътре се съдържаха резервни части за сонди, предназначени за петролните платформи по камерунското крайбрежие.

Командирът на наемниците разреши само една дейност по пътя на юг. Отделиха настрана сандъците с униформи и снаряжение. Отвориха само онези, в които бяха раниците и самарите. После в продължение на няколко дни Сиприани, Вламенк и Дюпре се занимаваха с прекрояването на самарите. Първо нарязваха плата на парчета, а след това с големи губерки и дебели конци превърнаха туристическите самари в огромни сумки, които се носят на гръб. Всяка от тях имаше по дваайсет тесни, дълги джоба, в които влизаха снаряди за базука. Тези нови приспособления отидоха в складчето за бои, където стояха и мръсните парцали.

По-малките раници също не минаха без прекрояване. Първо изрязваха самите торби, така че да останат само презрамките и коланите през гърдите и през кръста. После за горния и долния край на всяка от двете презрамки вързаха кожени каишки. В така образувалата се рамка можеше да се постави цял сандък с мини. По този начин един човек щеше да носи дваайсет мини на гърба си.

Когато приближи на шест мили от брега, „Тоскана“ изпрати радиограма до пристанищните власти и получи разрешение да влезе в пристанището и да пусне котва в залива. Тъй като нямаше нито да товари, нито да разтоварва, не се налагаше да заема място на знаменития кей „Кралица Елизабет II“. Корабът беше дошъл, за да попълни екипажа си с няколко хамали.

Фрийтаун е едно от пристанищата по западноафриканското крайбрежие, в които корабите спират да наемат тези яки мъжаги, обучени в изкуството на куките и въжетата. Най-често до услугите им прибягват шлеповете, които правят курсове между малките пристанища за дървесина. Качват ги във Фрийтаун, а после отново ги връщат там, но вече с пълни джобове. В хилядите заливчета по това крайбрежие, където пристанищните кранове са голяма рядкост, корабите са принудени да обработват товарите със собствените си кранове. Работата на хамалите е изнурителна в тази тропическа жегата, а на белите моряци им плащат да бъдат моряци, а не хамали. И тъй като на място не винаги се намира опитна работна ръка, капитаните предпочитат да приемат на борда си тези здравеняци от Фрийтаун. Те спят на палубата и се хранят с това, което уловят зад кърмата. Така че поводът, по който „Тоскана“ пусна котва в залива, не изненада никого.

Когато корабната верига задрънча по пътя си към дъното, Шанън се загледа към брега, зает в по-голямата си част от бедните квартали на столицата.

Времето беше мрачно, но не валеше. Облаците образуваха парников похлупак. Наемникът усещаше прилепналата за гърба му мокра риза. Оттук нататък щеше да е така. Погледът му се отклони към централната част на града. Там се издигаше голям хотел, обърнат към залива. Някъде там би трябвало да е Лангароти. Може би още не беше пристигнал. Но корабът не можеше да остане тук прекалено дълго. В случай че корсиканецът не се появи до вечерта, щеше да се наложи да измислят някаква причина за удължаване на престоя им. Например повреда в хладилната инсталация. Един кораб не може да отплава с такава повреда. Шанън отмести поглед от хотела и се загледа към пристанищните катерчета, които се въртяха около привързания за кея огромен кораб на „Елдър Демпстър.“

Корсиканецът бе видял „Тоскана“ още преди да пусне котва, а сега тичаше обратно към града. Той прекара във Фрийтаун цяла седмица и събра хората, които искаше Шанън. Те не бяха от племето на местните жители, но това нямаше особено значение. Хамалите по принцип са от различни племена.

Малко след два часа към „Тоскана“ се приближи един катер. На кърмата му стоеше изправен един униформен служител. Оказа се, че това е началникът на митницата. Той се качи на борда със своите безупречно бели чорапи, шорти в цвят каки, прилежно изгладена куртка, лъскави пагони и твърда фуражка, която сочеше право напред. Извън бутафорията оставаха абаносовите колене и лъчезарното черно лице. Шанън го посрещна, заяви, че е представител на собственика, протегна ръка за крепко здрависване и покани митничаря в каютата на капитана.

Там вече чакаха три бутилки уиски и три картона цигари. Митничарят се настани под прохладния полъх на климатичната инсталация и надигна поднесената му бира. После хвърли бегъл поглед на митническата декларация, в която пишеше, че „Тоскана“ пренася резервни части за петролните сонди на компанията АГИП, които са разположени в шелфа на Камерун. Нямаше и дума за Испания или Югославия. Изброяваха се и няколко други артикула от товара —

лодки (надуваеми), двигатели (извънбордови) и тропически дрехи, предназначени за работниците на платформите. На връщане корабът щеше да натовари какао и кафе от Сан Педро, Бряг на слоновата кост, а оттам щеше да се отправи обратно към Европа. Митничарят навлажни печата с дъха си и постави знака на одобрението си. Час по-късно си тръгна с подаръците в торбата.

Малко след шест часа, когато се позахлади, Шанън различи една лодка, която идваше откъм брега. По средата гребяха двамата местни жители, които редовно прекарваха хора до закотвените в залива кораби. Зад тях седяха други седем африканци, които държаха вързопи пред коленете си. На носа се виждаше фигурата на единствения бял в групата. Лодката сръчно се долепи до корпуса на „Тоскана“ и Жан-Баптист Лангароти чевръсто се покатери по спуснатата въжена стълба.

Един по един вързопите минаха от люлеещата се лодка на борда на кораба, а след тях се качиха и седмината африканци. Макар че беше малко неразумно да го правят на такова малко разстояние от сушата, Вламенк, Дюпре и Семлер се спуснаха към негрите и взеха да ги потупват по гърбовете и да се здрависват с тях. Африканците бяха ухилени до ушите и изглеждаха не по-малко радостни от наемниците. Валденберг и първият помощник наблюдаваха сцената с изумление. Шанън даде знак на капитана да подготви кораба за отплаване.

След смрачаване, докато всички седяха на групички на палубата и се наслаждаваха на прохладния морски бриз, Шанън представи на Валденберг новите хора. Те бяха стари познати на наемниците. Шестима от африканците бяха съвсем млади. Казваха се Джони, Патрик, Джинджа (по прякор Джинджър), Сънди, Бартоломю и Тимъти.

Всички те се бяха сражавали заедно с наемниците и бяха обучавани от тях. Калени в не една битка, те не биха трепнали и в най-тежкия бой. И шестимата бяха верни на своя вожд. Седмият беше по-възрастен. Той се усмихваше по-малко и се държеше с достойнство. Шанън го наричаше „доктора“. Той също беше верен на своя вожд и на своя народ.

— Как са нещата у вас? — попита го Шанън.

Доктор Окойе тъжно поклати глава.

— Зле — каза той.

— Утре започваме работа — каза му Шанън. — Утре започваме да се готвим.

- [1] Благодаря. (исп.) — Б.пр. ↑
- [2] Пристанище. (исп.) — Б.пр. ↑
- [3] Да (исп.) — Б.пр. ↑
- [4] Какво, моля? (исп.) — Б.пр. ↑
- [5] Ах, да. Морякът. (исп.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ГОЛЯМОТО ТРЕПАНЕ

20.

През останалата част от пътя Шанън не даде на хората си и една свободна минута. Само африканецът, когото наричаше „доктора“, беше освободен от общата работа. Другите бяха разделени на групи и получиха конкретни задачи.

Марк Вламенк и Курт Семлер избиха фалшивите дъна на петте варела с масло „Кастрол“ и извадиха отвътре обемистите пакети с по двайсет шмайзера и сто пълнителя. Маслото изляха в по-малки бидони и ги оставиха в склада за нуждите на кораба.

После с помощта на шестимата африкански бойци развиха широкия скок от стоте автомата и един по един ги почистиха от обилната смазка. Към края на тази операция африканците вече бораваха доста добре с механизмите на шмайзерите. Един специален курс на обучение едва ли би ги запознал по-успешно с новото оръжие.

След това двамата бели наемници и техните черни помощници отвориха първите десет кутии с 9-милиметрови патрони, насядаха по палубата и започнаха да зареждат пълнителите. Всеки побираше по трийсет патрона. Така първите 15 000 броя влязоха в петстотинте пълнителя. Осемдесет шмайзера бяха отделени настрана. През това време Жан-Баптист Лангароти подготвяше униформите. Във всеки комплект влизаха по две фланелки, два чифта гащета, два чифта чорапи, един чифт ботуши, един чифт панталони, една барета, едно бойно яке и един спален чувал. След като тези вещи бяха подредени на купчини, корсиканецът добави към тях по един автомат и пет пълнителя, предварително увити в мазен парцал и вкарани в полиетиленова торба. Накрая всичко това бе напъхано в спалния чувал. Така всеки спален чувал, грижливо завързан отгоре, побра личното снаряжение на бъдещия боец.

Заделиха двайсет от общия брой комплекти. Те бяха предназначени за щурмовия отряд. Той щеше да наброява единайсет души, но за всеки случай предвидиха снаряжение и за екипажа. Лангароти, който в армията и в затвора се бе научил да държи игла и

конец, префасонира единайсет униформи, така че да паснат по мярка на всеки боец.

Дюпре и Сиприани, който се оказа доста добър дърводелец, взеха дъските от няколко сандъка, които преди това съдържаха муниции, и се заеха да подготвят извънбордовите двигатели. Те бяха марка „Джонсън“ с мощност шейсет конски сили. Наемникът и матросът сковаха дървени кутии, които точно пасваха върху всеки двигател. Отвътре ги облицоваха със стиропор от матраците. Така подводните ауспуси щяха да заглушават шума от отделянето на газовете, а дървените похлупаци, които двамата измайсториха, щяха да сведат до минимум механичния шум на самите двигатели.

Когато Вламенк и Дюпре приключиха с тези задачи, всеки от тях се зае с оръжието, което щеше да използва в нощта на щурма. Дюпре извади двете минохвъргачки и внимателно огледа мерниците. Той не беше стрелял с югославска минохвъргачка, но със задоволство установи, че моделът е съвсем опростен. Южноафриканецът си приготви седемдесет мини, като провери и нагласи запалките им.

После отново постави готовите мини обратно в сандъците, положи два сандъка един върху друг и ги привърза към рамката, която бе изработена от презрамките на раниците.

Вламенк се зае с двете базуки. В нощта на щурма той щеше да използва само една, защото базуките са доста тежко оръжие, а бойците от щурмовия отряд трябваше да носят всичко на гръб. Белгиецът застана на форпика, прицели се в пръта на знамето над кърмата, улови в окото си мушката в предния край на базуката и нагласи мерника така, че да разпердушини всяка мишена на двеста метра с не повече от два изстрела. Той вече си беше избрал Патрик за носач. Двамата бяха доказали в предишни сражения, че са добър тандем. Африканецът щеше да носи десет снаряда, плюс личния си шмайзер. Вламенк добави два снаряда към собствения си товар, за които Сиприани приши към колана му два джоба.

Шанън се залови с помощното оборудване. Прегледа магнезиевите сигнални ракети и обясни на Дюпре как се работи с тях. Ирландецът раздаде на всички наемници по един компас, а после изпробва захранваната с газ сирена и провери портативните радиостанции.

Тъй като разполагаха с много време, Шанън остави „Тоскана“ два дни на дрейф доста навътре в морето. Според радара в обсега от двайсет мили нямаше други съдове. Корабът лежеше почти неподвижен и вълните съвсем леко го полюшваха. Условията бяха добри за стрелба и всички бойци изпробваха личните си шмайзери. Белите нямаша проблеми. Те бяха стреляли с десетина различни модели автомати, а те си приличат в много отношения. На африканците им трябваше повече време да свикнат, понеже те имаха опит със 7,92-милиметрови маузери и със стандартните 7,62-милиметрови карабини на НАТО. Един от автоматите засече на няколко пъти. Шанън го изхвърли през борда и го смени с друг. Всички африканци изстреляха по деветстотин патрона, за да усетят шмайзерите в ръцете си. В процеса на стрелбата се опитваха да изкоренят и досадния навик, характерен по принцип за африканските войници, да затворят очи, когато натискат спусъка.

Петте празни варела също влязоха в употреба. Хвърлиха ги зад кърмата и ги използваха като мишени. Преди течението да ги отнесе на сто метра, всички бойци, черни и бели, успяха да улучат поне по един варел. Така бяха потопени четири, а петият остана за Марк Вламенк. Той остави разстоянието да се увеличи до двеста метра, застана на кърмата, разкрачи крака и ги подпря в парапета. Базуката лежеше на дясното му рамо, а дясното му око визираще мерника. Отчитайки лекото повдигане на кораба, белгиецът изчака, докато се увери, че е хванал целта, и изстреля първия си снаряд. Той се извиси във въздуха, премина ниско над варела и вдигна мощен фонтан. Вторият снаряд улучи целта точно в центъра. Чу се трясък и тътенът от експлозията се върна при кораба. На мястото, където преди беше варелът, се посипаха парчета ламарина. Вламенк се ухили широко, свали защитните си очила, избърса нагара от лицето си и се обърна към Шанън:

— Нали каза, че искаш да срутим някаква врата, Кат?

— Да, огромен държавен портал, Малкия.

— Обещавам ти, че ще го направя на тресчици.

Тъй като вдигнаха доста голям шум, на другия ден Шанън заповяда на капитана да потегли, а два дни по-късно поиска второто спиране. Докато корабът се движеше, наемниците разопаковаха лодките и ги надуха. Трите лежаха една до друга на главната палуба. Бяха тъмносиви на цвят, но на носовете им имаше ярко оранжево

петно, а отстрани със същия крещящ цвят бяха изписани инициалите на производителя. Оранжевите петна изчезнаха под слой черна боя от склада на кораба.

Когато за втори път оставиха кораба на дрейф, изпробваха и трите лодки. Без дървените похлупаци бръмченето на двигателите се чуваше на четиристотин метра от „Тоскана“. Но с кутиите и при обороти, намалени до една четвърт от максималните, дори и на трийсет метра не се долавяше почти никакъв шум. Похлупени отгоре, двигателите загряваха за двацет минути при работа на половин мощност, но този срок можеше да се удължи до половин час, ако бъдат намалени оборотите. Шанън обикаля с едната лодка цели два часа, докато установи оптималната комбинация между скорост и безшумност. Двигателите бяха доста мощни и той реши, че няма смисъл да се форсират с повече от една трета от максималните обороти. А като се върна на борда, посъветва колегите си по време на щурма да намалят оборотите до една четвърт от максималните през последните двеста метра преди брега.

Радиотелефоните бяха изпробвани в обсег от четири мили. Въпреки смущенията в заредения със статично електричество зноен въздух при ясен и бавен изговор всички думи се разбираха. Шанън качи в лодката и африканците и ги повози при различни скорости, денем и нощем, за да се адаптират към реалните условия на щурма.

Най-важни бяха нощните занятия. При едно от тях ирландецът изведе четиримата бели и шестимата африканци на три мили от „Тоскана“. На кораба светеше само една лампа, високо горе на мачтата. При отдалечаването очите на десетимата бяха вързани. Когато си сваляха превръзките, Шанън им даде десет минути да се ориентират в обстановката, а после потеглиха обратно. С намалени обороти и при грубо мълчание лодката се приближи безшумно към светлината, която обозначаваеше „Тоскана“. Шанън държеше румпела и поддържаше оборотите на една трета, като през последните метри ги снижи до една четвърт от максималните. През цялото време той усещаше напрежението у своите спътници. Те знаеха, че точно така ще изглежда щурмът, и бяха наясно, че тогава всички грешки ще бъдат фатални.

Когато се качиха на борда, Валденберг се приближи до Шанън. Екипажът тъкмо вдигаше лодката на светлината на няколко фенерчета.

— Нищо не се чу — каза капитанът. — Долових някакъв шум едва когато се приближихте на стотина метра. А здраво бях наострил уши. Няма начин да не слезете на този бряг, който и да е той. Освен ако охраната не е изключително бдителна. Между другото, към кой бряг сме се запътили? Трябват ми още карти, за да продължа нататък.

— Май че стана време да кажа на всички ви — обяви Шанън. — Тази нощ ще изложа пред вас целия план.

Екипажът (с изключение на механика, който не се разделяше с машинното), седемте африканци и четиримата наемници се събраха в салона, за да изслушат всички подробности по предстоящия щурм. Шанън илюстрираше разказа си с диапозитиви.

Когато приключи, в душното помещение настъпи гробна тишина. През отворените илюминатори се изнизваха синкави кълбета цигарен дим, които се смесваха с лепкавия нощен въздух.

Накрая Валденберг изрече: „Gott in Himmel“!^[1]

В този момент всички започнаха да говорят. През следващия един час Шанън отговаряше на въпроси. Валденберг искаше да се увери, че ако нещо се обърка, оцелелите ще се върнат на борда и „Тоскана“ ще успее да се скрие зад хоризонта далеч преди изгрев слънце. Шанън го убеди, че точно така и ще стане.

— Всъщност имаме само вашата дума за това, че те не разполагат с бойни кораби — каза капитанът.

— Моята дума е достатъчна — отвърна Шанън. — Казвам ви, че нямат бойни кораби.

— Това, че вие не сте ги видели...

— Сигурен съм, че нямат — отсече Шанън. — Разговарях с хора, които са там от години. Нямат никаква военна флота.

Шестимата африканци не попитаха нищо. Всеки от тях щеше да се държи плътно за наемника, който го води, с пълната убеденост, че той знае какво върши. Седмият, докторът, попита къде ще бъде по време на щурма и се съгласи да остане на кораба. Четиримата наемници поставиха някои чисто технически въпроси, на които Шанън отговори с технически термини.

Когато призори се качиха отново на палубата, шестимата африканци се изтегнаха върху спалните си чували и бързо заспаха. Шанън винаги завиждаше на способността им да заспиват по всяко време, на всяко място и при почти всякакви обстоятелства. Докторът се

оттегли в каютата си. Същото стори и първият помощник Норбиато, който след няколко часа застъпваше на вахта. Валденберг се прибра в щурманската кабина и „Тоскана“ започна отново да плава към крайната си цел. Оставаха само три дни.

Петимата наемници се скупчиха на задната палуба и продължиха да говорят почти до обед. Те одобриха плана на атаката и оцениха предварителното разузнаване на Шанън като точно и акуратно. Ако нещо се беше променило от неговото посещение насам, ако охраната ненадейно беше подсилена, съществуваше реален риск да загинат и те го съзнаваха. Бяха малко, отчайващо малко, и всичко висеше на косъм. Уговориха се, че ако не успеят да победят за двацет минути, ще се изтеглят обратно при лодките и бързо ще се върнат на кораба. Поне онези от тях, които могат да го направят. Наемниците разбираха, че никой няма да се занимава с ранените и в случай, че някой бъде обездвижен, той може да се надява на един последен подарък от колегите си — бързия край, който е за предпочитане пред залавянето и мъчителната смърт. Това беше част от правилата на играта, а на тях неведнъж им се бе налагало да ги спазват.

Малко преди дванайсет часа се разделиха и отидоха да си легнат.

На сутринта на ден Деветдесет и девети всички се събудиха рано. Шанън не мигна до среднощ. Остана на мостика. Двамата с Валденберг наблюдаваха малкия екран на радара, който вече хващаше в периметъра си бреговата ивица.

— Искам да се доближите до брега на един бинокъл разстояние южно от столицата — каза наемникът. — Сутринта ще поемем на север. По обяд трябва да сме ето тук.

Пръстът му посочи шелфа на съседната на Зангаро република. През тези двацет дни Шанън започна постепенно да вярва на германския капитан. След като получи парите си в Плоче, Валденберг даваше всичко от себе си за успешния изход на операцията. Ирландецът беше уверен, че докато трае сражението, капитанът ще държи кораба в готовност на четири мили от брега, малко на юг от Кларънс, и ако по радиостанцията долети сигнал за опасност, ще изчака оцелелите да се приберат на „Тоскана“ със своите лодки и едва тогава ще се отправи с пълна пара към открито море. Шанън не

можеше да си позволи да остави на борда някой от своите хора и затова трябваше да вярва на Валденберг.

Наемникът вече бе нагласил корабната радиостанция на уговорената с Ендийн честота. Първото съобщение трябваше да предаде по обед.

Утрото се нижеше бавно. Шанън гледаше през корабния телескоп устието на река Зангаро. На хоризонта се виждаше дългата зелена линия на мангровите гори. Някъде към десет часа ирландецът забеляза, че линията прекъсва. На това място се намираше Кларънс. Вламенк, Лангароти, Дюпре и Семлер се изредиха пред телескопа. И четиримата разгледаха белезникавото петно в далечината. Всички пушеха цигара след цигара и се шляеха насам-натам по палубата, напрегнати и отегчени от дългото чакане. Сега, когато бяха толкова близко, им се щеше час по-скоро да влязат в бой.

По обяд Шанън започна да предава съобщението. Изрече го ясно в микрофона на радиостанцията. То се състоеше от една-единствена дума: „Плантен“. Той продължи да излъчва тази дума на всеки десет секунди в продължение на пет минути. През следващия половин час на три пъти повтори същата процедура. Надяваше се, че някъде на сушата Ендийн го е чул. Думата означаваше, че Шанън и хората му са пристигнали навреме, заели са позиция и ще щурмуват двореца на Кимба в малките часове на следващата нощ.

Ендийн се намираше на двайсет и две мили от кораба. Той чу думата по своята радиостанция „Браун“, прибра сгъваемата антена и влезе от балкона в хотелската стая.

После започна бавно и внимателно да обяснява на бившия полковник от зангарийската армия, че след двадесет и четири часа той, Антоан Боби, ще бъде президент на Зангаро. В четири часа полковникът вече потриваше ръце и злорадстваше при мисълта за твърдите мерки, които ще предприеме спрямо хората, които го бяха прогонили. Новият президент скрепи сделката си с Ендийн. Той подписа документа, който гарантираше на „Бормак Трейдинг Къмпани“ изключителни права върху рудодобива за срок от десет години. Зангарийското правителство щеше да получава фиксирана годишна сума и нищожен дял от печалбата. След подписването на договора Ендийн пхна в един плик чек за половин милион долара на сметката на Антоан Боби в една швейцарска банка.

През това време в Кларънс с пълна пара вървяха приготовленията за честването на Празника на Независимостта. Шестима затворници, които лежаха смазани от бой в мазето на бившия колониален полицейски участък, слушаха скандиранията на маршируващите отряди на патриотичната младежка организация и бяха сигурни, че в един момент от утрешната церемония ще ги претрепят насред площада. По всички обществени здания висяха огромни портрети на президента, а съпругите на дипломатите обмисляха как с мигрената си да извинят своето отсъствие от тържествата.

В залостения дворец, обграден от верните си стражи, президентът Жан Кимба седеше зад бюрото си и очакваше да настъпи шестата годишнина от идването му на власт.

Същия следобед „Тоскана“ обърна курса и започна бавно да се спуска със смъртоносния си товар на юг към крайбрежието на Зангаро.

Шанън стоеше на мостика, отпиваше от кафето си и обясняваше на Валденберг каква точно позиция трябва да заеме корабът.

— До залез слънце ще го задържите на дрейф леко на север от границата — каза наемникът. — Към девет часа вечерта ще потеглите отново и ще поемете диагонално към брега. Между залез слънце и девет часа ще трябва да пуснем три лодки зад кърмата, напълно снаряжени. Хората също ще слязат в тях. Това ще стане на светлината на фенерчетата, но далеч от сушата. Поне на десет мили навътре в морето. Когато към девет часа отново потеглите, ще гледате да поддържате съвсем малка скорост, за да стигнете към два часа след полунощ на една миля северно от полуострова и на четири мили навътре в морето. В тази позиция корабът няма да се вижда от града, при положение че светлините ви са загасени. Доколкото знам, в Кларънс няма радар, освен ако някой кораб не е акостирал в пристанището.

— Дори и да е така, той може да няма радар — каза Валденберг. Той се беше надвесил над морската карта на крайбрежието и измерваше разстоянията с пергел и линейка. — Кога ще тръгне първата лодка?

— В два часа. В нея ще бъде групата на Дюпре с минохвъргачките. Другите две лодки ще се отправят към брега един час след първата. Добре ли е така?

— Добре е — каза Валденберг. — Ще ви закарам точно на място.

— Трябва да е съвсем точно — наблегна Шанън. — Ако в Кларънс въобще има някакви светлини, ще ги видим едва когато заобиколим полуострова. Така че ще трябва да се ориентираме на сляпо по компасите и по скоростта, докато видим очертанията на брега, а това ще стане навярно на стотина метра от него. Всичко зависи от небето. Зависи дали ще ни поднесе облаци или луна и звезди.

Валденберг кимна. Останалата част от плана му беше ясна. След като чуе началото на стрелбата, той трябваше да пусне „Тоскана“ към входа на пристанището и отново да я остави на дрейф на две мили южно от Кларънс и на четири мили навътре от края на полуострова. Оттам нататък трябваше да чака сигнали по радиостанцията. Ако всичко се развива нормално, щеше да остане на място до изгрев слънце. Ако нещата са тръгнали зле, трябваше да запали светлините на мачтата, на форпика и на кърмата, за да насочи към „Тоскана“ оттеглящите се бойци.

Тази вечер се стъмни рано, защото небето беше облачно и луната щеше да се покаже едва в малките часове на нощта. Вече беше започнал сезонът на дъждовете и през последните три дни небето на два пъти се продъни. Прогнозата за времето по радиото, която всички изслушаха с притаен дъх, предвиждаше вихрушки на някои места по крайбрежието, но не и ураганни ветрове. Оставаше им да се молят да не завали пороен дъжд, докато са на открито в лодките си или по време на битката за двореца.

Малко преди залез слънце извадиха мушамите и ги струпаха в редици по главната палуба. А когато се стъмни, Шанън и Нобиато започнаха да организират прехвърлянето на лодките зад кърмата. Първа мина през борда лодката на Дюпре. Нямаше смисъл да се използва кранът. Най-ниската точка на кораба беше само на около два метра и половина от водата. Шанън и първият помощник спуснаха лодката на ръка, а Семлер и Дюпре скочиха в нея.

Двамата хванаха тежкия двигател и заедно го положиха на мястото му, като здраво го завинтиха на задната дъска. Преди да е поставил дървения похлупак, Семлер запали „Джонсън“ и го остави да

работи две минути. Механикът беше прегледал основно трите двигателя. Машината работеше като часовник. Когато сложиха отгоре заглушителната кутия, шумът се превърна в тихо жужене.

Семлер отново се качи на кораба и започна да спуска снаряжението в протегнатите ръце на Дюпре. Първо слязоха подпорните плочи и мерниците на двете минохвъргачки, а после и самите минохвъргачки. Дюпре беше предвидил четиридесет мини за двореца и още дваайсет за бараките. В лодката влязоха шейсет мини, заредени и готови да детонират при попадение.

Южноафриканецът взе със себе си и двата ракетни пистолета, десет магнезиеви ракети, една от захранваните с газ сирени, един радиотелефон и бинокъл. През рамото му беше праметнат личният му шмайзер, а на колана му висяха пет пълни пълнителя. В лодката се смъкнаха и двамата африканци, които се числяха към групата му — Тимъти и Сънди.

Когато всичко беше готово, Шанън хвърли поглед през парапета към трите лица, които го гледаха на слабата светлина на фенерчетата.

— Късмет! — окуражи ги той тихо.

Вместо отговор Дюпре вдигна палеца и кимна. Семлер, който държеше въжето на лодката, тръгна към кърмата. Долу Дюпре отгласкваше лодката от корпуса на кораба. Когато гуменият съд потъна в пълен мрак зад кърмата, Дюпре върза въжето за парапета и остави трима бойци да се полюшкват сред вълните.

Втората лодка свалиха доста по-бързо, защото вече знаеха чалъма. Марк Вламенк и Семлер слязоха да нагласят двигателя. Това беше тяхната лодка. Вламенк вземаше със себе си една базука с единайсет снаряда, два от които щеше да носи лично, а останалите щяха да са у неговия носач Патрик. Семлер държеше личния си шмайзер, а на колана му имаше сумка с пет пълнителя. На врата му висеше бинокъл, а за единия му крак с каишка беше прикачен радиотелефонът. Семлер беше единственият в групата, който говореше немски, френски и нелош английски и по тази причина щеше да бъде свързката на щурмовия отряд. Когато двамата бели се настаниха в лодката, Патрик и Джинджа (човекът на Семлер) се спуснаха по въжената стълба и заеха местата си.

Втората лодка също беше изтеглена зад кърмата, а въжето на Дюпре мина в ръцете на Семлер, който го завърза за собствената си

лодка. Двете надуваеми моторници се полюшкваха една след друга зад корпуса на „Тоскана“. Разделяше ги само дължината на въжето, но новите им обитатели не си размениха и една дума.

За Лангароти и Шанън остана третата лодка. Към тяхната група се числяха Бартоломю и Джони. Джони беше едър и вечно ухилен боец. Когато за последен път се биха заедно, той бе повишен в чин капитан по настояване на Шанън, но отказа да поеме собствена рота, както повеляваше новият му чин, и предпочете да остане при ирландеца и да му помага.

Шанън, който се задържа последен на борда на „Тоскана“, тъкмо се канеше да слезе по стълбата, когато Валденберг се приближи откъм мостика и дръпна наемника за ръкава. Изтегли го встрани и тихо каза:

— Май че се появи един проблем.

Шанън замръзна при мисълта, че се е случило нещо наистина сериозно.

— Какъв проблем?

— Друг кораб. Хвърлил е котва точно срещу Кларънс, малко по-навътре от нас.

— Кога го забелязахте?

— Преди доста време — каза Валденберг. — Но мислех, че се движи на юг като нас или пък в обратна посока. Оказа се обаче, че не е така.

— Абсолютно ли сте сигурен?

— Абсолютно. Когато се спускахме към Зангаро, се движехме толкова бавно, че ако този кораб плаваше в същата посока, отдавна щеше да ни е задминал. Ако вървеше на север, също трябваше да се е загубил. Явно е неподвижен.

— Разбрахте ли какъв е и откъде е?

Германецът поклати глава.

— На радара изглежда като товарен кораб. Нищо друго не мога да кажа, освен ако не се свържем с тях.

Шанън помисли няколко минути.

— Ако е товарен кораб, който иска да влезе в пристанището, не е ли най-вероятно да изчака до сутринта?

Валденберг кимна.

— Твърде възможно. Малките пристанища по африканското крайбрежие обикновено не приемат кораби през нощта. Така че

възможно е да остане закотвен до сутринта и едва тогава да поиска разрешение за влизане в пристанището.

— Щом вие сте ги забелязали, значи и те са ви видели — каза Шанън.

— Няма начин. Радарът им със сигурност ни е хванал.

— А дали може да хване лодките?

— Едва ли — отговори капитанът. — Твърде ниски са за него.

— Продължаваме — каза Шанън. — Вече е късно за други решения. Остава ни да се надяваме, че това е товарен кораб, който ще изчака утрото извън пристанището.

— Няма начин да не чуят стрелбата — каза Валденберг.

— И какво от това?

Германецът се ухили.

— Нищо. Само че ако щурмът се провали и не можем да се измъкнем оттук преди изгрев слънце, те ще видят името на кораба ни с биноклите си.

— Значи щурмът не бива да се проваля. Продължавайте да действате според заповедите!

Валденберг се върна на мостика. Черният доктор, който досега мълчаливо стоеше отстрани, се приближи към наемника.

— Успех, майоре каза той с перфектно английско произношение. — Бог да ви пази.

Шанън се готвеше да отговори, че предпочита да го пази някой добър автомат, но се въздържа. Той знаеше, че тези хора приемат религията много навътре. Наемникът кимна, каза „благодаря“ и мина през борда.

Той се настани в мрака и погледна нагоре към силуета на кърмата. Тишината беше пълна. Нарушаваше я само плисъкът на вълните по гумения корпус на лодките. От време на време при руля на „Тоскана“ излизаше слабо клокочене. Откъм сушата не се чуваше никакъв шум, защото наемниците се намираха достатъчно далеч от града. А по времето, когато щяха да се приближат на такова разстояние, че да могат да чуват гълчава и смях, вече щеше да е късно след полунощ и би следвало всички да са заспали. Всъщност в Кларънс едва ли често се смееха, но Шанън много добре знаеше на какво огромно разстояние се разпространява един изолиран звук през

нощта. Затова всичките му хора както в лодките, така и на „Тоскана“ се бяха заклели да мълчат и да не пушат.

Ирландецът си погледна часовника. Беше девет без четвърт. Той се облегна назад и зачака.

Точно в девет „Тоскана“ започна да боботи и водата зад кърмата и се разпени. Светлата бяла дيريا плисна вирнатия нос на лодката на Шанън. Корабът потегли, а ирландецът потопа ръката във водата и усети напористата ѝ милувка. Имаха пет часа, за да изминат двайсет и осем морски мили.

Небето все още беше облачно, а въздухът като в парник, но през една дупка проникваше бледата светлина на звездите. Зад себе си Шанън виждаше Вламенк и Семлер на другия край на шестметровото въже, а някъде зад тях и Джони Дюпре следваше дирята на „Тоскана“.

Тези пет часа бяха кошмарни. Пълно бездействие. Можеха само да гледат и да слушат. Но всъщност не се виждаше нищо освен тъмнината и нищо не се чуваше освен тътен на буталата, които работеха някъде в корпуса на „Тоскана“. Въпреки приспивното полюшкване на лодките никой не мигна, защото напрежението с всеки изминал миг нарастваше.

Накрая тези часове все пак се изнизаха. Часовникът на Шанън показваше два и пет, когато двигателите на „Тоскана“ спряха и корабът легна кротко върху водата. Откъм кърмата се чу леко изсвирване. Това беше Валденберг, който даваше сигнал на Шанън, че са стигнали до мястото за отделяне на лодките. Шанън извърна глава, за да предаде на Семлер, но Дюпре очевидно беше чул сигнала на капитана, защото след няколко секунди го чува да форсира двигателя си. Въобще не виждаха отдалечаващата се лодка. Чуваха само бръмченето на заглушения двигател.

Големия Джони Дюпре стискаше румпела в дясната си ръка, а с лявата държеше компаса близо до очите си. Той знаеше, че трябва да измине четири мили и половина диагонално към брега и да се опита да изведе лодката от външната страна на северния рог, който огражда пристанището на Кларънс. С оборотите, които поддържаше, и при този курс се надяваше да стигне до мястото за трийсет минути. На двайсет и петата минута щеше съвсем да намали оборотите на двигателя и да се ориентира къде се намира. Разполагаше с един час да разположи минохвъргачките и ракетните установки. След това останалите също

щяха да слязат на брега. Но през този един час той щеше да е сам с двамата африканци. Така че бяха длъжни безшумно и незабелязано да подготвят малката си батарея.

Двайсет и две минути след като се отделиха от „Тоскана“, Дюпре чу едно тихо „пст“. Това беше Тимъти, който бе заел наблюдателен пост на носа. Дюпре вдигна поглед от компаса и видя нещо, което го накара моментално да отпусне газта. Намираха се съвсем близо до бреговата ивица, на не повече от триста метра. На слабата звездна светлина, която проникваше през дупката в облаците, се очертаваше една непрекъсната тъмна линия. Присвил очи, Дюпре се взираше в мрака. Придвижи лодката още двеста метра към брега. Едва тогава различи мангровите дървета и чу пляска на водата между корените им. Далеч надясно се виждаше края на този растителен пояс, а още по-нататък небето и морето се съединяваха в линията на хоризонта. Намираха се от северната страна на полуострова, на три мили от основната брегова линия.

Южноафриканецът извъртя лодката обратно и на съвсем ниски обороти, почти напълно безшумно, пое отново към морето. Нагласи румпела така, че да държи курс успоредно на полуострова, който се виждаше на половин миля разстояние. В един момент лодката стигна до края, където се намираше Кларънс, и бавно се насочи към брега. След около двеста метра наемникът различи дългия, нисък пясъчен рог, който търсеше, и на трийсет и осмата минута след отделянето на „Тоскана“ той загаси двигателя и остави лодката да се доближи по инерция до сушата. Чу се лекото пристъргване на гуменото дъно върху едрозърнестия пясък.

Дюпре внимателно се изправи, прескочи няколко купчини снаряжение, прехвърли крак през борда и стъпи на пясъка. Намери въжето и го хвана, за да не позволи на прибоя да изтласка лодката от брега. В продължение на пет минути тримата бойци останаха неподвижни и напругаха слух да доловят някакъв звук откъм града, който се намираше на около четиристотин метра вляво по склона, който се извисяваше пред очите им. Нищо не чуха. Явно никой не беше ги забелязал.

Когато се увери, че всичко е спокойно, Дюпре измъкна от колана си един клин, заби го дълбоко в пясъка и здраво привърза въжето за него. После изтича приведен и пъргаво се изкатери по склона. Той се

издигаше на не повече от петнайсет метра над морското равнище и беше обрасъл с храсталаци, които шумоляха между краката на наемника. Но прибоят заглушаваше това шумолене, а то и бездруго беше прекалено тихо, за да го чуят в града. Дюпре приклепна на билото на възвишението, което затваряше пристанището от едната страна, и се огледа. Наляво пясъчният рог се губеше в мрака. Точно пред погледа му се простираше огледално гладката вода на пристанището. На десетина метра вдясно се виждаше край на възвишението.

Дюпре се върна в лодката и шепнешком заповяда на двамата африканци да разтоварват. Самият той започна да поема една по една частите на снаряжението и да ги пренася горе на билото. Металните части бяха увити в брезент, за да се избегне дрънченето при допира им.

Когато прехвърли целия комплект, наемникът се захвана да подготви минохвъргачките за стрелба. Работеше бързо и тихо. Шанън му беше казал, че към края на възвишението има уширен, равен участък. Именно там разположи първата, основна минохвъргачка. Ако изчисленията на Шанън бяха точни, а Дюпре вярваше, че това е така, центърът на двора на двореца трябваше да се намира на 721 метра от това място. С помощта на компаса той насочи цевта в направлението, което също му беше дал Шанън. Накрая нагласи мерника в положение, което трябваше да изпрати първата ориентиловъчна мина максимално близо до целта.

Дюпре знаеше, че от това положение няма да вижда целия дворец, а само последния етаж. Попаденията на мините щяха да останат извън полезрението му. Но от това място щеше да вижда експлозиите зад склада в другия край на пристанището, а това беше достатъчно.

Когато приготви първата минохвъргачка, наемникът се залови с втората. Постави подпорните ѝ плочи на десетина метра по-близо до града и насочи цевта към казармите. Пак Шанън му бе съобщил разстоянието и направлението. Точността на втората минохвъргачка не беше от решаващо значение, защото нейната цел бе да посипе огън и жупел в района на бившия колониален полицейски участък и да разпръсне паникьосаните зангарийски войници. С нея щеше да стреля Тимъти, който при последното сражение служеше като сержант при южноафриканеца.

Дюпре струпа една дузина мини при втората минохвъргачка, постави Тимъти до нея и му прошепна няколко последни указания.

Между двете минохвъргачки разположи ракетните установки и натъпка в двете цеви по една ракета, а други осем остави наблизо. Знаеше, че ракетите имат живот дваисет секунди, което означаваше, че за да успее да се справи както с тях, така и с минохвъргачките, ще трябва да действа доста чевръсто. Сънди щеше да му подава мини от купчината до първата минохвъргачка.

Когато нагласи всичко, наемникът си погледна часовника. Три и дваисет и две след полунощ. Помисли си, че Шанън и другите трябва вече да наближават брега. После взе радиотелефона, опъна изцяло антената, включи комутатора и изчака трийсет секунди, докато загрее. Оттук нататък нямаше да се налага да го изключва. Дюпре натисна сигналния бутон три пъти на интервали от по една секунда.

На около миля от брега Шанън държеше румпела на първата лодка и се взираше напред в тъмнината. Вляво от него Семлер държеше втората лодка на постоянна дистанция. Именно германецът чу трите кратки сигнала, които излязоха от приемника на коляното му. Той сви плавно и прилепи лодката си до борда на Шанън. Ирландецът погледна към другата лодка. Семлер подсвирна тихо и отново се отдалечи на предишните два метра дистанция. Шанън се успокои. Разбра, че Семлер е чул сигнала на Дюпре, което означаваше, че огромният южноафриканец е подготвил всичко и ги очаква. Две минути по-късно, на около хиляда метра от брега, Шанън съзря малката премигваща точица на фенерчето на Дюпре. Падаше се леко надясно и това му показва, че се движи много на север. Двете лодки заедно промениха курса. Шанън се опитваше да си спомни откъде точно е дошла светлината, за да се насочи на сто метра вдясно от тази точка. Там би трябвало да се намира входът на пристанището. Когато двете лодки приближиха на триста метра от края на възвишението, Дюпре долови приглушеното бръмчене на двигателите и отново пресветна. Шанън забеляза светлината и коригира курса с няколко градуса.

Две минути по-късно лодките, тихи като пчелички, минаха покрай мястото, където клечеше Дюпре, на петдесет метра навътре в морето. Южноафриканецът видя бялата диря и мехурите от бълбукащите под водата ауспуси. После лодките се отдалечиха и през

тихите води на пристанището се отправиха към склада на отсрещния край.

На брега всичко изглеждаше спокойно. Шанън съзря контурите на склада, които се очертаваха на фона на леко просветления небосклон. Той насочи лодката си малко вдясно и я спря на рибарския плаж сред канута и провесени мрежи.

След малко и Семлер изведе лодката си на брега, на няколко метра встрани. Двата двигателя изгаснаха едновременно. Наемниците, също като Дюпре, останаха неподвижни в продължение на няколко минути, за да се уверят, че не ги очакват изненади. Взираха се в изкорубените скелети на рибарските канута и се опитваха да различат сред тях фигурите на скрити войници. Засада нямаше. Шанън и Семлер слязоха на пясъка, забиха два клина и привързаха лодките за тях. Останалите също наскочаха. Шанън прошепна „Хайде, след мен“ и поведе отряда към стръмния склон на широкото двеста метра плато между пристанището и заспалия дворец на президента Жан Кимба.

[1] Боже в небесата! (нем.) — Б.пр. ↑

21.

Осемте бойци пресякоха плажа ниско приведени, изкачиха се по обраслия с храсталаци склон и излязоха горе на равното. Минаваше три и половина. Всички прозорци на двореца бяха тъмни. Шанън знаеше, че по средата между ръба на платото и двореца, който се намираще на двеста метра разстояние, ще стигнат до крайбрежния път, а там, на кръстовището, задължително щеше да има поне двама постови от охраната на двореца. Той се опасяваше, че няма да успеят безшумно да се оправят и с двамата и че след първия изстрел ще се наложи да пропълзят оставащите метри до стената на двореца. Опасенията му се оказаха основателни.

На другия край на залива Джони Дюпре очакваше да чуе първия изстрел, за да пусне в действие смъртоносното си оръжие. Според заповедта първият изстрел, независимо от коя страна е произведен и от колко други е последван, щеше да бъде сигнал за него. Той клечеше до ракетните установки и беше готов всеки момент да освети небето. В дясната си ръка държеше първата мина.

Шанън и Лангароти изпревариха останалите шестима и първи излязоха на кръстовището. И двамата бяха плувнали в пот. По лицата им, намазани със сепия^[1], се стичаха мръсни струйки. Дупката в облаците се беше уголемила. Отгоре надничаха повече звезди и макар че луната все още оставаше скрита, откритото пространство пред двореца беше относително добре осветено. На сто метра от двореца Шанън различи силуета на покрива, но постовия, който беше под носа му, забеляза едва когато се спъна в него. Зангариецът седеше на земята и сладко спеше.

Шанън не задейства достатъчно бързо и сръчно ножа в дясната си ръка. След като се спъна, той почти веднага се изправи, но виндуският войник също тъй пъргаво скочи на крака и нададе учуден вик. Това събуди другаря му, който също спеше на няколко метра встрани сред избуялата трева. Вторият постови се надигна, но не успя и да гъкне, защото ножът на корсиканеца преряза гърлото му от сънната артерия до югуларните вени. Нещастникът се строполи

обратно на земята в предсмъртна агония. Ножът на Шанън обаче попадна в рамото на неговия противник. Зангариецът изкрещя и отново побягна.

От портала на двореца, до който оставаха още сто метра, долетя друг вик и се чу прещракване на затвор. Така и не стана ясно кой стреля пръв. Зле прицеленият изстрел откъм двореца се сля с поразяващия кратък откос на Шанън, който съсече бягащата фигура. В този момент над главите им се разнесе силно свистене и след по-малко от две секунди ослепителна бяла светлина озари небето. Шанън съзря за миг двореца, видя двете фигури пред портала и по-скоро почувства присъствието на другарите си, които се бяха разгънали вляво и вдясно от него. После осмината се хвърлиха на тревата и запълзяха напред.

Джони Дюпре отстъпи от ракетната установка веднага щом изтегли връвта на първата ракета и докато тя още пищеше във въздуха, се върна при минохвъргачката и я зареди. Грохотът на мината, която се отправи по своята траектория към двореца, се смеси с трясъка при експлозията на магнезиевата ракета някъде върху сушата, близо до точката, където би трябвало да са неговите колеги. Той взе втора мина и изчака да види къде ще падне първата. Беше предвидил четири пробни изстрела, изчислявайки по петнайсет секунди полет за всяка мина. После трябваше да поддържа ритъм от една мина на всеки две секунди и беше сигурен, че ще успее, стига Сънди да му подава мунициите достатъчно бързо и ритмично.

Първата пробна мина улучи предния десен корниз на покрива на двореца. Експлодира достатъчно високо, за да може Дюпре да види попадението. Не проникна вътре, но събори керемидите точно над водосточната тръба. Южноафриканецът се наведе, премести мерника с няколко милиметра и изстреля втората мина, докато новата ракета, която междувременно бе успял да пусне от другата ракетна установка, още свистеше във въздуха. Втората ракета се възпламени над двореца, а след по-малко от четири секунди експлодира мината. Този път удари точно в центъра, но не й достигна малко дължина. Попадна върху керемидите над входната врата.

Дюпре също беше потънал в пот. С лепкавите си пръсти той наклони цевта на минохвъргачката съвсем малко към земята, като по този начин намали вертикалния ъгъл, за да постигне по-голяма далекобойност. За разлика от оръдията минохвъргачките стрелят по-

надалеч, когато се наведат надолу. Третата мина пое по траекторията си, преди още ракетата да е изгаснала, и той имаше петнайсет секунди, през които успя да пусне третата ракета, после да притича до сирената и да я задейства й накрая да се върне, за да проследи експлозията на мината. Тя прехвърли покрива на двореца и падна някъде в задния двор. Дюпре видя за миг как се възпламени. Сега беше сигурен, че точно е определил направлението и разстоянието. Нямаше да има къси попадения, които да застрашат живота на другарите му пред стените на двореца.

Шанън и бойците около него бяха залегнали плътно в тревата, докато над главите им прелитаха трите ракети и пробните мини на Дюпре. Никой не посмя да шавне.

Шанън все пак надигна глава между втората и третата експлозия. Той знаеше, че разполага с петнайсет секунди, преди следващата мина да се извиси във въздуха. Видя осветения от третата ракета дворец. Две от стаите на последния етаж светеха. След като отшумя тътенът на втората мина, Шанън дочу откъм крепостта пронизителни викове и писъци. Това бяха първите и последните звуци, които защитниците успяха да произведат, преди следващата серия от експлозии да е изпепелила всичко наоколо.

След не повече от пет секунди започна да вие сирената. Воят и прехвърляше пристанището и сякаш изпълваше африканската нощ с хиляди вещаещи смърт духове. Тътенът на мината, която попадна в двора на двореца, почти не се чу, а виковете потънаха вдън земя. Когато отново надигна глава, Шанън видя, че по двореца няма нови щети, и реши, че Дюпре е пратил мината отвъд сградата. Бяха се уговорили, след като налучка точното разстояние, да прекрати пробните изстрели и да премине към ускорения ритъм. В този момент мините започнаха да тътнат откъм морето. Отекваха непрестанно, равномерно като пулса на човешко сърце. Допълваше ги басовият монотонен вой на сирената, която беше заредена с газ за седемдесет секунди.

За да изстреля четиридесет мини, на Дюпре му трябваха осемдесет секунди. Предварително се уточниха, че ако някъде по средата допусне пауза, по-дълга от десет секунди, ще прекрати стрелбата, за да не се случи другарите му да се впуснат напред и да

бъдат застигнати от някоя закъсняла мина. Шанън въобще не се съмняваше, че Дюпре ще изпълни всичко, както се полага.

Когато започна голямата канонада, пред осмината бойци, които бяха залегнали в тревата, се разкри великолепна гледка. Вече нямаше нужда от сигнални ракети. Трецящите мини попадаха в каменния двор от татък двореца и червени пламъци озаряваха сградата на всеки две секунди. Работа имаше само Малкия Марк Вламенк.

Той беше на левия фланг на редицата и се намираше почти фронтално срещу портала. Застанал с лице към двореца, той внимателно се прицели и изстреля първия си снаряд. Отзад се показва шестметров огнен език и голямото колкото ананас олово се устреми към портала. Взриви се в горния десен ъгъл, откъсна една панта и проби огромна дупка в дървото на двукрилата врата.

Патрик беше коленичил до Марк. Той вземаше снаряди от простреления на земята самар и ги подаваше нагоре в ръцете на стрелеца. Вторият снаряд се извиси във въздуха и експлодира в каменната арка над портала. Третият удари точно в центъра, където са бравите. Двете врати сякаш изригнаха под напора на метала, а после се отпуснаха върху изметналите си панти и се сгромолясаха навътре.

Дюпре вече преполовяваше своята канонада и пламъците зад покрива на двореца въобще не угасваха. В двора нещо гореше. Шанън предположи, че са се запалили бараките на охраната. Порталът вече не закриваше гледката и бойците виждаха червеното зарево през сводестия проход, който очевидно водеше към задния двор. При вратата се появиха две фигури, които се опитаха да излязат от двора, но бяха покосени, преди да са прекрачили навън.

Марк изпрати още четири снаряда право през отворения портал в огнения пъкъл зад прохода. Шанън за пръв път видя какво се крие зад портала.

Командирът на наемниците извика на Марк да прекрати стрелбата, защото вече бяха отишли седем от дванайсетте снаряда, а Шанън се опасяваше въпреки твърдението на Гомес, че някъде в града може да има бронирана машина. Но белгиецът се забавляваше. Той изстреля още четири снаряда по фасадата на двореца на нивото на първия етаж, а после въодушевено размаха базуката и последния си снаряд, сочейки радостно към съборения портал. Мините на Дюпре продължаваха да се сипят над главата му.

В този момент воят на сирената отслабна и постепенно заглъхна. Без да обръща внимание на Вламенк, Шанън поведе останалите в атака. Първи тръгнаха той, Семлер и Лангароти. Придвижваха се на прибежки с насочени напред автомати. Предпазителите бяха спуснати, а пръстите чакаха на спусъка. Последваха ги Джони, Джинджа, Бартоломю и Патрик, който, след като се освободи от товара си, грабна шмайзера и се присъедини към останалите.

След двайсет метра Шанън спря и изчака да паднат последните мини на Дюпре. Вече им беше загубил бройката и не знаеше още колко остават, но внезапната тишина след последната бомба беше ясно доказателство, че канонадата е свършила. В продължение на няколко секунди самата тишина беше оглушителна. След воя на сирената, след тътена на мините, след грохота на базуката в отсъствието на всякакъв звук наистина имаше нещо свръхестествено. Никой не си даваше сметка, че от началото на стрелбата са изминали само пет минути.

Шанън се замисли за момент дали Тимъти е изстрелял своите мини по казармите и дали войниците са се разпръснали, както се очакваше, и се попита какво ли са преживели мирните жители на града. От размислите му го извадиха следващите две ракети, които експлодираха една след друга. Без повече да чака, той скочи на крака, извика „След мен!“ и тичешком взе оставащите двайсет метра до тлеещия портал.

Откри огън още щом стъпи в двора. Вляво от себе си по-скоро усещаше, отколкото виждаше фигурата на Жан-Баптист Лангароти. Семлер покриваше десния му фланг. Пред гледката в двора всеки би се стъписал. Сводестият проход минаваше през средата на сградата и излизаше в задния двор. Ракетите още осветяваха небето на двореца и студеното им сияние придаваше на цялата сцена пъклени измерения.

Пробните мини бяха заварили войниците от охраната на Кимба по бели гащи. След първите две експлозии те бяха наизскачали от бараките си и се бяха скупчили в центъра на задния двор. Именно там ги беше намерила третата мина и последвалата серия от четиридесет. На една от оградните стени имаше желязна стълба. На стъпалата висяха четири обезобразени тела, улучени в гърба, докато са се опитвали да се прехвърлят отвън. Останалите бяха получили полагаемата им се порция смъртоносни метални шрапнели.

Целият двор беше осеян с трупове. Някои още мърдаха, но повечето бяха мъртви отдавна. Два военни камиона и няколко цивилни автомобили, между които и мерцедесът на президента, стояха напълно разпердушинени до задната оградна стена. Няколко души от прислугата на двореца, опитвайки се да избягат от ужаса в задния двор, очевидно се бяха скупчили край портала и базуката на Вламенк ги беше помела.

Вляво и вдясно се виждаха сводести входи, които водеха към стълбищата за горните етажи. Без да чакат заповед, Семлер и Лангароти поеха съответно лявото и дясното крило. Скоро и от двете страни се чуха автоматни откоси. Двамата наемници прочистваха втория етаж.

Точно зад стълбищата имаше две врати, които водеха към помещенията на приземния етаж. Шанън надвика стонове на ранените виндуси и автоматните откоси на Семлер и заповяда на четиримата африканци да се заемат с приземния етаж. Те не чакаха второ нареждане. Кипяха от желание да изпълнят задачата. Очите им светеха, а гърдите им се повдигаха от вълнение.

Бавно и внимателно Шанън прекоси сводестия проход и се приближи до задния двор. Ако виндусите се бяха приготвили да оказат някаква съпротива, тя трябваше да се очаква от тази страна. Наемникът тъкмо стъпи навън и отляво изскочи някакъв крещящ човек с пушка в ръце. Може би беше обезумял от паника африкански войник, който търсеше спасение. Но време за мислене нямаше. Шанън се извъртя и натисна спусъка. Другият се преви и от устата му рухна пенлива кръв, която опръска бойното яке на Шанън. Целият дворец миришеше на кръв и на страх, на пот и на смърт, а над всичко се носеше най-опияняващата за наемниците миризма — острата миризма на кордит.

Със седмото си чувство Шанън усети тътрене на стъпки зад гърба си и рязко се обърна. От една от страничните врати, през която преди малко мина негърът Джони, за да започне прочистването на останалите живи виндуси, се появи някакъв човек. По-късно Шанън си спомни като калейдоскоп от преливащи образи онова, което се случи, когато непознатият се приближи към средата на покрития проход. Той съзря Шанън и в същия миг стреля с пистолета, който стискаше в дясната си ръка ниско при хълбока.

Ирландецът усети как куршумът одраска бузата му. Той натисна спусъка след по-малко от секунда, но нападателят беше чевръст. След първия си изстрел непознатият се хвърли на земята, претърколи се и отново застана в позиция за стрелба. Междувременно автоматът на Шанън изстреля пет куршума, които минаха над тялото на противника му и попаднаха в каменните плочи. В този момент пълнителят свърши. Преди непознатият да успее да стреля отново, Шанън отстъпи в страни и се скри зад една колона. Там смени пълнителя, а после изскочи и откри огън. Но другия вече го нямаше.

Едва тогава Шанън осъзна, че голият до кръста човек, който стреля по него, не е африканец. Дори и на слабото осветление в покрития проход кожата му изглеждаше бяла, а косата му беше тъмна и права.

Шанън изпсува и се завтече към портала. Пристигна твърде късно.

Когато непознатият стрелец изскочи от порутения дворец, Малкия Марк Вламенк вървеше към сводестия проход за задния двор. Беше гушнал базуката пред гърдите си, а последният снаряд се намираще в цевта. Непознатият въобще не спря. Продължавайки да тича навън към портала, той изстреля последните си два куршума. По-късно намериха пистолета му в тревата. Беше 9-милиметров „Макаров“. Пълнителят му беше празен.

Двата куршума попаднаха в гърдите на белгиеца. Единият прониза дробовете му. Непознатият го подмина и отцепи направо през тревата, за да избяга от светлината на ракетите, които Дюпре продължаваше да праща във въздуха. Шанън видя как Вламенк бавно се обръща. После белгиецът вдигна базуката, положи я на дясното си рамо, прицели се внимателно и натисна спусъка.

Не се случва всеки ден снаряд с размерите на тези, с които стреля югославската РПГ-7, да улучи човек точно в тила. После откриха в тревата само няколко парчета от панталоните на непознатия нападател.

При изстрела на базуката Шанън се хвърли на земята, за да не го изпепели реактивният пламък. Още не беше станал, когато Малкия Марк изпусна оръжието си, политна напред с протегнати ръце, и се строполи върху твърдите каменни плочи при портала.

В този момент излетя последната сигнална ракета.

След като изстреля последната от десетте магнезиеви ракети, Големия Джони Дюпре се изправи и изкрещя: „Сънди!“

Наложи се да извика три пъти, преди африканецът, който беше на десет метра от него, да го чуе. Минохвъргачките и сирената бяха проглушили ушите и на тримата. Дюпре нареди на Сънди да остане да наглежда минохвъргачките и лодката. После даде знак на Тимъти да го последва и започна да препуска през тревата и храсталаците по посока на града. Макар че Дюпре изсипа повече жупел, отколкото четиримата други наемници, взети заедно, той не искаше да се лиши от боя лице в лице с врага.

Освен това задачата му беше да се оправи с казармите, а той си спомняше разположението им на картата, която видя на борда на „Тоскана“. Двамата тичаха в продължение на десет минути, преди да излязат на пътя, който пресича напреки полуострова. Вместо да свият надясно към двореца, Дюпре пое наляво към казармите. Тук спряха да тичат и тръгнаха от двете страни на пътя с насочени напред шмайзери, готови да стрелят в момента, в който се появи някаква опасност.

Опасността се появи още след първия завой. Преди двайсет минути канонадата на Тимъти бе заставила всичките двеста войници от армията на Кимба да изскочат от помещенията и да се разбягат в нощта. Но дванайсет от тях се бяха събрали отново и сега стояха край пътя и нещо си шушукаха. Ако не бяха с проглушени уши, Дюпре и Тимъти щяха да ги чуят. Но в това състояние те забелязаха групата едва когато различиха тъмните силуети под сянката на палмите. Десет от войниците бяха голи. Явно канонадата ги бе заварила в леглата. Другите двама, които очевидно са били на пост, бяха облечени и въоръжени.

Изсипалият се предната нощ проливен дъжд бе разкалял земята и мините на Тимъти бяха потънали в меката почва, без да постигнат напълно разрушителния си ефект. В очите на виндуските войници, които стояха край пътя, имаше някаква доза самообладание. А един от тях имаше ръчна граната.

Когато видяха бялото лице на Дюпре, от което потта отдавна беше измила боята, виндусите внезапно се раздвижиха и това предизвика южноафриканеца. Той изкрещя „Огън!“ и натисна спусъка.

Четирима бяха посечени на място от откоса на шмайзера. Останалите осем тръгнаха да бягат. Огънят на Дюпре повали още двама между дърветата. Както тичаше, един от виндусите се обърна и хвърли предмета, който държеше в ръката си. Той не знаеше как се борава с този предмет, но беше горд, че го притежава, и отдавна мечтаеше да дойде денят, в който ще го използва.

Гранатата се издигна високо във въздуха и при падането си удари Тимъти право в гърдите. Ветеранът хвана предмета, седна на земята, разгледа го и разбра какво представлява. Забеляза също, че глупакът, който беше хвърлил тази граната, бе забравил да свали предпазителя. Тимъти бе виждал веднъж как един наемник улавя граната и я хвърля обратно по врага. Той се изправи, махна предпазителя на гранатата и я запрати към оттеглящите се виндуски войници.

Тя за втори път се вдигна във въздуха, но този път улучи едно дърво. Чу се тъп звук и гранатата падна, преди да е достигнала целта си. В този момент Дюпре смени пълнителя на шмайзера си и се спусна да преследва виндусите. Тимъти извика да го спре, но южноафриканецът явно помисли, че помощникът му вика от радост. Наемникът притича осем крачки напред между дърветата, стреляйки от хълбок, и се озова на два метра от гранатата, когато тя експлодира.

Оттам насетне не помнеше почти нищо. Спомняше си само усещането, че нещо го грабва и го мята като парцалена кукла. После явно беше припаднал. Когато отново дойде в съзнание, видя, че лежи на пътя, а някой е коленичил до него и държи главата му. В гърлото му се разливаше приятна топлина, която го приспиваше. Чуваше някакъв глас, който настойчиво повтаряше нещо, но думите „Съжалявам, Джони, много съжалявам...” не стигнаха до съзнанието му.

Разбра само собственото си име. Този език беше различен, не беше неговият език, а някакъв друг. Той извърна очи към човека, който го придържаше, и различи едно черно лице под сянката на дърветата. Усмихна се и съвсем ясно каза на южноафрикански диалект: „Здравей, Питър.“

После се загледа към небето, което прозираше през листата на дърветата. В един момент облаците се отдръпнаха и разкриха луната. Тя изглеждаше огромна, както винаги изглежда в Африка, и светеше ослепително ярко. Дюпре вдишваше влажния мирис на палмите и се взираше в луната, която блестеше като гигантска перла, също като

Паарлската скала след дъжд. „Хубаво е да си бъдеш у дома“ — мислеше си той. Джони Дюпре беше щастлив в момента, когато отново затвори очи и умря.

Към пет и половина започна да просветлява и бойците в двореца загасиха фенерчетата си. На дневна светлина обстановката в двора изглеждаше не по-малко зловеща. Но задачата беше изпълнена.

Още преди зазоряване пренесоха вътре тялото на Марк Вламенк и го поставиха в една от страничните стаи на приземния етаж. До него лежеше Дюпре, чийто труп трима от африканците донесоха от крайбрежния път. Негърът Джони също беше мъртъв. Изненадал го беше явно белият бодигард, който секунди по-късно изчезна под снаряда на Вламенк. И той лежеше до двамата си другари.

По едно време Семлер извика Шанън в голямата спалня на първия етаж и на светлината на фенерчето си му показва трупа на човека, когото беше застрелял при опит за бягство през прозореца.

— Той е — каза Шанън.

Бяха оцелели шестима души от прислугата на президента. Откриха ги в едно от помещенията на подземие, където не съвсем рационално се бяха укрили от оловния порой. Тези слуги се заеха с почистването на двореца. Те прегледаха всички стаи, събраха разпилените из цялото здание трупове на хората на Кимба и ги изхвърлиха в задния двор. Вратата не можеше да се поправи и затова взеха един килим от официалната приемна и го провесиха на входа, за да затворят гледката към двора.

В пет часа Семлер отиде на „Тоскана“ с една от лодките, теглейки другите две зад кърмата си. Преди да тръгне, той се свърза с кораба по радиостанцията, за да предаде кодовата дума, която означаваше, че всичко е наред.

Върна се в шест и половина заедно с африканския доктор и отново с другите две лодки зад кърмата, само че този път натоварени с боеприпаси — останалите мини, осемдесет шмайзера и почти един тон 9-милиметрови патрони.

Точно в шест, изпълнявайки указанията в писмото, което му бе изпратил Шанън, капитан Валденберг започна да излъчва три думи на уточнената с Ендийн честота. А именно думите „По-по“, „Касава“ и

„Манго“, които съответно означаваха: операцията мина според плана, успехът е пълен, Кимба е мъртъв.

Когато африканският доктор видя касапницата в двора на двореца, той въздъхна и каза:

— Ще ми се да вярвам, че това не можеше да се избегне.

— Не можеше — потвърди Шанън и помоли доктора да се заеме със задачата, за която е дошъл.

Към девет часа всичко в града беше спокойно, а разчистването беше приключило. Погребението на виндусите можеше и да почака. Две от лодките потънаха обратно в трюма на „Тоскана“, а третата скриха в едно заливче недалеч от пристанището. После заличиха всички следи от стрелбата на минохвъргачките. Самите минохвъргачки и подпорните плочи внесоха в двореца, а ракетните установки и сандъците изхвърлиха в морето. Никой и нищо не остана извън стените на двореца, който, макар и доста порутен отвътре, отвън изглеждаше съвсем прилично. Само строшените керемиди край корниза, три счупени прозореца отпред и разбитият портал показваха, че сградата е била обстрелвана.

В десет часа Семлер и Лангароти влязоха в трапезарията при Шанън. Ирландецът тъкмо закусваше с хляб и конфитюр, които намери в кухнята на президента. Двамата доложиха за своите находки. Семлер каза на Шанън, че помещението на националната радиостанция не е засегнато. Имало няколко дупки от куршуми по стените, но преподавателят бил в пълна изправност. Вратата на личния бункер на Кимба се предала пред аргументите на няколко пълнителя. Националната хазна се намирала в един сейф в дъното на помещението, а арсеналите били струпани покрай стените. Имало достатъчно оръжие и муниции за армия от двеста-триста души.

— И сега какво ще правим? — попита Семлер, след като Шанън го изслуша.

— Ами ще чакаме — каза Шанън.

— Какво ще чакаме?

Шанън си чистеше зъбите с една изгоряла кибритена клечка. Мислеше си за Дюпре и Малкия Марк, които лежах безжизнени на долния етаж, а също и за негъра Джони, който вече нямаше да освобождава козите от стопаните им, за да си осигури вечерята.

Лангароти методично си точеше ножа върху увитата около левия юмрук каишка.

— Ще чакаме новото правителство — каза Шанън.

Еднотонният камион американско производство, който караше Саймън Ендийн към Кларънс, пристигна малко след един часа. Шофьорът беше европейец, а Ендийн седеше до него и държеше в скута си голяма ловна пушка.

Шанън чу ръмженето на двигателя, когато камионът стигна до кръстовището и се насочи към портала, на който безжизнено висеше масивният килим. Шанън наблюдаваше действията на Ендийн от един прозорец на първия етаж. Помощникът на сър Джеймс слезе недоверчиво, огледа килима и другите рани по фасадата на двореца, а накрая се спря пред осмината черни войници, които стояха мирно до портала.

Пътуването на Ендийн не мина без инциденти. След като сутринта чу радиограмата на „Тоскана“, той загуби цели два часа, докато убеди полковник Боби, че ще пристигнат в Зангаро няколко часа след успешния край на преврата. Негърът очевидно не беше станал полковник заради храбростта си. А самият Ендийн имаше много сериозен мотив да прояви мъжество, защото щеше да получи цяла торба с жълтици, когато след два-три месеца геолозите „открият“ богато находище на платина в Кристалната планина.

Тръгнаха от столицата на съседната република в девет и половина. До Кларънс ги чакаха сто мили път. В Европа това разстояние може да се вземе за два часа. В Африка за значително повече. Пристигнаха на границата към единайсет часа и започнаха с подкупи да си пробиват път през зангарийските граничари, които още не бяха чули за преврата в столицата. Полковник Боби, скрит зад чифт големи и много тъмни очила, надянал широка роба, която приличаше по-скоро на нощница, минаваше за личен прислужник на Ендийн. В Африка граничните власти не се интересуваха от документите на прислугата. Документите на Ендийн бяха редовни. Нямаше проблеми с документите и човекът, когото Ендийн водеше със себе си — огромен здравеняк от лондонския Ийст Енд. Беше му препоръчан като един от най-страховитите биячи в Уайтчапъл и една от основните фигури в

бандата на Крей. Ърни Лок получи доста тлъст хонорар, за да се грижи за живота и здравето на Ендийн. Бодигардът носеше под ризата си пистолет, който помощникът на сър Джеймс издейства от геоложкото предприятие на „МанКон“ в съседната република. Изкушен от добрите пари, Ърни Лок бе допуснал една основна грешка. Той мислеше също като Ендийн, че щом си бабаит в Ийст Енд, задължително ще бъдеш бабаит и в Африка.

След като прекосиха границата, камионът продължи със сравнително добра скорост, но на десет мили преди Кларънс спуска гума. Ендийн застана да пази отпред с пушката, а Лок смени гумата. През това време полковник Боби се скатаваше под брезентовото покривало на каросерията. Когато потеглиха, отново се натъкнаха на проблеми. Няколко виндуски войници, които бягаха от столицата, ги забелязаха и изстреляха десетина куршуми. Те попаднаха далеч от целта с изключение на един, който улучи гумата, която Лок тъкмо беше сменил. Наложиха се да влязат в Кларънс на първа скорост и със спукана гума.

Шанън се наведе през прозореца и подвижна на Ендийн. Помощникът на сър Джеймс погледна нагоре.

— Всичко наред ли е? — извика той.

— Естествено — отговори Шанън. — Само че по-бързо влизайте вътре. Още никой не се е разшавал, но сигурно скоро ще започнат да слухтят и да надничат.

Ендийн, полковник Боби и Лок минаха през завесата и се качиха на първия етаж, където ги чакаше Шанън. Когато се настаняха в президентската трапезария, Ендийн поиска пълен доклад за снощната битка. Шанън изложи всички подробности.

— А охраната на Кимба? — попита Ендийн.

Вместо отговор Шанън го заведе при един от задните прозорци, отвори дървения капак и посочи към двора, в който яростно бръмчаха рояци мухи. Ендийн погледна и веднага се отдръпна.

— Всичките ли? — попита той.

— Всичките — каза Шанън. — Очистихме ги.

— А армията?

— Двайсет убити, останалите се разпръснаха. Почти всички се разбягаха без оръжието си. Вzeti са само десетина маузери. Цялото въоръжение прибрахме в двореца.

— А националните арсенали?

— Те са в подземието. Под наш контрол.

— Националната радиостанция?

— Долу, на приземния етаж. Не е засегната. Още не сме изпробвали електрическата инсталация, но радиото разполага със собствен дизелов генератор.

Ендийн кимна в знак на задоволство.

— В такъв случай остава само новият президент да обяви успеха на преврата, да състави новото правителство и да поеме властта в свои ръце.

— Трябва да помислим за сигурността — предупреди Шанън. — Армията е разпръсната и ще мине доста време, докато се събере отново. А и не се знае дали всички виндуси ще бъдат готови да служат за новия президент.

Ендийн се ухили.

— Ще се съберат веднага щом се разнесе мълвата, че на власт е нов човек, и ще му служат, защото той ще е шеф. В това няма никакво съмнение. Междувременно тази група, която сте набрали, ще свърши работа. Важното е, че са черни. Европейските дипломати трудно правят разлика между две черни лица.

— А вие правите ли? — попита Шанън.

Ендийн повдигна рамене.

— Не — каза той. — Но това няма значение. Между другото, да ви представя новия президент на Зангаро.

Той посочи към зангарийския полковник, който беше ухилен до уши и оглеждаше стаята, която твърде добре познаваше.

— Бивш главнокомандващ на зангарийската армия, организатор на успешен преврат или поне така ще пише в световната преса, и нов президент на Зангаро. Полковник Антоан Боби.

Шанън се изправи, приближи се до полковника и се поклони. Боби се ухили още по-широко.

— Може би президентът ще пожелае да види новия си кабинет — каза наемникът.

Ендийн преведе. Боби кимна и тронаво се понесе към вратата. Мина през нея. Тя се затвори зад гърба му. Пет секунди по-късно отвътре се чу един-единствен изстрел.

Когато Шанън се появи отново, Ендийн се вторачи в него.

— Какво беше това? — попита той неуместно.

— Изстрел — каза Шанън.

Ендийн скочи на крака, бързо пресече стаята и застана пред отворената врата на кабинета. После се обърна. Лицето му беше възмущено. Думите му се губеха.

— Застрелял си го — прошепна той. — Толкова усилия ни костваше, а ти си го застрелял.

В гласа му се набраха яростни нотки.

— Ти въобще разбираш ли какво си направил? Тъп, смотан маниак, скапан наемник... нещастник такъв!

Шанън седеше удобно облегнат в креслото зад масата и наблюдаваше Ендийн, без да проявява особен интерес към думите му. С периферното си зрение забеляза, че бодигардът прокарва ръка под широката си риза. Последвалият втори изстрел проглуши ушите на Ендийн, защото дойде по-отблизо. Ърни Лок се катурна заедно със стола и се просна върху плочките, допълвайки шарките на старата колониална мозайка с тънка ивичка кръв, която извираше от диафрагмата му. Шанън измъкна ръката си изпод дъбовата маса и постави 9-милиметровия „Макаров“ върху плота. От цевта се виеше синкав дим.

Ендийн някак се смали в раменете. Сякаш съзнанието за това, че е загубил богатството, обещано му от сър Джеймс Мансън, след като Боби поеме властта, изведнъж се беше примесило с осенението, че Шанън е най-опасният човек, когото е срещал. Това прозрение обаче идваше твърде късно.

Семлер се появи на вратата на кабинета зад гърба на Шанън, а след малко и Лангароти безшумно се вмъкна в трапезарията от коридора. Шмайзерите и на двамата бяха насочени към Ендийн. Предпазителите им бяха спуснати. Шанън стана.

— Хайде — каза той. — Ще ви откарам обратно до границата. Оттам нататък можете да продължите и пеш.

Единствената здрава гума от двата зангарийски камиона бе поставена на камиона, с който пристигна Ендийн. Брезентовото покривало бе свалено и в каросерията седнаха трима африкански

войници, въоръжени с автомати. Други дваайсет, униформени и въоръжени, напуснаха под строй двора на двореца.

Близко до портала срещнаха доктора. Беше с цивилни дрехи. Шанън му кимна и размени няколко думи с него.

— Всичко наред ли е, докторе?

— Да. Поне засега. Петдесет доброволци от моя народ ще дойдат да разчистят двореца. Други петдесет ще бъдат тук днес следобед, за да получат униформи и оръжие. Вече влязох във връзка със седем от видните личности на Зангаро. Всички приеха да работят за нас. Ще имат събрание довечера.

— Чудесно. Няма да е лошо да изготвите първия бюлетин на новото правителство. Трябва да го излъчим в най-скоро време. Помолете мистър Семлер да задейства преподавателя. Ако не успее, ще използваме радиостанцията на кораба. Нещо друго?

— Да, има още нещо — каза докторът. — Мистър Семлер твърди, че корабът в шелфа е руски. Казва се „Комаров“ и от няколко часа постоянно излъчва молби за разрешение да влезе в пристанището.

Шанън помисли малко.

— Помолете мистър Семлер да изпрати на „Комаров“ радиограма със следния текст: МОЛБА ОТКАЗАНА ТОЧКА НЕОПРЕДЕЛЕНО ВРЕМЕ ТОЧКА — каза наемникът.

После се разделиха и Шанън отведе Ендийн при камиона. Ирландецът седна зад волана и насочи возилото по пътя към границата.

— Кой беше този? — мрачно попита Ендийн, докато камионът минаваше покрай бараките на черните пришълци, които работеха в Зангаро.

Навсякъде в този район цареше бурно оживление. Ендийн с учудване забеляза, че на всички кръстовища са разположени въоръжени постове.

— Човекът при портала ли? — попита Шанън.

— Да.

— Това беше доктор Окойе.

— Доктор по окултните науки, предполагам.

— Е, има докторат от Оксфорд.

— Приятел ли ти е?

— Да.

Разговорът се поднови едва когато излязоха на пътя, който води на север.

— Така — наруши мълчанието Ендийн. — Аз знам точно какво направи преди малко. Ти провали един от най-крупните и най-скъпите преврати от години насам. Ти естествено не го разбираш. Прекалено си тъп. Но това, което искам да разбера, е, защо? Защо, за Бога?

Шанън се замисли, като едновременно внимаваше да следи неравния път.

— Ти направи две грешки, Ендийн — спокойно каза Шанън.

Ендийн трепна при произнасянето на истинското му име.

— Ти прие, че щом съм наемник, задължително съм и глупак. И за миг не ти мина през ум, че и двамата с теб сме наемници. Наемник е и сър Джеймс Мансън, както и повечето хора на този свят, които разполагат с власт. Втората ти грешка беше, че прие всички черни хора за еднакви само защото на теб ти изглеждат еднакви.

— Не те разбирам.

— Ти направи задълбочено проучване на Зангаро. Дори установи, че тук живеят десетки хиляди пришълци, които вършат цялата работа в страната. Но въобще не ти мина през ум, че тези хора са оформили своя общност. Те са трето племе. Най-интелигентното и най-трудолюбивото племе в тази страна. Ако им се даде шанс, те могат да играят роля в политическия живот на Зангаро. Освен това ти не проумя, че сред тези хора ще се набира бъдещата зангарийска армия, а следователно тяхна ще бъде и властта. Войниците, които видя, не бяха нито виндуси, нито каджи. Сега бяха петдесет, а довечера ще се увеличат с още толкова. Тоест в Кларънс ще има сто нови униформени и въоръжени войници. Необучени, разбира се, но достатъчно авторитетни, за да поддържат реда и закона. Отсега нататък те ще упражняват реалната власт в тази страна. Снощи наистина се състоя преврат, само че той не беше извършен заради полковник Боби.

— А заради кого?

— Заради генерала.

— Кой генерал?

Шанън съобщи името му. Ендийн остана с отворена уста.

— Не може да бъде. Нали му разбиха армията? Нали беше в изгнание?

— Да, засега ще управлява той. Не завинаги, разбира се. Тези пришълци са неговият народ. Наричат ги евреите на Африка. Наброяват милион и половина души и са пръснати из целия континент. На повечето места те вършат цялата работа и имат най-много ум в главите си. Тук, в Зангаро, живеят в бараките край Кларънс.

— Този тъп идеалист... Това смотано копеле...

— Внимавай! — предупреди го Шанън.

— Защо?

Шанън погледна назад към каросерията.

— Те също са войници на генерала.

Ендийн се обърна и се взря в безстрастните лица на дулата над шмайзерите.

— Не се оправят много с английския, нали?

— Този по средата — спокойно отговори Шанън — преди е бил химик. После е станал военен. Жена му и четирите му деца са били премазани от една бронирана кола „Саладин“. Нали знаеш, че ги правят в Ковънтри? Фирмата „Алвис“. Той никак не обича народа, който стои зад убийството на семейството му.

През следващите няколко мили Ендийн въобще не продума. В един момент попита:

— Какво точно става сега в столицата?

— Комитетът за национално помирение поема властта — каза Шанън. — Изграден е от четирима виндуси, трима каджи и двама представители на третата общност. Но армията ще се набира от племето на хората, които са зад нас. Тази страна ще се използва като база и щаб. Оттук един ден ще тръгнат нови обучени бойци, които ще се върнат да отмъстят за злините, които са сторени на народа им. Може би генералът сам ще се установи в Кларънс, за да управлява лично страната.

— И очакваш ли да измъкнеш нещо от цялата тази работа?

— Вие очаквахте да измъкнете големия пай, като наложите на власт онази тромава маймуна Боби. Новото правителство поне ще е доста по-сносно. Всъщност аз отдавна знам, че в Кристалната планина има платина. Един ден новото правителство със сигурност ще го открие и ще го разработи. Само че ако го искате, ще трябва да си платите. Ще го купите на реална, пазарна цена. Кажи го на сър Джеймс, като се прибереш.

Пред камиона се показва граничният пункт. Макар и да няма телефони, в Африка новините се разпространяват бързо. Виндуските граничари бяха напуснали поста си. Шанън спря камиона и посочи пътя напред.

— Вече можеш да продължиш и пеша — каза той.

Ендийн слезе. Обърна се към Шанън и го изгледа с неподправена омраза.

— Така и не ми обясни защо — каза той. — Обясни ми какво и как, но не и защо.

Шанън се загледа напред.

— В продължение на две години — каза той замислено — наблюдавах как между половин и един милион дечица измират заради хора като теб и Мансън. За да могат да извличат все по-големи печалби, хората от твоето тесто поставяха на власт жестоки и корумпирани диктатори. И при това всичко се правеше в името на реда и закона, в името на Конституцията. Аз може да съм боец, може да съм убиец, но в никакъв случай не съм садист. Опитах се да изясня как и защо се прави всичко това и кой стои зад цялата тази игра. Отпред са наредени шайка политици и контета от Форин Офис. Но те са само позиращи маймуни, които се интересуват единствено от ежбите между разните отдели и гледат как да бъдат преизбрани. Зад тях обаче стоят невидимите пирати от рода на скъпия Джеймс Мансън. Затова го направих. Кажи го на Мансън, като се прибереш. Държа да го знае. Предай му го лично. От мен. А сега тръгвай!

След десет метра Ендийн се обърна.

— Гледай да не стъпваш повече в Лондон, Шанън — извика той. — Ние знаем как да се оправяме с хора като теб.

— Няма да идвам — извика в отговор Шанън и тихичко добави на себе си: — Няма и да се наложи.

После обърна камиона обратно и се отправи към Кларънс.

[1] Вид тъмна боя. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Новото правителство скоро влезе в пълномощията си и управляваше, общо взето, хуманно и законно. В европейската преса не се появи почти никаква информация за преврата. Излезе само една кратка статийка в „Льо Монд“, в която се казваше, че дисидентски военни групировки са свалили президента на Зангаро в навечерието на Празника на Независимостта и че до провеждането на общи избори управлението се поема от Съвет за национално помирение. Но в статията не пишеше, че е било отхвърлено съветското искане за геоложко проучване в републиката и че в най-скоро време ще бъдат разработени нови условия за проучванията на района.

Големия Джони Дюпре и Малкия Марк Вламенк бяха погребани на носа на полуострова, под палмите, където вятърът духа откъм океана. По молба на Шанън не поставиха никакви паметни знаци на гробовете им. Роднините на негъра Джони прибраха тялото му, за да го оплачат и погребат според обичаите на племето.

Саймън Ендийн и сър Джеймс Мансън не разгласиха нищо за собствената си роля в тази история. Просто не можеха да си го позволят.

Шанън даде на Жан-Баптист Лангароти останалите 5 000 лири от бюджета на операцията и корсиканецът се отправи към Европа. Последната информация за него беше, че се е запътил към Бурунди да обучава партизани от племето хуту, които се бореха срещу подкрепяната от племето тутси диктатура на Микомберо. Или както каза на Шанън на раздяла: „Не става дума за пари. Никога не съм го правил за пари.“ Шанън написа писмо от името на Кийт Браун до сенyor Понти в Генуа. В него молеше адвоката да раздели обикновените акции, контролиращи собствеността върху „Тоскана“, по равно между капитан Валденберг и Курт Семлер. Година по-късно Семлер продаде дела си на Валденберг, а той направи ипотека, за да го изплати. После Курт отново се отправи на война. Загина в Южен Судан. Заедно с Рон Грегъри и Рип Кърби поставяха мина, за да

взривят една суданска бронирана кола „Саладин“. Мината се взриви. Кърби беше убит на място, а Семлер и Грегъри бяха тежко контузени. Грегъри се върна у дома чрез британското посолство в Етиопия, но Семлер умря в джунглата.

Последното нещо, което Шанън направи, беше да изпрати чрез Лангароти писма до швейцарската си банка, с които разпореждаше да се прехвърлят 5 000 лири на родителите на Джони Дюпре в Паарл, Кейп Провинс, и да се направи още един превод за същата сума на една жена на име Ана, която държеше бар на „Клайнщраат“ в увеселителния квартал на Остенд.

Ирландецът умря един месец след преврата. Отиде си, както си го беше пожелал пред Джули — с пушка в ръка, с кръв на уста и с куршум в гърдите. Само че работата свърши собственият му пистолет с негов собствен куршум. Погубиха го не рисковете и опасностите, а малките бели пущини с филтър на края. Така му каза парижкият лекар Дюноа. Най-много година, ако се пази, по-малко от шест месеца, ако се претоварва, а последният месец щял да бъде изключително тежък. Когато кашлицата се влоши, той излезе сам и се насочи към джунглата с пистолета си и с един плик, в който имаше дебел ръкопис, изпратен няколко седмици по-късно на един негов приятел в Лондон.

Местните жители, които го бяха видели да върви сам към джунглата и които после го бяха погребали в града, разправяха, че по пътя непрестанно си подсвирквал. Те бяха прости селяни, които разбират само от манго и тапиока, и не знаеха какво точно си е подсвирквал. А мелодията се наричаше „Испански Харлем“.

Издание:

ИК „Емас“ и ИК „Глобус“, 1999

Преводач: Любомир Терзиев, 1993

Художник: Борис Драголов, 1999

Dansbrook Production Ltd. 1974

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.